

Edebiyat Defteri

Kıpkırmızı -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
12 Ağustos 2023 Cumartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Erken..

Çocukken erkenden okulun yolunu tutardım.
Akşamları eve erkenden gelip, Erkenden uyurdum..
Erkenden ağlamaya başladım..
Erken çalışmaya başladım..
Erken tanıştı Kalbim aldanişlarla..
Erkenden terk edildim..
Erken bindi hayatın yükü küçük omuzlarıma..
Erken büyümek zorunda kaldım..
Mecburiyetlerim büyüdü, benimle yarış eder gibi..
Erkenden büyüdük!
Bir Sana geç kaldığımı fark etmem yalnızca
Pek de Erken olmadı..

Nevin Akbulut
Otuz-Mayıs-İkiBinOnBir--10:00[italik]

Ayn'ı...

Aynı şarkıları mırıldanırken,
Aynı yerlere bakıp, aynı görürken..
Aynı kitapları okuyup, aynı yoruları yaparken..
Bu Ayrılık neden?
Ayrı yerlerde olup, Aynı şeyleri paylaşmak canımı yakıyor..
Birleşelim .. Her şey de , her yerde!
Yoksa bu uzaklık, bu Ayrılık beni yok edecek..
Gel ki Doğru'larım Yanlış olsun...
Gel ki; bildiklerim bilinmez olsun...
Seninle Ayrı düşünmeye bile razıyım...
Gel...
Öyle bir Gel ki;
Sevdiklerim nefret ettiklerim olsun..
Öyle bir Gel ki;
Dünyam Alt - Üst olsun...

Nevin AKBULUT
OnBeş-Mayıs-2011*00:00

Cennet - Cehennem

[italik]
Her Geçen Gün, Sensizliğimi Biraz Daha Yüzüme Vururken,
Kendime olan Ksknlğm đ gibi büyüyor..
Bilirsin! Dilsiz olurum yanında,
Haykırmak istesem de haykıramam...
Anlatamam.. İimdekileri..
nk anlatacak kelimeler icat edilmemiş henüz..
Defalarca Kaçış planı yapmama rağmen,
Kaamıyorum.. İstemiyorum kaçmayı...
Ama biliyorum !
Bana huzur verecek Cennet de Sen de,
Beni delice yakacak Cehennem de...

Nevin Akbulut
Oniki-Mayıs-2011*11:20[/italik]

İki Hece - İki...

[italik]İnsan doğuştan olan meziyetlerini zaman geçtikçe unutmmuş... Yani çevresine göre değişir, gelişir, zamanla çevresinin beğeneceği birisi olmaya çalışmış. Ya da farkında olmadan öyle olurmuş... Ben tüm ezberimi bozarak Sevdim Seni... Belki doğa kanunlarına bile aykırı bu.. Bu kadar Sevmem... Ama seviyorum... Her şeyi ters edecek şekilde ve her şeyi düz edecek şekilde Seviyorum... Ters, düz yok lugatimde artık.. Bir tek Sen varsın...

Gel artık Sevdüğim, Tut Şu Sensiz ellerimden... Üşümekten şekil değiştirdiler... Çatlamaları, kanamaları acıtmıyor canımı.. Senin tutamaman acıtıyor.. Canımın yarısı değil, sanki tümü Sende... Gezmediğimiz yerlerde bile Sen varsın... Nasıl bir özlem doyu yüreğim.. Nasıl...

Yüreğimdeki şu öfkeyi susturamaz kimse.. Ancak Sen susturabilirsin.. Bir Senin yanında çocuklaşır, bir Senin yanında sus-pus olurum.. Susarım.. Sana susarım.. Sana acıkırım...

Yara-bere gönül evim.. Bir tek Seninle sarılır yaralarım.. Bir Sen unutturabilirsin herşeyimi.. Bir Sen alabilirsin beni benden... Bir Sen yok edebilirsin benliğimi.. Çünkü unutmaya ihtiyacım var...

İnsan zamanla çift karakterli oluyor iki hecem... Bir doğuştan beri varolduğu kendisi, diğeri ise çevresi tarafından olması istenilen değişken kişi... Diğer kişiyi bir tek Sen yok edebilir, bir Sen Benliğimi alarak, benliğime kavuşturabilirsin...

Benliğimi unuturum.. BENSİZ olurum... Tadını kaçırdım yıllardır kendimin.. Yeter bu kadar.. Şimdi kendimden vazgeçme zamanı.. Biliyorum yine geç kaldım İki hecem... Nicedir susmayan fırtınalar duruyor artık.. Bak işte ne kadar güçlüsün.. Yüreğimdeki fırtınalara bile çare oldun... Meltem esiyor şimdilik buralarda.. Ve Gün'eş-im doğuyor.. Geliyor.. İsyankar şiirlerimin yerini, itaatkar satırlar aldı.. Şimdi iki hecem var...

Flulaşan simalar birer birer yok oluyor hafızamdan.. Yalnızca iki hece kalıyor yüzümde, gözümde ve sözümde.. Sözümdeki iki hece duyurur yüreğimi biliyorum.. İki hece ama gerçek... Onlarca yalan satıra, yüzlerce sayfaya bedel.. Gerçek iki hecem.. Senin kadar, benim kadar, bizim kadar gerçek ..

Seni he-ce--le-ye-rek Se-vi-yo-rum.... Sindire sindire , her hecenin, her harfin hakkını vere vere, acele etmeden ama hesapsızca, sonsuzca.. ...

Geç hecelendik ama güç olmasın doğacak cümlelerimiz...

Nevin Akbulut
OnYedi-Mart-İjiBinOnBir---15:00
[/italik]

Uyuyamıyorum...

[italik]

Geceleri Yatakta Dönüp Duruyorum, Uyuamıyorum...

Gelecek Günlerimin Sensiz Geçme Endişesi var..

Dahası Hayalin bile Beni terkedebilir...

Korkuyorum..

Uyuyamıyorum...

Nevin Akbulut

Yirmi-Nisan-İkiBinOnBir**12:30[/italik]

Özgürlük...

[italik]
Aslında hiç kimse Özgür değil...[/italik]

Özgürlük çok yükseklerde, belki bulutların arasında, belki de 7 kat sema'da.. En yüksek tepeye çıkıp kendini boşluğa bırakmak gibi bir şey Özgürlük...

Herkesin istediği ama aslında kimseni de cesaret edemeyeceği bir şey.. Çünkü cesaret ettiğinde savrulmanın şiddetiyle yok olursun... O yüzden yükseklerden hep kokarız.. Özgürlük ulaşamayacağımız kadar yüksekliklerde..

Ben de kendimi boşluğa bırakmak istiyorum, belki de o zaman gerçek huzur'u bulacağım.. Anlaşılan o ki burda gerçekten huzur yok..

[italik]
.../ Çok yüksek bir binanın tepesine çıksam,
Bulutlara erişebilir miyim?
Özgürlük yükseklerde mi?
Yoksa Ruhumun en derin,
En kuytu köşelerinde mi?[/italik]

Nevin Akbulut
06.06.2011 00:00

Meçhul Bir Düş/üm...

[italik]Bundan sonrasını iyi biliyorum... Bu sıralar ayrılığı anan ben, yakında ölümü anacağım... Belki boşluğunu o dolduracak.. Hadi ikinci bir kez daha öldürdüğün canımı iste benden... Belki bu biraz daha az acır.. Herşey fazla geldi... Sende kalsın benden fazlası... Sensiz cenneti bile istemezdim ben... Sensiz olacaksa mutluluk onu bile istemezdim... Yanıldım mı yine? Yine mi yanıştı herşey? Ruhum duydu Seni.. Yüğim tanıdı Seni... Yalan olamazsın....

Gece saklasın beni karanlığına.. Artık çıkmak istemiyorum soğuklardan... Gözlerinde ölmek istiyorum.... Bir çift mezarım olur ben ve Ruhum... Yoksa çoktan mı gerçekleşti Sendeki Ben'in ölümü? Susuyorum.. İçimden konuşuyorum yine... Sana susuyorum.. Sensizliğe susadım... Lugatimdeki Sensiz harfleri topladım Sessiz kaldım... Aslında bütün harfleri toplasam bir baş harfin bile etmezdi ... Biliyordum... Yüğüme böyle büyüksün işte... Şimdi kim büyütecek Seni bu kadar? Kim bilecek Seni benim kadar... Ve saçların... Saçlarını hangi rüzgara rehin bırakacaksın?

Yine mi Sana yetemedim... Keşke kör olsaydım da hiç bir şeyi görmeseydim... Senden başkasını görmeyen gözlerim Senden başka herşeyi görseydi ... Seni görmeseydi... Ahh yüğüme... Boğazıma batıyor yine sensizlik... Oysa bir yudum içsem Su... Belki akar gider içime Sen...

Artık maskeler bile takamıyorum suratıma.. Sahte gülücükler çoktan terk etti benliğimi... Çoktan Sen olmuştum Ben. . Hiç kimse olmadan bu kadar... Ama şimdi gözlerim yaşlı... Nereye saklayayım bu Beni?... Yokluğuna susuyorum... Sus - pus oluyorum... Pusuyorum Sensizliğe... Kusuyorum yalanları... Senin yalanların içimde şekli-şemali olmayan bir intihar... Kusuyorum intiharları...

Yüzün düştü yine gözlerime... Korktuğum gecelerden hangi yüzler çıkaracak beni.. Yüzsüzüm... Yüzünsüzüm... Ne kadar düştüm bu güne kadar... Ne kadar Düş'müşüm... Hepsi düşüyor yüğüme... Düş'ler de mi yalandı? Gerçek olamayacak herşey miydi güzel olan?

Tutamadım kendimi.. Ağlıyorum işte.... Akan makyajımı görenlere inat kesiyorum bileklerimden düşlerimi.. Kaniyorlar ama acıtmıyorlar artık...

Kendi Ruhumun katiliydin Sen.. Öldüren Sen.. Ölen Sen olmuş Ben... Yüğümin zanlısıydın Sen... Suçlu Sen, masum ben.. Ama Güzeldin Sen.... Kanan Ben.. İnanan Ben... Bu yol bizim değil miydi? beraber yürümeyecek miydik bu yollarda? Ne dersem diyeyim boş... Hissettiklerimizden habersiz Meçhul bir Düş'ümsün Sen...[/italik]

Nevin Akbulut
Dokuz-Mart-İkiBinOnBir---18:15

Rîh...

Her gelen yüreğimi talan etmeye çalıştı,
Her giden benden bir şeyler alıp gitti.
Giden'in arkasında bıraktığı izler hayatımda hiç geçmeyen yaralarım oldu.
Gelen hep gittiğiyle kaldı..
Ben ise inandığımla.

İnançsız olmayı o kadar isterdim ki.. İnanmamayı.
Akşam olduğunda kapımın zilinın çalınması kadar umutluydu hayat. Kimin geleceği, nerden geleceği belli belirsiz...
Gelmen belli belirsiz oldu.. Varlığın da öyle. Ne vardın, ne de yoktun. ..
Sen gittin!
Peki gelen Kim'di? Ben mi?
Her gelen bir şeyler götürürken Ben'den.. Ben biraz daha çıkıyordum Kendim olmaktan.. Birisi de beni kendi halime bırakmadı. Ne vardı değişecek? Kim değişiyordu benden başka?

Sen..
Yere göğe sığdıramadığım Sen.. Yüreğime mi sığacaktın? Beni bildiğini zanneden birine kendimi mi anlatacaktım?
Sen gittin..
Yine kırılmalar kendime.. Sana kırıklarım var yüreğimde biriktirdiğim.. Kalbime batan, her nefes alışımında... Sana en aşık olduğum isimleri takmıştım oysa... Sana her şekilde seslenmek, Sen de Ses olmak istiyordum.. Ses'in olmak!..
Olamadım.. Kendi Sesimde çıkmaz oldu şimdi..
Sonra da Hiç oldum... Sadece Hiç... Sıradanlaşan herkeste ben hiç olmayı tercih ettim.. Sıradanlaşan Sen de..
Hiç'leştim..
Anlamadın... Kendimi anlatmayı beceremedim.. Sen de dinlemeyi, Sağır oldun bana, duymadın.. Kör oldun bana;
Görmedin.. Şimdi de gerçekten Yok oldum.. Bulamazsın artık beni.. Bulamadığında kayboldum...
Ben Seni Göklere çıkarırken, Sen üzerime basıp da mı yükseldin?
Esirgediğin Sevdâ'nda hep ben Esir kaldım...
Keşke gitseydin gerçekten.. Keşke gerçekten yok olabilseydin.. Bu gidip, gelmeler canıma yetiyor.. Buz kesen yüreğimi avuçlarına vermiştim ben, biraz ısınsın diye, Yak dememiştim.. Erit istememiştim.. Erittin, yok ettin şimdi..
Yürek/Sizim işte.. Kimseye inanacak bir yüreğim yok artık..
Sadece bir Ruh var ben de.. Benden ötede.. Bir Ruh var Bende, Bedenden ayrı.. Onu da hoyratça esen bir Rîh alıp gitse... Yok olsa, kuş tüyü gibi.. Bu Beden bu Ruh'a ağır geliyor ...
Aşk'tı boyumu aşan, beni benden alan.. Aşk'tı boyumdan büyük işlere kalkıştıran.. Başımı çevirsem sağa-sola, yalnızlık üşüşüyor.. Hadi şimdi hiçbir şey olmamış gibi Yaşa Sen de.. Sonra Diril.. Sonra öl.. Sonra yine diril.. Yap-boz ol.. Hep yap.. Bozma.. Büzülen Bendim.. Ezilen bendim.. Giden Sen.. Yiten ben...

Nevin Akbulut
(Benim Yokluğum, Rüzgar'ın Varlığı Artık.. Hep Üşüyeceksin..)

OnAltı-Haziran-İkiBinOnBir-17:30

İyi Değilim..

“İyi misin” diye sorduğun da yine alışkanlıkla “İyiyim” diyeceğim.
Halbuki; Sanki Bitik Bir Savaş’dan Yenik Çıktım..

Yenildim..

Yitik Bir Aşkın ertesinde, Yenik Düştüm...

Yanıldım...

Yanık Bir Sevdâ Şiirinde, Küllendim...

Yandım...

İyi olmadığımı fark etmene o kadar ihtiyacım var ki...

Nevin Akbulut

İki*Mayıs*İkiBinOnBir**14:00

Kemoterapi Azabı - 1

Ağlıyacağım yaa şimdi,
Böbreklerim tuttu yine..

O kadar ağrım var ki, ellerimin içini sıkıyorum tırnaklarımı geçiriyorum, yine de böbreğimin ağrısı daha çok geliyor, bastırmıyor ..

İnsanın neresi hasta ise, canı da ordaymış..
Ahh nefes aldırıyor bu ağrılar bana..

Böyle olunca herşey olumsuz görünüyor gözüme..

Oysa daha bir kaç saat önce elimde ve cebimde biriktirdiğim umutlarım vardı...

Nerden yakalandım ki şu hastalığa..

Habis...

İllet...

Felaket...

Bütün hayatımı etkiledi, beni o kadar değiştirdi ki.. Benden eser kalmadı...

Uzun saçlarım vardı önceleri lüle lüleydi...

Onlar döküldü önce...

Sonra hiç ağızdan gitmeyen o koku..

Kemoterapi...

hayatımda unutamadığım en kötü olay!...

Hiç çıkmıyor içimde hala içimde..

Adını anmayı bırakın, hatırladığımda bile koku direk ağızda ve burnumda..

Damarlarımda geziyor hala o pis ilaç...

Boğazıma yine koskocaman bir yumruk oturdu...

Gitmiyor, bir de o sıkıyor beni..

Zaten nefes darlığım da var...

Allah'ım ben nasıl yaşayacağım?

Küçücük halimle nasıl savaşağım bunlarla?

Tüm tabiatım bozuldu, beni benden aldı bu hastalık..

Yoksa kıyar mıydım canıma bu kadar?

Şimdi iyi olduğum günlerin tadını ölümüne çıkarıyorum ama yetmiyor..

Çünkü ; iki gün iyiysem üçüncü günü yine böyleyim...

Yine de isyan etmiyorum Allah'ım sana..

Nefes alıyorum çok şükür..

ve can çıkmayınca umut kesilmezmiş..

Doktorlar bile benden ümidi kesmişlerdi, "Kötü Huylu" diye tanımlayabildi onca kocaman doktorlar...

38 kiloya düştüğümde... Onlar herşeyin farkındaydılar da içimdeki lanet hastalığı niye anlayamadılar?

Ben bile hissetmişken içimi, görmeme gerek yok ki, ordaydı biliyordum...

Hiç bir şey eskisi gibi olmuyor..

Benliğim gitti, hiç benziyor muyum Ben Bana?

ben hiç bir şeyin farkında değildim aslında.. canım bile acımıyordu o kadar ameliyattan..

Uyuşmuştum çünkü.. Günlerce yoğun bakımda kalmaktan...

Tek sıkıntım film çekmeye gelen doktorların beni o halde görmesi idi.. Bir de üzerimdeki ilaçları temizleyen hemşire..

Ne olursa olsun beni görmemeliydiler..

Çünkü o güne kadar kimseler beni çıplak görmemişlerdi..

Benim gözlerimin kapağını bile kıpırdatacak halim yokken , ben dudaklarımı aralayım "açmayın" demiştim..

Boğazımı deşmelerinden dolayı sesim çıkmıyordu, belli belirsiz bir ses duydu kulaklarım uğultular arasında.. Ama o

ses benden mi çıktı, yoksa

orada yatan başka ölü gibi hastalardan mı bilmiyorum. Sesin kendisi hiç benim sesime benzemiyordu çünkü...

Sonra hemşire yavaşça dokunup "tamam, tamam" dediğinde anladım o sesin benden çıktığını...

Meğer ameliyatlara bile hiç bir şeymiş çeceklerimin yanında...

Dahası varmış, hiç bitmeyecek sanmıştım o zaman azaplarım...

Dünyada azap olur mu demeyin, ben çektim azap..

Kemoterapi azabı...

Bir keresinde doktoruma çıkmıştım... Beni kanser değil, kemoterapi öldürecek demiştim..

Doktor da bana hak veriyordu, çünkü devlet hastanelerine o kadar çok hasta geliyor ki, hepsinin günü var..

Gününde ilacı alamazsan bir şeye yaramıyor..

O yüzden herkesi yetiştirelim derken, beş, altı saatte verilmesi gereken ilacı bir saatte verip gönderiyorlardı..
Tabii fenalaşanlar, komalıkolanlar..
Çoğu yaşlıydı zaten.. Ama hastalıkla ölüm kime geleceği belli olmuyor işte..
Nerden girmiş bu yaşlanmış hastalık benim bedenime...

Kemoterapi'yi anlatmak günler sürer..
Şimdilik bu kadar,devamı var...

Nevin Akbulut

.....
Not : Tarihsiz.. (Çünkü hatırlamak bile istemiyorum..)

Herşey Yalan / Yalan Sevdâm...

Ben hariç herşey Yalan!... Yüreğim hariç herşey sahte... O kadar yorulduğum ki yalan Aşk'lardan... Yalan Aşık'lardan... Beni kurtaracak bir şey yok biliyorum... Yalnız başıma ölüp, gideceğim.. Ama yalanlara inanmaktansa Yalnız başıma ölmeyi tercih ederim... Yılların arkasına sığınmışım aslında, yorgundum o kadar.. Çıkmayacaktım işte yerimden, çıkmayacaktım.. Karanlık kuytu köşemde kendim ölecektim.. İnanmıyordum geldiğine, inanmıyordum var olduğuna..

Ama inandırdın... Şimdi Bana yine acı çekmeler kaldı.. Boğazıma düğümlenen kocaman yumruk.... Gözlerimden yaşlar akmasın diye içime akıtığım yaşlar... Bir kaç satır yazacağım vardı, çıkmasaydın ya karşıma... Beni benden almasaydın.. Yüreğim yanmasaydı tekrar.. Dağlanmasaydı...

Ne kadar yabancıydım bu dünyaya, ne kadar yabancıyım... Şimdi kendime de yabancıyım... Çünkü içimde Sen varsın.... Ya Sen... ? Nasıl hazmetti yüreğin beni kırmayı? Bağlanmayacaktım evet... Sonum oldu bağlanmak... Şimdi yine mi Sensiz kalacağım? Yine mi Bensiz kalacağım? Ya ben nasıl yalan olduğuna inanacağım?

Ölmeden ölümü yaşıyorum... Kanaya kanaya .. Yüreğim artık benim bile bilmediğim bir kuyuda... İnanırmıyacaktın deli olduğuna, çıkarmaya çalışmayacaktın... O karanlık kuyuda kalacaktı.. Ve ben bilecektim orada olduğumu.. Ama şimdi herşey yalan.. Herşey sis perdesi.. Sanki rüya'ydı hepsi ve uyandım bitti... O kadar inanmışım ki varlığına.. İlk kez böyle olmuşum... İlk kez Ruhum olduğunu hissetmişim ama şimdi Beni de götürdün giderken.... Gelişine yazılan herşey gidişineymiş aslında... Gittin...

Bu karlı havada üzerime ateş attılar sanki, yüreğim kor alevinde yanıyor... Bu kadar acı çok değil mi Allah'ım? ... Zaman geçmek bilmiyor.. Atmak istiyorum kendimi bilinmezlere.. Gerçekten kaybolmak... Yok olmak... Ben bu yükü ben benim olmayan beni , daha fazla taşıyamıyorum.. Kendi Can'ım eziyet oluyor bana...

Mutluyken bir anda herşey tersine dönebiliyor... Gerçek olan her şey yalan olabiliyor.. Ben neye güveneceğim o zaman bu dünyada? Kime? ... Hep arkamı kollayarak ne kadar yaşayabileceğim ve birine inanmadan ne kadar durabileceğim?...

Söylesene hiç mi yüreğin sızlamadı? Onca şeyden sonra ayrılığın tetiğine basarken parmaklarını?... Yüreğindeki ben yaşamamış belki de hiç.... Ben de öldüm o'nunla...

Oysa herşeyim değişmişti Seninle, Senden başka bir şeye ihtiyacım yoktu.. Tek eksikim Sen'din.. Sen olmadan herşeyim eksikti.. Bu eksiklik ne kadar sürecek?...

Oysa Senin için herşeyden vazgeçer, Senin için herşey olurdu... Yolun yolumdu... Nefesin nefesim.. Sevdiğin Sevdiğim... Ayrı düşünmüyordum ki hiç...

Şimdi

Bana son bir kez baksaydın gitmeden gözlerime... Yine kendini görecektin.... Yüreğimde olan gözlerime yansıyor çünkü... Ben sadece.... DÜŞÜMDEKİ SENİ, GERÇEĞİM BİLMİŞTİM... Yine değişen bir şey yok.. Yine Sen yoksun.. Peki bu acıtmalar.. Bunlar nereden çıktı?...

Azrail gelsin, Senin silüetinde... Başka bir şey istemem.. Son bir kez gel ve canımı al.. Öyle git... Nasıl olsa ben öldükten sonra, hissetmeyeceksin hissettiğimi... Seni içime işleye işleye, hissede hissede kayboluyorum.. Yok oluyorum... Tek gerçek bu.. Herşey yalan.. Sen yalan.. Yaşanılanlar yalan ve yaşanılacaklar yalan... Aşk yalan....

Yalan Sevdâm....

Nevin Akbulut

Dokuz-Mart-İkiBinOnBir--17:50

Kentinde Ölmek İsterim...

Kentinde ölmek isterim..
Şehrimde yaşayacağıma...

Kilitledikçe ben, bir sürü kapı açıldı, hangisine gireceğimi bilemeden bir ney sesi.. Gizli Zamanların odalarında buldum kendimi.. Neyzen üflüyor... Utançlarım geri gidiyor kentinin son çıkış kapısından ve ben yüreğimi kapına koydum kulaklarımla dinliyorum Seni... Seni dinlerken her azam kulağım oldu... Dudaklarımdaki harfleri önce kelime/eleştir.. Sonra cümleleştir ve bitmeyen bir hikaye oluştur..

Ansızın bastırın korkularım, bazen kendime bile bakmaktan korkarken Sana bakmaya cesaret gösterirdim.. Korkaklığım şehri yaşatırdı , beni ise öldürürdü... Şehrinde ölmek ne güzeldi.. Sen ağlatırdın beni... Şehrin sokakları yankılanırdı.. Ses olurdu, türkü olurdu kentinde.. Şehir yaşardı, ben ağlardım...

Herkes geç kaldığı kadar erken varırken Hayata, Ben çok geç kaldım Şehrime,.. Erken geldiysem de..
Yetem/edem/edim.. Az geldim, Geç geldim...

Hüzünle yavaşan istasyonlar, anlaşmış gibi şimdi sevinçle ayrılıyor... Şimdi Sen çek içine Beni.. Doğayım yeniden ve bu sefer geç kalmayayım son trene.. Şehrime gelecek son trene...

Aşka bulanmak, Aşık olmak ve Kalbimin sahibini bulmak bu kentte. Şimdi geldim ya erken doğdum kentine.. Güneş gibi... Gün gibi.. Ortadayım işte.... Tam kentnin meydanında.. Şimdi burdayım işte.. Başka dünyalarda değiliz... Senin şehrine de geldim.. En kanayan yaralarımın kabukları bir bir dökülüyor, gömdüm hepsini.. Seninle ritmik bir ömür yaşamalıyım şimdi.. Kilitlenecek kapı kalmamalı.. Tüm kapılar açık ve yüreğin yüreğimin yanında olmalı...

Sana varabilmek için koskoca bir ömür aştım.. Şimdi kentinde ölüyüm.. Şehrin yaşadıkça ben ölüyüm..

.....

Nevin Akbulut---İkiŞubatikiBinOnBir---00:57

Sokak Çocukları...

[italik]Erken büyüme zorunda kalan çocuklar...

Hayallerini hep cebinde taşırlar,[/italik]

Yaşayamadıkları, hep uzağa dalan gözlerinin buğusunda gizlidir.. Kirli yüzlerinde bir topun peşinden doya doya koşamamanın kederi bulunur.. Onların hiç bisikletleri olmamıştır... Okula gitmek belki hayal, belki imkansızdır... Erken büyüüp, çocukluğunu yaşayamayan çocuklar, erkenden yaşlanırlar.. Bir şey istemeye hakları yoktur.. Çünkü alacak babaları olmamıştır... Yetim diye nitelendirilirler.. Ama aslında kimseler bilmez ki, en güçlü onlardır.. Çünkü Yalnızlardır.. Yaslanacak ne ne duvarları, ne de dostları bulunur.. Soğuk, yıkık duvarlardan başka...

Erken büyüyen çocuklar, hayatı herkesten daha iyi tanırlar.. Bir şekerin kıymetini herkesten iyi bilirler.. Bir ailenin sıcaklığını... Bir sobanın yanında kıvrılıp uyumamışlardır hiç.. Bu duyguyu tatmamışlardır.. Onun yerine kimisi sokakta belki bir inşaatın bir odasında topladığı kağıtları yakarak ısınır, kimisi de sığınacak ya bir sandal içi, ya da bir bank köşesinde.

Onların hayallerini öldürürler, ama hep o çocuklar ceplerinde saklarlar.. Olmayan missetlerin renk renk hayallerini kurarlar.. Yorulmamanın, sıcak odanın hayalini de imkansızlıklarına ekleyip uyurlar..

Aslında kimse üzemez onları, çünkü kimsenin omuzunda ağlayamazlar.. Hiç bir zaman doymayan karınları, evinde yemek beğenmeyen çocukları hatırlatıyor bana... Belki "Anne" kelimesinin bile ne manaya geldiğini bilmezler... Ağladıklarında ne derler bilinmez...

Nevin Akbulut

BirŞubatikiBinOnBir---23:45

Sahte Yüzler (Deneme)

Ne maskeli yüzler gördüm, Hiç birisi yalan değildi Senin yalan Sevgi'n kadar.. Ne yüzler gördüm de bir türlü bakamadım.. Baksam da görünmüyor ki maskeden..

Ve ne gözler gördüm , bir türlü sevedemedim..

Masken bile olsa sevmiştim Seni.. Maskene kanıp hem de... Bu dünyada ne maskeler bitiyor ne balolar.. Ne sahte yüzler gidiyor ömrümden, ne yalan sevdalar.. Azıcık olan umudum da son buldu artık inanmayacağım kimseye.. Hep "Asla ben yapmam" diyenler yapıyor en olmaz şeyleri...

Tek gördüğüm gerçek şey kaybolmuşluklarım... Ve Ben yürümekten o kadar yorulmuşken, şimdi onca yolu geri mi döneceğim? ...

Artık maskeliler çıkmasın önüme... Kandırmaktan bıkmadılar ama ben kandırılmaktan çok yorulduum..

Sahte , maskeli oldukları yetmiyormuş gibi bir de iki taraflı yüzler çıkıyor karşıma... Aralarda belki de kalanlar var sahte, maskeli ve iki yüzlü olmayan.. Onları nasıl ayırt edeceğim ben.. Küçükük umutlar işte böyle yok oluyor..

Acaba gerçekten ister miydim herkesin gerçek yüzünü görmeyi? Yoksa ben de mi alıştım artık bu yüzlere? Yalan bile olsa ihtiyacı oluyor insanın biliyorum.. İnsanız ve maalesef yalan bile olsa Dostun olmadığı yerde Dostçuklara ihtiyacımız oluyor... Karşımdakinin içyüzünü bir anda anlamasam belki daha iyidir.. Bu belki daha az acı veriyordur bana.. Belki yaşamın anlamı daha bir az olur o zaman..

Odamin penceresi aydınlanmıyor hiç.. Ve o kumru çiftler artık gelmiyor pencereme.. Balkonumdaki saksıya yuva yapmıyorlar.. Biliyorum herşeyin gerçeğini onlar yaşıyorlar.. Kelebekler bir kaç günlük ömrüne neler sığdırıyorlar ve onların maskeleri yok.. Kuşlar asla yalnız yaşamıyorlar..

En iyisi kendimi kandırmamak.. Çünkü hala iyi şeyler olduğunu görünce yine umutlanacağım.. Ve "hala iyi şeyler oluyor" diyeceğim.. Belki her gün biraz daha farklı beklentilerim olacak, arkadaşlık adına, dostluk adına.. Ve sonuna kadar yüreğimi açacağım koskoca bir kucak dolusu... Sonra yine aynı hayal kırıkları.. hr gün yeni hayal kırıklığı... Yaşayacağız bunları... Bir küçük an kelebeğin ömrü kadar mutluluğu hakeden bizler o kadarcık mutlu oalcağz sonrasında yine içimize gömüleceğiz..

Yapamıyorum işte... İnanmaktan kendimi alamıyorum... Yalan bile olsa , inanmak istiyorum.. Alıştım sahte yüzlere...

Nevin Akbulut

OnDokuz-Ocak-İkiBinOnBir--10:40

Bayram Şekeri..

Bizim sokak dar olmakla beraber, girer girmez çocuk sesleri dağılır her yerden.. Bayramda da öyleydi.. Bir yere gitmiştik ailecek.. Girdiğimizde sokağa, (Genelde yere bakarak yürürüm, eski alışkanlıklar...) Yerlere saçılmış çikolatalar gördüm, kabı hiç açılmamış, üzerine basılmamış bile..

Biz burada o çikolataları ve şekerleri saçarken sokağa, belki de bir yerlerde çikolatayı hiç yememiş, hiç görmemiş, hiç tatmamış insanlar olabileceğini düşündüm.. Hatta o kadar düşündüm ki; belki bir yerlerde, uyurken masal olarak anlatılıyordur çikolatanın tadı o çocuklara..

Dengesiz bir Dünya'da, biz'ler nasıl dengeyi sağlamaya çalışacağız... Ne kadar düşünsek de olmuyor.. Çikolatalar saçılıyor etrafa.. Düşünmekle kalıyoruz sadece.. Böyle olunca da ne Bayram kalıyor, ne de şekeri..

Alınsa elimizden şekerler, alınan çocukluğumuz gibi.. Ağlayamadığımız çocukluğumuza belki şekerimiz olmayınca ağlarız.. Farkında olmadan giden çocukluğumuza..

Hep umuyoruz ki... (Yine umuyoruz)... Şeker gibi bayramlar.. Bayramın adı; Şeker ama kendisi değil.. Adı Şeker, Ama tadı değil..

Bir bayram şekeri eriyecek kadar hatırlarız ... Belki de eridiğinde içimizdeki "bitti"deki burukluk kadar sızlar içimiz... Ama bu burukluk bile varken, eski bayramlardan, tepsi tepsi baklavalardan, çöreklerden, böreklerden bahsetmek ne kadar doğru? ...

Bayramlar hep hüzn'dür bence.. Biraz; Hastane, biraz hastalar.. Biraz; yoksulluk.. Biraz; kimsesizlik.. ve çocukluk... Artık bayramlarda aklıma kırmızı, yandan bağlı, parlak ayakkabılar gelmiyor.. Bayramlarda, ölümler, acılar, açlıklar, şekersizlikler ve kimsesizlikler geliyor..

Şimdi Nasıl Mutlu Bayramlar dilenir, bilmiyorum... "Şeker gibi Bayramlar" O bayramlar belki bie daha hiç olmayacak..

Adı ; Dil'de Bayram.. Tatsız ve şekersiz bayramlar olacak..

Bayram; Kırılan umutların, umutsuzlukla tanışmasıdır bence.. Hastalıkların daha da artması.. Kimsesizlerin daha da kimsesiz kaldığı.. Yaşlılar; öpülecek ellerini ısıtmaya çalışmasıdır.. daha da üşümesidir. Şekerlerin parlak süslü kağıtlarının çöp kutusuyla buluşmasıdır..

Bu kadar umutsuzluk varken; Şimdi "Şeker Gibi Bayramlar" Nasıl olacaksa..

Nevin Akbulut

Altı-Eylül-İkiBinOnBir 14:30

Yamalı Sevdâ

Gücüm kalmadı artık kendimi her gün biraz daha fazla kandırmaya.. Gelmeyeceğini bile bile hayallar kurmaya.. En kötüsü de kendimin bile inanmadığı hayallere inanmış gibi yapmaya..

Yamalı Sevdâ Yalan Sevdâ'ya döndü.. Önceleri ; Sevdâ bittiğinde başka bir yerden kendimden alır, ödün verir yine kurtarırdım.. Kaptandım ya ben.. Bu aşkın dümeni bendeydi ya ... O yüzden.. Bitmesin diye..

Gitmeyeyin diye...

Nasıl inandım da... Nasıl seyirci kaldım yalanlara... Sevdâ'ndaki yamalar başladığında bitmeliydi... Ama yalana gerçekden çok inandım.. Gerçeğe o kadar inanamazken..

Şimdi kimseyi istemiyorum yalnızlığım.. Bu Aşk tüketti beni.. Yamalı Sevdâ'lara ayıracak vaktim kalmadı artık.. Çoktan çekip gittiğini görmemişim.. Belki de hiç gelmemişsin.. Senin gibi Sevdâ'lar da yamalı şimdi.. Artık içimden bir parça değilsin... Ben Seni çoktan bıraktım.. Ardına kadar kapandı kapılar ve avazım çıktığı kadar Susuyorum Hayata ve Sana.. O da Sana benziyor Çünkü... O da Senin gibi Yalan.. Ben görmek istediğim gibi gördüm herşeyi çünkü.. Kendimi inandırdım gerçek olamayacaklara.. Ama yalan bile olsa güzeldi işte.. Çok güzeldi... Gerçekten olsa bu kadar güzel olur muydu? Olur muydu? Güzel Gerçekte?

Her geçen güne ertelenen düşler var şimdi ? Yarın düş kurarım, gece kurarım diyorum.. Ve benliğimi o kadar yoruyorum ki, yorgun d/üşüyorum sonunda... Yine düş kuramıyorum... Düşlerimi bile aldın gittin.. Bana bir kırık kalp, bir de cisimden ibaret Ruhsuz bir Beden kaldı.. Neyse ki.. Kalemim ve defterim var.. Yazdıkça yazıyorum.. Susmuyorum yazarken.. Ve Benden Sana yazılarım kaldı sadece... Biliyorum çünkü verdiğim herşeyimi çöpe attın.. Kalbimi bile..

Ne kadar kaçmaya çalıştıysam da kaçamıyorum kendimden / Senden..

Ne kadar uzaklara gitmeye çalışsam da , her defasında içimdeki bir adreste buluyorum Seni.. Dünya meğer ne kadar da küçükmüş.. Sen her yerde misin?

Hangi rüzgara bıraksam kendimi, uçursun diye, hep Sana savrulyuorum... Hangi denizlerde yüzsem Senin kıyılarında buluyorum kendimi....Ve hangi şehire, hangi ülkeye gitsem Senin yurdunda oluyorum..

Sen şimdi yine gittin .. Ama gittiğini yerde kal.. Nasıl olsa ben nereye gitsem Sana geliyorum.. gel/me...

Yine yamalı sevdalar yaşayalım.. Biliyorum gidenler dönmüyor geri..

Sen Mavi gittin ve şimdi Ben Mavi oldum... Kim tutsa beni maviye boyanır ve her şey Mavi olur... Dünyam Mavi.. Bıraktığın gibi... Eksikler var ama.. Hala Mavi.. Hadi kulaç at derinlerime.. Tekrar mavi ol beni boyadığın gibi.. Yamalı da olsa tekrar MaviSevdalılar olalım...

Nevin Akbulut

OnSekiz-Ocak-İkiBinOnBir--12:30

İç Ağrı'larım ...

O kadar seviyordum ki Seni, Gözünde değerimi yükseltmek içindi tüm Hatalarım.. Ve bitmeyen Kahramanlıklarım.. Kendimden ödün vermelerim.. Belki Sen de Seversin diyeydi... Kendim olmayan bir karaktere büründüm, benim karakterim kayıgılardaydı.. Bana benzemeyen bir karakter Senin içindi... Kendim olmayan , asla kendimin yapmadığı şeyleri yaptı.. Belki benim olursun diye.. Ben bu fedakarlıkları yaparken, Sen yok oluyordun...

Aşk nereye kadar yaptırırdı insana bunları?

Ve bu yüreklilik miydi? Hiç bilmiyordum. Tek bildiğim Seni Sevdiğim için bir şeyler yapmaktı. Ama hataymış işte.. Şimdi anlıyorum da, kimse için kendini feda etmemek lazım ve kendinden hiç bir zaman ödün vermemek.. Pişmanım şimdi hem de çok. Çünkü hem Seni hem de Kendimi kaybettim.. Seni her zerremle sevdipim için yapmıştım herşeyi.. Ama can çekişiyorum, yüreğim öyle kırık ki... Öyle hırpalandı ki... Kırılmaktan artık birleşmiyor parçalar.. Daha ne kadar kırılabilir ki..

Neyse...

İç ağrılarım çok arttı.. Yazmakla tükenir mi bilmiyorum.. Tükenmese yine yazar mıyım ? Yazarım işte..

Gölgesiz bir hayat ararken kendime, şimdi her yer karanlık.. Soğuk... Ve Kendim olabilmek.. Kimse için kendimi artık feda etmemek.. Yalnızlık belki de en büyük Mutluluk.. Şizofren olsun tüm duygularım.. Ben unutayım herşeyi.. Olan şeyleri olmamış bileyim, olmayanları ise olan.. Belki böyle mutlu olunur.. Bilinmez ama kendimi intihar ederken kendimden... Belki kurtarırim diğer karakterden kendimi , ayıklarım belki...

Oysa ben sadece inatla unutmak istiyorum Seni.. Kavgam Kendim'le...

Senin Beni Sevemediğin gibi, Unutmak istiyorum Seni..

Hayatıma son vermek istiyorum şimdi, Senin hayatına devam ettiğin yerden...

---Nevin Akbulut ---

İki-Ocak-İkiBinOnBir--16;30

Gri'ye Mektuplar - 1

Sen uzak iklimlerin birinin kucağında
sabahlerken , ben sabaha karşı bu satırları demliyorum Sana..

Ama Sensiz Sana.. Hani geçen mektubumda
bahsetmiştim ya, dostlarımı eledim diye, şimdi sadece iki sadık dostum
kaldı yanımda, beni hiç terketmeyen.. Kalemim ve Kağıdım... Sen
inanmasan da kağıdım çok temiz , tertemiz.. Satır aralarına papatyalar
serdim.. Yazımı güzelleştirdin diye.. Bu mektuplar Sana ama Sen olmayan
Sana.. şu köhne dünyada bir Sen vardın, Artık Sen de yoksun..

Sadık dostum da yok.. Adın ; Gri Bundan
sonra, ben taktım, hani önceki ismini de ben takmıştım.. Hiç ayrılmazdı
isimlerimiz, ne çok beğenmiştin, ikimizin rengini.. Şimse Sen yapayalnız
bir Gri'sin..

Umudumun zirvede olduğu zamanlar işte
sabah oluyor yine... Sensiz sabahlardan bir tane daha.. ne farkı var bir
diğerinden bilinmez ama kimbilir belki de bir gün fark meydana gelir..
Bir gün yine benim yüreğime de iner Mutluluklar, kara bulutlar kaybolur,
Gri'ler gider, Kim bilir belki bir gün herşey eskisi gibi olur.

Hasretler körüklese de içimdeki yangını
ben yine vazgeçmeyeceğim Sensizlikten.. Bunu Sen istemiştin unuttun mu?
Bilirim, biliyorum Sen sevmezsin şiirlerimi.. Sevme de zaten.. Değil mi
ki bunlar için vazgeçtin şimdi git Sende... Değil mi ki kıskandın
şiirlerimi.. Merak etme artık yoksun ki ben de...

Ben Seni göremesem de duyamasam da her
nefeste yüreğimin en hassas yerinden vuruyorsun.. Bu da yetmezmiş gibi
yaralarım iyileşmeden tuz basarsın, ateşimi körüklersin.. Ama sabır işte
Allah bana fazlasıyla vermiş..

Şimdi bir sandal yolluyorum sana , gerçi
denizin de yok ama, sandalım sana rüzgarla beraber sahiline sevgiler
bırakıp dönecek... Umursamazsın biliyorum ama... Sen rüzgarda saçlarını
savurmaya devam et, bilki o rüzgarlarla ben de yok oldum...Senin aşkın
ikliminden çoktan çıktım... Vazgeçtim sevda'ndan...

Yüreğim sana selsebilken bile GEL
DEMİYORUM ARTIK...

Hoşçakal Sensiz Gri,

Nevin Akbulut

SıfırAltı-Mart-İkiBinOn-SıfırBeş-SıfırSıfır

Toprağın Yağmur'a Seslenişi...

"Niye'lerimsin, Neden'lerimsin.. Nedenimsin.. "

[alt_cizgi].../ Ne zaman başladım kendi kendime sormalara bilmiyorum.. Ama soruyorum nedensizce.. Niye demeden önceki , son kelimemsin benim.. Son şansım gibi.. Son yüreğimin sızlaması gibi..//

[/alt_cizgi]

Yağmur yağıyor .. Yine seni düşünüyorum.. Yağmur'la toprağı düşünüyorum.. Birbirlerinden doğup, birbirlerinde yok oluyorlar.. Su toprağa düştüğünde toprak ıslanacağını bile bile çeker onu içine.. Su istemsizce bırakır kendini toprağın yüzüne.. Toprak alır onu içine, sarar, sarmalar.. Kendinden doğmuş gibi, kucaklar.. Gecelerce günlerce zaman geçirirler birlikte.. Sanki beraber yaratılmışlar gibi, Hiç ayrılmamış gibi. Ama bir gün ayrılık vakti gelir.. Su geldiği gibi gider.. Buhar olur, gökyüzüne uçar.. Artık o da bir melek gibidir.. Ve tekrar toprağına kavuşmak için yeniden yağmur yağmasını bekleyecektir...

Terk edendir ama aynı zamanda terk edilen.. İsteyerek gitmemiştir.. Ömrü o kadardır.. Ama yeniden doğacaktır.. Yeniden büyüüp, yeniden bir damla olarak inecektir sevdiğine.. Yüreğimde böylesin işte..

Toprak gibiyim.. ıslanacağımı bile bile çekiyorum Seni içime... Gideceğini hesaplamadan, belki buralara ait olmadığını bile düşünmeden.. Nedensizce, sebepsizce alırım yüreğime seni.. Sorgusuzca, süalsiz beklerim.. Sen istediğinde gider, istediğinde gelirsin...

ıslanacağımı bile bile alırım Seni içime.. Sen yumuşacık bırakırsın kendini üzerime.. ıslanırım.. Hatta üşür, donarım bile.. Ama seni sarmaktan vazgeçmem.. Benden doğmuş gibi olursun.. Öyle sararım ki seni.. Bir kundağa sarmadığım kalır.. Gideceğini bile bile sarılırım Sana.. Hiç gitmeyecekmişsin gibi.. Kendimi bu yalana inandırırım Senleyken.. Sonra sen buhar olur, uçarsın gökyüzüne.. Kendinden habersiz.. Benden habersiz.. Uyuşuk bir damla gibi .. Ben hiç uyuyamam, hiç uyuşamam.. Ne alırsam alayım bu toprağıma..

Gökyüzünde heyecanla beklersin.. Bekleşirsin.. yeni düşeceğin toprakları hesaplırsın belki.. Oysa senin tenindim, toprağındım.. Bekleyenindim.. Döneceksin yine biliyorum.. Yine hayaller kuruyorum.. Kurdukça ısınıyor tenim.. toprağım.. Yine üşüteceksin beni.. İçim yanarken yine ıslatacaksın beni.. Dışım donarken, içim yine yanacak biliyorum..

Ben ömrümü bir tek sana hapsedeceğim.. Sen de tutuklu kalacağım.. İlaç gibi seni arayacak, seni bekleyeceğim.. Sen hangi gökyüzünde olursan ol, biliyorum rengim başka benim.. yüreğim başka renk çünkü.. Gözlerin beni görecektir nerede olursan ol..

Toprağımdan Sesleniyorum Sana Yağmurum.. Gel yine ıslat beni.. Yine üşüt, yine yak içimi..

(OnAltı-Aralık-İkiBinOnBir*17:35)

Nevin Akbulut

Bir Yağmur Hatırası

Güneş'e Mektuplar - 1

Sen Sen Sen...

İçimde öyle Dolu'sun ki.. Gittikçe o kadar çoğalıyorsun ki.. Ve ben bütün bunlara rağmen Seni hep biriktirmek istiyorum.. Seni hiç kaybetmemek için, her hücreni hücrelerime ezberletmek geliyor içimden..

Seni hep geç bulduğuma inanıp, tüm erken olan şeylerden nefret ediyorum yavaş yavaş.. Bir tek Seni Seviyorum.. Geç de olsa, güç de olsa.. Biliyorum yetmeyecek.. Ne içimdekileri anlatmaya kelimeler yeter, ne de zaman.. Geç kaldık ya.. Ne söylesem az gelir, ne yapsam az kalır.. Her şey yetersiz kalır..

Sen gelmeden önce de ben Seni biliyordum gibi yazıyordum hep.. Değişen bir şey olmadı.. Sadece hayalimdeki Ruh'a bir süret giydirildi.. Sen Sureti..

O kadar farklı ki içimdekiler Sana, hiçbir kitapta yazmayan belki de kimsenin hissetmediği şeyler.. Sen kısaca her şeysin.. Herşeyim'sin.. İçime sığmayacak kadar çok şeysin.. Çoksun.. Bütün bunlara rağmen hep biriktirdiğim, biriktirdiklerim bile yetmeyecek sanki.. Korkmadan, aklım başımda ama çocukça, ama olgunca en akli başımda halimle seviyorum Seni..

Gözümde hiç solmayan En Mavi'sin.. En Mavi'msin her zaman böyle kalacaksın... Belki yıllar geçecek, belki erkenden yaşlandırıyorum bizi hayallerimle.. Ama Sen hiç değişmeyeceksin.. Hep aynı yerde, hep aynı kalacaksın.. Aynı'm kalacaksın hep.. Bana o kadar benziyorsun ki.. Ama kendimden farklı seviyorum Seni.. Bana benzetmeme rağmen seni.. İnsanlar birbirlerini sevdikçe benzerlermiş.. Ama ben Seni tanımadan da Sana benziyordum..

Seni severken kendimi kaybetmekten korkmuyorum, çünkü Bana o kadar yakınsın ki.. O kadar Ben'sin ki.. Kendimden olmak bile korkutmuyor beni.

(OnDokuz-Aralık-İkiBinOnBir*10:00)

Nevin Akbulut

Güneş'e Mektuplar - 2

Ne yağmur bitiyor bu dünya da ne dolu.. Ömrümüz hep onlardan korunmakla geçiyor.. Ve Güneş'i bekleyerek.. Tam buldum derken Güneş'i, bir bakmışsınız yine Akşam oluyor.. Yine Gece, yine karanlık, yine soğuk... Ya ömür yetmiyor Güneş'i bulmaya, ömür yetse de akşam oluyor.. Sabahı beklerken hep gözümüzde Yaş'larla uyuya kalıyoruz.. Ya geç uyanıyoruz, ya da erkenden uyuyoruz.. Uyuyarak geçiyor biraz da zaman.. İstedğimiz halde istediklerimize kavuşmamakla geçiyor ... Buna bizim de uydurduğumuz şeyler var tabii.. Hayırlısı böyleymiş falan... hayırlısı nedir bilinmez..

Güneş mi Yalancı? Zaman mı Yanlış??? Güneş yoksa kandırıp bizi, yanlış zaman da yanlış yerlerde, birilerine mi doğuyor? Görebileceğimiz kadar yakın ama tutamayacağımız, dokunamayacağımız kadar uzak ve sıcak Güneş.. Başka bir yerlerde birilerine dokunup, ısıttığı belki de onları yakmadığı doğrudur.. Belki Güneş sadece Bana gelmiyordur.. Belki gerçekten garezi vardır bana..

Gelse , bir gelse.. diye sayıklamalarım da boşa çıktı.. Hep boşa heves.. Her şeyin boş olduğu bir Dünya'da Güneş gelmiş gelmemiş ne önemi var... Anladım gelmeyecek.. Güneş bana doğmayacak.. Doğsa da ben göremeyeceğim.. Kısa ömrüm belki de son bulacak.. Günsüz, Güneş'siz..

Son çırpınışlarım bunlar, kanatlarımı son kez çırpışım senin için. Bir daha kaldıramam kanatlarımı kimseler için.. Öyle kırıldılar ki.. Artık dudağımı bile kıpırdatacak halim yok, değil gülümseme.. Değil kahkahalarla gülmek.. Dudağımdaki kıvrım bile eziyet veriyor artık bana.. Bu beklemek , bu beklemeler, bu ummalar yordu beni.. Çokça.. İnanmak .. Güneş'in bir gün doğacağına inanmak ve bu yalana dünyadaki en gerçek şey gibi inanmak daha da yordu, bir o kadar zordu....

Bunca zaman ne inanmaktan vazgeçtim, ne gülümsemekten Sana, yolunu beklerken.. Sen doğmadın.. Belki başka yerlerde bahardı, belki çiçekler açardı.. Sen hep o baharlara Güneş oldun belki.. Bizim buralara doğmadın.. Oysa Dünya yuvarlak değil miydi? Sen her yere eşit doğmayacak mıydın? Karanlık yüzü bana mı denk geldi?

Şimdi karanlık odamda Sensiz bir sabaha uyanamayacağımı düşünüyorum.. Sensiz Yaş'lı gözlerimle.. Bir tek gözlerim yaşlandı, yolunu beklemekten.. Uyumadım bile gelişini kaçırmamak için.. Sen istediğin yere, istediğin zaman doğarsın.. Gelirsin.. Bekleyenini hiçe sayarak.. Ama bekleyenin de bir canı var.. Bir gün yok olacak.. Baktığın yere batacak bir gün.. Bir daha doğmamacasına..

Gidiyorum .. Yaşanmamışlıkları hiçe sayarak, artık beklemeden Yol'unu.. Gözlemeden gelmeni.. Gidiyorum.. Kırmızı eteğimi salarak, kırmızı pabuçlarımı da elime alarak hatta sallaya sallaya, gözlerim kan kırmızısı yaşlarla gidiyorum... Sana yazdıklarımı bıraktım bir tek.. yazamadıklarımı da alıp gidiyorum...

YirmiSekiz-Aralık-İkiBinOnBir*16:00
Nevin Akbulut

"Kar Sıcağı Görünce Erir(miş)"

Şimdi pencerenin kenarına bir sandalye çekip, oturma vaktidir. Eline bir fincan en sıcağından çay ama demleme hem de semaverde.. Bir eline de çikolata.. Gözün hep dışarıda olmalı tam da şuan da, hafif güneş vuruyor pencereme.. Bembeyaz karların üzerinden.. Ama erimesin ne olur, biraz daha gitmesin kar.. Bak tam da hayallere dalıyordum, çocukluğuma iniyordum tam da...

Hani anneciğim beni uyutmaya çalışıyordun da uyumamıştım... Kardan dolayı, karı bırakıp da uyulur mu be anne.. Zaten küçükken uyumayı hiç sevmezdim, şimdi de pek sevdiğim soylenebilir ama.. Uykum hiç gelmezdi küçükken, zorla uyuturdu annem beni.. Bir defa yine böyle bir gün, uyumayacağım diye tutturdu. Dışarı çıkacağım karlara dokunacağım diye bağıyorum.. Annem de ben üşümeyeyim diye eline aldı leğeni, dışarı çıktı bir sürü kar doldurdu , getirdi içeriye. Dünyalar benim olmuştu. Çocukken bir leğen kar ile sevinebiliyorduk. Şimdi kamyonlarca kar gelse ne kadar seviniriz. Yine de seviniyorum bu sabah.. Çocukluğumdan kalma bir sevinçle. Kırmızı fırfırlı elbisemi hatırladım.. Ne güzeldi, Turistler fotoğrafımı çekmeye çalışıyorlardı da babam izin vermiyordu.

Bir tane teneke sobamız vardı o dönem.. Yandım mı gürül gürül yanar, öyle ısınırdım ki, hala hissederim o sıcaklığı, yanaklarım yanar kıpkırmızı olurdu, tabi o zamanlarda böyle kansızlık gibi problemlerim de yoktu, çok sağlıklı bir çocuktum .. Neyse ben bir leğen karı görünce nasıl sevindim.. Annemle beraber kardan baba, kardan anne, kardan çocuklar yaptık ... Sonra annem dedi ki; "Hadi şimdi uyu, uyanınca oynarsın bunlarla"

Ben de "Tamam" dedim...

Ben kardan adamların hayaliyle uyuyorum.. Ama nerden bileyim karların SICAĞI GÖRÜNCE ERİYECEĞİNİ...

Bir , iki saat sonra uyandım, Hemen kalktım sobanın yanına koştum. Annem bir de leğeni sobanın yanına koymuş .. Bir baktım leğenin içi su dolu!

"Anne nerde benim kardan adamlarım?"

Annem "Erimişler" dedi..

Allah'ım nasıl ağlamıştım, hiç eriyebileceklerini düşünememiş meğer küçükük yüreğim. Nasıl üzülmüştüm.. Ve öğrendim tabi o günden sonra kar sıcağı görünce erir.. Öğrendim..

Şimdi artık ne soba var, ne karları içine doldurduğumuz leğen.. Ayrıca kar bile yok artık. Ben küçükken ne çok kar yağardı . Artık yılda bir kere yağarsa çocuk gibi seviniyorum.

Neyse ben yine de size de söyleyeyim, "Kar Sıcağı Görünce Erimiş"

(OnYedi-Aralık-İkiBinOnBir*15:35)

Nevin Akbulut

Yine'lerim Yineleniyor...

Hep yineler kaplıyor hayatımı, Hep yinelere yeniliyorum.. Her şey sanki bir kısır döngü, bu defa farklı desem de "Yine" çıkıyor karşıma.. Yinelerim, yenileniyor, yineleniyor..

En son içimin yandığı yerdeydim, yine oradayım... Dönüp dolaşıp, yandığım yere geliyorum.. Kürkçü dükkanı misali.. Ne kürk var ortada, ne de dükkan.. Kalbim var benim orada Kalbim.. Sana verdiğim Yüreğim... Bilmesen de bilmezden gelsen de... Bu defa farklıydı hani? Hep ağlatmayacağım diyenler ağlattı, Sen de... Yine de Seni ayrı tutuyorum tüm her şeyden... Sen ben'sin çünkü...

Durup durup aynı yere gitmemin nedeni ne? Sen mi? Acı mı? Gözyaşı mı? Hoşuma mı gidiyor bunlar? İnaniyorum sadece inaniyorum Sana, Yeniliyorum kendime.. Herkesin aslında aynı olduğu gerçeğini silip, yerine aynı değil, Sen farklısın masalını uyduruyorum... Silip silip yeniden yazıyorum Seni! Karalayamıyorum adını, kara tahtalara yazamıyorum karakalemle. Hep beyaz yazıyorum, bembeyaz yerlere.. Karalayamıyorum adını, yüreğime açık yerlerde.

Sen yine de gel.. Yinelensen de; Yineler, Yenilsem de; Kendime, yine de gel.. Gelmelerin hep yine olsun.. Giderken yine acıtsan da, gelmelerin hep yine olsun.. Gelmelerin yinelensin.. Kısır döngüm ol, Dön, dön gel.. Hiçbir şey yinelenmesin Senin kadar.. Seninle yaşadığım Mutsuzluğuma bile razıyım, yeter ki Var ol, Yine gel.. Yine ol... Dünya yuvarlak işte, ama hep Sana dönsün, hiçbir şeyim yenilenmesin Senin kadar, .../ Yinelerim Sana..

Yenilerim Sana..

Yinelenmelerin Bana olsun..

Ne olursa olsun,

Yine gel...

(Yirmi-Ocak-İkiBinOnBir*15:30)

Nevin Akbulut

Kar Kokusu...

Çocukluğumdaki Kar'lar bunlar..

Lapa lapa arada rüzgar sesiyle birlikte.. Ben teneke sobamızın başında oturuyordum. Arada kedi gibi uzanıyordum, sobanın arkasındaki mindere. Yanaklarım kıpkırmızı olurdu önceleri, şimdi ne kadar yanarsam yanayım kızarmıyor. Çok mu büyüdüm de böyle oldum.. Artık kızaracak kadar küçük mü değilim? Yoksa yandım da mı çok belli olmuyor kızarıklarım...

Kar yine de çocuklukta bambaşkaydı, O minik bahçemiz bembeyaz olurdu, ağaçların dallarına bile karlar yerleşirdi, aile kurar ev yaparlardı günlerce. Bazen bir kuş yuvası bile kardan ev olurdu.. O bahçe meğer ne kadar da küçücükmüş, büyüyünce anladım küçüklüğünü. Oysa bana ne kadar da büyük gelirdi, küçük adımlarımla koşar koşar bitiremezdim. İncir ağacı vardı bir tane.. Yaşlıydı.. O da bembeyaz olurdu, zaten kışın hangi ağaç olduğunu anlayamazdım bile. Malum çocukluk kim bilir neler kurardım aklımdan. Evimizin hemen karşısında kocaman bir mezarlık vardı, Kaç yüz yıllık ağaçlar vardı, hep annelere yaşlarını sorardım o ağaçların, her defasında da "Ne kadar büyükler" derdim hayretle.

Her şey büyük gelirdi küçükken bana, Şimdi sığamaz oldum bir yere. Ruhum sığmıyor bedenime.. Her şey küçüldü ben büyüdükçe, önce elbiselerim küçülmeye başladı, sonra o küçük bahçemiz.. Küçüldü küçüldü, küçücük kaldı.. Koşamaz oldum o bahçede, koşacak da bir şey kalmamıştı.. Sevinçlerim de küçüldü zamanla. Daha az sevinmeye başladım..

Umutlar büyüdükçe, sevinçler küçülüyordu sanırım... Ya da ben öyle zannediyordum...

Sonunda Dünya'da küçülmeye başladı, o kadar küçüldü ki; yaşadıklarımızda bile hep aynı noktaya döner olduk. O küçük, yuvarlak bahçe gibi oldu hayatımız.. Her defasında aynı şeyleri yaşarken buldum kendimi. O kadar ki; "Ben bu sahneyi daha önce de görmüştüm" demeden kendimi alamadım zaman zaman.. İnat mı ediyorduk aynı şeyleri yaşamak için.. Ya inadımız; inanmak mıydı? İnanmakta mı direniyorduk yoksa?

Güven küçülseydi biraz, az olan güvenlerimiz birilerine hala güvenmekten geri kalmazken; aynı hazin sonları yaşamaktan da neden geri kalalım?

Kar; lapa lapa tertemiz yağıyor. Temizler mi içimdeki harabeleri bilinmez ama, iyi geldi kar bana.. Soğuk penceremin önünde, yeryüzüne inen sayısız melekleri izlerken bunlardı yüreğimden dökülenler,

(Bir-Şubat-İkiBinOniki-17:00)

Nevin Akbulut

Yazımı Güne taşıyan, Değerli Editörümüze Sonsuz teşekkürlerimi sunarım..

Kar'ı, çocukluğu hep birlikte yaşamak dileğiyle,

Sevgi ve Saygılarımla,

Toprak Kokusu'ndan; Kar Koku'suna Mektuplar...

Toprak Kokusu Yok Artık

Kar Koku'su da yok artık... Kar gibi geldin, Kar kadar hızlı oldu gidişin.. O kadar soğuk, o kadar unutulmaz... Kar gibi unutulmazdı gidişin.. Kar kokusu'ydun çünkü Sen.. Yerini alamazdı hiçbir ayrılık bu gidişin. Yerin dolmazdı hiçbir soğuk ile. Ve hiçbir sıcak eritemez artık seni. O kadar soğuksun ki... Hala donuyorum , titriyorum... Evsiz, barksız sokak çocuklarından daha kimsesizim...

Sen gelirken gülen yüzüm, Sen giderken ağlamaz mı? Dünya bile böyle, bir kapısından gelip, diğerinden gideceğiz. Ve Sen hep misafirsin gönlüme. Bu yüreğin sahibi olamadın, oturamadın gönül tahtıma. Yağmurlarda bekledim Seni hep. Bir hüznün buğusu kapladı Ruhum'u... Hüznünler bitmez hiç, Yağmur kalır da benim hüznümle. Kar kokusu gider hep...

Bu mektubu sana yazıyorum Kar Koku'm; Sen bu mektubu okuduğunda ben yine hep çok uzaklarda olacağım. Hiç yaklaşmayacağım artık sana, Bir Veda'ya sığdırmayacağım bu kelebek ömrümü. Bir "Hoşça kal" olmayacak son sözüm...

Bir yağmur damlası dudaklarımda, eritemedin kar kokusu... Kendi kokundan haberin yoktu senin. Kokunun tenime karışmış halini bilemedin... Veda'sız gidiyorum ben de Senden...

Ne gelebildin bana, ne kalabildin... Hep gittin... Bu kadar gitmeler de , bir de gelme olmaz mıydı? Hep mi gidilir di Aşk'tan? Hep mi ölünürdü? Seni beklerken ki, havanın kasvetini bile sevmiştim ben. Sonun da gelmek vardı, beraber değil, bir olmak vardı... Birleşmek vardı sonunda, gitmeler değil... Şimdi tüm şarkılar ayrılıkları söyleyecek... Tüm sevgililer ayrılacak gözümde, hepsini kendi hayallerimle ayıracağım... Kimse kavuşamayacak yüreğimde.

Düş'sel bir sevdâ'ydı bizimkisi... Düş kadar uzak, düş kadar güzel, düş kadar yalandı... Düş'tün.. Düş'tüm...Ve şimdi Düş'lerimiz kadar yalnızız... Aslında hep Yalnız'dık... Kocaman bir sıfır gibi kendi etrafımızda yuvarlak çemberin içindeydik, o çemberin içine girebilen de oluyordu, takılıp düşen de... Biz hep düştük... Hayat çelmesini erken yaşlarda yemeye başladık, çelme yemediğimiz yerde şaşırıp kaldık... İnanamadık.. Geldiğimize inanmadık, gördüğümüz halde... O kadar siyah bir örtüyle örtülmüş ki yüreklerimiz.. Gelmelerimizi göremedik... Göremeyince vazgeçip, biz de gittik. Bu yüzden hep giden olduk...

Beni sorarsan artık, mir camın buğusunda , kardan kalan buğu'dayım... Yüzüme düşen yağmur damlalarını izliyorum... Kendi kokumu kaybettim... Toprak koku'm yok artık... Beni sorarsanız kokmuyorum artık... Ya da yağmur yağmıyor... Yağmur'dan sonra kokmak zorunda mıyım ben? Ya da hep ağlamak zorunda mıyım gelmen için.. Neyse... Toprak kokusu yok artık...

(OnAltı-Şubat-İkiBinOnBir*11:50)

Nevin Akbulut

Yüreğimin Nâzım'ı...

Yüreğimin Nazım'ı...

Daha çok sevdiğinde gitmeyeceğim;
Daha çok yanacağım.
Söz veriyorum;
Sen elimi bırakmadan,
G İ T M E Y E C E Ğ İ M !...

Sen gelene kadar Yaz gelmeyecek buralara...

Sen gittiğinde Kış'tı ve ben hiçbir Yaz'la aldatmayacağım gidişini... Gidişin hep soğuk kalacak, hep üşüyeceğim gitmelerinden... Rüzgar gibi eseceksin, başka yönlere, ama ben hep rüzgarındaki soğukluk kalacak...

Her sabah yanaklarımda dolaşan öpüşlerinin izleriyle uyanıyorum... Islak diye mi öptün? Kurusun diye mi öptün? Ne kadar öpsen de, kurur mu? Kurusa bile kalmaz mı tuzlu izleri?... Yeteceğim zannettim Sana , uzaktan da olsa, yetemedim... Kendime azaldığım için yetemedim belki de.... Sen kendinden geçtin de , ben kendime kaldım mı Nazım? Yüreğin yüreğimde değil miydi? Yüreğim şimdi daha da ağrıyor, seni göremeyişimdeki o sonsuz boşluk doldurdu içini... Bu boşluk ağırlaştırıyor yüreğimi, taşınmıyor... Yer değiştirmiyor acının adresi! Hep aynı sızı, azalmıyor!

Kızıl saçlarımı doladım yüreğine... Sarıldım, çıkarma yüreğinden diye. Gidersen eğer, kırmızı saçlarım kan kusar Aşk'a, kana susar, ölmek ister sonra... Gömülmek, kesilmek mesela.. Kanamasın saçlarım, kanamasın yüreğim.. Kan ağlamasın gözlerim.. Sadece kan kırmızısı olsun saçlarım!

Geç kaldım işte sana, ne kadar erken gelmeye çalışsam da bu erkenlik ve bu geçlik yetmeyecek bize. Geçen zaman beni sana yaklaştırdığı kadar uzaklaştırmasının nedeni tam da bu işte... Geç kalıyoruz.. Belirsiz bir zaman diliminde bekliyor bizi ölüm. Geç kalışıma üzüldüğüm biri var işte. Bu üzüntüme seviniyorum. Sessizliğim hep Sensizliğimden... Uykusu kaçtı hep gecelerimin...

Başucumda beklediğin o gecenin sabaha doğuşu ne güzeldi. Güneş geldi ömrüm'e... Güneş açtı kalbime... Ayaklarımı karnımda toplayışım kadardı sana güvenişim... O güvenişim hep kaldı yanımda... Her gece hayalin bekledi beni sabaha kadar yine başucumda... Yorulmadı hiç, hiç uykusu gelmedi gecenin... Ben hep o güvenle uyudum... Bir gün gidersen ben nasıl uyurum? Kar tanesiyken avuçlarında, ısıttın beni, şimdi bir serin damlayım Sol'unda... Düş'en avuçlarında eriyen... Sana gelene kadar ne kadar bulaştım kelimelere, hiçbir kelime eritemedi beni ...

Geceler çok soğuk burada, üşüyorum Nazım... Hiç üşenmeden sarsan beni ... Sarsan kalbimi... Sensizken yüzüm gülmüyor hiç, gülmeyi istemem ki zaten. Nasıl gülebilir insan yarımken? Sensiz her şey haram bana şimdi... Senin yerine ben kendimi koydum hapise, gözlerim gökyüzünde, sana geleceğim günün hayalini kuruyor... Gökyüzünden bakınca daha bir yakın geliyorsun bana, yakınlaşıyor mesafeler... Bana mı öle geliyor?

Ben de üşüyorum en az yüreğin kadar... Yüreğim hiç ısınmadı sen gittiğinden beri... Buz tuttu, ben tekrar bir kar tanesine dönüşeceğim gece on ikiden sonra, eğer gelmezsen, Tanrı beni gökyüzüne alacak, beraberinde bir melek... Ben yine yok olacağım... Zaman zaman diyoruz, mesafe, yaşlılık, ölüm diyoruz. Diyoruz da, ya melekler götürürse beni, ya hep yok olursam.. Başka bir ömür de, başka bir mevsim de mi bekleyeceksin beni? Sıram ne zaman gelir bir daha yeryüzüne inmek için? Ne zaman bir daha düşerim avuçlarına, ne kadar eririm bir daha... Kar'a dönüşmeden gel!!!

Yeterince mesafe var aramızda, bir de ayrılık girmesin.. Yoksul kalmasın sevdamız... Bir de kimsesiz... Zaten kimsesiziz... Sen bırakmadıkça elimi, ben hiç gitmeyeceğim Senden Yüreğimin Nazım'ı... Naz'ım, Niyaz'ım...

Bana uzak durma, uzaktan konuşma, uzaktan seslenme! Duyamıyorum sesini... Parmaklıklar ardında da olsa, kulağıma seslen, yüreğime seslen, uzaktan siz'li biz'li konuşmalar yapma bana, yeterince mesafe yok mu aramızda? Senin yolların bana uzak gelmedi hiç, çünkü insan sevince hele hele Pirâye sevince Nazım'ını bekler bin yıl hapiste de olsa... Sevince uzaklıklar yakın olmaz mıydı? Öyle dememiş miydik? Mesafelerden korkmayan sen, ne oldu yüreğine? Şimdi sen mi laf etmeye başladın mesafeleri? Asıl mesafeler yürekle ölçülmez mi? Dünya dediğimiz ne kadar bir yer? Ve Nazım kaç tane var?

Sayıyorsun ya hani beni görmediğin günleri, o günler benim sayamayacağım kadar çok fazla.. Sensiz bir saatim kaç satıra eşdeğer bilir misin?

Gitmiyorum ben bir yere ! Sen kovana kadar gitmiyorum... Gidişlerini sildim hafızamdan, gelişlerini ezberliyorum şimdi... Bizim gidişimiz bile ölüm ölüm kokar.. Gitmeyelim... Bitmeyelim.. Sen elimi bırakana kadar yok olmayacağım söz veriyorum... Sen elimi bırakana kadar bırakmayacağım yüreğini avuçlarımdan... Ölme ! Ölmene gerek yok, ben

varım.... Sen gidene kadar söz veriyorum Ö L M E Y E C E Ğ İ M !....

Yüreğimin Nazım'ına....

YirmiYedi-Şubat-İkiBinOniki-18:45

Nevin Akbulut

Git !!! Gidişinin Ardından...

Git !

Daha fazla acıtmadan... Çünkü her bir sözün bir hançer yüreğimde, böyle kalsın bu sözler burada... Daha fazla kanatmadan git... Alıştırmadan acılara git... Ki ben korkar oldum acı çekmekten bile. Çekecek bir tarafım kalmadı ... Acıya yer yok artık dünya'mda... Sen de git...

Herkes her şeyi istediği gibi görüyor, karşısındakinin gösterdiklerine bak/a/madan... Olsun Sen de görme beni... Bil ki ; Artık Yoksun... Senin de arkandan bakıp, gidişlerini yaşayacakmışım... Oysa nasıl da inanmıştım gitmeyeceğine...Herkes kadar inandım en az.. Tek inanan sen değildin, ben daha çok inanmıştım...

Çak şimdi arkamdan yazıları... Hakaretleri, yalanları.. Yakıştır, yapıştır her yerime yalanları.. Yüzüm, gözüm ıslak içinde... Bunlar senin giderken bıraktıkların değil mi? Bu mu yalan olan? Abart hatta, beddua etsin herkes arkamdan. Aldırmıyorum. Ben zaten zoraki yaşıyorum, zoraki duruyordum burada. Tam gidecekken tutmuştun beni. Şimdi kalmam için bir neden yok bu dünya'da. Gitmek en iyisi... Ben senin gibi gitmem, Sen benden gidersin sadece, ben her şeyden giderim.. Kendimden bile giderim..

Herkes lanet okusun arkamdan. Yalancı sevgili Allah'ından bulsun. Herkes kendi günahlarını yüklesin sırtıma. Ama dokundurmam giderken. Hiçbir yerime... Tırnaklarım bile sana ait benim. Onlar bile en son sana değdiler.

Ben senin için herkes olabilirim. Ama sen benim için tek'tin, bu tekliginle çok'tun.. her şeyi yendim yendim de sana geldim ben. Kanseri bile yendim ben... O damarlarımın içine işleyen zehir bile yıldırmadı beni.. Ama her şey sana gelene kadardır işte.. Gücüm buraya kadar... Sana bıraktım en son kendimi...Ve olmayan gücümle çırpınmamın anlamı yok. Boşa çırpınışlar bunlar... Git demedim ben sana.. Giderim dedim... Giderim... Kendimden bile giderim. Hersey den giderim.

Yapboz muyum ben? Parçalarımın her biri bir yerde... Kırıldı tüm parçalar, ve tüm kırıklar birbirine benziyor biraz da... Nasıl bulacaksın hangi parçamın nereye ait olduğunu? Olmadı kırıldım, olmadı kırıldık... Hadi boz beni, baştan yap beni. Bu defa kırılmam belki, kırıklarımı iyice yapıştır ki aynı yerlerimden kırılmasın. Başka başka yerlerimden, başka başka kırılayım... Yine kırılacağım nasıl olsa.

Kırılmaya gücüm yok, sevmeye bile yok. O kadar kırıldım ki severken, sevilirken. Kıracaksan eğer; Git ! Senin tarafından kırılmak en büyük kırık olur benim için. Hiç iyileşmeyen yara, hiç geçmeyen azap, hiç bitmeyen üzüntü olur. Bu hüznüm o zaman anlam bulur.

Gidersen Ağustos'un ortasında Kış'ı yaşarım. Hep donarım. Hep yanarım. Ferahlamaz hiçbir zaman yüreğim. Tüm tebessümlerim katiller tarafından öldürülür gidersen. Gidersen yanaklarım hep ıslak kalır. Hiç kurumaz, gözyaşlarım yüreğime kadar akar gidersen... Sonra boğar o damlalar beni, damlalardan Deniz olur .. Boğulurum. Ölmeye biraz daha yakınlaşıp adımlarım.

Bu ağlamamı nasıl sustururum, kezzap mı döksem yaşlarıma... Yakar mı gözyaşlarımı? Yüreğime ne döksem yok olur bu yürek? Sen söyle nasıl öleyim ben? Nasıl ölmemi istersin? Fail-i belli bir Aşk'ın Fail-i Meçhul cinayetiyim ben. Fail-i'm belli... (Aşk'ım)

Yazdıklarımı, yazamadıklarımı nerede saklayayım şimdi ben? Oysa en saklımı, en gizli mi bilen sen değil miydin? Çok Aşk'a Ayrılık mı karıştı? Ben gitmek istemiyorum. Koyma beni yüreğinin uzağına, evsiz, barksız kalırım. Kimsesiz , öksüz kalırım. Bırakma beni. Eğer gidersen; ölürüm !

Kırmızı saçlarıma yüreğine doladım ben. Gidersen keserim, en başta saçlarımı, sonra da bileklerimi. Aynı renk olur her yer. Tek renk; Kırmızı olur dünya... Dünya küçülür gözlerimde... bir yaşa karışır her şey... Bir damlaya sığdırırım dünya'yi... Ve dünya'mı.. Uyuşurum sessizce... Ben daha önce de öldüm... Senden önce... Ama bu son şansım.. Kıyametim olma gel ! Gel Son'um olma ! Son'umsun zaten... Son'umu birlikte görelim... Şimdi erken, ölmeyelim !

Senden vazgeçişim; Kendimden vazgeçişim demektir. O kadar bomboş oldum ki Sen gidince; artık hayatımda ne olsa dolar bu boşluk... Dolmaz..

Nasıl bir imtihan bu Allah'ım? Buna nasıl dayanacağım? Aklımdan bir an çıkmayan O kişi, yüreğimden mi çıkacak? Konuşmalarımız, yazdıklarımız bile yetmezken, şimdi bir daha onu hiç göremeyecek miyim?

Ben sadece göğsündeki boşluğa gömülmek istemişim. Seni tanıdıkça her şeyi siliyordum birer birer. Siliniyordum her şeye... Sana , Sen de saklı kalsam yeterdi çünkü. Öyle doldurmuştun ki Ruhum'u... Ama daha kırıklamadık biz bu aşkı... Kırk gün bile olmadı daha... Kırk yıl olmadı, Gözlerimin kahvesinden içmedin mi? Kırk yılın hatırına Ben kalamadın...

Sonu yoktu yazdıklarımın, Sonu da gelmeyecekti... Gelişine yazdığım her şeyi gidişine yazıyorum artık... Bu gidiş, tüm gelişlerini ÖLDÜRDÜ... Sen hiç gelmemiş oldun !

YirmiSeksiz/Dokuz-Şubat-İkiBinOniki (belirsiz zaman dilimi)
Nevin Akbulut

Ben Sadece Göğsündeki BOŞLUĞA Gömülmek İstemiştim !...

Ben sadece göğsündeki boşluğa gömülmek istemiştim...

Seninle bizi birleştiren tesadüfler şimdi ayırdı mı? Geçerken mi uğramıştın? Sahi yolun mu düşmüştü bu tarafa? Şimdi bilerek yaratsak da o tesadüfleri ne birleştirir bizi? Yaralarımızı saklayabilir miyiz birbirimizden? Tuz basarken bu gidişler yarama, ne temizler bu ayrılığı? Kan mı? Kan girsin aramıza? Cezasını ben çekerim.

Dokunduğun her yerim kanıyor şimdi... Parmak uçlarım bile sızlıyor... Tepeden tırnağa çekiyorum işte acısını. Tepeden tırnağa Sana bulanmışmış oysa. Her şey bu kadar yalandı da, Biz mi doğruyduk? En çok günaha seninle girdim ben. Senin oldum, Ruhunu vermek günahsa eğer, onu da yaptım... Allah'dan başkası sevilir miydi bu kadar? İşte yine günaha giriyordum, varlığın da, yokluğunda beni günaha sokuyordu. Şimdi bu kadar donarken, Cehennem de yanmaktan da korkmuyordum... Ben sen de gömülmek istemiştim... Ölürsem yanında öleyim. Ne kadar nefesim kaldı bilmiyorum ama son nefesime kadar seninle nefes almak istemiştim. Şimdi nefesim donuyor, üflesem sen çıkıyorsun içimden... Bu kadar içimdeyken, daha yerin soğumamışken bedenini alıp gidebilirsin ancak. Ruhun hep içimde. Yaşayacak... Ben ölürsem o nereye gidecek?

Sen geldikten sonra bozmuşum tüm ezberlerimi, şimdi nasıl ezberleyeceğim gidişini? İnanmadığım her şeye seninle inandım ben. En çok Sana inandım. Git diye mi inandım? Bilseydim böyle biteceğini; küçülüp küçülüp, sevmezdim bu kadar. Ben de kalacağını bilseydim daha az severdim. Sevdim diye mi gittin? Yoksa nasıl olsa sen'im diye mi? Başka bir Sen mi yapacaksın bundan sonra başka bir'ine?

Dokunduğun her yerim donuyor... Dokunmasaydın keşke, ezberletmeseydin sıcaklığını... Ben hep donardım... Hep uzaktan donardım. Şimdi o kadar ısıtıp da çırılçıplak sokağa kar'ın tam da ortasına atılmış gibiyim... Ruhum buz tutuyor... Ellerim uyuştü, gözlerim uyuşsun isterdim sana baktığım gibi kalsaydı. Şimdi öyle değişti ki gözlerim.... Ayna'daki ben miyim? Sahi aynalar ne kadar gerçek?

Burnumun direği hep sızlıyor, boğazım hep ağrıyor. Dokunduğun her yerim donuyor.. Kana bulansın bu sensizlik... Kana bulansın bu beden... Ruhumdan bihaber. Gözlerim hep nemli, yanaklarımda hep tuzun izleri. Yıkamıyorum, kimseye aldırmadan ağlıyorum sadece... Utanmadan, acıyı en içten yaşıyorum, yüzeysel yaşayıp geçmiyorum. Seninle ilgili her şey içime işlediği gibi, Sen bu kadar içimde olduğun gibi, acını da tam içimde yaşıyorum...

Kaç asır oluştu şimdi aramızda? Daha geçen gün burada değil miydin? Günler de mi yalan söylüyor? Takvimler, şu sokaklar, hadi ben yalancıyım... El ele dolaştığımız yerlerde mi yalancı? Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu ayırt edemediğim zaman çıkmıştın karşıma, şimdi inanacak hiçbir şeyim kalmadı...

Acı'nın da fahişesi olunurmuş. Ama ben senin acını bile aldatmadım hiçbir acıyla. Acı'n bile başka yakıyor beni. Senden önce hiç biriktirmedim acılarımı, hepsini yaktım da geldim. Sana yer açmakmış meğer bu silmelerim. Sana acıtı diye mi yer açtım içimde?

Ben sadece; Göğsündeki Boşluğa gömülmek istemiştim. Uzaklardaki bakışlarında kaybolmayı istememiştim. Şimdi ben kayboldum... Senin göğsün yine boş kaldı. Dolduramadım! Kendime bu kadar eksikken, Sana YETEMEDİM ! Sen gelince tüm gidiş vizelerini iptal etmişim. Hiçbir yere gitmek yoktu. En çok da ölüme meydan okumuştum. Azrail sevinecek en çok. Ölmeyecektim ben.. Sen var olduğun sürece ölmek yoktu... Şimdi Azrail'den ölüm dileniyorum, bir an önce gitmek için...

Tutacağım sözümü, gittin; öleceğim. Olmadığın şehir çok soğuk !....

Bir-Mart-İkiBinOniki*23:50
Nevin Akbulut

İçimden Geçen(ler)

Yüreğimden geçip, damlayan duygularımı,
Birkaç kelam'la kalem'ledim...

Yüreğimden dökülenler buğulandı,
Buğulu cama batırdım kalemimi, karalamaya başlıyorum... Yazdıklarım görünmüyor, su gibi berrak, su kadar soğuk,
su kadar saf...Ancak ikimizin görebileceği bir yere yazıyorum. Tek yüreğimize...

Zaman giriyor aramızda, şimdi en büyük düşmanım... Zaman geçince ne olur? Büyürüz, Yaşlanırsınız, Ağlar ve Ölürüz...
Sen varken ölüm'ü düşünmüyorum bile, kaçıyorum hatta, önceleri umursamazdım, şimdi kendime daha iyi bakıyorum. Daha önce sıradan gelen şeyler, şimdi önem kazandı. Ben seninle Yaşadığım kadar yaşamak istiyorum.

Yaşamayı beceremiyorum ben aslında. Ya çok yanıyorum ya da çok üşüyorum... Her tutunmaya çalıştığımda, bütün hızla merdivenlerin en tepesine çıktığımda ya da bir uçurumdan tam düşerken en aşağıdan en tepeye tırmandığımda her şey sil baştan oluyor... Tırmanmakla geçen hayatıma serin, ferah, dinlendirici ve huzurlu bir cennet arıyordum...
Yorgundum çok fazla, Hiç de dinlenemeyecekmişim gibiydim. Dinleniyor muydum? Öylesine mi yaşıyordum...Yas'larla, Yaşlar'la, ıslak yastığımda sabahlıyordum her gece. Bitmeyen bir yas'ım vardı, hangi yaşıma gelirim geleyim, hep o yaş'taydım... Hep Yaş'lıydım...

Acı'lar bile önemli değildi artık, yalnızca arada çıkan kıvılcım kadar umutlar yoruyordu en çok. Alışkın değildim çünkü umut etmeye, çünkü hep Umutsuzdum! Umut olmayınca, düşünecek , hayal edecek bir şey de olmuyordu. Ve boşa yorulmuyordum. Ama arada çıkan kıvılcım yakıyordu en derinime kadar. Tepeden, tırnağa Yalnızlığıma, bir de bu yanıklarım ekleniyordu. Yanık mıydım ben? Yoksa yarıklarım mı vardı? Yaralarımın yaptığı yarıklar vardı evet, saklayamayacak kadar çoktular, zaten saklamazdım ki, saklayınca aklanmaz hiçbir şey. Temizlenince aklanır, temizleyecek bir yer yoktu.

Zaman ölüm gibi bir şeydi, elbet geliyor, geçiyor ve gidiyordu.Yan'ımdan geçişlerin kalıyor aklımda hep. Sen yanıma geliyordun, ben kendimden gidiyordum. Sen yanımda oluyordun, ben uzaklarda, Ruhum dans ediyordu bedeninle. Ölünce eski Türk filmlerinde aşıklar gökyüzüne uçar ya, öyle oluyorduk işte. Ruh'larımız hep gökyüzünde el ele bulutların arasında salınca kurmuş sallanıyorduk. Ben böyle oluyordum...

Sen gidince başım dönüyordu, Sen gidince kendime gelemiyordum... Sen benden geçiyordun, ben kendimden geçiyordum. İkimiz de benden geçiyorduk... Geçemediğim, geçemediğim Yalnızca Sen'din... Sen hep içimden geçiyordun... Kalıyordun... Misafir değildin ki bu yürekte, kalmaya gelmiştin... Ben kapımı aralarken sana, korkmadan içeri aldım seni... Artık gelip geçici bir misafir değildin.

İçimdekiler fay hattı tehlikeli... Kırgınım faylar kadar... Ve fay hattının kırdığı kadar toprağım..
Toprağım....
Toprağım....
Toprağım....

(Altı-Mart-İkiBinOnBir*17:00)
Nevin Akbulut

Yazımı Gün'e layık gören Editör'ümüze Sonsuz teşekkürlerimi sunarım,
Saygılarımla,

Seviyorum Seni - Seni Seviyorum....

Doğru ya da Yanlış, Seviyorum Seni...

Matematik değil ki bu; b6leyim, çarpıp, çıkarayım ya da eksileri ve artıları toplayayım... Hesap yapmadan, yazmadan, kitapsız seviyorum Seni.... Aynı, bir çizgi de değil, zaman zaman çoğalan bir Sevgi'yle Seviyorum Seni... Akşamüstleri en çok karanlık çıkınca geliyorsun.. En çok o hüzünlü halimi seviyorsun.

Her şeyin adını yanlış bileyim ben, Seni de yanlış yanlış seveyim. Doğru bildiğimiz her şey birer birer yanlışlaşırken ben yine Seviyorum Seni.. ters halini, düz halini, her halini... Doğru ya da yanlış halini. Ben Seni Sen olduğun için seviyorum. Artık her ne isen.. Ve her ne isen; O olurum Seninle... O kadar işte gevşeğim Sana... Çocukken her şekle soktuğumuz, renkli oyun hamurları var ya, işte ben karşında tam da öyleyim.

Herkesi bilinmez yapacak kadar, herkesi doldurup bir çukura atacak kadar ve herkesin yüzünü bile hatırlamayacak kadar sildim her şeyi... Bir Sen varsın hafızamda.

Varlığımız yan yana olmaktan bile daha gerçek !

O kadar gereğiz ki, sıcaklığını yaşıyorum hala içimde. buradasın gibi hep, hep elimi tutuyorsun gibi, hiç bırakmamıştın yanımdayken, şimdi ayrı kaldığımız için mi? Doyamazdık ki zaten. Ne kadar Seninle olursam olayım doyamayacağımı biliyorum, boşa bir çaba ...

Adın hep dilimde, hiç bitmeyen, tatlı, kırmızı bir akide şekeri. Hep Ruhum'a akıyor Adı'n... Kalbimde besleniyor Sevgim.. Kalbim bedenimde attıkça hep Seni Seveceğim. Seni bulduğumda, tüm yalnızlıklarımı bir kenara bıraktım, hırslarımı, sevinçlerimi, üzüntülerimi terk ettim. Sen varsın artık. Kırđınlıklarımı dönüşü olmayan çukurlara bıraktım. Kırın şeyleri de, artık Senden başka bir şey kıramaz beni. Yanımda olmasan da şuan, elimi tutamasan da varlığın yanımda olmandan daha gerçek. Kim yakalayabilir ki bunu?

Tek istediğim ölümsüz olmak Seninle, Bizim sevgimiz var oldukça ölümsüz olacağız. Ruh'larımız ayrılrsa da bu dünya'dan, Gökyüzüne, Bedenlerimiz ürüse de, bu yaşadıklarımız hep var olacak, Varlığımız gibi...

Ruhum aklandı sanki Seninle... Hırpalanmıştı sen gelene kadar, belki de beklemekten seni. Varlığını biliyordum, bu dünya da kavuşmayı o kadar istemiştim ki, bir o kadar da beklemiştim ki, artık inanmıyordum geleceğine. Sen yaşadığım her şeyin acısını çıkarırcasına bir Ödül'sün bana ve ben en çok bu yüzden seviyorum Seni... Seni kendime benzetiyorum... Bana benzediğin için, bu kirli gri dünya'da yalnız olmadığım için ne kadar mutluyum bilemezsin.

Tek korkum; Sana kendimi anlatamamak, ki ben ömrüm yettike anlatmaya çalışacağım kendimi, içimdeki büyük Aşkı, ama anlatamazsam, yetmezse sana anlattıklarım, sustuklarım fazla gelirse sana, o zaman ümitsiz olurum işte ben. Senden öyle ümitliyim ki oysa, Önceden Ümit demek, Umut demek düşmandı benim için... şimdi korkmuyorum, ümit etmekten. Senden korkmuyorum. Bağlanabildiğim kadar bağlanıyorum, Gücümün yettiğinden çok Seviyorum Seni... Boyumdan büyük Seviyorum Seni... Kendim küçük kalırdı çünkü sevmeye, yetmezdi ki Sana, Sen hep daha çok sevimelisin. Hep çok sevimelisin.. Hep en çok sevmeliyim...

Sana yazdıklarım az gelir, az kalır hissettiklerimin yanında, bir okyanus düşün içimdeki Aşk'ı, bu yazdıklarımı da okyanusta bir damla kadar düşün. Yazacaklarım bitmez...

Hastalısız yaşayamıyor muyum ben? şimdi de Sana mı bağımlı oldum? Ama şikayetçi değilim ki, Hastalığımda Sensin, şifa'mda... Başka ilaçlar gibi acıtmıyorsun canımı... Hücrelerime kadar hissederken Seni, damarlarımdan geçmene gerek yok çünkü... Hastalık derecesinde Seviyorum Seni... Büyüne tutsak olmayı bile seviyorum. Sen de kalmayı, Seninle her şeyi seviyorum.

Seni Seviyorum...

Seviyorum Seni...

Sekiz-Mart-İkiBinOniki*17:00

Nevin Akbulut

Gidiyorum...

Evet ben, Giderim...

Sadece Pembe Mantomu sırtıma alıp da giderim... Öyle acıyarak bakmam gözlerine, başımı eğer de geçerim... Ellerime eldiven bile takmam bu dondurucu soğukta, ellerimi ceplerime koyar da giderim.. Tüm yalnızlar böyle yapar ve her gidiş bir yalnızlıktır..

Geceden kalma koyu makyajımı silmeden, kalkar da giderim... Rimel'im akar gözlerimden aşağıya, belki de ağlayarak uyduğumdan... Sabaha kadar sarıldığım; hiç sarılmamış gibi olur da giderim... İçimde büyütürüm çünkü küçük sarılmaları.. Ve öpücükler, nasıl da büyür gözlerimde...

Kalabalıklar içindeki Yalnızlık benimkisi... Tam seni buldum derken kaybedişim bu yüzden.. Masaldık... Okudum Seni ve bittin.. Tekrar okumaya gücün var mı deseler, okuyamam... Hiçbir zaman aynı devam etmiyor bir şey kaldığı yerden... Seni buldum zannemiştim, hayaline sarılmışım sadece... Sen belki bu dünya da yoksun, en doğrusu bu yalana inanmak... En acısı yalan olduğunu bile bile yok saymak... Seni yok saymak...

Gittim.. Bu defa gerçekten gittim... Önce içimdeki Seni önce öldürüp, kıyıp kendime gittim. Sensiz, Senden çok uzaklara... Bu defa gelmemek üzere, kendi cenazemle birlikte, ölümler ülkesine... Belki daha önce sende öldürdüğün birkaç cesedin arasına... Belki buradaki insanlar daha gerçekdir yaşayanlardan ve gerçekten burada dostluk denilen şey daha yalansızdır...

Doğrusuyla, Yanlışıyla gidiyorum işte... Senden çok uzaklara... Yitiyorum ve gidiyorum Gidişindeki "Kış Günü" gibi artık her gün... Kayıp tüm mevsimler, Seninle çoğalan mevsimlerim yokluğumuzda azaldı , tek mevsim artık. Soğuk, Gri, Sisli, Ölü...

Gözlerim hep Nisan Yağmuru, ağlamak için mi doğmuştum ben Nisan ayında? Gidişimi, ölüşümü, ağlayışımı sana yoruyorum, ama ben yoruluyorum... Gitmek en iyisi, kalsam daha çok yorulurum biliyorum...

Birden mi bitmiştik biz? Azala azala mı? Sen bende çoğalırken, ben sende ne kadar azalmışım(?)... Bilemezdim, Seni içimde canlı bir çocuk gibi büyütürken, kendimin sende biteceğini... Çok sevdim diye mi bitti(m)? Çok bağlandım diye mi gitti(m)?

Ben de gittim işte, gece boyu ağladıktan sonra,
Rimellerim aktıktan sonra,
Yanaklarıma karalar çaldıktan sonra
Gittim !

Yanaklarım tuzlu sudan ve rimelden aşındıktan sonra, yara ile boşluk arasında tam da, gecenin ortasında... Güneş'i bile beklemeden, sabahın hayrını görmeden, gecenin şerrinde, soğukta, geçmeyecek kışın ortasından geçip de gidiyorum...

Senden gidiyorum,
Kendime kalamadan...

Yanıma her zamanki hüznlerimi alıp da, gidiyorum... Hiç dokunulmamış hüznlerimi yüzüme, gözüme sürüp de... Bir hayvanı yerde cansızken gördüğümde ; yüzümdeki acıma duygusu(gibi)'yla birlikte, Hastane odasında ölümü bekleyen hasta gibi, hatta norkozsuz, uyuşamayan beynimle birlikte, hiç uyuşmayan duygularıyla birlikte. En sonunda da gözyaşlarımı alıp, yumruklarımı sıkıp, pembe paltoma sımsıkı sarılarak geceden gidiyorum. Senden geçiyorum... Kendime gelemiyorum....

Yüreğimin avlusundan sakınmadığım seni,
Herkesten sakındığım Sen'imle birlikte...
Hiç kendime kalamayan Kendi'mle
Ölüm kadar uzağa, Senden ayrı Tuzağa gidiyorum...

OnÜç-Mart-İkiBinOnİki*16:00
Nevin Akbulut

Bir Yazmış, Bir Yokmuş...

Yanıma aldığım çayı soğuttuğum kadar unuttuyorum Seni.
Masamda duran günlerden kalma bayat bisküvi kadar Unuttum Seni...

Gözlerimi diktim uzaklara, Yalnızlığın olduğu bir şehre,
Gidişinin ardından boşuna yağmadı bu kadar yağmur, caddelerdeki yalan duyguları temizlemek için yağıyor burada hala yağmur ve bu gidişle yaz hiç gelmeyecek gibi.. Gelmeyenlere bir de sıcaklar eklendi bu kentte. Gelmeyenler ve gelmeyecekler listesinin en başında yer alıyorsun. Yüreğimde yer'in olmadığı için.

Burnumu havaya dikip, temiz bir koku arıyorum, o sigara dumanlarının arasında, senden kalan kötü kokmuş duyguların arasında. Var mı temiz bir yer bilmeden... Kendi temizliğimden de şüphe ederken... Burası böyle kirli bir yer işte. Kabuslardan kaçamıyor insan, hangi rüya'yı göreceğini de bilemeden yatıyoruz her gece yatağımıza... Ben kabus görmeyi ummamıştım... geçti ama geçti, bitti ve gitti... Günün birinde Kabus'larım olacağını hayatım boyunca düşünsem aklım ermeyeceği bir şekilde, geçti(n)...

Temiz koku arıyorum bulamıyorum, nefesim tıkanıyor bu küf kokan, rutubetli yerde... Belki de Dünya çürümeye yüz tutmuştur, belki dışını boyayıp vermişlerdir bize, belki gerçekten de kirli, paslı ve rutubetlidir bu şehir...

Gözlerim uzaklarda kalsın, burnum havada kalsın en iyisi... Nefes alabiliyorsak hala Umut kesilmezmiş, yine Umut dedim yine düşmanım oldu, son yazdığım da Umut'u artık düşman olarak görmekten vazgeçmişim, nasıl da yanıldığımı tekrar anladım... Kimseyi görmesin gözlerim, kimsenin kokusuna alışmasın burnum... Arsız bir hastalığı reddeder gibi reddetmeli yüreğim herkesi... Çok kızsam da söyleyemiyorum içimdekiler, kızgınlığım yalnızca yüreğime... Anlatmaya gerek yok kendimi ... Anlattıklarım ile anlaşamıyorsam, Susmak en anlatılır şekli...

Ellerimi açtım semaya; bir orası temiz belki, ait olmadığım yeryüzü belki gökyüzü daha temiz daha yaşanılabilir bir yer... ben oradan gelmedim mi zaten... Uçmalıyım şimdi , elleri uzatabildiğim kadar uzaklara, kendimle bir başıma... Alıp Ruhum'u kimselere bırakmadan. Unuturum belki o zaman, en çok da kendimi, kendim diye bir şey kalmaz geriye... Benden sadece yazdıklarım kalır, biri gelmiş, yazmış ve gitmiş, bir yazmış, bir yokmuş dersiniz... Ben aslında hep yoktum. Hiç olmadım, olamadım, ayak uyduramadığım insanların içinde, yetişemediğim bana biçilmiş bir hayatı yaşamaya çalışırken kayboldum hep.

Yaşayamıyorum böyle...

Hadi gel razıyım, sigaranla çek beni içine son kez ama son kez... Bu defa söz veriyorum gideceğim gökyüzüme, kendi şehriye, gelip ayak basmayacağım bir daha şehrine... Ve kalbine el sürmeyeceğim. Söz veriyorum uçup gideceğim... Bir yazacağım bir yok olacağım... Hep yok olacağım... Hadi son kez üfle dumanı, ben gökyüzüme kavuşayım... Burası çok dar, nefesim daralıyor... Duman boğuyor beni, ama gördüm rüya'mda gördüm, gökyüzü çok genişti... Ellerimi uzattığım yere üfle beni, oraya gönder beni... Son bir kez çek içine dumanını üfle ...

Son kez. !...

Son kez !...

Son kez !...

OnBeş-Mart-İkiBinOniki*15:20

Nevin Akbulut

Gözümden Irak, Gönlümden Uzak...

Gözümden Irak, Gönlümden Uzak...

Her şeyi tersten yazasım var, tersten anlamak istiyorum her şeyi. Dümdüz değil, hep aykırı bir yaşam sürmek istiyorum. Yuvarlak olan Dünya'da...

Tersten Yaşamak mesela; Seni tersten yaşamak.

Önce kovulmak yüreğinden, en başta olacak şeyin en sonda olması ne garip. Seni bana kavuşulmaz kılıyor. Sonra tekrar açsan yüreğinin korkuluklu kapılarını. Sonsuza dek ayrılmasak, hep çocuk kalsa yüreklerimiz.

Çocuklar da ölür ama biz ölmesek!

Ölse bile çocuklar hep çocukturlar, hiç büyümmezler... Hep sevilirler!

Hep sevilme isterdim Sen'de... Hep çocuk yüreğimle gülmek isterdim Sana. Büyümeyen yüreğime inat, yaşlanan duygularım var benim şimdi. Hepsi ıslandı, kurumuyor. Yaşlandı ama hepsi taze henüz, eskimedi...

Uzaklık neydi? Yanında olup da yüreğinden Irak olan mı? Yoksa kilometrelerce uzağında ama yüreğinde olan mı? Gönlünde olan yürekte düşer mi? Düş'tüğü için mi Irak olur? Başladığımız yerde buluyoruz kendimizi hep.

Çocuk yürekliyiz diyoruz, çocuk gibi bir şey oluyoruz. Ama çocuk olamıyoruz. En yaşlı zamanlarımı en başta yaşayıp, çocukken ölmek isterdim ben. Bilirim çünkü; çocuklar hiç ölmez, çocuk kalırlar...

Tek başıma büyüyorum şimdi, Senden uzakta, etrafımdaki tuzaklara basmamak için, çıplak ayaklarımın uçlarına basa basa geçiriyorum günlerimi...

Senden uzakta,
Sensiz tuzakta!...

Sen olsaydın yanımda, hiç korkmazdım tuzaklardan, sensiz yarımım çünkü, yanımda değilsen, yarın/sızım... Yarım'ım ... Korkarım, gücüm yetmez ki tek başıma tutunmaya. Boş duvarlara haykırıyorum her gece, içimdekileri vuruyorum duvarları boyuyorum, duvarlar en çok sen oluyor. Senin yokluğun gibi soğuk. Küflenmiş duygular çarpıyor odaya, yarlara, aynalara en çok. Küflendik mi biz sahi? Kaç yıldır böyleyiz? Kaç asırdır yanımda değilsin?...

Yüzünün yüzümdeki yansıması kayboldu çoktan... Yüzüm Yüz'süz oldu... Yüzsüz kaldım, Yüzüm bomboş oldu. Gözlerim çukurlaştı, oyuk oyuk sevdâ'm... İçi boş hayaller, çöp torbası gibi, değersiz... Ama çöpe atamıyorum ki hiçbir şeyi.. Kıyamıyorum... Hala kıyamadığım şeyler var demek buralarda. Aslında kendime nasıl kıyıyorum, sanırım en çok kendime kızgınım... Belki de kimsesiz olduğumdan hıncımı kendimden çıkarıyorumdur...

Tuzak... Kırmızı ruj kadar tuzak, kırmızı bir elbise kadar renkli... Ama sensiz, suretin yokken yanımda, hele bir de hissetmiyorsam yanımda, hissedemiyorsam, o zaman Gri tüm renkler... ben istediğim kadar dudaklarımı boyayayım kırmızıya, dilediğim kadar kırmızı elbise giyeyim.. Herkesin gördüğü renk değil rengim, senin göremediğin renkteyim en çok... Senin göremediğinde renksizim... Sen göremediğin için görünmezim herkese ve en çok kendime körüm... Etrafıma sağırım.. Sen olmadığın için bu kadar sessizim...

Bu uzaklık; tuzaktan beter!
Bu sıcaklık; yangından beter!
Bu soğuk; buz kesici! (İntihardan beter!)

Gökyüzünün mavisine bakıp, yine yalanlar söyleyebilirim...

Bu defa yaşayabilirim...

Gözünden Irak, Gönlünden Uzak...

OnDokuz-Mart-İkiBinOniki*13:00

Nevin Akbulut

Gece'den Kalma; Kırmızı...

Odama gecenin bir yarısı hayalinle birlikte şarap kokusu geldi. Şarap kokulu Sevgilim.... Böyle mi geliyordun artık odama?

Bu kadar mı Yasak, bu kadar mı Uzaktık artık?

Sen gittiğinden beri donuyorum geceleri, hep kalın giyiniyorum üzerimi. Tenimi saran sıcaklığın olmadan hiçbir elbise ısıtmıyor beni. Biliyorum hep üşüyeceğim.

Sana yanarken,
Kendime donacağım...

Sana gelirken, Kendime gittiğim gibi...
Sende çoğalırken, kendime azalıp, yok olduğum gibi...

Varlığım yalnız Sen de var olurken, ben aslında hep bendeyken, kimsenin fark edemeyeceği kadar, kimsenin tanıyamayacağı kadar Yok'um.. Seninle Var olan Varlığımı, Sensiz neryee sığdırayım?

Zamanın hangi Vaktiydi?
Biz Seninle hep Var'dık !...

Şimdi gecenin bu vaktinde, tam da karanlığın kör eden; gözlerinde, Kulakları sağır eden; Sessizliğinde, bir başıma, kendim bile yokken nasıl gidiyorsun?
En çok sessizlikten korkarım ben...
Bu karanlık sağır ediyor; kulaklarımı,
Bu sessizlik kör ediyor; gözlerimi ...

Bu gece gelmeliydin! Sen en çok geceleri gelirdin bana.. Karanlığa dayanamaz, birbiriizde aydınlanırdık !

Şarap dökülüyor üzerime, ben kanıyorum... Bir damla kan tutuyor beni... Sonra bir hayal oluyorum.. Kırmızı bir elbise giyip tam da gecenin karanlığından kaçır gibi Sana geliyorum... Hayali bile gerçek olamayacak kadar uzakken artık, gerçeğini istemek en büyük nankörlük olurdu...

Ben hep gecelerden arttım sana, rengim hep kırmızı sarap renginde. Gözlerim hep ifadesiz, hep manasız, hep dolu dolu yalnızca; Sana... Kan kırmızı doldurdum gözlerime, Sen iç diye...

Ben ağlarım kırmızı olur her yer..
Ben ağlarım şarap kokar dünyamız...

Seni beklediğim simsiyah gecelerden, beklemediğim bir anda sabah olacak yine. Birkaç gece'm, gün'üm seninle geçti ya, şimdi o zamansız doğan günleri bile günden saymıyorum...

Hiçbir şeyin artık tenimi ısıtamayacağı gibi, hiçbir güneş de doğmayacak günlerime. Biliyorum gelmeyeceksin... Ben hep karanlıkta kalacağım... Hayalini giydireceğim hep gözlerimde...
Ama Sen öyle bir gidersin ki; Hayalini bile alır da gidersin... Gecenin karanlığında çekip de...
Şimdi her şey bu kadar karanlıkken, gece'nin siyahıyla yarışırken, her şey bu kadar koyu, kopkoyu siyahken; Ben nasıl böyle Kırmızı kalırım?... Kırmızı kalsam bile nasıl görünebilirim bu karanlıkta? Sen Güneş gibi olup, doğmadan...

Ayna da bile görünmezken ben, kim fark eder rengimi?

Geceden kalma bir Kırmızı'yım,
Rengimi bilmeden...
Karanlığa aldırmadan !...

Yirmi-Mart-İkiBinOniki*00:17
Nevin Akbulut

Kendi Saçlarının Rüzgarında; Üşüyen Kız

Şarkılardan da kaçır mı insan? Ama her şey bu kadar hatırlatırken Seni, şarkılar nasıl unuttursun, yaraya tuz basmak gibi bir şey bu... Açık yarayı kesmek, kanatmak gibi bir şey... Geçmez ki hiç o zaman, kapanmaz yaralar...

Savrulduğum rüzgardan değil, rüzgarın savurduğu saçlarımdan üşüyorum ben. Yokluğun kadar donuyorum. Sensizliğim kadar susuyorum... Seni görmediğim kadar özlüyorum.. Seni görmediğim günler git gide çoğalıyor. Sensiz geçen saatleri sayarken, Sensiz'liğe uyanan günlerim başladı... Seninle uyuyordum ama yanımda sen yoktun. Günler birbirini kovalıyor, Sensiz bir sürü gün'üm oldu, yetmezken ömür bize, şimdi Sensiz asırlar geçiyor...

Soğukta gidilmez ki !...

Hiç değilse şu ay çıksaydı, öyle gitseydin, giderken üşümeyecek misin?

Gece gidilmez ki !

Gece karanlık, korkarsın. Sen korkmasan da ben korkarım, gidişin kabus olur korkarım, uyuyamam, odama karabasanlar gelir, korkarım... Sen gidersen ben korkarım...Biraz daha kalsaydın.... Biraz daha ısınsaydık, belki erir birbirimize yapışırđık, belki bir neden olurdu aramızda, ayrılamazdık...

Korkum; Sensiz yılların hızla geçiyor olmasından ve Sensiz yaşlanmaktan...

Bu sessizlik, bu üşümek, bu soğukluk ölümü hatırlatıyor bana. Ölmek geliyor içimden. Farkı var mı şu halimin ölü'den? Hayallerimle birlikte ben de Ö l d ü m !...

Can çekişmelerim de son'a erdi, hatırlıyor musun? Sana Son'um demiştim, Son'um olacaksın... Son'um oldun işte... Burada son'um oldun.

Bu Gitmek...?

Bu Susmak...?

Bu soğukluğa daha fazla dayanmam ki... Hızla akşam oluyor, aynı hızla sabah olmuyor... Soğuk en çok geceleri acıtıyor. Ben feryat-figan susuyorum... Avazım çıktığı kadar susuyorum.. Sus-pus oluyor odam, sus oluyorum...

Bu ilk değildi ki... İlk aldanişım değildi, ilk kanışım da değildi. Ama ilk kez seni benzetiyordum kırgınlıklarına...İlk kez sen eklenmiştin hayallerimin kırıklarına.

Rüzgar'a bıraktım kendimi, savursa da beni en çok saçlarım üşütür beni... Artık dokunamadığın saçlarım... Dokunamadığın için soğuktur en çok.

Birlikte dolaştığımız sokaklardan geçerken, yolumu değiştiriyorum artık, her gün geçtiğim yolları başka yollarla birleştirip, sıyrılıyorum sokaklardan, çıkmaz sokak oluyor her sokağın sonu.. Gidemiyorum.. Sana çıkan her sokak şimdi çıkmaz sokak, ne yana dönsem, soğuk taşlar... Oturuyorum bazen, her yerim uyuşana kadar oturuyorum. Soğuk önce dokunduğu yerleri yakıyor, sonra bu soğuk yanıklar tüm bedenime yayılıyor, içimdeki Sen uyuşmuyor, hala capcanlı içimde, hala taptaze.

Bazen benden daha şanslı olduğunu düşünüyorum. Bu Aşk'ın cenazesi üzerime kaldı, gezdiğimiz her yer bana kaldı, Sana ise unutmak kaldı... Unutmak daha kolaydı, Gezdiğimiz her sokak çıkmazken bana , unutmak imkansız... Keşke bir rüzgar gelse saçlarım gibi savursa bu kenti, silinse tüm hatıralar, ayaklarımın bastığı her yer sızlatıyor ayaklarımdan başıma kadar...

Rüzgar savurmuyor duyguları, saçlarımdan başka dokunduğu bir şey yok burada... Keşke Havva kadar Yalnız olsaydım, cennetten kovulsaydım. Şimdi Cennetim zannettiğim yer cehennemim oluyor, ben cennetinden kovuldum...

Rüzgar saçlarımı savuruyor,

Ben üşüyorum...

Sokaklar Seni hatırlatıyor,

Ben üşüyorum...

Saçlarım savruluyor,

Kendi saçlarımın rüzgarından donuyorum...

Dönüyorum...

İç dünya'ma...

Kimsenin olmadığı bir dünya'da, aslında baştan olması gerektiği gibi, geç kalınmış bir yalnızlık benimkisi... Sonradan

Cennetten kovulan Havva gibi...

Şimdi o kadar yalnızım...

O kadar üşüyorum saçlarımdan...

YirmiBir-Mart-İkiBinOniki*22:00

Nevin Akbulut

Şizofren Duygular(ım) - I

Gecelerdir uyuyamıyorum...

Ne zaman uyumaya kalksam bir kabus yığını çarpıyor rüyalarım, çığ olup düşüyor üzerime... Her defasında gerçek zannediyorum, gerçekle rüya arası gidip geliyorum... Yoruluyorum sonra bu gidip, gelmelerden.... Hiç gerçekten uyuyamıyorum...

Bazen neyin gerçek olduğunu seçemiyorum... Şaşırarak kadar uzaklaşıyorum An'dan... Şizofren duygular kaplıyor yüreğimi... En çok da Seni düşünüyorum böyleyken...

Gerçekten gelmiş miydin?
Gerçekten mi gitmiştin?

İşte burada dayanamıyorum... Gözyaşlarım tuzlu, ıslak ve sıcak hala. Sıcaklığı hissettiğim gerçek, yanaklarımın ıslaklığı gerçek.. Sonrasında uyuya dalar gibi oluyorum, arada sığıyorum hep ama hep sığıyorum... Ellerim yanaklarımda ne zaman ağlamıştım?... Ama yanaklarımdaki tuzun kuruluğu da gerçek....

Kurusa da yanaklarım, kurumasa da bu damlalar gerçek(ti)!...

Özledim diye ağlamıyorum !

Ben sadece gerçek ile hayal arasında kayboluyorum. Bu aydınlığın içindeki karanlık korkutuyor beni. Her şeyin iç içe geçmiş olması, karışık olması ne zaman ne olacağını bilemediğim hissi veriyor ve korkutuyor beni ...

Kirpiklerimin dipleri kaşınıyor, bu da bir gerçek... Ovuşturuyorum... Ağlıyorum...Çünkü kirpiklerim kaşınıyor. Islanmalı belki de dipleri !!!

Sabah olmuyor !...

Kelimeler çarpıyor gözlerime, yüzüme. Çıkamıyorum bu karanlıktan. Gerçeğe benzer hayaller esir etti beni kurtulamıyorum bir türlü... Uyanırken gördüğüm rüyalar eziyet ediyor Ruhum'a... Bilinmezlik içinde sürüklenip gidiyorum...

Ayna'ya bakıyorum sonra...
Bu gördüğüm yüz benim mi?
Morarmış göz altları...
Büyümüş göz bebekleri...

En çok gözlerime bakarım ben... Biliyorum en çok onlarda ölürdün sen, ölür ölür dirilirdin, boğulurdun... Neler yapardın daha gözlerimde... Şimdi koca iki delik sanki, bomboş içi... Kendimi ilk kez görüyormuşum gibi bakıyorum Ayna'ya...

Belki de daha önce gördüklerim gerçek değildi. Bunu düşünüyorum bir süre... Sonra yüzüme düşen gözlerini... Bir süre sonra kendiliğinden çekiliyor gözlerin... Yok oluyor.. Odanın içinde arıyorum bir türlü bulamıyorum . En son onlar terk etmiş beni... En çok onlar gitmiş benden...

Ne, ne kadar gerçek bilemiyorum... Gerçeklerde korkunç, hayaller de , rüyalar da...

Ben bu karanlığın içinde kaybolan, ışığı arıyorum...
Ben bu kadar Senin içinde kaybolan, kendimi arıyorum...

Ben aslında sadece neden ağladığımı arıyorum...
Gözyaşlarımın nereye düştüğünü....

(YirmiDört-Mart-İkiBinOniki*00:20)
Nevin Akbulut

Kız Kulesi'nden Deniz'e ...

Vapur kalkıyor ve benim yüreğimin sesi motorun sesine karışıp, Deniz'e akıyor. Çevrilen her pervane de biraz daha iyi oluyorum. "İyiyim" diyorum artık İçimden durmadan tekrarlıyorum her pervane sesinde, iyiyim... Ben iyiyim, herkese ve her şeye rağmen hala iyiyim. Seninle paylaştığım ama Seninle olamadığım bir Dünya'ya rağmen iyiyim...Buradayım işte, tam maviliklerin ortasında, tam Deniz'in ortasında, tam Kız Kule'mde... Masal gibi bir hayat yaşıyorum içimde...

Sen'le olamadığım Dünya'da olmamın ne anlamı var? Anlamsız her şeylerden birisi de bu ! Baştan sona anlamsız her şey. Seninle anlamlıyken, şimdi anlamsızlaşması birden bire her şeyin yine anlamsız ve doğaldı... Bu Dünya'nın da anlamı olmamalı diyorum içimden ve Deniz'e döküyorum...

Boğaz köprüsünün ışıklarına asıyorum süljetimi. Boğaz köprüsünün ışıkları rengarenk kırmızı oluyor. Hiç olmadığı kadar renkli oluyor Deniz, köprüden üzerine düşen ışıklarla... Ben seni aydınlatmak için kendi ışığımdan oluyorum. Sen aydınlan diye kendimi yakıyorum....

Tüm renklerimi Sana döküyorum. Arsızca, utanmazca, cesurca... En çok Deniz'in katili oluyor renklerimiz. Çünkü o hep mavi, ara sıra koyu lacivert. Başka renklere boyamam imkansız ve ben sende böyle bu kadarken, Sana böyle bakarken başka renk akıtmam imkansız... En çok Mavi oluyorum, en çok Deniz... Tüm renklerim ölüyor yavaş yavaş... Ben Deniz'e gömülüyorum yavaş yavaş, kimse farkına varmadan..

Hayalimi Kız Kulesi'ne asıyorum,
Kız Kulesi'nde bir kız oluyorum...
Kız Kulesi'ndeki Kız'ı öldürüyorum...

Daha önce olduğum gibi, daha önce öldüğüm gibi... Tüm Üsküdar Şahit oluyorlar gerçeğe, hayalimdeki gerçeğe..

Vapur kıyıya yanaşırken; en çok gözlerim takılıyor motorun altında çırpınan köpüklere. Bembeyaz köpükler, bir zamanlar kurduğum hayaller kadar beyazlar, sonra vapur duruyor, köpükler yok oluyor... Aslında karşıdan beri hep peşimizden gelmişlerdi, durmadan, usanmadan ve sıkılmadan. Şimdi birden bire bırakmışlardı peşimizi, Deniz'de boğulmuştu onlarda...

Başka renk olmak imkansız Deniz'in içinde, Deniz'deyken eğer, rengin hep mavi ve eğer Deniz'e aitsen hep cesur olmalısın, her zaman boğulacak gibi hazır olmalısın yaşamaya...

Yirmi Beş-Mart-İkiBinOniki*20:30
Nevin Akbulut

Ne Dua'msın, Ne Beddua'm...

Kalabalık etmiyorum artık yüreğine çıkan yollarda,

Mesela arkandan dua diye tanımladığım beddualarımı savurmuyorum gökyüzüne, kalabalık etmiyorum hiçbir şekilde uzağında bile olsa...

Tek başıma yürüyorum,
Tek başıma ağlıyorum,
Tek başıma koşuyorum...

Tek başımalığımı defalarca zikrediyorum içimden kendi kendime bir fısıltıyla, sadece Allah ile aramda. Ardından bakıyorum sadece gökyüzüne fırlattığım beddualarımın nereye ulaştığına bakıyorum. Belki yerine ulaşır, yok yok ulaşmasın. Yine de bir şey olmasın Sana.

Yüreğimi ikiye bölmüştüm, sokaktaki tinerci çocuklarının paylaştığı ekmekleri gibi, tek yiyecekleri gibi, kirli elleriyle bölüşmeleri gibi bölüşmüştüm seninle yüreğimi, kirli ellerine kirli olmayan yüreğimi bölüp vermiştim, ellerinin kirini göremeden, kirliliğine kapadığım gözlerimi gözlerine dikerek. Yüreğimin kirleneceğine hiç ihtimal vermeden...

Yüreğim kirli ellerine düşünce kirlendi,
Sen onu ellerinde tutamayacak kadar da korkaktın
Ve ellerinden yere düşürdün
Şimdi daha da kirlendi !

Gıdım gıdım olan sevdaların arasın da amma da cömertti sevdamız, bol yürekten atıp, tutuyorduk, sonraları hep atmaya başladık, tutamadık... Attıklarımız başkalarının yüreklerine denk geldi, havadayken bize düşmedi üç elma. Hep başkalarına düştü, başkaları yedi... Kerevetine de onlar erdi, bize elmaların çekirdekleri ve sapı kaldı...

Her sabah pişmanlıklara uyanıyoruz ayrı ayrı pişmanlıklarımız var. Seninle uyuyamamanın verdiği pişmanlıkla kıvraniyorum, Sancılarımın ağrıya dönüştüğü yerdeyim, geçmeyecek gibi geliyor, hep pişman uyanacağım gibi hissediyorum...

Bardaktaki soğuyan çayın bardakla olan arkadaşlığı kadar yalnızlığım... İki yakamın bir araya gelmeyişi kadar Sensizliğim... Her yalnızlıkla başlayan cümlelerin arkasından Sensizliğimi getirmem bu yüzdendir hep. Yalnızlığım ile Sensizliğimi birleştirip yalnız kalmamaya çalışıyorum...

“Sensiz”liğimi tırnak işaretinin içinde saklıyorum hep. Herkes görsün ama bilemesin tırnak işaretimin içi dolu, yalnızlığım ise; önemsenmeyecek kadar, küçük harflerle yazılı, baş harfi bile küçük...

Sensizliğime çok şey yapıyorum, hiçbir şey olmuyor... Mesela sen olmadığın için su içerken bardağımı iki elimle tutuyorum. Cam kırıkları ayaklarıma batmasın diye, olmayışına güvenmiyorum artık.

Gölgemi bıraktım bulutlara, şekillere benzettiğim bulutlarla birlikte gökyüzünde gölgem, ellerime bazen bir kuş konuyor, bazen bir kedi kucağımda, bazen omzumda bir papağan, durmadan içimdeki sesleri tekrarlıyor, gölgem bile ayrı kendimden. Ben artık gölgeme bile güvenmiyorum...

Hep soğuk taşlara oturuyorum,
Buz tutuyor yüreğim,
Gölgem uyuyor,
Ben uyanıyorum.

Çok şey yapıyordum önceleri, Seni unutmak için, ama hiçbir şey olmuyordu. Ben de artık hiçbir şey yapmıyorum, çünkü unutmaya bile çalışmak aslında hep hatırlamak. Yüreğime artık kendim için iyi bakıyorum ve ayna'ya senin açından değil, kendi açımdan bakıyorum. Senin gözlerini çoktan iade ettim, bendeki gözlerini bendeki her şeyinle birlikte attım...

Yokluğunun ardından saymıyorum günleri, belki de çok olmuştur, hatırlamıyorum, ne zaman gittiğini. Her biri birbirine benzeyen günlerin peşine takıldım, gidiyorum, bir bilinirden bilinmeze. Aşınayım artık senden sonra tüm olacıklara, saatleri sayarken sensizliğimin şimdi biriken günleri saymıyorum. Ne dilim yetişiyor, ne de boyum... Hep az kalıyorum hep yetemiyorum.

Sen de belki sıcak yürek ülkelerini seviyordun, soğuyunca hava gittin, sıcak yüreklere. Her giden aynı yoldan gitti, her biten aynı bitti. Hepsinin yolu bir yerde birleşti biliyorum, çünkü hepsi aynı uçurumdan atılıyor yok olan yaşama...

Kokumu bırakıyorum artık sağa – sola. Bir tek kendi odamda kalıyor kokularım. En çok yanık kokusu sarıyor

yorganımı, en çok yastığım yanıyor, en çok yatağım kanıyor... Hiçbir yanık ısıtamıyor beni.

Tek kişilik dünya'ma,
Tek kişilik acılar kattım...
Tek kişilik şarkılar söyledim
Düet yapmadım aşk'da...

Yine bir şarkı dudaklarımda; Artık ne Dua'msın ne de Beddua'm...

(Otuz-Mart-İkiBinOniki*12:00)
Nevin Akbulut

Sen Eşittir; Ben (Olamadık) !

Sanki hep Sen varmışsın gibi varlığına alışmışım. Olmadığın zamanlarda sabahları uyanmak istemiyorum. Biliyorum olmayacağını, yanımda uyanmayacağını da biliyorum. Ama bu göğsümü daraltan benim nefesim mi? Hep Sen mi vardın şimdiye kadar da bu kadar alışmışım Sen'li sabahlara? Hep mi yan yana uyuyordu yüreklerimiz?

Satılık Aşk'lar Şehri'nde bırakıp da gittin beni, Satılık Şehir'de kaldım, alan olmadı yüreğimi. Zaten satılık değildi ki... Hiç Güneş'ini göremedim ki, ne zaman

Sen gelsen hep yağmur yağardı.
Yıldızlar kaçır, kaybolurdu.
Aşkımızın yıldız ihtiyacı yoktu.
Geceleri aydınlatacak kopardı...

Geceleri gökyüzünden yıldız yerine gözlerimiz akardı, en parlak yıldızdan bile daha parlaktı gözlerin. Kocaman karanlığı aydınlatırdı. Söndü mü şimdi ışıklar? Ya yıldızlar? Senin gözlerin yoksa onlar nereye gitti? Gelsinler artık yalnızım işte. Gözlerinin uzaklarda oluşu kadar Sensizliğim... Gözlerimin tek başınalığı gibi, başımı aşağıya eğişim gibi yalnızlığım. Eşsiz bir karanlık sarıyor beni, gittiğinden beri.

Aşk'lar da satılık artık, ucuz el ilanlarında. Bizimkisinin adını çoktan değiştirdim ben, ayaklara düşmesin diye. Bizimkisi çok yüce'ydi çünkü.

Yücelten ben olsam da sadece. Sana göre yüce Aşk'lar sadece sen olduğun zamanmış. Sana göre eğer seninse o; iyiymiş, sana güzelmiş, seninle iyiymiş...Oysa ben Aşıksam Sen varken de aşığım, yokken de. Sen yokken de seninleyim, sen varken de... Sen yokken, bir de ben yok etmedim hayalini bulup sarıldım. Sen yokken ben öldürmedim Seni...

Yanıldım... Aynı düşünmüyormuşuz meğer bu yola birlikte çıkarken. Sen sadece yolda tek kalmamak için benimle çıkmışsın bu yola. Ben yola senin için çıkmıştım...

İkiye ayrıldım senden sonra, karşıma çıkan iki çatallı yollar gibi... Sen beni dün de bıraktın, ben seni hep yanımda götürdüm... Kavuşmamız imkansız artık biliyorum. Belki de yanımda getirsem de seni, geç kaldım. Yine ben geç kaldım. Suçum geç kalışım olsun... Cezam Sen'deki hiç olmayan Bensizliğim olsun...

Biz hiç birleşmemiz ki, ayrılalım. Ben ikiye bölündüm senden sonra. Çarpılan ben, kırılan yüreğim oldu. Seni geçmişte bırakamadım, yanımda getirdim... Seni dün'de değil, bugün de Sevdim... Yarınları düşünmeden sen her anımda olacaktın çünkü... Beni gömdün... Ne kadar geçmiş varsa her parçamı ayrı ayrı gömdün...

Bölündüğüm yerde bile tek başına kalamadı parçalarım... O kadar kanıyordum ki artık, hayalin bile merhem olmuyordu acılarıma...

[italik]Seninle tamamlanan Ruhum şimdi paramparça.
Hiç tamamlanamayan bir puzzle gibi.
Hep bir parçam eksik, hep yarım...
Sen eşittir Ben olmadık...
Biz hep yarım yamalaktık...[/italik]

Sen eşittir ben olmadık!
Yandık!
Yanıldık!
Yarım yamalak değil,
Tam tamına Yandık!

Dokuz-Nisan-İkiBinOniki*21:50
Nevin Akbulut

[italik]Not : Yazımı bu güzel Gün'e layık gören, Değerli Editörümüze teşekkürlerimi sunarım.
Sevgilerimle,
[/italik]

Aklım Almıyor, Yüreğim Kabul Etmiyor !...

Yok edebilsem kendimi...

Ne bahtiyar, ne kadar mutlu olurdum...

Daha fazla yer etmek istemiyorum bu dünya'da, daha fazla yer etsin istemiyorum içimdekiler. İçimi çıkarıp atasım geliyor, çıkmıyor içim, içimdekiler benden daha çok içimde...

Buğulu cam'a değil, buğulu canım'a yazdım ben adını...Hiç silinmiyor, yüreğim yansa da adı'n aynı duruyor, gökyüzüne uçuşan buharlar uğramıyor, yanıklarım dokunmuyor adı'na...

Sen ve Ben; Biz olmadık, peki ya ne olacağız? Biz'sizlikten ne olur? Ne çıkar artık şansımıza?

Anlamadığım Dil'de, anlamadığım şarkılar dinlemek istiyorum. Anlamadığım şekilde kendimi bırakmak istiyorum anlamadığım kadar uzaklara. Tutup atmak istiyorum bu yüreği; "Çok kullanıldı, artık kullanılamaz hale geldi" demek istiyorum...

Daha bir sürü şey söylemek istiyorum. Anlaşılmaz yerlerde, anlaşılmaz çığlıklar atmak istiyorum asla bir diğerine benzemeyen tizlerde... Kimsenin anlamadığı dil'de yakmak istiyorum ağıtımı. Kimse niye ağladığımı bilmesin istiyorum. Gözyaşlarıma da bulurum bir bahane.

Toz kaçtı derim,
Hastayım derim,
Ağrım var derim...

Aklım almıyor bu olanlara, yüreğim kabul etmiyor. Ben Ben yanılmış olamam!.. Düşünceler aklımın tavanına çarpıp çarpıp, biraz da hasarlanıp geri geliyor. Yaralanıyorum düş'lerimden. Şimdi ben Sensiz mi nefes alacağım?

Alabilecek miyim?

Olmadığın şehirde, aldığım nefesleri yaşamaktan saymıyorken, şimdi Sensiz mi yaşayacağım? Hangi yürek kabul eder bunu? Hangi katı kurallar konulur yüreğimle aklım arasına?

Dönüp dolaşıp, hep eski şarkıların bitiminde buluyorum kendimi, sabaha karşı. Güneş doğmakla doğmamak arasında gidip gelirken, yaşadıklarımın acizliği çöktü üzerime ve aklım gidip geliyor gerçekle hayal arasında. İnanmak istemiyorum yüreğim. Kabullenmiyor. Aklım almıyor. Yüreğim ağlıyor. Ağladıkça Sen aklanıyorsun. Doldurup poşete her şeyi hiç yaşanmamış yapsam, doldursam bir demir konteynirin içine. Kapağını tüm hırslarımla birlikte kapatsam. Açılmasa. Yaşamamış olsa hepsi ! Ben uyanık olduğumu zannedip, uyuyor olsam aslında. Sadece kabus olsa.

Rüya bile derim yeter ki bunlar kâbus olsun.

Hayal derim.
Aklımın acizliği derim.
Yalan derim.
Yalan'larım !...

Ben yalanlamaya çalıştıkça, biliyorum yine gerçekleri taştan heykel gibi soğuk, cansız ve sert şekilde dikeceksin önüme!... Biliyorum ben yine yalanlamaya çalıştıklarımla kalacağım. Ellerimde soğukluğun kalacak yine !

Gittiğin kış günü'nden beri, hiç ısınmadı ellerim.

Yaşadığımız her şey camın buğusu kadar flu.

Bir tek yokluğun gün gibi karşımda.

Güneş'e inat ısınmayan ellerim gerçek....

Aklımın almama nedeni belki de soğuktan aklım donmuştur. Yüreğimi de Sana vermişim en son. Söylesene dışarı çıkardın da içinden, Sen mi dondurdun onu da? Sokağa mı bıraktın yüreğimi? Kedi yürekliydim ama kedi değildi ki o.

[italik]Aklım almıyor,
Yüreğim kabul etmiyor bunu.

Bu Sensizliği,
Bu yalnızlık,
Bu boşluk,
Bu karanlık,
Bu soğuk,
Bu uyuşukluk,
Yok olmuş gibi(yim)

Ölü gibi...[/italik]

(OnÜç-Nisan-ikiBinOniki*10:00)

Nevin Akbulut

Efkârım Bilmem Kaç Promil !...

Bulduğum her melodiye bırakıyorum Ruhum'u, belki bir gün, belki bir saat önce ya da sonra aynı şarkıda buluşuruz... Seninle bu uzaklığa bile razıydım. Uzaklığını bile aldın da götürdün benden yine çok uzaklara...

Zamanlı zamansız ağlamalarım var artık benim, olur olmaz yerlerde, olur olmaz kimselerin yanında. Kendimi tutamıyorum artık, bir de gözyaşlarımı. Zamansız bırakıyor kendini damlalar. Zamansız yağın cama düşen damlalar gibi, tüm damlalar aşağıya düşüyor. Yüreğın alçaklarda mı kaldı?

Hiçbir şeyi net olarak görmek istemiyorum... Sarhoşlukla ayıklık arasında görmek istiyorum Seni. Seni; Sen olduğuna inanmadan görmek istiyorum. Sen olduğunu bilmeden. Seni Sen'le bile sınırlandıramam ki. İçimde öyle büyüksün ki... Seni defalarca Seninle çarpabilirim, yüzlerce büyük adam yapabilirim Senden, adamların baş harfleri küçük olsa da. Seni hiçbir yere koyamam, yer almaz Seni, Gök barındırmaz. Yapılanlar kimsenin yanına da kalmaz, bahtına da...

Efkarım bilmem kaç promil...

[italik]Gittiğine inanmak bu kadar mı zordu?

Hala bir kapı gıcirtısında Seni arıyorum,

Telefon sesinde irkiliyorum hala, kalbim küt küt...

Yağmur yağdığında hala cam'ın buğusunda adını arıyorum...

Gezdiğimiz sokaklara bakıyorum, en çok karanlıklarda. Belki bir karanlık ara sokaktan çıkacaksın diye. Caddenin tam orta yerinde belki yine dikileceksin karşıma diye... Hepsi birer avuntu. Bir hayalden öteye gidilmez bir çıkmaz sokakta... [/italik]

Saçlarımın kırmızısına aldanmayın. Hiç bu kadar renksiz olmamıştı yüreğim. Tüm renklerim soldu, renksizim, belki de bu renksizliğimi kapatmak adına bu kadar kırmızı saçlarım...

Bu kırmızılık bilmem kaç tüp kan eder...

Yanmaktan korkmamıştım, kaçmamıştım. Aşk'a korkak kalplerin arasındayım. Her biri bir yerde, basmamak için parmak uçlarında yürütüyorum sevdami. Kendi aşkıma mabed edindim ben. Kendi kendime yanıyorum, dumanımı kendim üflüyorum gökyüzüne. Yanıklarımı kendim iyileştirebilecek kadar güçlüyüm artık. İyileşemeyecek kadar inatçı yaralarım var. Ben de inatçıyım ama, en az yaralarım kadar. Unutamamak da direniyorum. Seni düşünmek konusunda hala ısrar ediyorum.

Bir de iyi olduğum konusunda. Herkese iyi olduğumu ispatlamak için hiç gülmediğim kadar gülüyorum şu günlerde. Arada kötü olduğum gerçeğini kapatmak için. Ama önce bir şeye kendi inanmalı insanın. Herkesi değil de önce kendimi inandırmalıyım.

[italik]

Artık herkese yalan söylemek de yetmiyor,

Kendime de yalan söylemeliyim.

Herkesi inandırmak zorunda değilim ama,

Kendimi inandırmak zorundayım.

"İyiyim Ben"

[/italik]

Halbuki en çok yalanı kendime söyledim ben . Beni hala sevdiğin yalanını. Herkesten çok önce kendimi buna inandırdım. Umut ettim belki gerçek olur diye. Kırk defa söylenirse gerçekleşmiş ya, ona da inandım. Unuttum diyemedim kırk defa. Yüzlerce kez desem de, aklım inansa da, yüreğim inanmıyor ki....

Her şey boğazıma takılıp kalıyor, gittiğinde düğümlenen boğazım hala açılmadı. Gitmiyor düğümler. Çay bile geçmiyor artık. Yüreğim gibi... Senden başka bir şey geçmiyor yüreğimden. Yüreğim de düğümlenip yumruk gibi oldu, kapadı kendini.

Dondu yüreğim,

Hiçbir şey geçmiyor içinden.

Bir yumru oldu, bir düğüm...

Açılmıyor ve içinden bir şey geçmiyor artık...

Düğümün içinde sen...

Kilitlisin !....

OnYedi-Şubat-İkiBinOniki*10:30

Nevin Akbulut

Vedâ'lar Hep Islak Olur !...

Üzerime bir şey almadan çıktım yağmura, iliklerime kadar ıslanayım diye. İliklerime kadar işlemiş olan Seni de beraberimde ıslatayım diye. Islanmak bahane aslında. Sen sadece hisset diye. İliklerimden iliklerine kadar kendini hisset diye...

Islak Veda'lar yağmura karıştı. Gözyaşlarımı saklayacak yer bulamadığım için çıktım sokağa, ağlayacak bir yer bulamıyorum ki insanlardan. Herkes bana bakıyor. Şimdi rahat rahat ağlayabilirim, bırakabilirim yağmura gözyaşlarımı. Saçlarımı rüzgara bıraktığım gibi. Kimse anlamaz ıslaklığımı, kimse anlamaz bu gözyaşlarımın sebebini...

[italik]Yağmur yağıyor...[/italik]

Gözyaşlarım karışıyor yağmura, hangisinin daha şeffaf olduğunu seçemiyorum. Belki ikisi de aynı renktir. Yüreğimdeki renkler gibi, renksizdir belki gözyaşlarımız. Ama renksiz de olsa her damla da senin resmin damlıyor, senin gözlerin damlıyor.

Yaşlar benden olsun,
Gözlerin yeter bana...

Kimse bilemeyecek bizi. Öyle güzel sakladım ki içime seni... Gözyaşlarımın sebebini bilmediği gibi... Hep suçlu kalacağım, Hep meçhul kalacak bu ayrılık. Bu vedâ hep bilinmez olacak, hep sebepsiz. Seni nedensiz sevmelerim gibi.

Sebebini bilmeden, neden aramadan, sevmek için sebep bulmadan Sevdim Seni... Cesur olanı, büyük olanı sebepsiz, nedensiz sevmekti zaten.

[italik]Yağmur hızlandı !...[/italik]

Yaşamaktan ileriye doğru saymaya başladım. Yağmur damlaları kadar ıslak sayıyorum. Yağmur kadar hızlı, koşuyorum. Bir yerde oturup yağmurun en çok yağdığı yere birazdan kendimi bırakacağım biliyorum. Bu vedâ'yı daha fazla taşıyamaz bedenim, onu da biliyorum. Sırılsıklam olana kadar ağlıyorum yağmura karıştıracak damlalar biriktiriyorum...

[alt_cizgi]Dışarı çık!...[/alt_cizgi]

Başını gökyüzüne dik, belki buharla birlikte gözyaşlarım karışıp, belki sana ulaşır. Belki tuzu bulaşır dudaklarına. Belki bir tadım kalır yüreğinde...

[italik]Daha fazla dayanamıyorum...[/italik]

Bu ıslaklığa olduğum gibi ıslak halimle uzanıyorum olduğum yere ! Taşlar yağın yağmurdan daha soğuk, buz tutuyorum, kesmeye kalksam kesilmem belki, ama buz kesiyorum. O kadar soğuşum ki artık, toprak bile kabul etmez beni. Toprak bile üşür soğukluğumdan. Toprak üşür, ben donarım !...

Bundan böyle tüm şiirlerim ölüme hasret, tüm dizelerimden sensizlik damlıyor... Yazdıklarım Seni yazsa da, kalemimden sensizlik akıyor... Yağmurda boğulurken gözlerim, hiç susmayan yüreğimle birlikte, kaçacak bir yerim yok biliyorum... Romanlardaki kadar hazin bir son bu. Benim sonum... Herkes yüzüme bakabilir, herkes gözlerimi görebilir ama gözlerimin içindekini göremez kimse ve hikayemi. Aslında kimse bilemez...

Bir Hiç'im ben, hiçlik'ten geliyorum, yağmura uzanıp, sonsuzluğa gidiyorum... Yerim yok artık Senin olmadığın dünya'da... Gömüyorum kendimi, kendi içime. Senin olmadığın şehirde. Yağmur kaldırıyor cenazemi, kelimelerim can çekişirken...

Yerim yok, yurdum yok... Hiç'im, hiçbir şeyim yok...
Sadece ölüm'ün kabul ettiği bir şehre gidiyorum...

[italik] Vedâ'lar ıslak olur,
O yüzden bu kadar yağmur yapıyor İstanbul'a !...[/italik]

[italik]Vedâ'lar ıslak olur,
O yüzden başımı kaldırıyorum yağmura...
Deniz'e karışamayan gözyaşlarım, ecelim olan yağmur'lara karışsın diye...

Sen de başını dik tut !

[/italik]

Bak ölüm'den geriye kalan son nefesimle sayıyorum, daha çok sayıklar gibi...

[italik]“Seni Seviyorum” [/italik]

OnDokuz-Nisan-İkiBinOniki*22:00
Nevin Akbulut

Mavi'ye, Gece'ye ve Gri'ye Serzenişler ...

Gözlerimin ilk doluşu değil, ilk değil bu yağmurlar. Ellerimin titreyişi, kalbimin kırıkları ilk değil. Bu içimdeki sızı, boğazımdaki düğüm de ilk değil...

Kızgınlığım, kırılışım, küsüşüm ilk değil. Ben her defasında kendime küstüm, hayatı bile hep bir kenara ittim. Ne ortasında durabildim hayallerimin, ne hayatın göbeğinde... Hep kenardan kenardan, çekinerek yaşadım. Gün geldi, adım atmaktan bile çekinir oldum...

Biliyorum iyi değilim !

Ama bunu siz dostlarıma söylemiyorum artık. Sizler sorduğunuzda gözlerimi saklayarak, yüreğimi aklayarak, iyi şeyler düşünerek ve başımı da hafifçe öne eğerek cevap veriyorum. Biliyorum "iyiyim" desem de kimse arkasındaki cevabı araştırmayacak. Zahmete girmeyecek kimse.

[italik]

Yürekler artık o kadar tembel ki...

Atmaya bile üşenir olmuş !....

[/italik]

O yüzden söylemeyeceğim kimselere iyi olmadığını. Saklayacağım. Ki bunun için de fazla bir zahmete gerek yok aslında. Çünkü gerçekten, isteyerek aldığı cevabı üzüntüyle karşılayacak kimseler yok ortalıkta. Ne zaman iyiyim desem karşımdakinde hep bir rahatlama olur. Sonrasını sormaz. Ben iyiysem sorun yoktur. İyiyim diyorsam iyiyimdir.

Satır aralarında kimler yatar?

Satır aralarında ne isyanlar bağırır,

Ne kelimeler dökülür sokaklara,

Üstsüz, başsız, çırılçıplak !....

Okuyamazsınız ki satır aralarımı ...

Bunu isteyeceğinizi de sanmıyorum, açık açık söylemek istediklerimi bile anlamamazlıktan gelirken, kaçarken haykırışlarımdan, satır aralarımda ne demek istediğimin peşine düşecek değilsiniz ya... Doğrusu bu yüzden rahatım... Gün geliyor rahat rahat yasıyorum acımı. Ne oldu hissetmelere? Ne oldu dostluklara? Sormak bile istemiyorum. Cevaplar hep karşımda.

Yanımdaki değil, yanımdaki değil, yüreğimdeki dostlarım...

Kırmızı rujumu sürdürdüm dudaklarıma, gülümsemem daha belirgin olsun diye. İçimden bazen gerçekten gülümsemek geliyor tüm bu olanlara, dudağımın sadece bir tarafıyla. Hiç bunlardan haberin yok senin. Satır aralarım kadar açtım sana, o kadar sade, o kadar yalındım. O kadar yalnızdım. Ellerim kadar...

[italik] Ellerim, ellerim yalnız,

Ellerinsiz. !

Ellerim elsiz,

Ellerinsiz...

Ama en çok sen el oldun bana !

En uzak sen oldun, en yakınımken. [/italik]

Acaba ben uğraşsam, özel bir çaba ile, en fazla ne kadar uzağa gidebilirdim yüreğinden. Gözlerinin daldığı yer kadardı uzaklığım... Bakmak istemediğin yerde olduğumu bilemedim ! Görmek istemediğin kadar kör olduğumu, görmedim. Gördüğünü zannettim, hep görmek isteyeceğini...

Belirgin bir yalnızlık !...

Belirgin bir Sensizlik !

Yalnızlık sadece; tüm bunlar olurken, omzunu başına yaslayacağın bir dostunun olmadığını bilmektir.

[italik]

Kızgınlığım Mavi'ye,

Her gece kırmızı rengimi aldığı için...

Kırgınlığım dostlarıma,

Aslında beni bilmedikleri için...[/italik]

Sana kızgın bile olamıyorum, kırılmıyorum da... Sana olduklarımin adını bile koyamadım hiç ben. O yüzden sana bir şey diyemiyorum. Ben adını hep tırnak içlerinde saklarken, Sen Güneş'in tam altında karanlığı seçtin. Karanlığı seçerken, benim gri'leşeceğimi bilmeden. Hep mutlu son hikayeleri düşünürdüm oysa, etrafımda mutlu sonlar arardım. Herkes mi mutsuz?

Mutsuz'um!...

Issız'ım !
Meçhul bir Düş'üm !...

Hep beynimde seni haklı çıkarmaya çalıştım ! Ama kalbim yardım etti hep. Kalbim hep haklı çıkardı, Kalbimde akladım, ayıkladım seni beynimdeki Sen'den... Sen ayıklandın, temize çıktın da ben ne olacağım? Nasıl çıkaracağım kendimi temize? Nasıl aklayacağım yüreğimdiki Senden kendimi? Sen bu kadar haklıyken, ben kendimi her defasında haksız bulurken...

Bu Gece, geceme yine Mavi düş'tü,
Serzenişlerim bu defa Sana...
Sen düş'tün çünkü geceme,
Bu Gri'lik fazla Siyah'laştırdı Beni !...

YirmiDört-Nisan-İkiBinOniki*22:35
Nevin Akbulut

Ben Aslında Yok'um....

Ellerimi saklarım hep, uzun kollu hırkamın kollarını çekiştirerek. Kimse görmesin diye uğraşırım. Çünkü ellerime sen dokundun, bir daha kimsenin dokunma olasılığını sifıra kadar düşürüp, görme olasılıklarını bile yok etmeye çalışıyorum. Bunun için kendimi bile kaybedebilirim...

Kulaklarımı tıkarım mesela, her şeye, herkese. Etrafımda kimse yokmuş oyununu oynarım bazen, uzaklara bakar, uzaklardaki bir ezgiyi dinlerim, sessizce... Kulaklarım sesinden sonra çıkacak tüm seslere olabildiğince kapalı. Seslenenler mi? Onları bilemiyorum, ulaşabilen varsa gelsin ulaşsın bana ben bu kadar seninle meşgulken...

Yüzümü saklarım ben en çok. En son senin baktığın yerlerini, bazen maske takasım gelir, bazen yüzümü değiştiresim gelir. Yapamam ama düşünürüm. Yüzümü kaçıırım uzaklara, herkesten, her şeyden uzaklara. Senden başkasının yüzüme bakması harammış gibi gelir hep, doğru ya, milyonlarca yüzde dolaşan gözlere elbette haramdır benim yüzüm. Yüzün yüzünün ayna'sıdır, aynı'sıdır çünkü...

Gözlerim...

Gözlerimi kaçıırım en fazla... Gözlerim hep uzaklara göç eder, bazen sen bile yakalayamazsın. Hep bir yorgunluk vardır, hep bir mücadele. Savaşçıdır belki biraz da. Olan bitene inanamaz, hep endişe oturmuştur kahverengi renginin üzerine. Bir yemindir gözlerim. Bir sözdür, uçup gitmeyen, unutulmayan. En son senin baktığını saklamak için yemin etmiştir. Hatta o bakışlar hiç düşmesin diyedir, ağlamayışı. İçine akıtır gözyaşlarını... Değmiştir bir kere gözlerine. En çok senin gözlerin taşımıştır uzaklara gözlerimi. Üzerlerine çöken yorgunluk aslında uzaklardan değil de, kaçmaktandır. Göçebe kuşların hayatını yaşamak zordur tek başına bir çift göz için...

Ama yaşarlar, etraflarına bakmadan. Yabancılara aldırmadan. Birbirlerine yabancılaşmadan. İriliklerini hep saklayarak ama kaybetmeden..

İstanbul kadar büyük gözlerime,
İstanbul kadar büyük sevdâ yaşamak yakışır.
İstanbul gibi sonsuz.

İçimde bu kadar sen varken, seni nasıl ve nereye saklarım? Ben kendimi saklarım herkesten, her şeyden, yok ederim de, seni nereye gömerim? Nasıl kıyarım varlığına böyle yaşarken ben de.

O kadar saklandım ki,
O kadar köşe kapmaca oynadık ki hayatla,
Yok olmaya yüz tutmuş ahşap eski bir ev yüreğim.
Sen gelmesen de yıkılacaktı. Karışacaktı toprağa...

Ben kendimi o kadar iyi sakladım ki, yok oldum. Ben aslında yok'tum.
Ama sen varsın, yaşıyorsun bir cesedin içinde...

"Ağrılık yapmıyorsun, korkma. Ölüler hissetmez ki en azından bu tür acıları, ama gidersen içimden, işte o zaman hissederim, çünkü çok üşürüm, çünkü ölüler en çok soğuğu hissederler..."

[italik]Cansızlığım kadar; Canlı,
Kansızlığım kadar; Kanlı...[/italik]

İki-Mayıs-İkiBinOniki*22:46
Nevin Akbulut

Kemoterapi Azabı - 2

Hastane raporunun arkası; bu karaladıklarımın doluydu.

[italik]

Ağzımdaki kelimeler batıyor dilime,
Lavabodaki ayna batıyor yüzüme,[/italik]

Elimi, yüzümü sürekli yıkamam gerekiyordu, ufacak bir mikrobu bulaşma olasılığına karşı. Doktor hep bebek gibi dayanıksız olduğumu söylüyordu...

Ellerimi yıkamak için lavaboya girdiğimde, kendime bakmak için geçtiğim aynanın karşısında, ayna bile batıyordu yüzüme. Çünkü bu aynanın karşısında gördüğüm "Ben" hiç bana benzemiyordu.

Ellerimi yıkamak istemiyordu, su batıyordu ellerime, koku... Bu koku hiç gitmiyordu ne burnumdan, ne genzimden, ne de nefesimden. Ağzımdan boğazıma kadar doluydu bu koku ilk zamanlarda ve sonraları tüm vücuduma yayıldığını hissediyordum. Damarlarımdan giren ilaç ruhuma kadar işliyordu. Artık tüm doğam değişmiş, ben sanki başka birisi olmuştum. Vücuduma uygulanan acılardan daha çok ruhuma uygulanan ama aslında kimsenin farkına bile varmadığı şeyler acıyordu yüreğimi... En çok ruhum acıyordu. Değişen kendim batıyordu Ruhuma...

Sonra eski sağlıklı halimdeki anılar çarpıyordu yüzüme, onlar da batıyordu. Yüzümü yıkıyordum, sonra kurulamak için havluya uzanıyordum. En yumuşak havlular bile batıyordu yüzüme, acıyordu. Dikenli tel olmuştu havlunun yumuşak iplikleri. Kısacası her şey acıyordu canımı, canım o kadar azalmıştı ki artık...

Baktığım her şey yüzümü acıtacak gibi geliyordu, aslında tüm hücrelerim acıyordu, bir çoğu ölüyordu zaten biliyorum. Kalanlara yükleniyordu sanki diğerlerinin acısı, daha bir çok acıyordu, halbuki kalanlar daha çok zarar görmüş, ölmekten son anda kurtulmuş çok zayıf hücrelerdi. Her şey canımı yakacak gibi hissediyordum ve yüzümde sürekli bir acı çeker ifadesi vardı, dudaklarım hep büzüktü, yüzüm hep ekşi...

[italik]Hiçbir şeyin artık iyi geleceğini zannetmiyordum... [/italik]

Geçmeyen bir hastalığım vardı, geçmeyecekti. İlaç yutmaktan ve damarlarımdan verilen o zehirden artık nefret ediyordum, bıkmıştım. Aslında nefret kelimesi de az kalırdı, belki bu ilaçlar olmasa iyileşirdim... Bundan sonra hiçbir şeyin tadını alarak yiyemeyeceğimi düşünüyordum, çünkü o ilaç öyle çok işlemişti ki; ağzımın bile tadı, olmayan tadı o olmuştu. Şekerde bile o vardı, herkes bana ağzımın tadı düzelsin diye, şeker yedirmeye çalışıyordu ama yediğinde değil asıl tat, ağzında çünkü... O hiç geçmeyen bir tat'tı ağzımda...

Neyse ki ilaçlar beynimi uyuşturmuyordu, acıdan uyuşuyordum sadece, canlı canlı acımı yaşıyordum, en şiddetlisinden. Böyle zamanlarda kendimi kitap okumaya veriyordum. Okuyabiliyordum da, yapabildiğim tek şeydi ve tek arkadaşım. Bir anlığına da olsa, kitabın içinde kendimi bulabiliyordum, ne zamandır kaybettiğim kendimi bulabiliyordum. Kitabın içindeki kahramanların yerine koyuyordum kendimi, kısacık bir an için de olsa hayallere dalıp, unutuyordum acılarımı. Neyse ki, hayallerim ölmemişti...

Küçüklüğümde beri hep kahraman olmak isterdim, aslında her çocuk ister bunu sanırım. Hep yaşadıklarımın az olduğuna inanır, kitaplardakiler kadar büyük yaşamayı isterdim. Zaten hastalandığımda da çocuktum ben, yine böyle hissetmem normaldi ve güzeldi de, belki biraz daha büyük olsam her şey daha zor olacaktı. Daha çok söz dinliyor, daha çok sabrediyordum acılara...

Gücüm ise hep, kitaplardaki kahramanlara yetiyordu,
Onlar oluyordum bazen,
Bazen de onlarla konuşuyordum...
Ne desem dinliyorlardı...

Ne zamandan beri böyle umutsuzdum? İlk zamanlarda aslında daha umutluydum, onca ayların geçmesine rağmen, doktorların bir şey bilmeden, anlamadan yürüttükleri tahminleri karşıma dikilip, bilmiş gibi söylemelerine rağmen hala umutluydum. Böyle olmasa belki daha da iyi olabilirdim...

Kötü bir şey vardı evet, insan içindekini bilmez mi? Ben o yaşta anlamıştım içimde kötü bir şey olduğunu. Doktorlardan birisi bilmem kaçınıcı ameliyatımda teşhis olarak "kötü huylu habis" artık her ne demekse, demişlerdi... Sanırım kanserden daha kötü bir şeydi. Kanser diyememişler, böyle bir şey demişlerdi demek ki...

Son rapora kadar ne olduğunu hiç anlayamadım. Ama içim hissetmişti işte, Ben artık "Kanser'dim" Profesör'den önce bilmiştim bana ne olduğunu. İçimi açıp, defalarca, onlar bakıyorlardı ama yine de içimde ne olduğunu ben biliyordum.

[italik]Benden bir başkası bilemezdi ki zaten,

İçimi bir ben bilirdim...
[/italik]

Dokuz-Mayıs-İkiBinOniki*08:30
Nevin Akbulut

Pazartesi'leri Sevelim !....

Haftasonu'ndan kalma, yorgunluk, koşturmaca ile başlar, Sonra tüm haftanın başı olmakla beraber, tüm haftanın gidişatını da etkileyeceği gibi bir de bunun yükünü yüklenmiştir. Zordur Pazartesi'nin işi, hep baştadır, hep başlangıçtır o...

Sendromlar ona yüklenir, herhangi bir şeye başlarken de onda başlanılır, hafta içinde de her şey pazartesi'ye yüklenilir...

“Pazartesi başlarım,”
“Pazartesi giderim”
“Pazartesi yaparım”

Zordur pazartesilerin işi.. Pazar'dan sonra pazarın ertesidir, genelde pazarları herkes tatil olur, gezmeye gidilir, gezilip, tozular, sevgililer el ele dolaşır. Sonra akşam olur ve çabucak sabah...

Yataktan bir bıkkınlıkla kalkarız, bir çoğumuz kahvaltıyı telaşla ve koşturmaca ile yaparız, sonra yetişmemiz gereken muhakkak otobüsümüz ya da vapurumuz vardır. Kimilerimiz vapur denizdeki beyaz köpükleri yarıp giderken, elinde simitle geçitirir. Kimilerimiz de benim gibi, kahvaltı yapmaya bile vakit bulamaz. Suç benim değil, zamansızlık sadece, çok erken kalkıp otobüse yetişiyorum. Koşturmak yoruyor insanı, ama İstanbul'da olunca koşturmadan hiçbir şeye yetişemeyiz, güneş'le birlikte çıkmalıyız sabah sokağa, sokağın başında bekleyen güneş'e eşlik ederek yola dökülmeliyiz her birimiz birer birer. Adımlarımız büyüklü küçüklü sanki yarışır gibi karışır kalabalığın ortasına. Sonra otobüs, vapur faslı. Denizi seyreder, uzaklara dalarız mavilikle birlikte. Her sabah Kız Kulesi'nin karşısından geçiyorum. En çok o zaman dalarım hayallere, hayale meyal olurum ben de, bir anlığına da olsa, unuturum otobüsün camına yaslandığımı...

Sonra işyeri, telefonlar başlar, her şeyi Pazartesi'ye yükleriz, “Ne çabuk geldi yine Pazartesi” deriz. Bir çoğumuz sevmez, herhalde en az sevilen gündür pazartesi'leri.

Ama başlangıçtır, sevmek için bu bile kocaman nedendir, her başlangıç yeni umutlar doğurur, Haftanın başı, Pazartesi gibi. Tüm haftayı etkiler pazartesi çünkü, Umut'tur... Hiç Pazar'dan ya da başka bir günden saymaya başlamayız günleri, hep pazartesi, Salı diye gideriz.

Bence ;
Pazartesi'leri sevmeyi hak ediyor, sevelim onları :)

Hadi sendromu bir köşeye atıp, yok öyle bir şey diye yalan söyleyelim kendimize, pazartesi'yi sevelim. Silkenip, kendimize gelme zamanı şimdi.

Çünkü; bugün Pazartesi,
Sevilesi,

OnDört-Mayız-İkiBinOniki*11:00
Nevin Akbuult // Pazartesi

Gidiyorum - I Karanlık ...

Karanlık...

Senden sonra nasıl yeniden başlarım hayata bilmiyorum. Senden ayrı bir hayat var mıydı bu dünyada? Bilmiyorum... Sanki hep sen vardın, sanki hiç sensiz kalmayacak gibiydim...

Ama şimdi gidiyorum... Aslında senin hiç olmadığın yerden çok uzaklara, senin olmadıklarını topluyorum valizimde, sensizliklerimi de içimde götürüyorum. Tebessümleri rehin bıraktım bu şehirde, biliyorum artık lazım olmayacaklar bana, çünkü bir daha sana gülümsediğim gibi kimseye gülümsemeyeceğim...

Ellerimi de götürüyorum, sadece gözyaşlarım bu topraklara düşmesin diye, ellerim silsin diye, yetişebilir mi silmeye bilmiyorum ama götürüyorum yanımda. Sana ait bir şey yok ki ben de, sen hiç sahiplenmemişsin beni, o yüzden kendimle birlikte gidiyorum. İsteseydin kalırdım, kalabilirdim. Neyse seni büyük bir yükten kurtardım aslında giderek, zorla taşımaya çalıştığın kişi her zaman yük olur insana...

Şimdi en tatlı kahveleri içme zamanı, bu tatsızlığa ancak bol şekerli kahveler yakışır ve ne kadar şeker atılırsa tatlanmayacak çaylar. Tatsızım...

Saatler sensizliği çoktan vurdu, gitmenin zamanı çoktan geldi, geçiyor. Bir vedâ birikti cümlelerime, biraz yaş gözlerime ve sonsuz ıslaklık yanaklarımda. Gitmenin vakti gelmiştir, eğer biraz daha kalırsam gidemem, gece on ikiyi geçerken kaçmaya çalışan Kül Kedisi gibiyim ayakkabım gibi kalacak yüreğim merdivenlerinde...

Karanlık olsa bari ortalık, hiç bu kadar muhtaç hissetmemiştim karanlığa kendimi. Görünmesin yere dökülenler... Vakitsiz düşüyor çünkü, bu gidişim gibi... Saplandım şimdi bir an'a, vakitsiz bir zamandayım, geçmeyen, mihlanan bir yerlerde, zamansız bir mevsimdeyim şimdi. Bundan sonra geçecek olan zamanın da kıymeti yok artık.

Ne zaman beni sana yetiştirecek,
Ne de zaman seni bana getirecek (geri)

Çok uzaklarda bir bahardı bizim mevsimimiz, hiç gelmeyecek olanı beklemek. El salladık bahtımıza, güldük geçtik şimdi. Ama bu umutların kırıkları en çok bana battı, en çok beni kanattı, en çok ben kırmızı'ydım. En çok ben sustum, en çok ben'dim Sana, bu yüzden en çok ben gidiyorum sessizce... Ne yaparsak yapalım çiçekler hep solmayı isterler, istediğimiz kadar su versek de hep solar onlar, belki de solmak için yaratılmışlardır, bizim ölmek için yaratıldığımız gibi. Bu yüzden gidiyorum, bu yüzden ölüyorum...

Artık tüm gölgelerin rengi gri'dir benim için. Yanıma yaklaşmaya çalışan gölgeler kirlidir biraz da, silemem, temizleyemem hiçbir şeyi ama kirli ellerin gölgesinden kaçabilirim. Her gölge yabancı bana, her gölge başka, her gölge yasak. Tuzak.

Günler bundan böyle sırtıma bir çocuk oturmuş gibi, ağırlık, gülümsemesiz bir çocuk. Mutsuz çocuk, yüreğimdiki çocuk kadar mutsuz. Ben artık ninnilerimi unuttum içimdeki çocuğa da sustum, sırtımdaki yüke de söyleyecek bir şeyim kalmadı. Ak saçlı bir ninenin dudaklarındaki dua kıpırtısı gibiydi Aşk'a koşumuz, adımlarımız o derece hızlı ve sessizdi. Nine sustu, dua bitti, biz olduğumuz yerde kaldık, varamadık gitmek istediğimiz yere, gidemedik birbirimize, hiç de istemediğimiz bir yerde, istemediğimiz kadar kaldık...

Ozon tabakası kadar yaralı yüreğim, gökyüzüm delik deşik, gökyüzüne uçmaya çalışan kuşlara sormalısın yüreğimi, onlar doğru söyler, doğru bilirler, yalanın varlığından bile habersizdir kuşlar. Yalanlar sadece bizim şehrimize yerleşmiş, özgür değiliz. Kuşlar yalandan habersiz özgürler kendi gökyüzlerinde...

Yerli, yersiz saklanmalarım bu yüzden senden, korkuyorum karanlıktan, yüreğim daha da yaralanmasın diyeydi. Yine saklambaç oynayalım çocuk yüreklerimizle, yeter ki orada olduğunu bileyim. Ben hep bir körebe göremesem de seni, orda hissedeyim...

Sonra bir beyaz papatya olayım ve sen beni ölü bir yürek mezarına göm.

Orada kalayım,
Yürekle birlikte,
Ölü gibi...

OnYedi-Mayıs-İkiBinOniki*14:00

Nevin Akbulut

Unutamamak !...

[italik]“Unutmamak;
Bin yılın yorgunluğu”[/italik]

Unutamamak bana verilmiş bir ceza gibiydi,
Hiçbir şeyi unutmuyordum,
Unutmadıkça yüküm ağırlaşıyordu,
Yılların yorgunluğuyla daha da yaşlıydı yüreğim artık...

Her şeyi kolayca unutabilen insanlara gerçekten imreniyordum. Unutmak kendini affetmek gibidir. Affettiğinde ancak birini ya da bir şeyi için rahat eder ve onu düşünmekten artık vazgeçersin. Ben unutamıyordum hiçbir şeyi. Unutmak bir ödül gibiydi çevremdekilere bu yüzden benzemiyordum belki de. Ruhum biraz daha fazla olgun geliyordu şimdilerde bana, hiçbir şeyin unutulamamışlığıyla yaşamaya çalışıyordum. Ağır bir yükü bu üstelik omuzlarda olsa kolaydı, beden taşırdı, ama bu yorgunluğu yürek de taşıyamıyor...

Belki de Allah'ın bana verdiği bir cezaydı bu, bu dünya da çekmemi istediği. Çoğu geceler kabuslarla uyanıyordum. Aslında unutmadığımı bildiğim sadece beynimin bir köşesinde her şeyden sakladığım, üzerimi örtmeye çalıştığım an'lardı. Gördüğüm kabuslarla birlikte tekrar gün yüzüne çıkıyordu hepsi, meğer beni hiç terk etmemişler, hep orada bir yerde saklanıyorlarmış.

Küçükken kapıların arkasından korkardım hep. Sanki öcü gibi bir şey beni beklerdi ve ben kapıyı açar açmaz beni öldürecekti sanki. Tüm kapıları korkarak açardım. Şimdi de gördüğüm bu kabuslar çocukluğumdaki öcüler gibi bekliyorlar hep bir yerde, üzerileri örtülmüş sadece.

Unutmamak bin yılın ağırlığını bırakıyor insanın üzerine, Unutma hayalleri kurarken ilk başlarda, sonra bunun imkansızlığını anlıyoruz, belki de artık unutmaya gerek yoktur artık, unutamadığımız şeyler asıl amacını yitirmiş bulunuyorlar çünkü ve biz bununla yaşamaya çalışıyoruz. Unutmak en güzeli, en temizi belki, ama unutamıyorsak da zorlamanın anlamı yok gibi...

Sıradan oluyor artık unutmamak,
Yağmur gibi, her sabah doğan Güneş gibi,
Gökteki yıldızlar gibi,
Hayatın gün kadar gerçek oluşu gibi...

Öyleyse;

Unutmadan, unutmaya çalışmadan, unutmamakla yaşamaya çalışmak

(YirmiSekiz-Mayıs-İkiBinOniki*10:30)

Nevin Akbulut

Şizofren Duygular(ım) - II

Aynaya bakıyorum ne zamandır.

Odamda ne zamandır karşımda olan ayna, aslında ayna olduğunun da çok fazla farkında değilim. Hareket ettikçe benimle birlikte hareket eden birisi var karşımda. Sanırım o benim ...

İşte böyle geçti yine bir gece daha, karanlıkların ardından Güneş fırlar gibi doğdu. Gözlerim kamaşmasa, kirpiklerim batmasa gözlerime ve uykusuzluktan kaşınmasa göz kenarlarım, güneş bu kadar fark ettirmezdi kendisini. Bu ara rahatsız oluyorum sabah güneşlerinden. Doğması için neden var mıydı? Bana mı doğuyordu sanki? Niye acıtiyordu gözlerimi bu kadar...

Kendime baktığımda, hayatımı düşündüğümde bir film şeridi beliriyor gözlerimin önünde. Çocukluğumdan başlıyor hayat, hatırlayabildiğim kadar küçüklüğümde. Annemin kucağında hatırlıyorum kendimi. Kırmızı elbisem, fırfırlı elbise, beyaz kısa dantelli çoraplar ve kırmızı, parlak tokalı ayakkabılarım hiç çıkmıyor aklımdan. Ama sanki bütün bunlar başkasına ait gibi geliyor artık bana. Belki de ben başkasıyım, başkasının hayatını yaşıyordum. Kendimi tanıyamıyorum. Birine görünsem tanır mı beni bilemiyorum. Ama tanınmıyorum...

Hayaller bile başkasının olabilir, yaşanılanlar başkalarının hikayeleri olabilir. Belki de ben kendi hikayemi yaşayacak kadar cesur değilim. O yüzden sığıyorum bu hayallere.

Bu odaya,
Bu aynaya,
Sığdıramıyorum Ruhumu ama Sığıyorum !..

Arada anılarımı anlatıyorum, ama başkası yaşamış gibi yapıyorum, hikayeler uyduruyorum aslında öyle diyorum benim hikayem tüm bunlar. Hani küçükken anne-babamıza bir şey söylerken kızacağından endişe edip, "şu arkadaşım böyle yapmış" derdik. Onun gibi, gerçi birilerinin kızmasından endişe edecek kadar uzaklaştım çocukluğumdan. Bir eski ahşap ev kaldı, o da yenilendi zaten. Eski'den çok uzaklaştık hep birlikte hem de, acelemiz neydi bilmiyorum...

Her şey aynı kalsa da, belki yine tanıyamazdım kendimi, yine belki farklı bir dünya yaratırdım. Kendimden bu kadar korkuyordum demek. Bu kadar uzak kalmak istiyordum Ruhum'dan...

Ben aslında kendimden kaçıyorum,
Sadece nereye kaçacağımı bilmiyorum...

Büyük konuşmuyorum ben ama, büyük düşünüyorum hep. Koskoca dünya bile aslında bir hiç, ben; ben olsam ne fark eder? Ben başkası olsam ne fark eder? Bilmiyorum... Ben sadece hiç'lik dünyasında yaşamaya çalışıyorum,

Hiç gibi !...

Koşmalarım hep sana, şirk koşmalarım kendime, ceketimin iç cebine koyacak kadar değerli bir şeyim olmadığı bir dünya'dayım ben. Her şeyim dış cebimde, iç dünya'm karışık çünkü. Senelerce uzaktayım kendimden, yıllarca, yollarca uzaktayım. Yetişemiyorum kendime. Kayda değer bir neden yok burada kalmak için, gözlerimin baktığı boşluk kadar yaşamak siyah ve anlamsız. Beden gözümün önünde, baktığım ayna da, ama Ruhum yıllarca geride, hangimiz daha genciz? Hangimiz daha yaşlı? Bilemiyorum, hesaplayamıyorum...

Duygularıma yön olamayan gel-gitlerim var. Gidiyorum gelemiyorum. Odam küçük, duvarlarım ıslak, rutubetli. Küçük adımlarım küçük odada volta atacak yer bulamıyor, gözlerim bakacak yer bulamıyor, baksa da göremiyor artık. Farkındayım. Dışardan da bakıldığında, baktığım şeyi görmediğimin farkındalar, ben de farkındayım. Göremiyorum. Baktığım yerler kara bir boşluk, Boş kalmışlık, boş olmuşluk, o boşluğun gerisini görüyorum belki, belki aslında hiç olmayan bir şeyi düşünüyorum.

Olmadığım bir dünya da düşünüyorum kendimi hep, bazen gökyüzünde. Gökyüzünde nüfus kağıdı sormazlar biliyorum.

Bir yer var gitmek istediğim,
Bir şehir var olmak istediğim,
Kimliksiz,
Nüfussuz olduğum gibi sadece, olmak istediğim bir yer var...

OtuzBir-Mayıs-İkiBinOniki*00:40
Nevin Akbulut

Fazla'ca...

“Bazen her şey olduğundan biraz daha fazladır”

Abartır yürek, önce kabardıktan sonra, her şey çok fazla gelir artık. Acılar yıllardır hep çoğalmış da, hiç azalmamış gelir. Bir zaman sonra da kaldıramayacağına inandırırısın kendini. Kaldıramazsın da artık olanları, hiçbir şey olmasa da kaldıramazsın...

İşte böyle bir anda, her şeyi biraz daha fazla hissettiğim tam da şu günlerde, (günlerde diyorum ama aslında uzun zamandır) her şey bana da fazla geliyor. Unuttuğum kokun daha fazla geliyor aklıma, özledim demiyorum artık, özlemenin adını değiştirdim. Sen hangi yazdasın bilmiyorum ama ben sensiz kışlarda donuyorum. Omuzlarım üşüyor en çok, hangi kollarda sıcaksın? Hangi gözlerde kayboluyorsun?

[italik]Kendime yetemediğim yerde,
Sana arttım ben !...[/italik]

Aldırmıyorum yüreğimden, dilime düşen şiirlere, aldırmıyorum bıraktığı buruk tatlara. Sen hayatımın her şeyinde yer alırken, ben senin hayatının neresindeydim? Bilemedim hiçbir zaman. Belki de bilmekten korktum ! ya hiçbir yerinde değilsem, ya istemediğim bir yerdesem diye. Bıraktığın gibi kaldım ben hep. İyi ki oldum hep. İyi ki vardım, iyi ki vardın... Hep iyi düşündüm de ne kadar iyi olduk bilemedim.

Bilemediğim bir sendin dünyada. Bilinmezliklerim seninle çoğaldı hep. Beni de peşinden sürükledin bilinmeze. Gelemem diyemedim. Öyle ya, sen her şeyimdin ... “her şeyim” dediğin birisi kolay kolay hiçbir şeyin olamaz!...

Hayatı gözümde büyütecek kadar çocuktum, sana inanacak kadar, her şeyim yapacak kadardı saflığım. Ölümüne gidecek kadar da karaydı gözlerim. Her gece sanki yeniden mayalanıyordu kanım, daha çok seninle doluydum. Ben seni unutacağımın hayallerini kurarken ne kadar da saftım.

Evet saftım, sen; dört yanı denizlerle çevrili ada gibiydin, birinin gelip beni kurtarması imkansızdı, ben gelip, beni iki kolumdan tutup, uçuracak melek kanadını bekliyordum. Yoktu öyle bir melek, yoktu öyle güçlü bir kanat. Her yanımda maviydi, ne yüzmeyi becerebilmişim sen de, ne de boğulmayı. Boğulamadım. Sana geldiğim kadar ki cesaretim ölüme giderken yoktu. Tüm cesaretimi gerçekten de toplayıp sana gelmişim. Şimdi hiç yok cesaretim. Esaretim; sensizliğim...

Bir kelimeye kaç anlam yüklenirdi? Ben bile sayamadım hiç. Ama o kadar çok anlam yükledim ki, tüm dillerdeki tüm kelimeler artık anlamsızdı. Senin yanında hiçbir şeyin de anlamı yoktu ki zaten. Seninle anlamsızlaşmıştım herkese, her şeye. Anlamsız olduğu kadar da önemsiz bir ayrıntıydı bu.

[italik]Şimdi ucunu bir türlü tutamadığım bir hayat yaşıyorum,
Öylesine !...
Dilimdeki küfürler öyle iğreti ki, hayata karşı ama hala seviyorum,
Ölesiye !....[/italik]

Bunun da anlamı yoktu belki senin için. Yanardağın püskürttüğü alev kadardı içimdeki kızgınlığım. Ama önemi yoktu işte. Bir yerde yanardağ vazgeçiyordu alevlerinden. Tıpkı senden vazgeçtiğim gibi. Ama izi/n kaldı işte. Yanıklarımın izleri kaldı, sadece yüreğimde değil, tüm vücuduma yayıldı. Ama sakinim artık, acılarım zaman aşımına uğradı, zaman aşmadan. Sabah olmadan, Geceleri gece gibi yaşamadan. Gündüzleri geceleştirdik hep. Adının her harfini ön plana çıkarıp, diğer tüm harfleri kaldırıyorum alfabemden. O yüzdendir adının harflerine bu kadar tanıdık oluşum, adını sayıklayışım bu kadar bu yüzdendir.

Artık saçlarımı okşamıyorsun. Masal da dinlemiyor artık kulaklarım. Sessiz melodilerimin yerini rüzgar aldı ne zamandır, kulaklarımı çınlatıyor. Saçlarımı da rüzgar okşuyor bir sevgili gibi, masallar anlatarak.

Bazen sonsuz bir uyku düşünüyorum, elma şekeri hayalleriyle çocukluğumu kandırıp, uyumak istiyorum. Fazlaca uyumak. Fazla gelen her şeyden daha fazla uyumalıyım. Esen rüzgara ruhumu bırakmalıyım, uzaklara götürmesi için emanet etmeliyim kendimi Azrail denen melek gelene kadar. Azrail geldiğinde ölüm kuşatacak her yanımda, biliyorum. Bir daha hiçbir şey hissetmeden ayrılacağım aranızdan. Belki ağlamalarınızı bile hissetmeyeceğim. Üzülmeleriniz belki uzaklarda bir şarkı gibi olacak ama ben sağır olacağım. Duyamayacağım en çok dinlemek istediğim melodileri.

[italik]Her şey son kez fazla gelecek.
Ve ben olduğum gibi azar azar gideceğim aranızdan.
Fazla olduğum bu dünyadan...[/italik]

(Yedi Haziran İki Bin On İki 10:50)

Nevin Akbulut

[italik]

Not : Yazımı Gün'e layık gören Seçki Kuruluna Çok Teşekkür Ediyorum.

Sevgi ve Saygılarımla,[/italik]

Gidiyorum - II Yalnızız ...

İçinde bu kadar güzellikler varken, insan neden hep çirkinlikleri yaşar? Hep başına gelmeyecekler gelir? Çünkü içinde bulunduğu dünya hep çirkindir, bir tek güzellik kendi içinde saklanmıştır. Etrafı ya dikenli tellerle sarılıdır ya da bastığı yer çamurdur... İçerisinde bu kadar iyilik doluyken, nasıl kötülük yaşar insan?

[italik]
Yaşatırlar,
Yaşamadan yaşarsın...[/italik]

Bir uçurumdur yaşamak, atlayamadığımız, ama hep içinde yaşadığımız. Çukur dolu her yer, çıkamıyorum. Dahası artık nefes alamaz oldum. Yetmiyor bu dünya'daki nefes artık bana. Uzaklaşmam gerek, vakit daha da geç olmadan. Gitmeliyim. Gidecek cesareti toplamam lazım artık. Kendime güvensizliğim mi bu? Dünya'ya olan güvensizliğim mi bilemeyeceğim hiç? Bana uygun görülen acıları yaşamaktan bunu anlayacak zamanım bile olmadı hiç. Korkarım zamanım olduğunda buralarda olmayacağım ve anlayamayacağım yine.

Belki birbirimize değmeden uzaktan yaşarız bir hayatı, belki yüreklerimiz değer birbirine. Bunu bilerek gidersem daha bir kolay gelir gitmek. Ne gitmek için güç bulabildim kendimde şimdiye kadar, ne de kalabilmek için huzur. İki de eksikti bende... Hiç tamamlanamayan hep yarım yamalak bir gerçek. Küçüklüğümden beri böyleydi bu zaten. Kimliğimi değiştirmek istiyorum bazen. Hiç olmadığım bir hayat yaşamak istiyorum. Bilsem ki huzur uzaklarda giderim. Her şeyimi yok edip giderim, zaten çok fazla şeye de sahip değilim...

Saatlerin olmadığı bir yere, vakitsiz bir zamana, bir gece yarısı zifiri karanlığın tam ortasından atlamak istiyorum. Yüksek bir dağın en tepesinden denize atlar gibi. Atlayabilirsem biliyorum kurtulurum o zaman içimdeki uçurumdan. Her şey son bulur. Sonsuz değil ki hiçbir şey ama bazen yaşadıklarımız sonsuz azap verir sadece. Sonuna kadar acı çekeceğiz zannederiz. O anda sonsuz gibi gelen şeyler yavaş yavaş yok olur, iz bırakarak. Sonra korkulu rüyalara dönüşür, kabus olur hayatımızda. Ama sonra yavaşlayarak uzaklaşır. Yıllar sonra belki de hiç yaşanmamış olur.

Saklambaç oynayacağım bir dünya'ya gitmek istiyorum. Sobeleyecek birisi varsın olmasın. Kendi kendime de oynarım ben bu oyunu hem çok iyi oynarım. Hep yalnız değil miyim zaten. Başkalarının yaşattığı acıları da tek başıma sırtlamıyor muyum küçük omuzlarıma rağmen? Bunu da yapabilirim. Ölüme de tek gidilir zaten.

[italik]Tek başıma üşürüm, tek başıma büzülür, hep tek ezilirim.
Ezmem ama karıncaları asla, basmamak için uğraşırım yürürken. [/italik]

Zamanın neresinde olduğumu bilmek istemiyorum artık, hangi zamanda olursam olayım hep yalnızım... yanaklarımı tek başıma siliyorum. Tek başıma ağlıyorum, kimse ne gözyaşı ekledi yanaklarıma ne de sabır ekledi yaşadıklarımıza. Hep yalnızım, hep yalnızız !...

Saklanayım sadece, sadece buna izin verin. Karanlıklar saklar beni, geceler aklar, paklar yıkar gözyaşlarımı. Sabaha bir şeyim kalmaz benim. Her güneş yeniden doğdurur beni kendisiyle birlikte. Sadece saklanayım yalnızlığıma. Sadece gideyim, zaten ben yokmuşum gibi davranmıyor musunuz? Yine hayatta olacağım, sadece dünya'mı değiştireceğim. Hayat hiç bitmiyor ki.

Yerli, yersiz ağlamalarımın sıkılmadınız mı?
Dilsiz bir şehirde, dilsiz ağıtlar yakmaya gidiyorum.

Ön yargılarınızı talan edin, sıkıştırın en kör kuyulara, bunlar son çığlıklarım, tabii duyabilirsiniz, belki de içimden konuşuyorum. Belki gerçekten kimse duymuyor beni. Belki kendi kendimi bile duyamıyorum. Özlediğinizde uçan kuşa sorun, uçan kuşun bile bana sevgi borcu var.

Biliyorum orada güneş olmasa bile güneş hep batsa bile,
Güneş yüreği karanlıkta olanı batırır...

Güneş yüreğimde,
Onu da beraberimde götürüyorum.
Tüm ağırlı acılarımdan kurtulacağım.

Huzurun kucagında uyuyacağım, uyanmak istemeyeceğim. Şarkılar kazınacak benden sonra yüreklerinizin soyağacına. Ben her yaprağında size gülümseyeceğim.

[italik]Hep gece düşerdin ya aklıma,
Ben de gece gidiyorum,
Sırf sen düşme diye...[/italik]

Geceleri daha bir cesur oluyor yürekler, daha bir güçlü oluyoruz. Her şey gece daha çoğalıyor. Acılar gibi, kabuslar

gibi. Bu gece de çok geldi bana. O yüzden gidiyorum. Yalnızlığım fazla geldi, fazla battı kalbime, o yüzden gidiyorum. Gidişime aldırılmazsın biliyorum. O yüzden gidiyorum.

Uzak kalırsam belki yalnızlığımı merhem olur uzaklıklar.
Göz görmeyince belki gönül gerçekten katlanır.
Bu da bir tesellidir ama biliyorum ki,
Gittiğinde her şeyi beraberinde götürürsün...

Çocukluğumun masumiyeti hep gözlerimde kalan, üşüyorum. Hiç giyinmemiş gibi, giyinemeyecek gibi. Hüzünleri giymeyi becerdim sadece ben. Her ah adı konulmaz bir ağıt dilimde, konuşmayı da öğrenemedim. Bir hayalim şimdi tir tir titriyorum gönül mahzeninde. Yalnızım
Senin için henüz bir şarkı dillendiremediğim için, henüz bir şiir yazamadığım için
Sen de yalnızsın !...

On Haziran İki Bin On İki 20 40
Nevin Akbulut

Yanlış(ız) Masallar

Sen de Yanlış'sın biliyorum,
Bu; Seni Sevdiğim gerçeğini Yalan'lamıyor!...

[italik]Herkes bana yanlış yaptı,
Bir tek sen yapmadın,
Sana da ben yanlış yaptım.
Yanlış sevdim seni, doğru düzgün sevedim...[/italik]

Demek ki gerçekten yanlış bir dünya'da yaşıyoruz ve herkesin yanlış olduğu bir yerdeyiz...

Baştan yanlış oldu mu sonuna kadar sürüyor bu yanlışlık, yanlış başlayan bir hayat doğrularla doğrulmuyor. Doğru deyince doğru olmuyor hiçbir şey, ki herkesin kendine göre bu kadar doğrusu, yanlış varken.

Belki doğuşumuzdan beri başlamıştı bu yanlışlık, yalnızlık gibi bir şeydi bu yakamıza yapışan, bizi birbirimizden uzaklaştıran ve aramıza mesafeleri dolduran. Yanlışlarımızın neresini düzeltecektik ki? Hep yanlışlara kızan birisi de günün birinde yanlışın içine düşüyor işte, kaçınılmaz bir kader gibi.

Hayatımızda doğruları beklerken yaşıyoruz. Doğru yok belki de bizim düşündüğümüz gibi, doğru içimizde, sadece kendimize has bir şey. Neyin, ne kadar yanlış olduğuna karar verecek kadar doğru düzgün değiliz hiç birimiz. Hayatımızdaki doğruları kaybetmemek için de bazen yanlış yapabiliyoruz.

Sen beni yanlış bir yolda beklerken,
Sana gelen ben mi yanlışım o yolu kullanırken?

Yanlışım; yanlışlarım, yanlışım; inanmak, yanlışım; benim gibi insanlarla bu hayatı yaşadığımı zannetmek, kısacası yanlışlarım...

Her şeyin yanlış olduğu bir yerdeyiz, ya yolumuz yanlış, ya beklediğimiz, ya da kendimiz. Sensizliğimi hesaplarken bile yanlışım, Sensiz bir günüm kaç yıla eş değer? Gün, gün değil ki sensizken. Zaman; zaman değil, zamansız bir kavramdayım. Kalıtsal düşlerim, kendi içimde, yüreğimden çıkan şu duman hangi ateşe ait?

Her şey doğru olsun da, tek yanlışım; Sen ol... Yanlış yanlış seveyim seni. Yanlış yola, doğru gidilmez bilirim. Bunu küçükken kayb olduğum yollardan anladım. Yanlış adımlarla geleyim sana. Yanlış seveyim, yanlış dokunayım. Ya da dokunmalarım yanlış olsun. Kokun hep yanlıştı zaten.

Dizeden dizeye atlayışından belliydi seni olduğun,
Her gece kelimelerin harflerine kıvrıldım, öyle bekledim sabahı Güneş'in G'sinde mesela, tam içine kıvrıldım. Adını aldım kucağıma, her şeyin yanlış olduğu bir dünya'da bu da doğru olamazdı. Olsun ben yine yanlış yanlış Seviyorum Seni...Yanlışları saklıyorum satır aralarımda, yanlışlarla yaşıyorum.

Masallarda yetmiyor artık geceleri, o kadar yanlış bir dünya'daydık ki, uyutamıyordu hiçbir nine bizi, hiçbir keloğlan masalıyla. Padişahın kızı hiç sevmedi onu. Sadece keloğlan sevdi, gerçek buydu, doğduğumuzdan beri yanlış masallar işitiyorduk. Bu kadar yanlışın üzerine doğru düzgün seveceğim ki seni. Yarım olduğum gibi severim, yarım yamalak.
[italik]

Gel, yine sev beni, yalandan
Ben seni yanlış sevmeye devam edeceğim.

Yeter ki sev beni yine,
Yine masallar duymaya razıyım. [/italik]

Yalandan bile olsa sev, yeter ki sev'me kelimesi olsun masalların içinde, ben Padişahın kızı olurum ama severim bu sefer seni, ben de severim...

On Dört Haziran İki Bin On İki 17 10
Nevin Akbulut

Gidiyorum - III Kalmak İçin Bir Neden Var mı?

Kalmam için bir neden var mı?

Saatler sensizliği çoktan geçti, ben yine geç kaldım gitmek için. Hayatı öğrenmeye erken başladığım kadardı sana geç kalışlarım. Duygudan duyguya sürüklenirken ne kadar da hızlıydı geçişler. Ben neresinde yavaşlayacağımı bilemiyordum, kural bilmez bir sürücü gibiydim. Sağdan, soldan gelenlere aldırmadan birazda korkarak ilerliyordum. Sen yolumun üzerine çıkıp, öyle cesurca bekleyene kadar. Yürek dolusuydu gözlerin. Sözlerin hiçbir kelimeye sığmayan, hikâyeler gibiydi, masalımsıydı.

Hangimizin önce gittiğinin bir anlamı yoktu, gittikten sonra. Kalan da giden kadar suçludur çünkü. Bu gidişin ardından; karaya vuran balık gibiydi duygularım. Can çekişiyor ve pulları dökülüyordu. Yoldan gelip geçen insanlar dökülen pullarıma bakarken ne kadar da zavallıydım. Ne kadar da yarımıdım. Değişen bir şey olmamıştı aslında, yarımliğim biraz daha belirginleşmişti işte. Senden önce olduğu gibiydi her şey. Ama şimdi senden önceki zamanı hatırlamıyorum. Seninle ikinci kez geldiğim dünya'dan, sensiz ayrılacaktım.

Pullarımın ışığı aydınlatırken caddeyi, sokak lambası gibi, kendi içimi aydınlatamıyordum. Bu karanlık kulakları sağır edecek kadar sessizdi. Karanlık yapayalnızdı ve bir tek benim başıma gelmiş gibiydi. Hani diyordum ya; "Ben bu karanlığın içinde kaybolan ışığımı arıyorum" artık arayamıyorum bile. Arayan yüreğim kanatlanıp uçtu çoktan, ardından. Ben peşinden koşamayacak kadar güçsüzdüm. Kaldırımlara düşen pullarımın arasında kayboluyordum, aslında bu çok da istediğim bir sondu. Kız kulesine asmaya gerek kalmamıştı kendimi, sessizce süzülüp gidecektim, kirli adımların arasından, dalgaların vurduğu, kaldırımlardaki kirli sularla birlikte. Karışacaktım sonunda denize.

Bazen beklemek de yoruyor,
Çünkü gelmeyeceğine eminim artık...

Sen; içimden konuşmalarımı bile bilirken, şimdi çılgınlıklarım bile duyuramıyor sesimi sana. Suç benim miydi? Duyuramadığım için, yoksa senin miydi duyamadığın için. Bilemedim. Bilmelerin anlamını yitirdiği yerdeyim. Anlamsız günler geçiriyorum, hepsi birbirine benzeyen ve birbirini kovalarcasına geçen günler. Ne zaman son bulacak bu bilmiyorum. Ama gidiyorum işte...

[italik]Sana kaldığım yerden gidiyorum,
Senin olduğum yerden...
Dokunduğun yerden ölüyorum... [/italik]

Gözlerim çekiliyor, Ruhum uçuşuyor gökyüzünde, kelebekler kadar sessizim. Yanımdan geçen insanlar topluluğu fark edemiyor beni. O kadar sessiz ve o kadar küçüğüm. Küçüldüm senden sonra çünkü, yarımlaştım, azaldım. Şimdi de bitmek üzereyim. İçimden havaya üflediğim sessiz melodilerim var bir tek. Dalga sesleri daha konuşkan benden. Onlar konuşuyor, ben içimden cevap veriyorum. Azaldım dedim ya, gücüm yok işte, tek başıma konuşmaya...

Kız kulesi'nin tam da karşısına ne düş'ler düştü kim bilir. En iyi bu kaldırımlar bilir, bir de kayalar. Ceplerimde çakıl taşları; sensizlik kadar ağırlık veriyor artık. Teker teker denize bırakıyorum. Fırlatamıyorum, kolumu kaldırarak gücüm de yok oldu senden sonra. Sadece bırakıyorum taşları, bazen de itiyorum sessizce. Göçmen kuş sürüleri sana yazdıklarından şekil oluşturuyorlar gökyüzünde. Bana mı öyle geliyor? Gökyüzüne yazsam dolar belki...

Ödünç gelmiştin bana, yine atlayıp vapura gidecektin. Ödünç de olsa bende kal istedim. Kalamadık birbirimize. Senden uzaklaştırırken beni zaman, kendime azalıyordum, sana çoğaldığım gibi. Masum olmayan şehirden, masum insanlar bekliyorduk, masum değildik. Küçüklüğümüzde kaldı masumluklarımız. Masumluğumu da alıp gidiyorum. Gün/Ah'larımı sana bırakıyorum...

[italik]Gidiyorum; çünkü kalmanın bittiği bir yerdeyim.
Deniz taşıyor ceplerimden artık,
Ağırlık çekiyor beni...
Gidiyorum !...
Sana kalamadığım yerden, Kendimde ölmeye gidiyorum [/italik]...

On Beş Haziran İki Bin On İki 11 40
Nevin Akbulut

Yazmasam; Olmaz Evet !

Çatlarım hem de ortadan ikiye ayrılıım. Yazmasam olmaz. Her şiir bir yolculuk benim için. Gezilebilecek o kadar güzel yerler var ki, her şiir ayrı bir yere gidiyor, bazen sonu geliyor, bazen sonu gelmiyor. Bazen çıkmak sokak çıkıyor, ilk dizede takılıyorum. Takıldıklarımı da seviyorum aslında. Onlar da diğerlerinden farklı ve farklı güzeller, tek dizeye sıkıştırılmış bir yol, bir duygu, bir hayat gibi. Tek hücreli, çok gibi...

Yazmasam olmaz, çünkü; en büyük dostum Şiir, okumasam da olmaz. Okumasam da meraktan çatlarım, yine ortadan ikiye ayrılırım. Yani olmaz. Eksik kalırım, eksik hissedirim. Bazen ömrümün yetmeyeceğini hissediyorum okumaya ve yazmaya. Çünkü o kadar çok şey var ki yazmak için. Okumak da yetmeyecek. Okunması gereken bir sürü kitap var, bir sürü şiir var. En çok okurum, en fazla yazarım. Yazmasam olmaz...

Ben en çok vapurda yazmayı severim. En çok Beşiktaş vapurunda. Aşk'ı ilk orada bulmuşum gibi gelir bana. Yine yazacağım Beşiktaş vapurunda ve Beşiktaş Vapuruna... Dalgaların sesi en güzel şarkıları söylerken; yazmayı çok severim. Gün batımında mesela, Kız Kulesi'nin tam karşısında, Güneş tam da terk ederken Kız Kulesini, geldiği gibi giderken yazmayı severim. Çünkü Kız Kulesi en çok o zaman yalnızdır. Yalnızlığını unutturmak isterim ona.

Geceleri kapandığım odam da yazarım. Gece hiç susmaz kelimeler, yazacaklarım da yazdıklarım da yetmez. Ellerim yorulur, kalemim tükenir, gece tükenmez. Karanlığın içinde bir aydınlıktır yazmak. Başlarken biteceğini bilemeyiz hiçbir zaman. Yol gibi, ne zaman karşımıza ne çıkacağını bilemediğimiz gibi. Başlarken şiirin sonunu bilemem hiç. Dahası başladığım gibi devam etmez dizelerim. Bana hastır sanki, bana özel. Zaman zaman unutsam da yazdıklarımı aslında içimde bir yerde hepsinin ayrı ayrı hikayesi vardır...

Unutamam ...

Gece bu kadar karanlıkken, bu kadar yalnızken insan, Gece'yi unutturan Güneş bütün ihtişamıyla (Gece sanki hiç olmamış gibi) doğarken yazmadan olmaz. Güzellikleri yaşayarak değil de, yazarak öğreniyor insan ve hüznüleri de. Yaşarken unutabiliyor bir zaman sonra, hatta bazen yaşar yaşamaz unutuyoruz. Ama yazarken bir kez daha üzerinden geçiyoruz. Duygular daha bir belirgin, elle tutulur hâl alıyor.

Siyah'ı yazarım en çok. En gizemli renktir o, ve her rengi içinde saklar, Siyah gecedir. En güzel gece yazılır. Yazmasam olmaz, evet! Çünkü rahatlayamaz Ruhum. Özgürce atlayamaz en yükseklerden, bırakamaz kendini boşluğa. Bedenlerimizin özgür olamadığı boşluklara erişemem o zaman ruhumla.

Gürültülü şehrin çıkmaz sokağında yaşıyorum. Bazı şiirler gibi çıkmıyor sokak. Ahşap evlerin arasında. Hızlı hızlı geçiyorum camlarda saksı olan evlerin önünden. Koşturmaca hep bu şehir. Koşturmazsan eğer, ezilirsin ve kendine bile yetişemezsin. Dinlenmek için, dinlemek için bir mucizeyi bekliyorum. Bu yüzden yazıyorum. Kalabalığı susturmak için, kalabalıkta kendimi kaybetmemek için. Kendimi bulmak için. En çok yazarken tanır insan kendini...

Yazmasam olmaz... Bu kadar yaşıyorken, bu kadar canlıyken, bu kadar kitaplar varken, kağıtlarımız henüz tükenmemişken, kalemlerimiz susmamışken yazmadan olmaz. Kelimeler çoğalırken, bir sürü ilham perisi fink atarken etrafımda yazmadan olmaz...

[italik]

Yazabilmek güzeldir, hele şiir yazabilmek bambaşkadır,

Okuyabilmek kadar...

[/italik]

İlham Peri'leriniz bol olsun

Yirmi Bir Haziran İki Bin On İki 14 20

Nevin Akbulut

O Kadın!...

[italik]“Ben hep eskilerde kaldım,
Bazen Kuyucaklı Yusuf’un Muazzez’i,
Bazen Kürk Mantolu Madonna
Hep aynı kadın oldum ben.”

[/italik]

O kadın yaşamıyor artık, hep eskilerde kaldı. Şimdi bir Ruh geçiyor aramızdan, yanımızdan, en çok arkamızdan bakıyor bize. Gülümseyemiyor ama, gülümseyecek bir şey bulamıyor. Gülümsemelerini çaldılar belki, bilinmez. Hep resmini yaptılar o kadının ama gülümseyişini yapamadılar. Ben biliyorum o kadın gülerdi. Severdi gülmeyi kahkahalarla, gülen resmini yapamıyorsanız, gül(e)miyor anlamına gelmez bu...

O kadın daha baştan öldürüldü, romanlarda bu kadar güzel anlatılmazdı kadınlar, eğer bu kadar övülüyorsa, o kadına doyulmuyorsa, kadın ölürdü, başından anladım öleceğini...

Aşk kadar eskilerde kaldı o kadın, kimsenin anlayamayacağı kadar gerilerde, üzerine toprak bile serptiler, Aşk ile birlikte gömüldü o, kimse bilmiyor. Kimselerin bilemediği yüreği belki yaşıyor aramızda. Belki dolaşiyor hak etmeyen tenlerde. Onlara merhem oluyor belki. Ama o kadın öldü. Yaşamıyor artık, yaşanılacak bir dünya değildi ki bu, ben olsam ben de yaşamazdım.

Kırmızı en çok o kadına yakıştırdı, bir de dudaklarına. Bir de sevdiği adamın gömleğinin yakasına. Dudaklarındansa, sevdiği adamın gömleği daha kıymetliydi, kirlenmesin isterdi. Dudaklarını çekinmeden feda ederdi, sevdiği zaman, yüreğini de harcamaktan çekinmezdi. Ona göre her erkek, harcayan bir şeydi, buna rağmen çekinmezdi harcanmaktan. Zaten ölümlü değil miydi bu dünya da?.

O kadını yazamadı bir daha hiç kimse, yazarlarda öldüler, yazarlarla öldürüldü o kadın. Belki gazete kağıdı serdiler cansız vücuduna, belki yüreğinden sızan kanlar yapıştı gazete kağıdına, bilmem hangi haberin üzerini boyadı kıpkırmızıya. Yazarlarla birlikte öldürüldü o kadın. Yazarların hemen ardından kaldırılmadan cenazesi gömüldü.

İntihar etmek istememişti, biliyorum. Onu kimse gözleriyle gördüğü kadar göremedi yüreğiyle, o yüzden ayrıldı aramızdan. Kalamazdı çünkü anlaşılmadığı yerden. Vedalar da hiç ona göre değildi, istenmediği dünya’dan, istemeyerek ayrılıyordu. Zaten pek sevdiği yoktu vedalaşmak için. Ne sevdiklerinin ondan haberi vardı, ne de onun sevdiklerinden. Teknolojiden uzak bir zamanda, geleceğin hayallerini kurmaktan yorulmadı, defalarca, kurdu, yıktı, yıldı. Tekrar kurdu, yaptı, bozdu, tekrar yaptı.

Kendisi olmadan hayaller kurmak ne demektir?
Hangi gerçeğe yaklaşabilirdi?

Hangi sebep ölümden vazgeçirebilirdi?

Yazar kadar cesurdu işte, yazar her zaman cesurdur. Kahramanına istediği yaptırır, istediğini söyler. Bu kadar gerçeğe hayal kurmanın anlamı var mıydı? Bir de bu gerçeklerle yaşanır mıydı?

O kadın asırlar kadar gerilerde kaldı, üzerinden ne yıllar geçti, ne hayatlar tükendi ama unutulmadı, belki bir yerlerde yüreğinden bir kırıntı değmiştir birimizin yüreğine, belki ruhundan bir rüzgar eser asırlar öncesinden, ruhumuzu serinletir. Bilinmez. Belki yazar kadar cesurum ben de...

Bir kadın geldi, gitti aramızdan. Ebruli zamanlarda, oyalı düşler kurdu hep. Gerçek olmasını diledi her gece söylediği şarkılarda. Kahkahalarının altına intiharlar sakladı ve gitti, yorgundu sebepsiz havaya düşen kahkahalardan, yorgundu nedensiz ağlamalardan ve sarhoş yüreklerden. Sadece dinlenmek için uzanmıştı, öleceğini bilmeden. Belki Azrail de kandırdı onu, yarına tekrar hazır olmak için, tekrar gülmek için kahkaha biriktirmek için uykusunda, uzandı.

O kadın gitti. Bir hikaye bıraktı ardında, arkasına bakmadan, gözlerini yavaşça yumarak gitti. Açılacağını zannettiği bir an da çıktı canı. Nefesi yetmedi son bir kez gülümsemek için. Yetse gücü yetmezdi zaten. Gücü yetse; sesi.. dünyaya da yetememişti işte, gitmişti kadın. Kimseye bir şey söylemeden, geldiği kadar sessizce ayrıldı aramızdan.

Sanki sesi çıksa, çığlıkları ulaşırsa semaya bırakmayacaktık. Sevmeyi ondan öğrenirken, (o anne, o kadın, o sevgili) onu o kadar da sevmemiştik. Kimse çok sevemiyordu bu dünya’da. Ne peşinden gidip, kendini yok sayacak kadar, ne de onu bırakmayacak kadar.

O kadın da sevilmiyordu biz gibi...

Şimdi onu anlamak için kitaplar okuyoruz,
Ama onu anlamak Üçüncü Tekil Şahıs’ı anlamaya çalışmak kadar zor.

Yirmi Altı Haziran İki Bin On İki 20 30
Nevin Akbulut

Hayat Yerli Yerinde

Oysa kıyamet kopacak zannetmişim, dünya ters-düz olur, kıyamet kopar, afetler olur zannetmişim, yaşadığım acıya göre. Kıyamet kopmadı, dahası hayat her şeye rağmen devam ediyor, ben olsam da olmasam da. Benim hayatım yerinde değil. Bana inatla belki herkes biraz daha iyi, ben kötü olduğum için.

Sana “hoş geldin” diye uzunca bir yazı yazacaktım, başladım aslında ama olmadı, devam edemedim. Ben daha ilk paragrafı yazdığım da sen gitmiştin. Gerek kalmamıştı devamına. Hayat devam ediyordu, biz edemiyorduk. Nedenleri bıraktım sessizce içimden. Nedensizim artık ve sormuyorum Neden’leri. Çünkü yoruluyorum. Hayatın neresinde olduğumu hiçbir zaman bilemedim. Bildiğim kadarı yetti işte.

[italik]Hayat devam ediyor.[/italik]

Her şeye rağmen ve hızla, biz olsak da olmasak da.. Birileri bizim ardımızda bıraktığımız yer de çay içiyor, bizim gibi. Birileri sahile bakıp, martıları izliyor, kimisi vapurla karşıya geçiyor, tam da bizim gibi. Yerimizi dolduracak bu kadar insan olduğunu bilmiyordum bu hayatta. Bizim birbirimizde yerimiz dolmuyordu. Her şeyin yeri doluyordu.

Sana gelirken yollarım, hiç de düz bir çizgi olmadı, hep yokuşluymuştu, hep zahmetliydi ama bana hiç birisi zahmet olmadı, tek zahmetim senden yalnız başıma dönmem oldu. Gelirken tüm kaldırım taşlarına adını yazmışım, bilemezdim ki geri dönerken, onların yolunu aydınlayacağını.

Adımlarım yorgun, dizlerim kırgın
Yüreğim yorgun, adım kırgın...

Paramparça olmuş adımın harfleri adında. Bu kadar keskin olduğunu bilmezdim isminin baş harfinin. En çok o kesti adımdaki harfleri, adımın bu kadar yorulacağını bilmezdim.

Sağ adımımı attığım için her zaman, en çok sağ adımım yorgun. Şimdi sol adımımı atmak istiyorum hayata, sağ adımlar hayırlı gelmedi ki bana. Ürkek, bembeyaz bir papatya gibi düştüm avuçlarına, seviyor mu diye yoldun her bir yaprağımı. Sonucu ben bile öğrenemedim. Sahi seviyor muydum?

İnandın mı avuçlarına düşen yapraklara?

Ben inandım elime düşen ellerine, parmaklarına, gözlerine. En çok da omzuna başımı yasladığım da ona inandım. Gözlerini saymıyorum bile, çok güzel kandırırdı.

Uzaklaştım yüreksiz sevmelerden, tensiz dokunmalardan, kendi içime çekildim. Düşlerime intihar etmeyi öğrettim ölmeden önce. Düşlerimi düşecek bir yer buldum, düşlerimi gönderdim. Gülüşlerimi sakladım gamzelerimin içine gömdüm.

[italik]Bir ayakkabı tıkırtısı ile kendime geldim,
Hayalinin ayak sesleriydi gelen,
Ne güzeldi! [/italik]

Sarhoş ettim duygularımı, uyuşturdum, hayal de olsa gelişin biraz daha uzun sürsün diye, gitmelerini unutturdum. Gitmezsen yine, söz hayat devam edecek. Bir söz daha; Gidişini anmayacağım, hatırlamayacağım. Unutturacağım gidişini Ruhum’a, gelişini ezberleteceğim, ilk günkü gibi olacak yine her şey.

Gitmezsen yine hayat devam edecek!

Bizimle birlikte akacak zaman,
Belki Güneş de ısıtır bizi,
Belki gökyüzüne uçarız yine.

Hayat devam etsin, bizimle.
Biz de onunla devam edelim, kaldığımız yerden, kalamadığımız yerden.
Gittiğimiz yerden gelelim.
Gidemeyelim!

[italik]Hayat devam etsin, biz’li ya da biz’siz... [/italik]

Yirmi Yedi Haziran İki Bin On İki 18 20
Nevin Akbulut

Konuşmak İstemiyorum Seninle !

Konuşmak istemiyorum seninle, evet istemiyorum. Ama normal şeyler konuşmak istemiyorum. İnsanların günlük, sıradan konuştuğu şeyleri ikimize yakıştıramıyorum. O kadar sıradan değiliz ki biz.

Mesela; 'İşe geldin mi?', 'çıkttın mı?', 'yemek yedin mi?', 'iyi misin' bile çok sıradan. Biz bu hayatın içinde değiliz ki, tamamen ayırdım seni her şeyden. "Nasılsın?" deme bana. Sorma, sen zaten hissedersin nasıl olduğumu. Bilirsin, bazen kendimi kaybettiğimde benden daha çabuk bulursun beni.

Seninle susmalarımız bile ne çok şey anlatır,
Susmaların en güzeliydi, bizim konuşmalarımız.

O yüzden konuşmak istemiyorum seninle. Normal insanlarla konuştuğum gibi, onlara söylediklerimi ya da onların bana söylediklerini sana söylemek istemiyorum. Bizim kelimelerimiz henüz keşfedilmemiş ada gibi olmalı. Bizim cümlelerimiz henüz kullanılmamış, sadece ikimiz için üretilmiş.

O kadar ayrı olmalıyız herkesten, birbirimize aynıyken.

Kimseye benzemeyişim bu yüzden. Seninle sıradan olmak istemediğim için.

Mesela; kızmalarım bile farklı olmalı benim, normal insanların kızdığı şeylere kızmamalıyım. Sevinmelerim; herkesten fazla olmalı, ufacık şeylere abartı sevinmelerim bu yüzden. Ufacık şeylerle artık kimse mutlu olamıyor. Ben seninle ilgili her şeyden mutlu olabilirim. İçinde sen olduktan sonra orası cennet olur bana.

Seninle doğuştan beri berabermişiz gibiyim. O kadar tanıdık, o kadar akraba, o kadar kan bağı olan bir şey gibi, o kadar yakın. Bir insan ne kadar her şeyi olabilir diğer başka bir insanın. Başka diye bir şey yok bizim kelimelerimiz arasında. Yasaklarımız ikimize özel ve özgürlüklerimiz de öyle. Bu yaşam boyunca; sadece ikimize ait bir dünya var. İki kişilik minik aşşap bir kulübe gibi, tahtaları ve duvarları eski olsa da, yeni evlere benzemese de, burası bizim dünya'mız.

Konuşmak istemiyorum seninle, herkesin dilinin değdiği kelimeleri sana sarf etmek istemiyorum. Kullanılmış kelimeler değmesin elimize, dilimize.. kullanılmamış kelimelerimiz var bizim, henüz konuşmadığımız. Biliyorum yetmiyor, yetmeyecek. Ama ikimizin.

Tüm az ya da çok kullanılmış kelimeleri toplayıp bir çukura gömelim. Üzerini örtelim toprakla, kullanılmasın artık o kelimeler. Seninle yeniden konuşmaya başlamalıyım, yeniden sevmeliyim konuşmayı, tüm suskunluklarımı bitirip, sadece sana bağırmalıyım avaz avaz. Susarsam da artık, sana susamalıyım yalnızca.

[italik]Gömelim![/italik]

Seninle konuşmak istemediğim tüm kullanılmış cümleleri gömelim, dilsiz olalım gerekirse, seninle susmak bile konuşmaların en güzeli. Seninle sevmek, sevilme cennet gibi. Seninle olmak, cehennemi unutmak gibi. Varlığını bilmek, bir daha üşümeyeceğini hissetmek gibi.

Konuşmak istemiyorum seninle,
Kullanılmış tüm kelimelerle,
Susmak istiyorum seninle,
Kimsenin susamadığı kadar...

[italik]Susalım !...[/italik]

İki Temmuz İki Bin On İki 20 30
Nevin Akbulut

Ben Her Temmuz'da Terk edilirim!

Ben Her Temmuz'da Terk edilirim!

Aslında hep terk edilirim de, nedense en çok Temmuz da belirir terk edilişlerim. Yeni terk edilmiş gibi olurum. Zaman kavramı olmaz bu yalnızlık denen yolculukta, tek başınalık bir çığ gibi git gide büyür ve kendini hiç unutturmaz. Böylece her terk edilişim Temmuz'da biraz daha gün yüzüne çıkar. Gelen yeni mevsimle birlikte, sanki mutlu olmamam gerekirmiş gibi dikilir asık suratıyla karşıma. Gözlerimin önünde büyür çığlıkları, susmaz yalnızlığım hep o terk edilişimi vurur yüzüme, üstelik daha önce hiç de kullanılmamış gibi, yepyeni...

Ne zaman gülümsemeye kalksam, asılı kalır gülüşlerim tam da elmacık kemiğimin üzerinde. Hak etmemişim gibi hissederim gülmeyi, öyle ya kim buraya gülmeye gelmiş. Kim gülerken gitmiş? Ya da kim gülmekten ölmüş.

Tam gülerken, elmacık kemiklerim gerilir acıyla, gülmemem gerektiğini fısıldar içimdeki şeytan kulaklarıma. Kulaklarım çınlar hep, uğuldar, sussun, sussun isterim içimdeki ses, susmaz. Onunla birlikte bağırmaya başlarım. Hangimizin sesi daha çok çıkar bilemem. Bilemiyorum hangimizin sesini daha çok duyarsın, duyabilir misin? onu da bilmiyorum.

"Ben yeni terk edilmedim" derim içimden, "ben eski, çok eski terk edildim" derim dinlemez içimdeki ses. Her zaman o kadar çok hatırlattı ki bana terk edilişimi, hiç eskitemedim içimde. Hep yeni kaldı acılarım ve kabuk bağlamadı bu gidiş. Tam bağlayacakken bir şey oldu, mesela bir şarkı çarptı yüzüme, bir şiir, bir söz. Yine kanadı, durmadan kanadı. Kan kaybindan değil de, terk edilmekten öleceğim ben.

Belki de güneş bu kadar tepede olduğu için böyle yalnız kalıyorum.
Bu kadar aydınlattığı için güneş; böyle vuruyor yüzüme içimdeki ses, yalnızlığımı...

Ve daha çok bağıyor ne olduğu, nereden geldiği belirsiz ses, hiç susmayacak gibi. Yaz olduğu için mi böyle oldu? Bu kadar belirgin bu acılar, bu gidişler...

Adım attığım her yerde, senin gittiğinin ayak izleri, önüme çıkan her sokak, gidişinin çıkmaz sokağı ve ben sokak ortasında kaldım, yapayalnız!

Temmuz'da bir başka oluyor demek terk edilmeler, bir başka çarpıyor insanın yüzüne bu sıcaklık, bir başka acıtıyor bu ıslaklık yüzümü. Gözyaşlarımın ıslattığı yüzüm acıyor ama yaşlardan değil, yaşlanmaktan hiç değil, sensizlikten, yüzüm göğsüne değmediği için acıyor. Yüzüm sensizlikten sızlıyor.

Dün gibi yaşıyorum gidişini, dün gibi!

Şimdi ben nasıl eski terk edildim derim?
Hem terk edilmenin eskisi, yenisi mi olur?

Terk edildim işte!
Temmuz'da,
Mayıs'da,
Haziran'da,
Ocak'da,
Şubat'ta,
Kasım'da,
her Ay'da,
her Gün'de,
her saatte...

Terk edilmeler o kadar büyüyor ki, bazen bir ayı, bir yılı, bazen bir ömrü sarıyor, arsız sarmaşıklar gibi, rengi yeşil değil ama kapkara. Bazen bir asır kadar sürerken ayrılık saati, gelmeler bu kadar kolay olmamalı, o asır kadar süren hesabını kim verecek?

Gelsen de ne fark eder ki artık? Bu kadar gidiş varken yolumu kesen, gelişleri yok eden, üzerini teker teker çizen, karalayan. Karalandıkça kararan, daha da karanlıklaştıran. Bu kadar karanlıkken ortalık, gelsen de fark etmez ki. Belki gelişin gölgelere karışır, görünmez...

Bilinmez !... gölgeler mi daha karanlık, suretin mi? Bilinmez...

Usanmadım yine de, yüreğime batan dikenli tellerden, etrafımı çeviren insan suratlı engellerden, hep bir ümit, öldüremediler umudu, umut hep yaşıyor, tek edilsek de...

[italik]Biz Temmuz'larda terk edilmeye devam edelim,

Siz de terk etmeye devam edin.

Hangi ay olursa olsun, hangi saat olursa olsun fark etmez,
Terk etmenin mevsimi hep kış, hep soğuk!...
Yazın ortasında da gitsen, kışın tam ortası,
Güneş tam tepemizdeyken de gitsen, gecenin tam yarısı.

Ayrılık saati asır kadar,
Soğuk,
Karanlık,
Yalnızlık. [/italik]

Üç Temmuz İki Bin On İki 22 30
Nevin Akbulut

Saçlarımdan Kırılıyorum

Saçlarımdan kırılıyorum,
Gözlerimden uzaklaşırken.
Saçlarımdan asılıyorum Kız kulesine,
Yetişemediğim yere kadar.

Kelebek kanadındaydı mutluluk, bir çırpımlık canı vardı, uçup gitmesi an meselesi. Tamamını toplasak kelebek ömrü.
Doğumdan ölüme kadar toplasan mutluluğu bir kelebek ömrü kadar.

Annemden kalan hüznü yaşıyorum, babama ait yaşanmamış duyguları saklıyorum en içimde.
On Bir Temmuz İki Bin On İki 13 00
Nevin Akbulut

Gidiyorum - IV Yokuz

Sen bu kadar yoksun ya,
Şimdi ben de yokum hiç kimseye.

Bu günlerde hayatımın tek tadı çayıma kattığım şekerler, katabildiğim kadar katıyorum. Hayatıma katamadığım güzelliklerin yerine. Şeker ne kadar tat verir bilmiyorum. Çocukluğuma inmek isterdim şimdi, bir şekerle kandırılabilirdiğim günlere, ama bir şekerle inilmiyor çocukluğa. Merdivenler de yetmiyor artık, o kadar büyümüşüz ki. O kadar uzaklaşmışız ki, geri dönüşümüz yok çocukluğumuza.

On Altı Temmuz İki Bin On İki 11 30
Nevin Akbulut

Balon

Arnavut kaldırımlı dik yokuştan geçiyorum yine, zaman zaman eski mahallemizi ziyaret ederim ve özlerim. Aynı semtte olmasına rağmen, bizim Selamsız mahallesi başka bir memleket gibidir, memleketin içinde. Bize özel gibi gelirdi bana çocukken. Zaten o yaşlarda kimse farklı dünyalar bilmiyor, görmüyor, doğduğu yerden ibaret zannediyor hayatı ve yaşamı.

Dik yokuşun tam köşesinde kalan eski, derme, çatma, ahşap bir evde yaşıyoruz. Tek odalı, daha o zamanlarda bizim eve elektrik bile gelmemiş, aslında mahallede herkesin evinde elektrik var, televizyon da var. Çizgi film sesleri gelirdi sokaklardan geçerken.

O zamanlarda evlerin önlerine çekinmeden asılırdı çamaşırlar, bazen rüzgarda uçardı bazıları Arnavut kaldırımlı, dar sokaklara yüz üstü düşerdi ıslak çamaşırlar. Bir de çamaşırlar hep ıslak asılırdı, o zamanlarda şimdikilerdeki gibi çamaşır ve kurutma makineleri yoktu tabii. Herkes kovasıyla alır, çamaşırlarını, çıkar evin önüne, titizlikle asardı, beyaz çamaşırların ne kadar beyazladığı tartışılırdı ve muhakkak çocuklar pencerede olurdu.

Mahallemizden geçen turistler vardı, hep fotoğrafımızı çekerlerdi, babam evde olduğunda, biz bahçede isek eğer, izin vermezdi çekmelerine. Meydana indiğimizde de, turistler büyük fotoğraf makineleri ile çekmek istediklerinde muhakkak önümüze geçerdi. En çok kırmızı firfırlı elbisemi hatırlıyorum. Dizlerime kadar, miniciktim elbisenin içinde. O zamanlardan belliymiş kırmızıyı sevişim. Kırmızı, tokalı ayakkabılarım da vardı, ama içine annem hep beyaz firfırlı çorap giydirdi, şimdi düşünüyorum da, hiç uymuyormuş o ayakkabıların içine. Ayaklarım üşümesin...

Küçükken çekildiğim fotoğraflara bakıyorum da, en küçük fotoğrafım yedi yaşındayken. Okuldan istemişlerdi. Fotoğraflar ayna kadar gerçeği yansıtırlar çoğu zaman. Ne kadar da solukmuş eski fotoğraflar. Şimdilerde pırıl pırıl, cam gibi, oldukça güzel fotoğraflar aldı yerini. Ne kadar gerçeği yansıtıyor bu fotoğraflar bilmiyorum. Her şeyin sahteleştiği bir zamanda, herkesin daha iyi rol yapmak için uğraştığı şu dünyada. Fotoğraflara şaşırılmamak lazım.

O dik yokuşlu, ahşap evimizin oraya ne zaman gelsem uçan balonum gelir aklıma. Balonun söneceğini ya da kaybolacağını hiç ummadığım yaşlardaydım. Babam bir poşet dolusu balon alırdı bize, şişirip oynardık hep. Ama hiç uçan balonum olmamıştı, dışarı çıkınca görürdüm sadece sahilde çocukların elinde olurdu. Bir gün kardeşimle benimde oldu uçan balonumuz. Hem de pembeli, karışık boyalı, olabildiğince renkli.

Balonlar bizimle yaşar zannediyordum. Patlatmadıktan sonra ölmezdi balonlar.

Tavana bıraktığım balon tavanda duruyordu tek başına, durabiliyordu, ipi ahşap evimizin tahtalarına kadar sarkıyordu ve ben onu nereye istesem götürebiliyordum ve her yerde durabiliyordu. Çocuk aklımdan hiç de uçup gideceği geçmiyordu.

Şimdilerde bir de denize dizip vuruyorlar balonları... Çocukluğumun balonları, sahte tabancalara siper oluyor ve vurulmaya çalışılıyor. Patlayınca sevinen insanlar var, pek anlamıyorum sevinçlerini, vurmaya çalışmalarını da anlamıyorum.

Öğlen saatleriydi, hiç unutmam.

Annem çamaşır asmak için çıkmıştı bahçeye, o zamanlar bize kocaman gelen bahçemiz şimdilerde aslında minicikmiş. Küçük olduğumuz için büyük görünürmüş bize, koşacak o kadar çok yer vardı ki, şimdilerde yürüyecek yer bulamıyoruz. Annemin yanına giderken balonumu da aldım yanıma. Hava rüzgarlıydı, balonun ipini iyice elime doladım, çıktığım bahçeye. Annemle konuşurken rüzgar aldı götürdü balonumu, o dik yokuştan yukarıya doğru havalandı. Yokuşun en başında Salih bakkal vardı, ben balonun arkasından oraya kadar koştum, hem de çok hızlı koştum. Annem de peşimden. Ama ben yakalayacağımı zannediyordum, ben koştukça o havalandı, eğer yükseklerle çıkmasa muhakkak yakalardım. Biliyorum yakalardım, aşağıda olsa.

O benim ilk ve son uçan balonumdu. Bir daha uçan balonlarım olmadı, uçamayan balonlarım oldu. Ya da uçan balon diye alıp da iki gün dolmadan sönen balonlarım oldu. Zaman geçtikçe uçan balonlar da değişti daha az uçuyorlar, belki de şimdi hiç uçan balon yok.

[italik]Ben o uçan balonumu özledim,
Çocukluğumdaki gerçek ama soluk fotoğrafları özledim.
Eski, çok eski ama ahşap evimizi özledim.[/italik]

Şimdilerde iğrendiğim hayvanlardan o zaman hiç iğrenmiyordum, fareden bile. Zamanla biz de değişiyoruz.

Uçan balonları özledim.

On Yedi Temmuz İki Bin On İki 11 00

Öylesine Bir Gece

Fotoğraflar kalır sonra geriye.

Hiç kimse olamaz bir daha o fotoğraflardaki. Yerine birilerini koymaya çalışırsın, en azından birkaç özelliği olsun istersin, birkaç özelliği olan kişileri de bulursun bazen onun bütününe ayrı ayrı kişilerde bulursun. Ama asla onu bulamazsın.

Yirmi Üç Temmuz İki Bin On İki 13 15
Nevin Akbulut

Ağlıyorum ünkü

"Bu bir tehdit değil ama;
Gidersen;
Ö l ü r ü m B e n !" demiştim...

Var mıydın gerçekte, yoksa sadece beynimin uydurduğu bir ışık mıydın gecelerime sessizce doğan? Bilmiyorum.
Özlüyorum seni.

Yirmi Yedi Temmuz İki Bin On İki 16 15
Nevin Akbulut

Kelimeler de Cinayet İşler !...

Gelmediğin her gün, biraz daha soğuyorum kendimden ve buz kesiyorum hayata. Yaşamaya çalışmaktan arta kalan zamanlarda nefret ediyorum senin olmadığın her şeyden ve herkesten. Senin olduğun zamanlara da, olduğun kişilere de dayanamam biliyorum. Ortası yok bunun.

[italik]Şarkılarımın öldüğü, yüreğimin vurulduğu son nota bu! [/italik]

Otuz Temmuz İki Bin On İki 16 30
Nevin Akbulut

Yanlış Şarkı, Doğru Nakarat

Niye yapıyorsun bunu?

Bir şarkının boşluğunda bırakıyorsun beni.

Biliyorsun dayanamıyorum biliyorsun.

Ben bir şarkıyı dinlerken kaçırmışım hayatı ve bana gönderdiğin diğer şarkıları. Ben o bir tek şarkıya takılı kaldım. O şarkıya kandım. Başka şarkıları görmedi gözüm, duymadı kulaklarım. Ben yine sen de takılı kaldım. Tek bir şarkıda. Bir nakarata sığıdı sevdamız, bir ömre dar gelen; sevgi bir nakarata sığındı. Tek şarkılık hayattı bizimkisi. Şarkı bitince herkes kendi evine gidecekti. Dansa kalkacaktık tam da.

Sen önümde diz çöküp, dansa çağıracaktın beni, şarkı yetmedi. Herkes kendi evlerine dağıldı. Biz de dağıldık. Kaldığı yerden başlamıyor hiçbir şey, ve şarkı sustuğu kadar sessiz başlamıyor. Sona doğru sessizleşen şarkılar, başlarken aynı sessizlikle başlayamıyor, şarkılar sessizleştikçe gidiyoruz.

Yanlış zamanda karşımıza çıkan yanlış şarkıdaydı bu son nota. Durmaması gereken yerde durmuş, olmaması gereken yerde olmuştu. O şarkıya olmamıştı. O nakaratın en sonuna. Uymamıştı.

[italik]

Gidip, gelmelerinin bilmem kaçınıcı sahnesi, yürek çekimi!

Bilmem aynı şarkıda kaçınıcı sabahlayışımız,

kaçınıcı ahlarımız?.

Yerlere saçılan kaçınıcı nota, kaçınıcı sessizleşip, tükenen şarkı? [/italik]

Kışın ortasında; cesurca açan kardelen kadar yanlış yerde duruyordum. Açıyordum karın altından, başımı çıkarıp bakıyordum. Ben karın beyazlığına vurulacak kadar kırmızıydim. Bedenimin buz tutacağını bilsem de açtım, gösterdim kendimi. Kar ile birleştik, donacağımı bilerek, kara karıştım. Rengimden bir şey kaybetmemeden karıştım hem de. Rengimle donacaktım, kıpkırmızı. Rengim bu dona rağmen, bu soğukluğa ve bu yalnızlığa rağmen solmayacaktım. O kadar inatçı, o kadar kırmızı ve o kadar cesurdum. Yanlış mevsimlerde doğmak yazılmıştı kaderime ve alımda kırmızı çizgiler, hiç değişmedi.

Yanlış şarkıda, doğru nakarattım. Yanlış yerden başlıyorduk şarkıyı söylemeye ve herkes yalan ezberliyordu şarkıyı. Yanlış şarkının içinde doğru nakarat olmanın da anlamı yok. Şarkının adı çıkmış yanlışla, kimse nakaratın doğruluğunu sorgulamıyor. Ben yine yanlışlarımla anılacağım, bulunduğum şarkıdan dolayı.

[italik]Kim bilir gidişinin kaçınıcı sırta kadem basışıydı bu?

Ben; sen gittikten sonra,

Geldiğime daha çok pişman oldum.

Bu pişmanlık gittiğimdeki pişmanlıktan daha büyüktü.

Gittiğimden daha çok pişmanım geldiğime!

[/italik]

Anlamı yok artık dilsiz halimle şarkılar söylemenin. Kırmızı soluk elbiseyi giymenin de anlamı yok. Gittiğinden beri kurumaya bırakıldı tüm yürekler ve bozulmasın diye muşambalara serildi. Ölüm marşı çalıyor etrafımızda, kulakları sağır edecek kadar sessiz, her yürek kendi düşündüğünden asılıyor, her yürek istediğini düşünüyor. Düşündüklerimiz öldürüyor en çok bizi.

Hadi çıkar üzerinden, şu hüznün kokan şarkıyı, grileşmiş zamanlardan gidelim, renkli şarkılara. Yeni bir şarkı dinleyelim, yanlış da olsa. Hatta biraz daha ileri gidelim, bu bizim şarkımız olsun. Hüznün rengi lacivert, biz renkli şarkılar giyelim. Unutalım lacivert zamanları, grileştiğimiz günleri. Gri sadece yağmaya hazır bulutlarda olsun. Patlamaya hazır hüznün, yağmur birbirine karışırken. Rengimiz kırmızı olsun, soluk da olsa. Her şarkıyı rengimize boyayalım, her şarkı bizim olsun.

İnatla tekrarlanan makineleşmiş nakaratlardan kaçalım, hadi tut elimi! Bilinmeyen şarkılarda, bilinmeyen yolculuklara çıkalım. Yine, yeniden. En azından bugünlük. O gri, o kötü, o karanlık ve soğuk duvarlardan kurtulalım.

Her şeyi unutup; güneşin kavurucu sıcaklığında yanalım, yanarsak yaşadığımızı anlarız çünkü. Yağmurun bıraktığı damlalarda ıslanalım, hadi tut elimi, çocuk sevinciyle koşalım yağmur damlalarını üzerimize sıçratarak.

[italik]

Yanlış şarkılarda dans edelim,

Yanlış şarkıda yaşadığımızı unutarak.[/italik]

Sen bir nota ol, ben senden sonra gelen ilk nota. Karışalım birbirimize. Yanlış nakarat da olsak, yine dans edelim, şarkılara inat, ölüme dik başlı. Sırat köprüsü kıl kadar ince, ölüme yalınayak gidilmez. Ama ben beklerim seni,

yalınayak kelimelerimle, çıplak sokaklarda, bir gazete kağıdı bulamasam da örtünmek için. Beklerim.

[italik]Eskiyen şarkılara inat,
Eskimeyen yürek ile,[/italik]

Altı Ağustos İki Bin On İki 16 20
Nevin Akbulut

Kardan Adam

[italik]“Biliyorum siz de benim kadar özlediniz kışın karını, bembeyaz zamanları, beyazlığın gözlerimizi almasını ve o bembeyaz saflıkla birlikte çocuklaşmayı...

Ben de özlediğim için bu yazıyı yazıyorum, sadece kardan adamlara...
Yüreğimiz buz tutmasın, kardan ve buzdan yüreklere inat”[/italik]

Hayallerime inanmak kardan adama inanmak gibiydi, karın varlığı kadar sürüyordu hayallerimin gerçekleşmesi ve ben ancak kardan adama sığındığım kadar sığınabilirdim sana.

Soğukluğu bir kenara bırakalım, eriyordun bir de. Sıcaklara inat dik duramıyordun benim gibi, her sıcakta biraz daha küçülüyordun ve ben de seninle yok oluyordum, erirken. Tek mevsimdin sen, hayalimle büyütürken seni, sen sıcaklığınla küçülmüştün. Tek mevsime sığın, tek başına gelip geçici hevesler yaşadın, aşkların da tek mevsimlikti. Bir sever, erir giderdin, sonrası olmazdı, olamazdı.

[italik]Önce ölürdün,
Yasını yaşadın soğuk bıraktığın yüreğimde,
Sonra ölürdün, düşerdin yüreğimden.[/italik]

Kardan adam kadar soğuk yüreğine, sımsıcak aşık olmuştum işte. Sımsıcak seviyordum, soğukluğuna aldırmadan. Buzlarına inat, ateşten seviyordum. Düşlerimle süslediğim, yüreğimden bir parça koparıp da can verdiğim buzdan varlığına, aslında kendi düşüncelerime aşık olmuştum ben, beynimde şekillendirdiğim, kendi yarattığım bir şeydin. Sen aslında yoktun, ağzını, burnunu bile kendi ellerime şekillendirmiştim.

Yok oluşuna, eriyip de gidişine çok da şaşırılmamak lazımdı. Sen yoktun zaten, bir masalın geçici mutluluğunda, bir kahve bitiminde, bir buz serinliğinde gelmiştin. Susuzluk anıma denk gelmişti, susamıştım.

Tüm zamanlar kış vakti olsun diledim içimden gizlice, sen yanımda ol diye. Mevsimlik geldiğin yüreğime, zamansız gitmiştin. Hiç erimeyeceğin bir kış diledim, kendi üşümelerime rağmen ve bilerek gideceğini bağlanmıştım soğukluğuna. Kışın soğuşundan sana sığındığım zamanlar hep aklımda. Ufacık zamanları gözümde büyüttüğüm, kaç mevsime böldüğüm kısa mutluluklarım olmuştu. Kısa mutlulukları çoğaltıp bir ömre kopyalayıp yapıştırabilirdim. Eğer gitmeseydin, ben soğukluğunla da yetinebilirdim.

[italik]Bir kalp verememişim sana meğer,
Bir can verememişim,
Can olamamışsın ruhsuz bedenime.[/italik]

Her kış yeniden bir kardan adam yapmak geliyor içimden, aklımın sana en uzak yerinden. Süratle kovuyorum bu düşüncüyü.

[italik]“Kardan bile olsa,
Tek olmalı benim adamım” diyorum.
[/italik]

Ölse de içimdeki kardan adam, yeniden diriltmeye niyetim yok başka mevsimlerde, ben soğukluğuna gömülüp kar kokunu çekmesini de bilirim içime.

Ama gitmeseydin, tek mevsim olurdu ömrüm. Tek kışlık, tek seferlik ve ölene dek. Öylesine bir hayat yaşıyorum şu aralar, ölesiyeye harcadığım zamanlardan arta kalan vakitlerde üşüyorum, hep üşüyorum. Senden kalan soğukluğu sürdürmeye devam ediyorum. Soğukça. Şimdi sakın gelme, sıcacık buralar, erirsin, yok olursun, bana bakma, ben hala soğukluğundayım, mevsim hep şubat bana, hep ocak, hep mart. Hep en soğuk ayları yaşıyorum ben güneşin tam ortasında ve denizin de ortasında.

Dedim ya, sen hiç gelme. Ne buralar senin soğukluğuna göre, ne de ben!...

Üşürsün bıraktığın soğuklarda, sen bile üşürsün, bak dondum ben, hareket bile etmiyorum. Dokun istersen, soğuşumdan erirsin bu sefer. Senden daha fazla soğudum ben, dondum artık, hissetmiyorum, hissetmek de istemiyorum. Ölümçül bir sıcaklığın soğuşundayım, kardan adam yerine. Saydam beyazlıklarım var artık benim, gözlerimin önünde uçşan, yalnızlıklarım büyüyor, uçşuz bucaksız bir soğuk kaplıyor içimi, donuyorum.

[italik]Sen gelme,
Erirsin soğukluğumda,
Ateşe tutkunum ben soğukluğuma inat,
Gelme erirsin benimle.
Bir intihar birikiyor içimde, yalnızlıklarımın peşinden,
Soğukluğumu yok etmek istiyorum,

AteŒe karŒı.

İçimde bir gariplik,
Hissedemediğim,
Donduğum buradan belli.

Yanmalara gidiyorum.

[/italik]

Fotoğraf : Ben

Altı Eylül İki Bin On İki 09 25

Nevin Akbulut

Not : Yazımı güne layık gören Değerli Seçki Kuruluna Sonsuz Teşekkürlerimi sunarken,
Yine telefonda yakalandım, işyerine geldiğimde. Telefonda konuşurken, bir yandan da Edebiyat Defterini açıyordum,
(ki zaten gelir gelmez en önce yaptığım şeydir bu) Telefon çalınca konuşurken, yazıma baktığımda Kıpırmızı
Kurdelayı görünce yine bastım çığlığı, sevinç çığlığı tabii...
Çok çok teşekkürlerimle,

Acılarımızın Dili

[italik]Hayat denilen bu savaştan
Yara almadan çıkamadım.
Bu izler o yüzden,
Yüreğimin yara izleri
Kalbimden feragat ettim
Yüreğimden eksildim.[/italik]

Arada kabuk bağlasa da yaralar bir ömür kanamaya mahkumdurlar, varlıklarını hep hatırlatırlar, her fırsatta. Ameliyat izlerinden bilirim. Hiçbir yara tam olarak kapanamaz, kapandı gibi görünür sadece, dışı güzeldir yaranın, minik bir iz görünür hatta dokunulduğunda da bir şey hissetmezsiniz. Biraz uyuşukluktan, biraz alışılmışlıktan.

İçi iyileşmez yaranın, dışına verdiği güzelliğin farkında değildir, içi gibi zanner dışını, habersiz... Ne kadar sızlattığını da bilemez, kanattığını acıttığını. Bilinçsizce acır durur. Yalnız olduğu yeri acıttığını zannerken, aslında nasıl da yanılır. Oysa tüm beden mahkumdur acıların sızısını çekmeye ve yaşamaya, tüm beden hisseder varlığını iliklerine kadar. "Ben buradayım" der acılar, varlığından habersiz. İstesek de kurtulamayız sızılardan, gün gibi karşımızda, gözümüzün önündedir çünkü. İzlerinden acırız, izlerimizden tanırız yaralarımızı, yaralarımız olduğu kadar yaşarız ve canlıyız. İstesek de kurtulamayız izlerimizden.

Bazen bir sevdiğimizde görürüz yaramızı, o almıştır, hafifletmek için acıları. Hafifler mi bilinmez ama yaralar da paylaşılabilir. İçimizde bu kadar yarayla yaşarken, dışımız iyileşemez. Ancak kapatırız fondoten misali örteriz acılarımızın üzerini, dosta-düşmana karşı, sevdiklerimiz üzülmesin, sevmediklerimiz de sevinmesin diye.

Güzel de görünür yara izleri karşıdan bakıldığında, silik bir çizgidir aslında, ama içten içe yaradır kanayan. O kadar güzeldir ki bu yaralar, bir başkası kestiremez içimizde olan biteni.

En çok sevdiklerimizin acıyla bakması acıtır içimizi, o yüzden saklarız en çok. Çünkü bilmeleri bile acı verir bize iki katı, bilinmesin, görülmesin, en derinlerde saklansın isteriz. Bazen kaybolmak isteriz yaralarımızla ve acılarımızla birlikte yok olmayı dileriz.

Bir kişinin bile bilmesi demek,
O kişi yüzümüze her baktığında, o acıyı düşünerek bakıyor demektir.
Bilinmesi o yarayı her seferinde biraz daha derine inerek kapatmak gibidir.
Kabuğunu iyileşmeden kaldırmak.

Yüzüme sahte gülümsemeyi oturtabildiğim ve çok da yakıştırdığım şu günlerde üzeri örtülen, kabuk bağlayan yaralar fıskırıyor derisinden. Kanamak ile kanamamak arasında tedirgin bir vaziyette olan acılarımı seyre dalıyorum. Kimse bilmesin istiyorum, bunun için en iyi yol kaybolmak. Acılarımın baş edemiyorsam eğer, acılarım büyükse bedenimden, çare yok olmak.

Acılarla yaşamayı öğrenemiyor çünkü insan, kendinden büyük görünen yaraları kapatamıyorsa, saklanmıyorsa sızılar onlarla gitmek tek çare.

Oysa ben acısız gelmek isterdim sana,
Yazılmamış bir kağıt gibi bembeyaz
Acılar kirletti beni en çok
Ruhum temiz kalabilir mi bu yaralardan akan irinlerle bilmiyorum

Yazılmamış değilim, yazıldım, çizildim, karalandım.
Silinmeye çalıştım, hırpalandı ruhum, yanaklarımdaki tuzlu gözyaşlarının bıraktığı çatlaklardan anlayabilirsin bunu. Sana gülücüklerimi sunduğum hayallerim gibi olmak isterdim, ama anlattığım masallara inanmıyorum artık. İnanmadığım kadar değil de, biraz da ben inanmak isterdim masallara, o kadar yanıldıktan sonra, insan kendine bile inanmıyor, masalları kendim anlatsam da inanmıyorum. Gülümsememe sakladığım gizlerde kaybolmak istiyorum, sahte de olsa.

Saçlarımı kendi haline bıraktım çoktandır uzuyorlar, bazen hiçbir şeyi umursamamak sanırım en hafifletici neden. Diğer nedenlerin içinde, kırılan tırnaklarımı da umursamıyorum, kırılan kırılın, batsın kırıklar oraya buraya. Hangi renk olduğunu kestiremediğim kıyafetlere bürünüp uzaklara gitmek istiyorum, yine, yeniden. Ama bu sefer

gerçekten gitmek. Takılmadan hiçbir taşa, hiçbir toprağın yağmurunu keşfetmeden gitmek istiyorum. Güzel değil, bu defa çirkinleşip, üşüyüp de gitmek istiyorum.

[italik]En dolu halimle,
En don halimle,

Böyle bir uyuşukluk taşıyabilir ancak bu acıların ağrıttığı bedenimi,
Ağırlaştım çünkü, yaralardan akan kan ve irinler de ağırlık yapıyor artık.

Biz isim bulamıyoruz yaralarımıza,
Acılarımız dilsiz kalıyor.[/italik]

Yirmi Altı Eylül İki Bin On İki 20 30
Nevin Akbulut

Çocukluğum Ahşap Evin Tahta Aralarında Kaldı

Şimdi bu sabah bir garip uyanacağız, midemizde bir sızı karnımızın tümünü kaplayacak. İçimizdeki boşluk gün geçtikçe büyüyecekmiş gibi gelecek ilk zamanlarda. Belki de büyüyecek ya da unutulacak. Diğer bir seçenek de; o boşluğa da alışacağız. Yokluğa alıştığımız gibi. Varlık olmasa yokluğa da bilemeyeceğimiz gibi.

Uyandığımızda başka bir yerdeymiş gibi yabancı olacağız çevremize, biraz utanacak sonra kendimize gelmeye başlayacağız, aslında kendimize gelmek de istemeyeceğiz. Etrafımızdaki her şey bir garip, bir başka gelecek bize. Her şey, herkes bize bakıyormuş gibi gelecek, olmayan bir sürü göz hissedeceğiz üzerimizde, gözlerden kurtulmak için saklanmaya çalışacağız kendi kendimize. Perdeleri açmayacağız, odada yanan loş mavi ışık yetecek bizi bir başımıza bırakmaya.

Loş ışığın gölgesi elmas işlemeli taşlardan sızacak gündüzün orta yerine, biz gündüzleri gece gibi gizleneceğiz. Günün tam ortasında biraz karanlıklaşıp, biraz geceleyeceğiz.

Güneş doğarken, batışını seyrederek bakacağız güneşe, veda eder gibi, günün devamında geceyi yaşayacakmışız gibi geçecek gün.

Hayalleri koskoca senelere uzatırken, yıllar sonrasının planlarını yapmaya çalışırken, acılarımızı bir güne sığdırmaya çalışacağız, sığmayacak ama yayılacak, belki de senelere. Ağlamaklı bir şekilde bakacağız tüm güne, bir türlü karar veremeyeceğiz ağlamaya. Alışılıyor zamanla birkaç defa olunca, son terk ediş hep bekleniyormuş gibi geliyor. Başka şeylerle oyalanmaya çalışıp, başka şeylerle ilgileniyormuş gibi yapacağız. Sürekli uyumak isteyeceğiz, uyursak daha kolay geçecek gibi gelecek bize. Bazen öyle çok acıyacak ki içimiz, uyumamıza da izin vermeyecek ruhumuz. Ruhumuz bir kabirde sıkışıp kalmış gibi olacak, kendimizi dışarı atmaya çalışacağız, atamayacağız. Çünkü kimseyi görmek istemeyeceğiz. Herkes yüzümüzden okuyacak acımızı sanki.

Ojesi dökülmüş kalbime
Aseton da fayda etmeyecek.

Tırnaklarımın kenarları kırık hep, asetonla silemeyeceğim kalbimdekileri, ne tırnaklarım yetişecek koparmaya ne de asetonum yetecek.

Yeşil nane serinliği düşleyeceğiz, masal kadar uzaktakilere. Nanenin sadece acısını hissedeceğiz, ferahlığı bize denk gelmeyecek.

Bazen bir katı çatı düşünüyorum. Gecenin tam orta yerinden ruhumu iteleyip, gitmek istiyorum. Çatı katı daraltıcıdır biliyorum. Ama ruhumu özgürlüğüne uğurlamak için en güzel yer. Ahşap kokarken tahtalar, eskilere biraz daha dalacağım. Daldıkça daha çok isteyeceğim özgürlüğü. Balkondaki saksıda büyümeye çalışan nanelerin kokusu da yetmeyecek kurtarmaya. Bilinçsiz bir şekilde beynim sürekli acıya odaklı çalışacak ve daha fazla dayanamayacağım.

[italik]Ruhumu aç ve kuduz bir nefsin ellerine bırakmayacağım. [/italik]

Ahşap kokulu tahtaların arasında doğduğum evde olacağım, yine, yeniden. Eskimeyecek ruhuma eski hikayeler anlatacağım. Elime bir bidon su alıp, tüm eşyaların üzerine serpeceğim, yüreğimdeki acılara su dökceğim. Ahşap tahtalar ıslandıkça çocukluğumu tahta aralarından çıkaracağım. Bir köşede sinmiş, korkmuş bir kız belirecek, sandalyenin altında, dizlerini kırmış, saklanmış bir kız. Üzerinde kırmızı elbisesi, zaten hiç çıkarmazdı ki...

Çocukluğumun satır aralarından hiçbir şey bırakmayacağım ardımda, yakacağım tümünü. Ben uzaklaşırken ruhumla birlikte, çocukluğum sandalyenin altında çıkmayı bekleyecek, kaçacak belki de, eğer kapının arkasındaki kırmızı tokalı ayakkabılarına ulaşabilirse. Çocukluğumu yaşatmak için gidiyorum ben. Çocuk kalmak için, çocuk ölmek için. Bahçedeki papatyalar aynı kalır mı bilmiyorum ama bu odadaki sandalye hala duruyor. Çocukluğumu unuttuğum yerde.

Bir sır tutmak isterdim hep, pas kokan demir karyolamın içinde, bir sır saklamak isterdim, oyulmuş duvarların beton aralarında. Çocukluğumu saklamak isterdim satır aralarımın. Çocukluğumu unuttuğum yerden kurtarmak isterdim, unutulmamış gibi, bırakılmamış gibi. Papatya narinliğiyle sarılayım isterdim, çocukluğumu yaşatmaya çalışırken. Parmaklarımın arasından hızla geçen yıllar en çok tırnak uçlarıma dokundu, en çok yüreğim acıdı, çizerek değil, yırtarak geçti.

Günlerdir ağzıma bir lokma laf atmıyorum, belki ölürüm diye, ağzımı mühürledim, dişlerimi sıkarken, her sabah benliğimi aşındırdım güneşin karşısında, farkıma varmamıştı hiç, o benim çok farkımdaydı.

[italik]İkiye bölünmüş bedenim, bir tarafım yanarken, bir tarafım donuyor,
Bu kadar ayrımı kendi bedenimden

Yüreğim acırken, ruhum mutlu
İkisinin arasında kaldım, sıkıştım.
Çocukluğumla bu kadar yaşarken,
Bu güne ölüyorum.

Ben gideceğim,
Akrepler ısınacak çocukluğumun evinde,
Tahta araları hiç kapanmayacak.

Eğer sabah olursa yine cesaretim kırılacak biliyorum
Çünkü;
Tüm c/esaretler gece doğar
Ve güneşin doğmasıyla terk eder.

[/italik]

Beş Ekim İki Bin On İki 00 20
Nevin Akbulut

Hayal Meyal

Bir sabah uyanırız

Sesimizde aylar öncesinden seslendiğimiz sevgilinin sesi kalmıştır, sesleniriz. Duymayacağını bilerek. Daha uyanmayacak sevgiliyi uyandırmaya çalışırız

[italik]

“Kahvaltı hazır” deriz. [/italik]

Bir daha oturamayacağımız masanın hayalini gözlerimizin önünden geçirerek. Masada neler yoktur ki, hiç hazırlayamadığımız kahvaltının hayali oturmuştur odanın en güzel köşesine. Yapamadığımız her şeyi son bir şans verilmiş gibi o anda yapmaya çalışırız. Bir aha tekrarı olmayan acıların yükünü hissederken, son şansımıza, son kez ve sonuna kadar sarılırız.

Bir sabah uyanırız. Acılarımızdır aklımıza ilk gelen şey, bir zamanlar sevgilinin aklımıza düştüğü yerde, artık gittiği vardır. Bir daha gelmeyeceğini bir kenara koyup, gittiğini unutup varmış gibi, hep olacakmış gibi yaparız. Kendimizi kandırırız en çok iyi olduğumuza... Gerçeklerle yüzleşmek zor olduğu için de yalanlara sığınırız, gülümsememizin ardına gömmüştür artık hüznüleri, çevremizi de inandırırız. Ama en çok onun varlığı terk etmez bizi, işte bu yüzden inandırabiliriz kendimizi gitmediğine.

Bir sabah uyanırız, hiç aklımızda yokken, hatta aylarca öncesinden içtiğimiz rakının anason kokusu dolar ağzımıza. Hani uyumadığımız bir gece, sabaha karşı birbirimizin bedenlerine sardığımız ruhların uykuya dalışı, doğruyu bulduğumuza inandığımızdaki rahatlığımız. Ancak böyleyken uyuya kalabilirdik yan yanayken.

[italik]Ancak rahatlıktaki doğrudur

Doğrudaki rahatlıkta

Yanıdaki rahatlıkta

[/italik]

Her şey yok olunup, silinmeye hatta unutulmaya başladığı anda o bir tek gece düşer yeniden yüreğimize, aklımıza. Düştüğü anda da artık bu zamanda olamayız. Hayal meyal yaşarız geçmiş bizleyken, gelecekte olamayız. Gelecek artık bizim için, korku tüneli gibidir, geçmişin karalığının kapladığı, nereden ne çıkacağını bilemeden geçmişimizin karanlığından çok aydınlığına inanırız. O bir tek mutlu günü unutamayız. Sanki her anımız mutlu geçmiş gibidir.

Bir gece, unutmuşken hem de, böyle birden çıkacak kadar hortlak ve diriye gece, anason kokusu kadar hissediliyorsa geçmemiştir. Hala sen buradasın, hala yanındayım. Tek bir şey bile hatırlatıyorsa seni, unutulmamışsın demektir.

[italik]Belki de o tüm gece rüyalarda yanımızdaydı

Hayal meyal!...

[/italik]

Bazen içtiğimiz sigaranın kokusu sonradan çıkar ciğerlerimizden, ayrılığı kabullenemeyen organlar son dumanı da kovmak isterler, pek sabırlıdırlar. Ama bu tam olarak unutmaya başladığımız anda ortaya çıkar, duman ciğerlerimizden.

Yeni içmiş gibi bir koku siner burnumuza sonra üzerimize...

Belki gece melekler gelmiştir ve o siyah elbiseyi giydirmiştir üzerime. Hani şu dolaptaki askıdan hiç çıkaramadığım, hatta dolabın en dip köşesine astığım, kimsenin haberi olmayan elbise,

[italik]Sessizce matem olur siyah elbise, siyahlığıyla.[/italik]

Uyanırım...

Uyandığımla kalırım, halbuki bu yanımda oluşunun rüyası hep sürsün isterdim. Hayal meyal olan o kısacık bir anı defalarca düşünür ve büyütürüm. O kısacık anlar büyür, tüm günlere, zamanlara yayılır. Gerçek olan her şeyi reddetmeye başladı beynim. Ben hayal meyal ortasında, gerçeklerin bittiği yerde bekliyorum.

[italik]

Bir gün hayallerin gerçek olacağı zamanları

Bir gün o kısacık anların devamını ve yayılmasını[/italik]

Burnunda bu koku varken, ağzında bu buruk anason kokusu, her şey bu kadar seni getirirken bana unutmak en ulaşılmaz uzaktaki ülkede, dağın ardındaki bir ağaçta şifalı ot. Unutmak yüzyıllardır süren bir gelenek, unutamamak geçmişlerin yüzü aynaya baktıkça yüzümde gizlenen o acı, en kıvrımlısından.

Hayaller unutmamak için

Bundan böyle hayal meyal bir çare; yaşamak denilen şey için.

Bir illet gibi yakamıza yapışan özlem, varisli bir sancı geceler.
Can çekişiyor kolum, bacağım, kesiklerin başladığı yerden.

Hayal meyal yaşamalı artık, her sabah aynı parfüm kokusu odada. Ellerimde aynı sıcaklık, tutuyorsun gibi. Ellerim soğuşu hiç hissetmemiş gibi. Oysa şimdi buz gibi tüm bedenim. Ama hayale inanıyorum ben gerçeklere değil. Ellerimin buz kesişini unutup, sıcacık, yumuşacık bembeyaz ellerimi düşünüyorum.

Kendimi uyuşturduğum kadar sıcak duygularım ve gerçek. Kendimi kestiğim kadar güzelim, ağrıyan kolumdan bacağımdan. Kendimden geçtiğim kadar seninim. Hala sende!

Bir hayal(t) sürüyorum her gün
Her sabah bir hayale sarılarak uyanıyorum
Aynı koku, aynı elbise, aynı tat

Senli hayallerim tükenmedikçe
Kendime gelemiyorum
Hayal meyal bir yerdeyim
İçeceğim hayal, yiyeceğim hayal
Hayalden yaşıyorum
Hayal meyal

Yirmi Dokuz Ekim İki Bin On İki 17 00
Nevin Akbulut

Kalın Giyiniyorum Bu Aralar

[italik]Kalın giyiyorum bu aralar
Kış geldiğinden değil
Üşüdüğümünden de değil
Acılarımı sarmaya çalışıyorum sadece[/italik]

İçimde kopan fırtınalardan kimsenin haberi yok. Gözlerime bakan herkes durulmuş, sakin bir liman, dinlenmek için yosunlu bir çimen, huzur verici bir şeyler görmekte. Misafirlğe gelip kalmak isteyenler oluyor gözlerime, güzel de uğurluyorum, su yerine gözyaşı döküyorum. Çabuk gelsinler diye değil, akıp gitsinler diye.

Gözlerime bakan bir deniz görüyor

Ben sensizim
Ben sensizim
Ben sensizim!...

Bunu tekrarlıyorum içimden, ezberletmek için içime ama içim ezberlemiyor. Reddediyor her defasında. Şimdi ne kadar sensizim ben?

Sensizlik senin var olmadığın yer değil, düşünülmediğin yerdir, hissedilmediğin yer sensizdir. Hissediliyorsun sen burada, en çok yağmurlarda, en çok geceleri, en çok her zaman, her an.

Artık mutluluk çok uzaklarda, senli zamanlarda kaldı. Artık tutamayacağım kadar yoksun. Herkese şifa dağıtırken yüreğim, kendime şifa olamadım. Şimdi en eziyetli işkenceler yapmak istiyorum kendime. Bana kendimden başka kimse bir şey yapamaz çünkü. İçimin denizi tükendi. En çokta bu yüzden yok etmek istiyorum kendimi. İçimde sen olmadan ruhsuz bir beden gibi, canı kesilmiş bir ruh gibi dolanırım ortalıkta.

Normal görünmeye çalışıyorum şu aralar.

Herkes gibi sabahları koşturuyorum sanki acelem varmış gibi. Saate bakıyorum mesela otobüs geciktiğinde. Normal görünmeye çalışıyorum. Bir de daha kalın giyiniyorum artık, soğuktan değil. Yaralarım daha az acısın diye ve başka cisimler daha az dokunabilsin bana diye. Yaralarımın üzeri kalın kıyafetlerle örtülürse belki gün ışığı almazsa düzeler gibi geliyor. Hayatım normal insanlar gibi geçiyor, her şey de çok normal görünüyor içim hariç. İçimde kopan fırtınalardan kimsenin haberi yok.

Kendi doğrularımı unuttum çoktan. Yaşamak adına. Başkalarının doğrularını yaşıyoruz. Bu gidiş kaç ayrılık eder bilmiyorum, yürek denilen bu kaba sığar mı? Dolar mı? Taşar mı? Bilmiyorum...

İçimin fırtınaları vuruyor gözlerime, bu ara hep ağlamaklı, denizin rengi kaçmış, gözyaşlarım şeffaf. İçimden kalma temizlik gibi. Ölmek gibi bembeyaz

Öyle sardım ki yaralarımı, öyle kalın giyiniyorum ki artık kat kat. Yaralarım belli olmasın diye, içimin inceliğinden kimsenin haberi yok. Katlanan yaralarımı bir kez daha ben katladım. Son bir acıyla, içimi koparan son bir sızıyla. Bu kadar yarayla iyi olunur mu bilmiyorum. Her hareket ettiğimde aklımı başımdan alacak kadar acıdığına unutturabilir mi yaralar kendilerini?

Normal görünüyorum işte. Herkese göre normal ama kendime değil. Herkes gibi günlük koşturmacalar yaşıyorum. Anlık telaşlar, hayatın telaşına ben de ayak uyduruyorum. Az da olsa konuşuyorum, soru soranlara cevap veriyorum. Hatta gülümseyen olsa, gülümsüyorum bile. Acısa da gamzelerim. Gülüşlerinin oturduğu gamzelerim.

Kendime kaldığım zamanlarda daha bir kendim oluyorum sanki. Bu aralar canımı acıtmak istiyorum acıtılabildiğim kadar. Yürek çılgınlıklarım belki susar o zaman. Bedenim başka bir acıya aşına olsun diye. Başka yerler unutturuyor bazen olduğumuz zamanı. Ben uzaklara gitmek istiyorum mesela, yaşadığım yerden çok uzaklara. O zaman vakit denilen şeyden de uzaklaşırım belki. Belki başka yerlerde başka zamanlar da vardır.

Kendime kalacağım bir şehir var mı oralarda?

Kendime kalamadığım yerlerde sabahlıyorum, bazen ilaç yardımıyla, bazen de gözlerimin yorgunluğu, şişmişliği ve gözaltılarının morluğuyla. Güneş doğdukça sabahlıyorum öyle ya da böyle. Güneş doğmasa yaşamayacağımız belki de. Aynı güneşin altında ısınırken ayrı yerlerde üşüyoruz. Halbuki donan ellerimiz aynı.

Önce ölüme en yakın olan soğuk ellerimden ölmek istiyorum. Ellerim olmadan parçalamak istiyorum yüreğimi, dilimdeki tüm küfürler yüreğime, yine içimden sessizce. Her şey sessizce olup bitiyor zaten fırtınalar koparken içimde. Bu defa sessiz değil, sesli gitmek istiyorum. Kıyametleri koparıp, parçalarımı her yana savurup. Saçlarımı rüzgara bırakıp...

Kalın giyiniyorum bu aralar, üşüdüğümünden değil, kendimi bıraktığım boşlukta beni sarsınlar diye, hissedemeyecek olsam da, sarsın yaralarımı istiyorum. Sarmazsa eğer yaralarımınla birlikte küfleneceğiz. Biraz yalnızlıktan kokacağız, sarmazsa eğer bu kalın kıyafetler, ben değil yaralarım üşüyecek.

Yastıksız yatamazdım ben, boynum boşluğa düşerdi hep, ben düşermişim gelirdi. Şimdi bu boşlukta yastığa da gerek yok. Kıyafetlerim sarsın yeter, üşümek de yok artık. Soğuğa rağmen, çünkü üzerimizden mevsimler geçecek. Solmuş bir çiçek bedenim, yaralardan gerisi hissedilmeyen.

Kurudu tüm yapraklarım, döküldü kırmızı tırnaklarım. Hadi toplayın parçalarımı, tutunamadığım yerlerden tutun beni. Tutun ve gömün. Kaldırın beni bu boşluktan gökyüzüne gömün beni. Orası mavinin en huzurlu tonudur çünkü. Yastık da gerekmez düşlerime devam etmek için. Bulutlar da sarar beni, kıyafetlerimle birlikte bilirim. Dünyadan daha güzel misafir eder beni gökyüzü, tüm maviliğiyle, tüm kucak açmışlığıyla.

[italik]Sensizlik ne kadar acısa da anlatılmıyor işte, anlatamıyorum.

Anlatamadığım kadar acıyor içim.

Ne kadar acıtsam da canımı içimi dışa çıkaramam ki.

Anlatamam işte.

Anlatamadığım kadar acıyor içim.[/italik]

On Altı Kasım İki Bin On İki 10 30

Nevin Akbulut

Not : Yazımı Güne layık gören Değerli Seçki Kuruluna Sonsuz Sevgi ve Teşekkürlerimle,
Selam olsun...

Babama

[italik]Ahh babam!

Sırtı dünyaya hiç tam olarak yaslanamayan babam.
Ömrü hastalıklarla, eziyetlerle geçmiş babam.
Sana mı çekmişim ben sana bu kadar benzerken.

Aynaya baktığımda senden almış olduğum yuvarlak yüzümle,
İri gözlerimle senden mi miras kalmıştı bana hastalıklar?
Babadan oğula geçmezken bu bedenin kederi; babadan kıza mı bulaşmıştı?
Bulaşıcı mıydı?

Birbirimize benzerken bu kadar bulaşıcı mıydık?

Ellerimi niye hiç tutmadın baba?
O kadar mı büyüttün beni içinde?
Gözünde mi küçülüyordum elimi tutsan...
Elimi tutmadığın yerden başladım ben büyümeye, küçükken büyüdüm. Elim tutmadığın için tutundum hayata.
[/italik]

Sana benzerken bedenimdeki acılar, ruhum kime benzemişti? Duygusallığını alırken, sertliğini bırakmışım orada, sende. Senin sevmediğin şeyleri severken, sana benzememek için miydi? Sevdiğin şeylerden nefret ederken senden ayrı bir birey olduğumu mu ispatlamaya çalışıyordum? Sorular hep sorular...

İstemesem de benzemiştin işte sana, acılarımız bile aynı renkti, acılarımızdan tutunmayı öğrenemedik birbirimize. Sen beni ya hiç sevmedin, ya da sevdiğini göstermedin. Senin bana göstermediğin sevgiler artmıştı içimde belki de, o yüzden bu kadar sevgi doluydum, o yüzden taşacak gibi oluyordu içim. Konuşacak bir kimse bulamadığım için mi kendi kendimle konuşuyordum bu kadar? İç sesim kendi sesimi kısarken, asıl o zaman dürüsttüm, kendime karşı. Sesimi bastırıyor iç sesim ve ben bunu hissediyorum artık. Sesime yabancı kulaklarım. İç sesime tanıdık.

Baba-kız olmayı beceremedik biz hiç seninle, ama acılar birleştirdi işte bizi yine. Sevgini vermediğin yerdeki boşluğum gittikçe büyüdü, ben büyürken. Acılarımla birlikte içimdeki boşluk da büyüdü. Şimdi seni hatırladığımda boğazıma bir yumruk oturuyor, kilitliyor beni, çıkaramıyorum içimdekileri, anlatamıyorum. Bazen gözyaşlarıma bile engel oluyor bu yumruk. Midemden yukarı çıkan, her tarafımı saran, bana engel olan bir şey gibi, sen gibi...

Beni bu kadar tek başıma bıraktığın için öğrenmişim mücadele etmeyi; her şeyle, herkesle. Hatta kendimle bile. Bu yüzden küçücük görünmeme rağmen bu kadar güçlüydüm, gücümü kimse bilmiyordu işte, içimdeki sevgiyi de, gücü de. Kimseye de göstermeye niyetim yoktu, ne gücümü ne de sevgimi. Güçlü görüldüğüm zamanlarda hep yeniliyordum en çok. Çünkü ben ağlarken ağlamıyorum demeye alışmışım. O kadar yalancıydım işte, iyi rol yapıyordum gülümserken. Hayat denilen bu sahnede oynamaya gelmiş miydik? Oynuyorduk işte.

Bir sabah uyandığımızda belki de çok şey için geç kalmış olacağız! Alacağım var senden, çocukluğumdan kalma sevgiden alacağım var. Çocuk gibi sevemezsin biliyorum ama, ben de çocuk değilim zaten. Çocukken de çocuk olamamıştım, hatırlarsın.

Büyük de olamamıştım hiç. Bilirim anne-baba hayattaysa hiç büyümezdi çocuklar ama benim bu durumum farklıydı biraz. Çocuk da olamamıştım. Kendimi nereye koyacağımı bilemiyorum bazen. Nereye sığınacağımı, yanlış limanlarda sabahlamam bu yüzden belki. Ellerimi de nereye koyacağımı bilemiyorum. Öyle ortada bir yerde durduramıyorum hayatı. Zamanlı mı gelmişim bu hayata? Zamansız mı? Bilemedim hiçbir zaman. Neresindeydim zamanın? Yoksa zaman içinde kaybolmuş muydum? Eskilerde kalacak kadar eskiydim, yenilere ayak uyduramayacak kadar acemi.

Baba-kız olmayı becerememiştik işte, burada da beceriksizdik ama en beceriksiz sendin. Ben yeni doğmuştum, yeni açmıştım gözlerimi ve bilemiyordum nasıl davranılacağını, neyin sevilip, neyin sevilmeyeceğini. Sağlığım için zararlı olanları öğretirken, keşke biraz da sevme konusunda bilgi verseydin. Herkesi sevecek kadar sevgi biriktirmeseydin içime.

Ben sana hiç kıyamadım baba!
Hiç kıyamadım. Bir sabah intiharıma uyanmanı o kadar istedim ki, yapamadım. Sana kıyamadığımdan. Biliyorum kendi nefesine ve canına kıymak en büyük günahlardan! Şuan da bunu düşünürken de biliyorum o kadar günaha giriyorum. Ama nedeni kendimde aramıyorum bu defa. Sana kıyamadım ben. Sen her zaman karşıma dikilirken, sert yüzünün altında, beni mutsuz etmek için uğraşırken, tırnağın kopsa benim içim yandı. Kız evladı olduğum için sanırım bu anne iç güdüsü yerleşmişti içime. Anneler de kıyamazlar çünkü. Ben de sana kıyamadım baba. Hayatımdaki hiçbir erkeğe kıyamadım.

Bu eksikliği ben yaratmadım içimde,
bu boşluğu ben oymadım yüregime.
Bu düğümü de ben yerleştirmedim boğazıma.
Yutkunmak zoruma gidiyor
Zor geliyor hayata adım atmak ve koşturmak onca insanla birlikte.

Güçsüzüm işte,
Acıları çekerken dayanıklıyım sadece, biliyorum bu da senden miras kaldı bana. Şimdi ne yapsam da dolmuyor içimdeki boşluk ve dolduracak bir şey yok bu dünyada biliyorum. Bu boşluk ancak başka bir boşluğa bıraktığımda kendimi dolar. Sana kıyamadığım için sürünüyorum hala burada. Seni üzmemek adına yaşamaya çabalıyorum. Aslında içimden yaşamıyorum, görünüşüm yaşıyor sadece. Dışıma bakıp aldanan insanların istediği olsun istiyorum. Yaşıyor görünüyorum her gün ölrken. İçimde her gün öldürmeye çalıştığım küçük kız çocuğuyla yaşıyorum, aynı yerde, bilinmeyen zamanlarda.

Güçlüyüm işte senin kadar,
Her sabah yeni acılara tutunacak kadar, aynı acıları kendine arkadaş edinecek kadar. Seninle her gün yaşayacak kadar... Bu dünyanın yalanına kanacak kadar, iyileşmeyeceğimi bilerek iyiymişim gibi yaparak ve hep yalandan gülümseyerek hayata, sana... herkese...

Şimdi sustuklarım da birleşti içimdeki o düğümle,
Nefes almak bundan böyle daha da zor!...

Yirmi Altı Kasım İki Bin On İki 11 00
Nevin Akbulut

Not : Bu yazımın güne gelmesi ayrı bir teselli oldu bana.
Bu burukluğa rağmen çok sevindim.
Seçki kuruluna sonsuz teşekkür ve sevgilerimle,

Kalp Kırıkları Nerede Toplanır?

Unutmaya çalıştığımda hep geri geldin, sonra ben yeniden unutamayacağımı anladım. Bu her seferinde daha da güçleniyordu yani unutamamak. Çaresi olmayan bir hastalık gibiydi. Unutamadığım zamanlarda seni ne kadar çok sevdiğimi anlamaya çalışıyordum, cebimde sakladığım kelimeler yetmiyordu anlatmaya, eksik kalıyordu her şey. Sonra sen gidiyordun, her sevdiğimde... Unutmamam için sonra yeniden geliyordun. Bu hep kısır döngüydü hayatımda, hep böyle olurdu. Diğer şeyler gibi.

Geçmeyecek bir hastalık gibiydi aşk ve nerede şifa arayacağımı da bilemiyordum. Bir de nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum. Suskunluklarımın nedeni en çok buydu. Sen içimde yaşatıp, içimde büyüttüğüm bir şeydin, birisi bile değildin belki. Hayal meyal hatırlıyorum seni ama sen hiç kendini unutturmuyorsun.

Kalbimi her kırdığında bir sürü kırık oluştu, her kırdığında yenilenmeyen kalbim eksilmişti. Kırılan parçaları nereye gömdün acaba? Gömdün mü onu da bilmiyorum, uçurumdan yuvarlandı belki de, her bir parçası başka bir aşka başladığın yerde kaldı belki.

Cansız, kırık, kesik.

Başka aşka başladığı yerde bitiyor belki kırıklar, ya da canlanıyor. El açıyor belki semaya, orada olmamak için, şahit olmak için. Toplayabilirse kırıklarını gidiyor belki.

Kalp kırıkları nerede saklanıyor?

Saklanacak yerleri var mı bu sağlam durmaya çalışan bedenlerin arasında. Eğer olsa kırılır mıydı? En iyisi cenaze töreni, öyle sıradan. Kimse olmadan. Kendi cenazemizi de kaldırmayı biliriz biz, kendi kırıklarımızı toplayabildiğimiz kadar. Kalpsiz yaşayabildiğimiz kadar.

[italik]Kalp kırıkları nerede toplanıyor?[/italik]

Masal içindeki masal gibiydik, masallara inandıkça gerçeklerimizden olduk. Hani şu kaçamadığımız gerçekler. Gerçekler yüzümüze çarptığında ayılabildik ancak masallardan.

Ayrıldık...

Evet ayrıldık bu aşkı ortada bırakarak ayrıldık. Aşkın meyveleri ortadan ikiye ayrıldı bizden sonra. Bilmem hangi yüreklerden ısırılıp, yaralandılar.

Biz; ayrılırken ölmedik ya da ayrılınca. Ölene kadar ayrılmayacaktık ya, uyduk bu söze. Biz ölünce ayrıldık. Birimiz öldü çünkü, diğerimiz ayrı kaldı.

Tuzlu bir çay tadı gibiydi tadı ayrılığın, üzerine hangi tadı tatmaya çalışırsak çalışalım, hep buruk gelecekti sonraki tatlar dilimize. Bu tuzlu çayın tadını silemeyeceğim hafızamdan ve dilimden. Tatlı çay da fayda etmez artık damağıma, öyle bir burdu ki ayrılığın tuzu, şimdi gözlerime kadar yanıyorum, buruk olma nedenim bu yüzden ve sürekli buğulu olan gözlerimin sebebi de bu.

Kalp kırıkları nerede toplanır bilmiyorum ama tüm ayrılar aynı yerde toplanır. Aynı yalnızlıkta, aynı şekilde üşür ayrılar ve aynı şaşırılmışlık ifadesi kaplar tüm bedeni ve gözleri. Sonraları aynı şekilde koruma ihtiyacı duralar kendilerini, aynı şeylerden. Korunmak ihtiyacı duysalar da her ne kadar, aynı hızla yakalanırlar yeniden kaçtıkları şeylere. Kaçınılmaz olur tekrar bulmak ve tekrar ayrılmak, sonra tekrar beklemek.

[italik]Damağımdaki tuzlu çayın tadı bu ayrılık saati

Yine hüzün demleniyor alüminyum çaydanlıkta

Yine dert pişiyor gözlerimin derininde

Yine gözyaşı çıkacak bu demlikten

Bardağa damlayacağız yine buram buram dert dökacağız.[/italik]

İkiye bölündük ortadan, ama ayrılmadık, sadece ben düşler kadar uzaktayım artık.

Sen hala gerçekte misin? Hala gidiyor musun o sahil kıyısına? Saçların hala aynı kısalıkta mı? Öfkelerin aynı uzunlukta mı?

Metro yapıldı mı oralara da? Mesela mezarlığa gitmek için kaç vesait yapmak gerekir? Yerin dibinden mi başlıyoruz hayata? Yoksa gökyüzünden mi? Bulutlara bakınca mı sabah oluyor? Güneşe bakınca mı ısınıyoruz?

Yolun düşer mi buralara?

Düşerse muhakkak uğra, hangi mezarlıkta olduğumu bilmeyeceğim ama sen bilirsin, hem de benden daha iyi. En azından yakınlarım öğretir sana, (tabi hala kaldılarsa) bana nasıl geleceğini.

Görüyorsun ya işte; ne kadar hayatın içinde olmaya çalışsam da, o kadar dışındayım yaşamamın. Ne desem beceremem artık bundan sonra. Söylediklerimi sen anlayamazsın, senin anlayacağın dilde de ben konuşmam artık. Çünkü biz ayırız, aynı ayrılıkları yaşamadan, aynı acıyla ayırız.

Kelimelerim yoruldu özlediğimi söylemekten. Hep yalancı çoban oldum, hem yabancı oldum kendim yüreğime. Şimdi yüreğimden bile uzaktayım, düşler kadar uzaktayım sana, düşmek üzere de değilim artık, düştüm, dağıldım, parçalarımı bile toplayamıyorum. Kalp kırıklarımı bir mezara doldurdum, düşerken, düş olurken en çok kalbimden kırılmışım.

Bu yüzden ayırız diyorum sana, senin asla gelemeyeceğin bir yerdeyim, en azından üzerime gel. Bir çiçek bırak, hani en saf renginden papatyaların, en masumundan. Tıpkı günahlarda boğulurken, içimizde doğan temiz, masum aşkımız gibi.

Kalp kırıklarımı toplayabildiğim kadar uzağa gidiyorum
Bir gülümsemelik mesafede yitirdik aşkı
Bir düğümde son buldu bu masal
En çok sen anlatırdın oysa, en çok ben inanırdım
Sen anlattığın için masallara.
Bu yüzden en çok benim boğazım tıkanı, nefes alamadım
[italik]
Şimdi öğrendim kırıkların nerede toplandığını
Ve kalp kırıklarına ne yapıldığını.
[/italik]

Otuz Kasım İki Bin On İki 18 00
Nevin Akbulut

Cam Kenarı ve Damlalar

Bu sabah yine soğuk otobüsün cam kenarına oturdum. Başımı cama yasladığımda tam yağmur damlaları denk geldi gözlerime, ağlamasam da ıslaktı işte her yer. Damlaları seyretmeye başladım; kimisi ağır adımlarla ilerliyordu, kayıyordu şeffaf zemin üzerinde, damlalar hep şeffaftı ama yine de görünüyordu şeffaf camın üzerinde.

Damlaların kimisi hızlı ilerliyordu, kimisi bir yerde duruyordu, bir daha ilerlemeyecek gibi, belki yerini bulmuştu ya da kendisini orada kurumaya mahkum edecekti. Kimisi az ilerleyince başka bir damlaya karışıyor, onunla birleşiyordu ve yollarına devam ediyorlardı birlikte. Hatta bazı damlalar vardı ki; onların daha önce ayrı olduğuna inanamazdınız. Birbirlerine karıştıklarında o kadar tek vücut oldular ki, onlar hep tek damlaydı. Birbirlerinden ne fazlaları ne de eksikleri vardı, öyle uyum sağlamıştı ki soğuk ve ıslak vücutları, birbirlerinden geri kalmıyorlardı. Bazıları ise; birleşip az ilerledikten sonra ayrılıyorlardı, kimisi tek başına yoluna devam edip, diğeri de eksildiği için kalıyordu olduğu yerde, o an o tek başına olduğu yerde kalan damlanın ne kadar akıp gitmek istediğini bilirim.

[italik]

İnsanlar gibi,

Biz de bazen akıp gitmek istiyoruz bu dünyadan, bir damla kadar yer kaplayıp gitmek istiyoruz. Bazen hiç yağmur yağmamasını dilerken, hiç gelmemiş olmayı diliyoruz. [/italik]

Başımı cama yasladım, soğuk zamanlarda olduğumuz için şapka takıyordum, şapkam olduğu içinde rahatlıkla yaslanabilirdim cama. Damlalara daha yakın olabilirdim. Cama yaslandığımda hafif dışarıya dönük şekildedeydi başım ve dizlerim yine cam tarafına dönüktü, tüm yalnızlar gibi. Kendisinden başkası olmayınca yolcuların, tek başına rahat oturmanın yollarını arıyor insan. Ve en kolay, en güvenilir, en konforlu yalnızlığı yaşıyoruz cama yaslanırken. Kulağımda bir müzik, kulaklarımı dolduruyor sonuna kadar. İyi ki müzikler var ve iyi ki kitaplar... Onlar olmasa yalnızları kim anlar?

Kulaklarımı sonsuzluğa kadar dolduran müzik eşliğinde yollarda gözlerim, otobüste kimin olduğu çok da umurumda değil, yanımda kimlerin olmadığı umurumda. İnsan hep yalnız da yanında birileri varken de yalnızsa, asıl yalnızlıklar çukuru o zaman başlıyor ve hep sığındığımız liman ıslak. Deniz vurduğu için kıyılarına. Cam kenarları gibi

Cam kenarları hep ıslak
Hep yaşlı gözlerimiz.

Cam kenarına bakarken mi ağlarız daha çok? Ya da ıslaklığı görünce dayanamayan gözlerimiz... musluğu açmaya yer ararız. Biz aslında hiç damlalara dayanamayız. Her ıslaklıkta bırakmak isteriz kendimizi, her yalnızlıkta soluklanmak, her durakta durmak. Böyle programlanmışız. Kimse söylemedi bize ama, kimseye de sormadık, böyleyiz ıslak...

Yoldan geçenler, otobüsün hızıyla daha da hızlandı, bazıları aynı yerde kalırken, yine biz uzaklaşıyoruz. Damlalar her yerde, artık baktığım her yer ıslak, camın arkasındaysam haddinden fazla ıslak. İnsanlar da yağmur gibi damlarken, kalabalık şehirlerde hep böyledir ve bu kalabalık güvensizliği çağırıştırır, yalnızlar daha bir yalnız olur. İnsanlar geçerken otobüsün önünden film şeridi gibi, uzakları düşünmek an meselesi, neredene yapıyor?'lar birikir gözlerimize, biraz da onun için ıslanırız. Otobüs durduğu halde inmek istemeyiz, insanların soran bakışları arasında, bu ıslaklıkla yürünmez, biliriz.

Yolculuğun uzunluğu yolla değil, düşündüklerimizle ölçülür. Bazen bitmeyen bir yolculuk vardır, dakikalar içinde bitmesi beklenen ama saatlere bedeldir. Bazen de uzun dediğimiz yollar kısacık gelir. İçimizdeki yol ile alakalıdır o da. Gideceğimiz yer var ise eğer, kolaydır biraz daha. Ama yoksa zordur yolculuk, hele nereye gideceğini bilmiyorsa kişi...

Akıp gitmek istediğimiz cam (dünya) artık şeffaf değil ve nereye gideceğimizi bilmediğimiz sokakların lambası yok, bu karanlıkta damla olmak da zor. Ya haylaz bir çocuğun parmağına denk geliyoruz ya da yolda giderken olduğumuz yerde boşuna kuruyoruz. Ya da bitiyor bu yolculuk ve inmek zorundayız artık, ısıttığımız koltuğu terk ediyoruz. Hepsi ihtimal yani damlalar bir var bir yoklar.

Yağmur başladı ve yine otobüsten inişime denk geldi. Şemsiye taşımayı sevmiyorum neyse ki kapşonlu montum var, ama ıslanıyorum işte. İliklerime kadar. Hasta olmak istiyorum, ilaçlarımı almamak. İndiğim gibi bulduğum bir taşta oturdum, yağmura karışan damlalarım da yetmiyor içimi rahatlatmaya. Ama belki donarsam gerçekten belki hissetmem hiçbir şeyi. Belki iyi gelir, ıslanmak iliklerime kadar. Belki bu yağmur dindirir kendisi dinmeden sızılarımı. Belkilerle oturdum bir köşeye, ıslanıyorum taş da ıslakmış zaten.

Belkilerle bekliyorum hala aynı yerde

Belki diner sızılarım

Yıllar sonrasının hesabını yapamıyorum artık, düşünemiyorum

Yaşadığım şu zaman, yaşamaya çalıştığım neyse geçsin bitsin istiyorum.

[italik]

Yine yağmur yetişiyor imdadıma, ben yağmuru seviyorum.

Yağmurun ardından açan güneşi de. Belki yağmurun ıslattığı yerleri kurutacak bir güneş doğar bir gün yüreğime.

Belki ısınırım bu sefer, belki tam ısınırken otobüsten inmek zorunda kalmam. Belki bu defa yağmura gerçekten sevinirim, camın arkasından izlerim koşturan damlaları.[/italik]

Altı Aralık İki Bin On İki 12 00

Nevin Akbulut

Yapmurlu bir gün'den

Acil Müdahale

Bazen ağrılarımı geçirmeye çalışmaktan o kadar canım yanıyor ki, geçsin diye beklediğim sürelerde kendimi sıkmaktan başka bir şey gelmiyor elimden. İçimdeki canım büzüşüyor sanki... ama ağrılar geçmiyor. Herkesin ağrısı da acısı da kendisine has, bir başkası anlayamaz ya da anlatamaz.

Böbreklerimi tamir etmeye çalışmaktan çok sıkıldım mesela, canım hiç istemediği halde su içmekten midem bulanıyor. Şimdi ben tam olarak iyileşmiş mi oluyorum? Bu içimdekiler benim ağrılarım ve geçmiyor. İyileşmek hiç ağrısız, sızısız bir zaman dilimi ve bu dünyada öyle bir zaman yok. O yüzden iyileşmiyorum, iyileşmeyeceğim. Ne kadar iyiyim desem de en büyük yalanı kendime söylüyorum size anlatırken kendimi. İyileşemeyeceğim ben, ölmeden iyileşmiş olmayacağım. Ne zaman ki ağrısız, sızısız bir dünyam olur, işte o zaman ben "iyileştim" derim.

Bir ruh yerleşti sanki içime geçmişten gelen biri gibi, ama ölümcül bir hastalık, geçmeyen ve geçmeyen bir şey gibi, azap gibi. Ben ise ölümün pençesinde kıvranan kadın, eşikte, soğukta bekletilen misafir ne içeri girebiliyorum ne dışarı. Ne ölebiliyorum ne iyileşebiliyorum. Sadece yer ve gök değil mi dünyamız? Gitmem lazım işte benim, acilen bir yere gitmem lazım, acil müdahale lazım duygularıma, bir kısmını şiirlerle sarmaya çalıştım ama olmadı, güzel durmadı bu hastalıklar üzerimde, yakışmadı. Her elbise güzel dururdu aslında üzerimde, yakıştırdı. Hatta yakın çevrem "çuval giysen yakışır" derlerdi. Çuval gibi bir şey giydim evet, ameliyat elbisesi, yakıştırdı. Büyük geldi zaten.

Gitmem lazım benim acilen, ya bulutların arasına, gökyüzüne, ya da yerin altına, toprağa. İpin ucundaki cambaz gibiyim. Böyle yaşamak nasıl zor cambazlara sorun. Hayattan düşmemek için bir cambaz becerisi ile günlerimi geçirmeye çalışıyorum ipten.

Unutsam bunları o zaman biter hayat denilen bu uzun zannettiğimiz çizgi. Silikleşir her şey, ölürüz o zaman. Unutmak tüm yaşanılanlara ihanet gibidir. Ben hiçbir şeyi unutmam, en çok aklımda yer eden acılarımdır, kahkahalarımı kolay harcarım, hemen savururum. Acılarımla yaşar ama, unutmam. Unutursam ölürüm çünkü. Unutursam bir ben silinir dünyadan, bir nokta eksilir yer küresinden. Siyah kalır yerim.

Tedavilere verdiğim cevaplar gibiydi hastalıklarına yanıt verişim. Arkamda bırakamadıklarımı, aklımda bıraktım hep. Ben hastalığıma cevap verdim hastalıkla. Tedavilere verdiğim cevap acil müdahaleler gerektirdi zamanla. Sıkılmaya vakit bulamadığım zamanlarda uyuşturdular hep beni, sıkılamadım. Her yerim uyuşmuştu. Acil atmam gerekti bu uyuşukluğu üzerimden, odamda benden başka birileri var mıydı? Hemşire kaç saatte bir geliyordu? En önemlisi ben kaç saat uyuyordum? Günlerden neydi? Hangi aydaydık? Karşı pencereden gördüğüm kadarıyla kar yağmıştı yüksek binaların çatılarına, demek ki kıştaydık. Yoğun mu bakılıyordum?

Bazı şeyleri yaşayarak değil de düşünerek yaşatırız. İşte böyle geçti uzun bir zaman. Üşüdüğümü bile hissedemeyecek kadar uyuşan duygularıma, hemşire el değişiyordu. Yaşımdan küçük görünüyordum yarı ölü gibi olunca, elektro şok uyguluyorlardı hayatıma, geri dönmem için. Çocuktum ama çocuk denecek yaşta değildim, ilk görüşte çocuk zannediliyordum. Büyük yerine koymuyorlardı ama büyük gibi konuşuyordum. Yani acılarımla omuzlayacak kadar büyümüştüm en azından.

Unutmayı dilerken bu acıları ne kadar çocuktum, unutmayacağımı bilerek dua ediyordum durmadan. Unutsam biterdi her şey biliyorum. İçten içe unutmamak için hatırlıyordum belki de.

Öylesine bir hastane odasıydı burası, acil müdahale ediliyordu acılarımıza, kendimden geçtiğimde bütün doktorlar koşturuyorlardı, üzerime gelen melekti onlar beyaz gömleklili. Ama biraz acıtan cinsinden, uyuşmamam içindi acıtmaları, kendimde kalmam için. Hayatıma kaldığım yerden devam etmem içindi. Ama kalmamıştım, devam edememişim kaldığım yerden. Bir yıldız kaydığı zaman bile yeri doluyor gökyüzündeki boşlukta. Benim bu yeryüzünde, bu kalabalıkta yerimin boş kalmayacağı çok belliydi. Yerim dolardı, sadece boşluk kalırdı arada, kenardan taşardı boşluklar yerime gelen canın etrafında.

Bir bencil his yerleşiyor benliğimize, unutulmak denilen en vefasız duygu. Her giden unutulur... Unutmaya çalıştıklarımla yer ediyorum bu dünyada, hep hatırlıyorum, sürekli aklımda bir zikir gibi. Asıl unutmak istemediklerimi unutuyorum ben, unutamamalarım o kadar çok ki, onları da yok etmeye yetiyor.

Güzel olan her şey geçici ve unutuluyor, yüreğimize yer eden şeyler, en çok acıtanlar, en soğuklar, en karanlıklar.

[italik]

Ne zamandır dinlememişim şarkı, şimdi uzakta bir yerlerden sesi geliyor. Tüm benliğimi kaplıyor, özlemişim şarkıları, özlemişim şu penceredeki yeşili, kış bitti sanırım. Özlemişim güneşi en önemlisi özlemişim yaşamayı. Uyumayı acısız ve ilaçsız, kendi doğal halimde. Uyuşmadan...[/italik]

On Üç Aralık İki Bin On İki 10 50
Nevin Akbulut

Not : Yazımı Güne düşüren Değerli Seçki Kuruluna Sonsuz teşekkürlerimle,
Benim için oldukça anlamı büyük bir yazıydı, tekrar sevindim, sayenizde daha çok okunacak...

Saygı ve Sevgilerimle,

Simit

[italik]“Bu soğuk havada, kar taneleri atıştırırken hatta bazı yerleri bembeyaz yapmışken kar taneleri içinizi ısıtmak dileğiyle; Simitli ve Çaylı bir yazı. Eminim hepimiz simiti seviyoruzdur ve bu yazıdan sonra herkes bir parça simit yemek isteyecek yanında en demlisinden çay.”[/italik]

Denize atılan masum bir çocuğun elindeki simitim ben, susamlarım çepeçevre beynimin etrafında dönüyor. Bir elin ampulü nazikçe çevirişi gibi itina ile çeviriyorum kafamda harman yaptığım düşünceleri. Az önce gazete kağıdına sarılmışlığım geliyor aklıma. Büyük bir özenle sarmışlardı az önce beni, denize atmadan önce paket yapılmıştı benden, gazete kağıdı buruşturularak. Gerek var mıydı bu gazete kağıdına? Yani zaten ıslanacaktım. Yağmurdan mı koruyordum kendimi denize düşerken, yoksa yeni yağmaya başlayan tanelerin çivi gibi yüzüme batan kardan mı?.

Simit olmadan önce kaç fırıncının beyninde düşünülüp dönüp durmuştum semazen misali.. kim bilir belki de hiç düşünmeden, simit tarifine uydurup, kitaptakiler gibi yapıldı varlığım. Kitabına uyuyordu her şey. Bir eksiğim yoktu. Tek eksiğim mevsimlerin geçeceğini görmeyecektim, bir günlük ömrüm bir denizde son bulacaktı. Ama masumdu işte çocuğun eli, daha yeni kedi sevmişti. Pamuktu, sımsıcaktı.

Özgür rüzgarların yönünden gidemeyecektim hiçbir zaman. Rüzgar istemeyecekti peşinden gitmeme, izin vermeyecekti, yük olacaktım belki de. Bazen yönünü kaybedecekti benim gibi. Elden ele geçerken şaşırılmışlığım gibi. Gitgide azalan ihtimallerim kangren oluyordu, yaşamak için. Ömrümüz böyleydi bizim, çizilmiş, kitaplarda yazılmıştı, yaşasak zaten bayatlardık, küflenirdik, çöpe atılırken, ayakları yırtık pırtık bir dilencinin dudağındaki duadan medet umardık.

Yalnızlığımızın çiçek açtığı zamanlardayız, yalnızlık bize uzak gibi. Hep birlikte pişeriz biz mesela, sıcacık. Sonra güzelce vitrine diziliriz, görenler bizi akşam çayına yetiştirmeye çalışırlar. Bazıları iş ortasında bir nefes almak için gittiği mutfakta yakalar bizi. Bir de yanımızda çay varsa değmeyin keyiflerine.

En sıkı dostlar simit ile paylaşırlar muhabbetlerini, çay demlenirken demlenir muhabbet. Simiti paylaşırlar yalnızlıklarını paylaştıkları kadar. Kırıntılardadır vitamini muhabbetin. En koyu yalnızlığı susamla paylaşırlar. En iyi dostlar simiti bile paylaşmasını bilirler. Bir çay eşliğinde. Kahve yakışmaz simite. Kahve gitmez tenimize.

Ne muhabbetler döner dillerde sonra, önce yürekte kavrulurken, biz fırında pişerken. Çay demlenirken muhabbetin de dibine vururlar:

“Nerde o eski günler”
“Ahmet ağabeyi de kaybettik”
“Bizim çocuk bu sene okula başladı”

Geçmiş özlemlerle yoğrulmuştur. Tıpkı hamurum gibi, hamurla yoğrulmam gibi. Zamanın neresinde duvara bitişik yaşıyorduk? Vitrinler ne zamandan beri silinmemişti? Biz buraya kaç asır önce gelmiştik? Ölümlüler için zamanın kavramı olmamalı. Zaman denilen şey bizler için değil.

Her kar tanesinin bir sonu var,
Her simitin bir yerde ıslanışı var.
Her atan kalbin bir duruşu var.
Yok oluşumuz var. Geldiğimiz gibi gideceğimiz zaman var, ömür denilen şey var. Ölümsüzler için ömürsüzlük.

Susamlarım döküldü, arkası çekilemeyen dolabın arkasına, halbuki çekilseydi o dolap uzun zaman yetecek kadar susam vardı camın hemen kenarında. Yere dizilmişti hepsi karınca misali. Halbuki ağlamama izin verselerdi, kendimi değil, dünyayı ıslatmaya yetecek kadar gözyaşı vardı içimde.

İzin vermediler!...

Sadece ıslanmama izin verdiler, bir muhabbete katık olmama. Fırıncının ellerinde yoğrulmama, onda hayat bulup akşama kadar tükenmeme. Bu kadardı bu dünyadaki varlığım. En çok masum çocuğun ellerinde sevdim kendimi, el ayna gibiydi, bembeyazdı benim gibi. Martılara atılınca doymaları için, ıslandım. Ama yine de sevdim, yenilmeyi. Hayata yenilmeyi, canlıların ağzında lokma, yüreklerinde muhabbet olmayı. Yenilecek bir şeydim ben ve baş üstünde duruyordum. Bir günlük ömür biçilse de. Güzeldim ben susamlarımla birlikte. Ayrılmaz bir sevgiliydik belki de, tam ne olduğumuzun farkına varamadan son buluyordu ömrümüz ama başka bir hamurda yeniden canlanıyorduk.

“Bir türlü soramadım susama ne olduğumuzu”

O sarıyordu beni, koruyordu bedenimi her şeyden. Suyu düşünce bile ilk o ıslanmıştı. İlk o yanmıştı fırında. Üzerime serpilmişti o aslında. Bunu isteyerek mi yapmıştı? Bilemedim hiçbir zaman. Bilemediklerim arasında susamla ne olduğumuz da vardı. Bir muhabbette birlikte yeniyorduk, birlikte katık oluyorduk yumuşak yüreklerle.

Bazıları bizi sevdiğinden bile bahsediyordu, hatta çayla birlikte anılıyordu adımız. Çayla mı sevgiliydik biz acaba?

Çay da sıcacıktı, ama denizdeki martıları daha çok seviyordum ben. Onların ihtiyacı vardı bize, çocuğun elinde olmaya da bizim ihtiyacımız vardı.

Bir de yasımız vardı, pencere önündeki dolabın arkasında kalan susamlarımız için. Tek tük oraya buraya savrulmuşlardı ve onların üzerinden geçiyordu mevsimler. En iyisi yenilmekti hayata, yenilmeyince de böyle sürünüyorduk.

Kırıntılarımız kalıyordu orada burada.

Kimse de toplamaya zahmet etmiyordu bizi.

Savruluyorduk yönünü bilmeyen bir rüzgarla birlikte;

Ta uzaklara...

Yirmi Aralık İki Bin On İki 12 20

Nevin Akbulut

Soldan Sağa Yalnızlık

Çayım sağımda durmalı

Sen solumda, kalbime yakın olan yerimde. Olurda elim takılır da çayı devirsem sen yanmamalısın. Bilirsin sakarım biraz. Hele senin yanındayken elim ayağım nasılda birbirine dolanır...

Sokağa çıkıyorum, soğuk hiç dinmeyecekmiş gibi ve sanki yıllardır bu soğuk hava hep bu mahalledeymiş gibi. Yüzüme çarpan rüzgara aldirmeden ilerliyorum boş sokaklarda. Rüzgarın zittina giderek geçiyorum boş sokaklardan. Rüzgar yüzüme çarpmaya devam ediyor. Her seferinde daha büyük bir tokat vuruyor sanki yüzüme, içimdeki hüznüleri dışarı çıkarmak ister gibi. Kaldı mı içimde dışarı çıkmayan bir şey bilmiyorum.

İnatçıyım ben, soğuksa hava eğer, inadına çıkarım sokağa, rüzgarın ters yönüne inadına geçerim sokaklardan. "Tersim" derim, "Sen terssen, ben de tersim"

Bedenimin sol yanında bir sızı, uzun zamandır. Solum acıyor hep. Sabah kalktığımda ilk yaşadığımı o acı hatırlatıyor bana. Rüzgarda daha bir coşuyoruz sanki acıyla. Derken sağ gözümde yaşlar aklamaya başlıyor. Solumda bir şey yok, uyuşmuş belli ki sol yanımda. Yanaklarım uyuşmuş olmasına rağmen hissediyorum sağımdaki yaşları.

Solum acır benim en çok solum. Ama sağım ağlar, sağım yumuşaktır çünkü. Çünkü solumda bir kalp vardır ve kalp yüklenmiştir bedenim yükünü de, acısını da. Kalbimi kıranların bazen peşinden gitmek istiyorum, onlara kalp kırıklarımın hesabını sorup, kırıkları eski haline getirmelerini istemeyi istiyorum.

Şimdi yazmalı tüm gidişleri bir hikayeye sığdırmalı, hepsi birbirinin aynı değil mi? Hepsini toplasak bir hikayede, hangi ayrılık itiraz eder buna?...

Şimdi yazmalı tüm ayrılıkları, ezberimizden silip kağıda dökmeli

Önce sağa, sonra sola selam vermeli; yazmak için, bitirmek için ayrılıkları, meleklerden izin alınmalı!

Bir kaçak olmalı bu yolda, yanaklarımdan sızan bir şeyler var. Bir yerden duygu kaçırıyorum. Bir çocuğun ellerindeki eldivenin sıcaklığı bile ısıtamıyor ellerimi. Minik sıcaklık hava boşluğuna düşüp, kayboluyor. Yakalayamıyorum sıcaklığı, an kadar bir zamanda yetmiyor peşinden koşmalarım. Topuklarımdan yere hızlı vuruşu, hızlı yürüyorum anlamına gelmiyor ve yetmiyor ısınmaya.

Aklım kaçıyor bazen başımdan, irili düşünceler geçiyor beynimden. Beynim çok hızlı çalışıyor gibi geliyor, pervane misali dönüyor kafamın içindeki fırfır. Ama yetiştiremiyor beni gidenin ardına, yetmiyor hızlı düşüncelerim. Aklımı kaçırıyorum.

Yeterince doluydu solum, kalp yüklenmişti, kalbimin içi de dolmuştu. İnsan topal olunca solundan mı çöker? Hep düşündüm bunu, solumuz dayanamaz ağırlıklara belki. Gülssem bile gamzem görünmezdi sol yanağımda, belki de en çok sağımdan ağladığım için sağ yanağımda gamzeden bir çukur oluşmuştu. Ağlarken oluşan şey, gülünce belli oluyordu. Ne garip...

Gariplikler bununla da başlamıyordu, böyle de bitmiyordu. Bir defa tersten doğmuştum ben, dünyaya tersten gelip, tersten başlamıştım her şeye, önce ters bakarak.

Pazar günüydü ve ben tüm nöbetçi eczanelerin afişlerini söktüm, hastalıktan öleyim istiyordum. Daha doğrusu bu kadar tersken her şeye, bana bir şeyin iyi geleceğine inanmıyordum. Tüm ünlemimi çaldım yazıların!... Heyecan yok bu yazıda, benim noktayı koyduğum yerde birileri noktalarını çalmışlar ve yazmaya devam etmişler bu hikayeyi. Tüm hikaye burada bitsin istedim, istedikçe çoğaldı yoluma çıkan virgüller. Bitiremediğim yerde yeniden başlıyordu her şey.

[italik]Bitiremediklerimle birlikte yenilmişliklerim oldu benim.

[/italik]

Serçe kanadına sığmıyor yazdığım mektuplar, halbuki isim de yazmıyorum. Yine de taşıyamıyor serçe mektubu. Hiçbir mektup zamanında ulaşmadı yerine, hep zamansızdı mektuplar, gitmeler gibi, bitirilemeyenler gibi.

[italik]Müjde!

Nur topu gibi bir yalnızlığımız daha oldu dün gece, hani saat tam biri geçerken. Bu kavgadan; yanlışlıkla bir yalnızlık daha doğmuştu. Her doğan şey yalnızlık için doğuyordu ve yalnızlığımız gitgide kalabalıklaşırken aslında yer kalmıyordu kendi yalnızlığımıza. [/italik]

Ben bu yalnızlığı şimdi bir güzel giydiririm, süslerim, püslerim. İki dirhem bir çekirdek olur yalnızlık. Bu yalnızlık güzel durur solumda. Sağım hala ağlama telaşında, damlalar yanağımdan aşağıya süzülürken ıslanan yanağım sıcaklıktan medet umarken, damlalar donmakta. Bu kış çok yakmakta, bu aralık çok aralık, kapı soğuk geçiriyor aramızdan. Bu mesafe hiç bitmeyecek gibi, Aralık hiç kapanmayacak gibi.

Kapının ardında durmalarım kar etmiyor bu kışa,
Kapı aralık,
Pencere aralık,
Aylardan aralık.
Mevsimlerden yine yalnızlık

Her ay olduğu gibi...

Her yıl olduğu gibi yine yalnızlığımızı kutlayacağız ya da yanlışlıkla tersten doğuşumuzu. Bazıları sevinirken doğmamıza, biz üzülenlerin tarafında olacağız. Sonra solumuz acıyacak, sağımız ağlayacak. Kısacası tüm vücut acı çekecek.

Olmasaydı da olurdu aralık!
Ve bu yalnızlık.

Yirmi Dört Aralık İki Bin On İki 19 10
Nevin Akbulut

Not : Fotoğraf Ben

Henüz Üç Yaşında

Henüz üç yaşındaydım, elime tutuşturdukları bozukluklarla bakkala gitmeyi yeni öğrendim ve uzattığım para ile istediğim kadar şekerleme alabilmeyi. Şükür ki; bakkal evimizin hizasındaydı, yoksa ailem hayatta göndermezlerdi, hele karşidan karşıya geçmeme hiç izin vermezlerdi. Parayı uzattığımda bakkala para üzeri alınacağını dahi bilmediğim zamanlardı. Üç yaşındaki çocuk en fazla neye sahipse ben en azlarına sahiptim.

Zamanın gerisinde kalmıştı bizim mahallemiz, evlerin önüne ip gerilip bahçeye boydan boya çamaşır asılırdı, bazen saklambaç oynarken kullanırdık o kurumaya bırakılmış çamaşırıları. Arkadaşım pek yoktu ama olurda gelirse bir komşunun çocuğu tül den gelinlik yapardık o zamanlarda. Oyuncaklarımız o kadar azdı, yıllar sonra olacak oyunculardan bahsetseler hiç inanmazdım. Çocuk aklım yetmediği gibi hayal gücüm de yetmemişti hayal etmeye.

Utanmayı öğrenmiştik annemizden, mahcubiyeti babamızdan. İsteddiğimiz bir şey alınmayınca babamızın yüzünden okumuştuk. Gözlerinden başlayan tüm yüzüne yayılan utanç gibiydi bu. Doğum günü hiç kutlanamayan çocuktum ben, belki de ne zaman doğduğum bilinmiyordu. Ama bir doğum günüm olsaydı ve bir pasta üç mum dikilecekti biliyordum, üç yaşındaydım. Zaman kavramını henüz öğrenmemiş olmama rağmen, mumlar üflenirken dilek tutulduğunu biliyordum. Tek nefeste üfleyebilsem dileğim kabul olabilirdi, güzel bir evimiz olabilirdi o zaman. Çatısı akmayan, derme çatma olmayan bir ev.

İzin vermiyorlardı işte dua etmeme, halbuki daha büyümeden üfleyebilirdim mumları, gücüm yeterdi söndürmeye hepsini ve dileklerimin kabul olacağına bu kadar inanmışken. Bir mum uğruna mağlup olamazdım biliyordum. Çocuktum, güçlüydüm. Küçüklüğüm büyüdükçe güçsüzleşecektim, yaşlılar hep hastaydı ve biliyorum annem dua ederdi ben mumları üflerken, Allah yardım ederdi bana söndürebilmem için.

Hiç kimseye yaramayan benim hayallerim vardı, sadece kendime anlattığım. Henüz üç yaşındaydım, seneye dört yaşında olacağımı hesaplayamıyordum. Etrafımda tanıdığım çok az şey vardı. Daha tanımak denilen şeyi de yeni öğrenmeye başlamıştım. Büyükçe bir radyo vardı, annemlerin Türk Sanat Müziği dinlediği, o radyodan bir çok şarkı ezberlemiştim aslında, şimdi anlıyorum da pek dilim dönmeden söyleyişim oldukça komik oluyormuş, o yüzden eve gelen misafirler durmadan bana şarkı söylettiriyorlarmış. Dilimin dönmeyişini dahil bilmediğim, anlamadığım zamanlardı.

Dilimi annem anlıyordu, pek bir gariplik görünmüyordu, kim öğretmişti acaba bu dili bana? Her şey sanki olması gerektiği gibiydi, her gün akşam oluyordu, her sabah güneş doğuyordu. Evden dışarı pek çıkmıyorduk ama, camdan dışarıda dolaşanları seyredebiliyorduk. İnsanların acelesi vardı hep oradan oraya koşturuyorlardı, tam karşımızda bir mezarlık ve cami vardı, mezarlık çok eski, cami de küçüktü. Mezarlığın içinde kocaman ağaçlar vardı, bir defasında anneme sormuştum:

[italik]

“Anne! Bu mezarlıktaki ağaçlar ne kadar büyükler, kaç yaşındalar?”

Annem cevap vermişti: “Üç yüz yada dört yüz yaşlarındalar” [/italik] ne kadar şaşırmıştım.

Bir şey nasıl o kadar uzun zaman yaşayabiliyordu, ki üç yaşındaydım zaman gerçekten geçmiyordu, her şey aynı, değişen bir şey yoktu, her öğlen annem zorla öğle uykusuna yatırırды, rüyalarım hayallerimle yarışırды. Üç yaşımdaydım, kimse hayallerimin gerçekleşmesine izin vermiyordu. Doğum günümü de kutlayamıyorduk, oysa cesurdum ben, yaşadığımız bu ahşap derme çatma evin tepesinden başka binaların tepesine atlayabilecek kadar cesurdum. Büyüdükçe cesaretimin de beni terk edeceğini biliyordum. İzin vermediler gitmeme, kaldım, hep kaldım.

Kaldığım için yok oldum belki de, parka gitmeme izin verselerdi o gün bu trafik kazası belki de olmayacaktı. Belki ben dördüncü, beşinci yaş günümü kutlayabilecektim. Belki mumlarımı tek seferde söndürebilecektim, hatta rüzgar yardım edecekti belki de annemle birlikte. Dileklerim kabul olacaktı...

Sıcak bir yaz günüydü ve henüz üç yaşındaydım hala, üç yaşımın bu kadar uzun sürmesinin nedeni son yaşım olduğu içinmiş. Kaygılanmayı bilmediğim yaşımdaydım, henüz öğrenmediğim, hiçbir zamanda öğrenemeyeceğim kadar uzaktım o yaşıma. Kaygılanmayı ilk önce öğrenmem gerekirmiş meğer.

Güneş tepeye yaklaşmıştı, sanırım öğle vakitleriydi. Babam erken çıkmıştı evden ben yine annemle kalmıştım. Annem kahvaltıdan sonra yer sofrasını toplayıp mutfığa gitti, bende içerde biraz oyalanmaya başladım. Annem bulaşıkları yıkayacaktı, hep öyle yapardı. Ben sessizce kaçıp parka gidebilirdim yine, son zamanlarda bunu tekrarlamaya başlamıştım. Her şey çok güzeldi sokağa fırladığımda. Minicik bahçemiz çok güzeldi, babam yaz sona ereceği için yakında, biz üşümeyelim diye, sobayı kurma çalışmalarına başlayacaktı, bunun içinde soba boruları falan vardı bahçede, yeni almıştı nalburdan. Boruların boyu benden bile büyüktü, aslında bahçemiz çok küçüktü, biliyordum ben küçük olduğum için her şey büyük görünüyordu bana.

Büyümeyen çocuk olarak kalacaktım bu dünyada, hep üç yaşında.

Borulara çarpmamak için özel bir itina ile geçtim bahçeden çıktım sokağa, bahçenin mavi kapısını görebiliyordum. İçimdeki korku “annem fark ederse evden çıktığımı” korkusuydu, kesin çok kızardı. Annem sinirliydi sanırım, babamla sürekli kavgaları olurdu. Evimiz çok az bir rampanın sonunda bir yerde gibiydi ve benim karşıya geçmem gerekiyordu parka gidebilmek için. Caminin önünden geçip, merdivenlerden çıkmak. Sadece bu kadar, sonrası kolaydı. Bu kadardı işte her şey gözümde, birkaç saniye boyunca aklımdan geçirdim, yetiyordu birkaç saniye bana. Üç mumu üfleme kadar zaman alıyordu.

Yine rüzgara bıraktım kendimi, bu defa güneşin ters yönüne gidiyordum, ama geçecektim bu yolu. Nadiren araba geçerci bizim sokaktan, yine geçmeyecekti biliyordum. Tüm bu düşüncelerim bir anda yerle bir oldu, bir arabanın fren sesini duydum ve sonrası.... Uzunca bir çizgi.

Eğer o araba çarpmasaydı bana, yerle bir olmayacaktı hiçbir şey!

Başka doğum günlerim olacaktı belki, başka arkadaşlarım, başka oyuncaklarım. Eğer dikkat edilebilseydi. Annem bu kadar ağlamayacaktı ve bahçede bıraktığım kedi beni bu kadar beklemeyecekti. Karşı evin penceresindeki çocuk beni izlerken gülümsemesi birden silinmeyecekti yüzünde ve o çocuk hep o pencere önünde beklemek zorunda kalmayacaktı, komşular ah vah'larını başka bir zamana saklayacaklardı. Dualar yarım kalmayacaktı belki. Tamamlanacaktı, kaç yaşına gelirim geleyim tamamlanabilir miydim acaba? Bir gün.

Hep üç yaşında kaldım ben ve büyümeyen çocuk oldum bu evde, karşı penceredeki çocuk hala aynı yola bakıyor, o da korkuyor artık karşıdan karşıya geçmeye. Rüzgar yardım etmedi bu defa bana, istese itebilirdi arkamdan beni.

[italik]“Size de kırgın değilim annem ve babam, beni parka göndermediğiniz için, benden sonra bir kardeşim daha olursa eğer, onu götürün parka benim yerime. Ruhum hala topun peşinde, bir oyuncak bebeğin ellerinde, gökyüzüne yükseldi. Yağmur yağınca çok üşüyorum anne, bu yaşına kadar sendin benim annem, şimdi toprak, her yağmur yağdığında; o sarıyor beni anne, sakın kıskanma, seni canlıyken sevdim, sen benim en canlı annemsin!”[/italik]

Doğum günü kutlamanın anlamı yokmuş, eninde sonunda ölecekse insan, dilekler kabul olsa bile her şeyin sonu varmış, ben bunları öğrenmeden ayrıldım dünyadan.

[italik]“Bazı geceler hala rüyama giriyorsun anne, dizine yatırıyorsun beni, ben dizini yastık yapıyorum toprak yerine, topraktan daha yumuşaksın anne ve eteklerin hala pilav kokuyor...”
[/italik]

Öğrenemediğim daha bir sürü şey var, bir de anlayamadıklarım, kaç yıl geçtik bu biten ömrün üzerinden bilmiyorum. Anlayamadıklarımına mana uydurmaya çalışmıyorum, artık eskisi gibi de cesur değilim anne, acıyı öğrendim burada, melekler acı çekmez ama annelerinden ayrılmışlarsa çekerlermiş.

[italik]“Ben sadece seni çok özledim anne, kızma ama bir de o parkı”[/italik]

Yirmi Altı Aralık İki Bin On İki 17 00
Nevin Akbulut

Ellerimizin İsyanı

Ellerim naftalin yumuşaklığında, kadife sıklığında ellerimin derisi, pişmaniye beyazlığında ve kayganlığında.

Acıyı eziyetle bastırmak
Acıya acı eklemek, unutulmak istenen acıyı unutmaya çalışmak içindir.

Soğuğa aldırmadan çıktığım sokaklar soğuğu içime işledikçe ruhum dolar mı yağın dolu'yla? Yüreğimin parçalanmışlığını bir araya getirebilir mi şu içime çektiğim temiz hava? Merhem olur mu yaralara yürüdüğüm yollar ayaklarımı sızlatırken?

Ellerimi boşluğa uzatmakla aynı şeydi ellerimin karşılığını aramak, ellerinin ellerimin uzandığı yerde olacağı düşüncesi hangi masaldan geçmişti aklıma? Ne inandırmıştı senin varlığına beni? Oysa akıllı sınıftandım ben, akıllı geçinirdim, deli oynardım.

Gittikçe genişleyen yollar bizi ayırmaktan başka bir işe yaramadı, ellerimi daha uzaktaki mesafelere uzatmam gerekti her seferinde. Kolumu her uzattığımda yetişebilme ümidiyle, hep az kala kıaldı kolum, mesafeler uzadı. Oysa ben hesaplamıştım bu defa uzanacaktım sana, hayalini tutabilecektim, o zaman gerçek olacaktı her şey, uyanacaktık bu hayalden, gerçeğe doğru el ele gidecektik, uzanacaktık bazen bulduğumuz boş yollara, yoldan geçecek olan arabaların varlığını unutarak, yok sayarak...

Önce sokaklar genişledi, eski ahşap evler yıkılırken, amaç evleri yıkmak değil, yolları genişletmekti. Yollar genişledikçe mesafeler çoğaldı, şehirler büyüdü, bizim mesafemiz de büyüdü, büyümesi gereken aşkın yerine. Aşk küçülürken, mesafeler büyürdü, biraz da gözümüzde büyütürdük. Oluru olmaz yapar, olmazı da çıkmaz yapardık. Tüm suç sokaklarındı, elimizden gelen sadece isyandı; ellerimizin isyanı.

Gözlerimize sevmek yakışıyordu, ellerimize acı, ellerimizde büyümüşü acılar, küçüklüğümüzden beri oynadığımız oyuncak gibi, kar topu gibi yapmıştık acıları; acı topu. İsyan yırtık ellerimizle tuttuğumuz dikenli bir teldi, biz onu bükebilecek acemi birer usta, ama yırtıktı eldivenlerimiz, neresinden tutarsak tutalım; kanatan isyandı ve kanayan ellerimizdi.

Karanlık bir perçem düşse suratımın orta yerine
Aydınlatacak bir elim yok benim.
Elimin tersiyle perçemi geldiği yere gönderecek kadar büyük değil isyanım.

Yüzüme düşen bu gölge ile yaşamaya alışmalıyım. Karanlıkta görmeyi de öğrenmeliyim el yordamıyla bulmalıyım lazım olan yerleri. Ellerimle ezberlersem eğer, hiç unutmam. Tıpkı telefon numaranı çevirirken ezberleyen parmaklarımın aşinalığı gibi. Eller unutmaz çünkü dokunduğu yeri, dokunduğu zamanı, dokunduğu miktarı.

Gözlerime düşen perde ile başladı karanlığım ve isyanım. Kırmızı rengi zihnimden silinmeye çalışırken, ellerim kan kırmızısını ezberlemişti. Gözlerime yansıyan gölgeden göremedim ellerimdeki kırmızılığı, isyanın perdesi kendi ellerimle örülmüştü, şimdi tuttuğum her demirli parmaklık. Her köşe soğuk beton. İmkan olsaydı ve karanlık olmasaydı gözlerimde hissedirdim kırmızılığı.

İki kişilik örgüte mensuptu ellerim. Tek başına isyanlarıyla iki taneydiler, iki kişilik yaşamlarında tek kişilik hayatları. Sonra bir kalem tuttu bu ellerden birine, sağdakine, başladı yazmaya. Yazmak yeter miydi bu isyanı bastırmaya? Yoksa ellerdeki isyan kaleme de bulaşır mıydı? Yazarken bunu hiç bilemedim, düşünmedim de. Ellerimizin isyanının nereye kadar uzanacağını hesap etmedim.

Deli olmak lazımdı düşünmek için zaten, bir gömlek giydirilmeli, en delisinden. Elleri arkadan bağlamalı, ellerin deli olması gerek durmak için, o zamanda anlamsız hareketlerle karşılık verirler biliyorum, durdurmak için bir gömlek gerek deli olan ellere...

Üşüyen ellerimi bağladım gövdemde, şimdi bir kalem icat edilsin, aklımın isyanlarını yazmaya başlasın. Ellerim naftalin beyazlığında, bazen kağıdın derisi batar kalemle birlikte, kalemin ucu en sivri iğne, ellerimi çizer yazarken. Çizmese kağıt kanayacak kalemin ucundan. Ben bir kez daha katili olacağım düşüncelerimin. Deli olmam gerek, ellerimin bağlanması gerek düşüncelerime sahip olmam için. Boş bir odada tutulmalı ellerim, dondurulmalı en buzlu odalarda, hissetmemeli, gördüklerini yazmamak için hapsedilmeli bu eller.

Vidası gevşemiş parmaklarımın, teker teker düşüyor, bileğim başka bir eli tutuyor. Hissetmiyorum tuttuğum eli, belki ölü birinin ellerini vermişlerdir bana. En uzun parmağımdan başlıyor isyan, kalem tutmaktan eğrilmiş kemiğim fırlıyor yerinden. Ellerimi kaldırsam buruşacak tüm kağıtlar, dünya daha bir küçülecek teslim olsa ellerim.

Bilebilsek hakikati; eğik yazının kıvrımlarında arardık, kimsenin elleri yorulmasın, eskimesin, ağrımasın, benim ellerim yazar, nasıl olsa hissetmiyor, ellerimin bu dünyadaki günleri çoktan doldu, uzatmaları yazıyor, bir asırı daha tamamlamaya az kaldı. Tamamlamadan terk edecek bu eller bileklerimi.

[italik]

Ellerim naftalin beyazlığında hala,
Özgür güvercin rengine bürünsün isterdim gökyüzüne uzandığında
Güvercin doğmalıydı ellerim bileklerimde
Yumuşak değil, sert olmalıydı

İsyan ellerde değil, aşkta doğmalıydı[/italik]

On Ocak İki Bin On Üç 11 40
Nevin Akbulut

Not : Fotoğtaf Ben

Yazımı güne taşıyan değerli Seçki Kuruluna sonsuz Sevgi ve Teşekkürlerimle,
Uzun zamandır rahatsız olduğum için yeni görebildim.
Kusura bakmayınız...
Sevgi, Selam ve Saygılarımla,

“Ölseymdim Yaşamayacaktım!”

Yanıma bir çocuk oturuyor, görmüyorum ama aynı sana benziyor, hissediyorum. Baksam sana benzeyecek, istediklerimi sana benzetecek kadar yetenekliyim çünkü seni herkeste bir şeyini bulabilecek kadar tanıyorum. Ama herkesi tanımıyorum, o yüzden bakmıyorum yüzlerine. Belki sana benzemelerinden korkuyorum. Kalbimin hızlı çarpmasından, şu aralar buna gücüm yok çünkü, kalbim belki de en güçsüz zamanlarını yaşıyor.

Şoför o kadar çok duruyor ki ve hızla kalkınca otobüs midem allak bullak oluyor. Duraklar hızla geçiyor gözlerimin önünden, bir varlar bir yoklar. Sevmiyorum otobüsleri toplu taşıma araçlarının hiç birini sevmiyorum bir tek vapuru seviyorum. O başka...

Keşke eskisi gibi sağlıklı olsam da üşüsem yine hep diyorum, şu anlamsız titreme sinir bozucu. Titremesem üşüsem sadece, eskiden ne çok üşürdüm, şimdi başka üşümüyorum titriyorum. Ellerim buz tutuyor, sırtım ve bedenim titriyor. Yüzüm sıcak biliyorum, bir de gözlerim... Bir sıcak suyun içinde yaşıyorlar sanki. Suyun adı; gözyaşı... Bu havalar da nefes aldırıyor bana, bazen düşünüyorum, arabadan çıkan egzoz mu daha kirli, bu şehir mi? Kirli olmasına rağmen seviyorum bu şehri, yalancı ışıklarını seviyorum, insanların sığınacağı bir yalan gibi. Kırgınlıklarımın, aldanişlarımın ardına saklıyorum kendimi, öyle bir boşluk buldum kendime.

Ani bir frenle duruyor otobüs tekrar ve kaçınıcı kez.

İçimden bir şeyler kayıyor, ayağım kayıyor önce. Ruhum bedenimden düşüyor. Ayağım kayıyor, dünya kayıyor, otobüs kayıyor. Önüme gelen her şey kayıyor ama ben çok güçlü hissediyorum kendimi, her şeyi silip süpürecek güçte. Demek böyle oluyormuş... Otobüs kayıyor, sanki bir yere çarpıyor çok anlamıyorum. Tek bildiğim kendimin kaydığı ve hafiflediğim. Dünya yükümüş meğer, dünyayı bırakıyorum ellerimden. Ellerim soğuk, titremesi duruyor sırtımın. Otobüs çarparak duruyor ama ben duramıyorum. Son bir boşluk hissediyorum kocaman. Düştüm. Dünyadan düştüm. Ayağım kaydı, yer kaydı ayaklarımın altından. Tutamadım titreyen ellerimle dünyayı ve akşamı yakalayamadım bu defa.

Hayallerimin de ellerimden kayıp gittiğini hissediyorum. Seni düşünerek girmeyeceğim yatağa ve seni düşünerek uykunun kollarına bırakamayacağım kendimi. Düşler ülkesine seyahat halindeyim, belki artık düşlerimin gerçek olacağı zamanlara gidiyorumdur. Uçurumun sonu, gerçek hayatın başıdır belki.

Ayağa kalkmak istiyorum kalkamıyorum, üşüyorum ama uyumak istiyorum. Gözlerimin kaydığını biliyorum artık, kayan gözlerimle yanımdaki çocuğu aramaya başlıyorum, yok. Her şey dağılmış, paramparça geliyor gözlerimin önüne. Belki de beynim çok karışıktır diye düşünüyorum. En iyisi uyumak mı? Uyumalı! Tüm dertlerden kaçmak için sığındığımız, bize hep kollarını açıp bekleyen liman. Sessiz bu sefer her şey belki de ben duymuyorum.

Ne çok düşlemiştim sonsuz bir uykuyu, bir kaza olacaktı, çektiklerimden sonra bir şey olacaktı ve hayat denilen sahne bitecekti, kırmızı perde kapanırken. Ellerim yavaş yavaş düşecekti bileklerimden, gözlerim de kapanacaktı, kimsenin kapatmasına ihtiyacım yoktu. Onlar her boşlukta damlamaya, her karanlıkta kapanmaya mecburdular.

Isınıyorum.

Daha doğrusu soğuğu hissetmemeye başlıyorum. Soğukla sıcak ortaklaşa paylaşıyorlar sanki bedenimi. Ama sessizce, dağılarak, huzur gibi bu uyku ve sanki yüzyıllardır uyumamış gibiyim. Uykunun kollarına bırakırken kendimi, düştüğümü hissediyorum. Ama rahatsızlık duymuyorum bu boşluktan. Bu boşluk içimin tüm boşluğunu dolduracak gibi. Öyle hissediyorum, bu uyku yetecek gibi. Kollarım uyuşuyor, üzerine mi yattım, başım biraz yüksekte, ama göremiyorum. Boynumu kaldırıp bakamıyorum. Olsun ama acımıyor nasılsa bir yerim. Kollarım yok, ellerim kopmuş gibi bileğimden, ilk zamanlar sızlıyordu artık hissetmiyorum. Bacaklarım da yok. Ama benim hiçbir şeyim yoksa nasıl bu kadar hissediyorum?

Hislerimin de yok olması gerekmez miydi?

Kader önceden yazılsa da içindeki olaylar hep ummadığımız anda olur. Tahmin etmediğimiz anda yaşarız, ölmek istediğimizde ölemeyiz. Ölmeyi aklımızdan geçirmedığımız anlarda da ölüme gideriz, koşarak, sürünerek.

Arkamda neler bırakacağım? Yıllar mı geçecek böyle uyurken? Ben uyurken başkaları ne yapacak? Otobüsteki kadınlar dedikodu yapmaya devam edecekler mi? Siyah tüm kusurları kapatan siyah elbise, bu defa işe yaramadı. Keşke bugün bu elbiseyi giymeseydim, saçlarım parçalanmış, beynim ıslanmış gibi. Gözlerim yerinde mi? Saçımın arkası nasıl kestirirsem kestireyim bir türlü düzgün olmazdı, hep bir dengesizlik vardı saçlarımda da, bir tarafa kayardı. Şimdi nasıl acaba? Keşke topuklu giymeseydim, kırıldı sanırım topuklarım, elbisem de mahvoldu.

Saatler vakitsizliği geçerken, hızla ilerliyor. Sahiplenemiyorum artık kendimi, bana ait olmayan bir bedeni taşıyor gibiyim. Sevdiğim mevsimler kaç yıl uzakta kaldılar, yetişemedim hiç sevdiğim mevsimlere, sevdiğim şehirlere de gidemedim. Hep bir engel çıktı önüme. Takmıyorum dedim, takmıyorum derken de takıyordum insanları. Hep onların istediği gibi olmaya çalıştım. Şimdi ne yararı vardı tüm bunların? Vakitsiz bir zamandan ömrüm gidiyordu.

Kimse yanımda değildi yine. Zaten her şeyi tek başıma yaşamamış mıydım? İşte yine tek başınayım. Ama alıştım artık, sadece yorgunum. Yorgunluğuma bu uyku katlanacak gibi, bedenim ise bu sefer dinlenecek gibi, hem de ilaç almadan.

Tüm zamanların kırgınlığı içime o kadar işledi ki; şimdi tüm kemiklerimin kırıldığını hissediyorum ama hissizim. Acımıyor. Gerçekten bu sefer acımıyor. İntikamını alamadığım zamanların ölü sureti birikiyor gözlerime, yaş olup düşüyorlar taş zemine. Otobüs yuvarlanırken ya da yuvarlarken beni tüm hislerim de beraber yuvarlanıyor. Sana gelmeye çalıştığım otobüsün tekerlekleri altında kalıp eziliyorlar.

Biliyorum; şuan ölmeye kalksam, onca yaşadığım kırgınlıklarımı bırakıp, vücudumdaki görünür kırıklarına bakarlar, ne komik. Beni kendime getirmeye çalışırlar; ben olamazken. Kendim olmaktan çoktan vazgeçtim, başkalarının istediği gibi olmaya başladığımdan beri. Kendim olmama izin vermeyenler mi kurtaracak beni? Beni değil, herkes kendini kurtarma derdinde.

Her ayrılık yeni ümitlere gebeyken, biz neye gebeyiz artık? Bizim için bir ümit var mı? Bırakın boynumu, bileklerimi, kırıklarımı, görünmeyen kırgınlıklarımı sarın becerebilirseniz. Herkes çöksün kirli ellerini üzerimden, günahlarını da kendi çöksün herkes. Yüzümü sıtmadan sonra buz tutmuş. Herkes çöksün sıcak ellerini üzerimden, acıyor. Donmaya alıştım ben, ufacak bir sıcakta yanabilirim.

Titremelerim durmuş, halbuki hiç durmazdı, kalbimi hissetmiyorum, hissedemeyeceğim kadar uzaklara fırlatılmış. Dudaklara alınamayacak kadar kırmızı kalemle yazılmış kaderim. Dokunan kanar, dokunmayan yanar. Omuzlarım başkasında gibi, başka bir taş bulmuş yaslanıyor gibi. Taş soğuk.

Eğer özlerseniz bir gün beni; yaşlı ninenin türkülerine sorun, gökte uçan yaralı, yavru serçeye sorun. Serçe anlatsın size yaralı yüreği. Sadece tek bir papatya dikin, yüreğimin mezar taşına.

Bulamadılar hala arama ekipleri beni! Saklambaç da oynamıyorum ama, oynasam da sobeleyecek gücüm yok. Zaten hep ben yakalandım bu hayatta, hazırlıksız yakalandım her şeye, poz verdiğimde çekmeyen fotoğraf makinesi gibiydi hep. Pozumu bozduğumda çekti beni, hep zamansızdı çekmeleri. Yine aldırmadım. Aldırmadıklarım birikip, beni alıyorlar. Bu sefer direnmeyeceğim. Vereceğim kendimi onlara.

Ama olmuyor yine. Yine ölememişim. Uyanıyorum, soğuğu hissediyorum bu defa. Ölmeye bu kadar yaklaşıp da geri gelmek nasıl olur? Ait olmadığım bir dünyada yaşıyor gibiyim. Şaşkınlığım sadece hissetmiyorum. Yine mi hastane odası? Gözlerimi aralamaya çalışıyorum hafifçe, olmuyor. Kirpiklerimi kırıştırmak gözlerimle demir okları kaldırmak gibi zor ve ağır. Gözlerim aralanıyor, kirpiklerim perde gibi ama nemli. Perde var sanki gözlerimin önünde şeffaf. Karşımda kocaman harflerle "Yoğun Bakım" yazıyor. Yoğun bakılıyorum demek, yine yoğun bakımdayım diye geçiriyorum içimden. Hissetmediğim gibi hatırlamıyorum da neler olduğunu.

Hatırlamamak belki en az acıtanı, hatırlamak bir ceza gibidir ve şuanda ceza çekemiyorum. Ağır yaralıyım. Cezalı olamam. Hemşire geliyor yanıma, yine aynı şeyler, bunları daha öncede yaşamadım mı ben? Çıldırarak üzereyim ama çıldırarak da gücüm yok. Hemşirenin yüzünü o zaman da görememişim, aynısı mı bilmiyorum, iyi ki de bilmiyorum diye geçiriyorum içimden. Ellerindeki bezle üzerimi silmeye çalışıyor, ne oldu ki bana? Çarşaf da bembeyaz. Korkunç ama ben beyaz sevmem ki... Renkli olmalı çarşaf, gri gölgeli zamanlara inatla. En canlısından olmalı çiçekleri, gerçek gibi.

Elim üzerimdeki çarşafta, izin vermiyorum tutup çarşafı kaldırmasına, demek hala beynim yerinde. Aklım çalışıyor. Gözlerimi kısmamdan anlıyor o da."Dokunmuyorum" gibi bir şeyler mırıldanıyor. Anlamıyorum ne dediğini ama dokunmayacağını biliyorum artık. Yarım ağız ben de bir şeyler söylüyorum içimden, dudaklarım uyuşuk, söyleyip söylemediğimi bilmeden.

"Ölseydim yaşamayacaktım!"

Herkes tersini söyler halbuki bunun; "Yaşamasaydın ölecektim" derler. Herkes korktuğunu belli eden cümleler kurar, tersten ya da düzden. Korkulan sevilir. Ama ben yine yaşamaktan korkuyorum. Korkularımız farklı herkesle. Bundan sonra belki her şey daha kolay olacak, hissetmediğim için. Kırıklarımınla birlikte kırgınlıklarım da gitmiş gibi. Kırıklarımın yanında kırgınlıklarımın pek de önemi yoktur belki...

Belki; Ölseydim yaşamayacaktım!

OnBeşOcakikiBinOnÜç 00:51
Nevin Akbulut

Bir Sırrım Var

Karanlığın aydınlık yüzü

Gözlerine bakınca sadece kendimin hissettiği bir sarhoşluğum var benim
Ve senin gözlerime denk gelme olasılığın yüzde bilmem kaç iken bile benim yanaklarımın kızarma olasılığı bu orandan daha fazla.

Yeter ki değsin gözlerin gözlerime, bitmeyen bir sarhoşluk anı ve inanma cesareti ağzından çıkan her kelimeye, kitap gibi.

Bu cesareti nereden buluyordum? Sanki yılların bekleyen birikimleri birikmiş gibi içime, tereddütsüz kapıldım sana. Beklediğim senmişsin gibi. Halbuki beklenenler hiç gelmez ki! Sen yanımdayken öyle samimiyim ki kendimle, içimden istemsizce çıkan duygulara aldırış etmiyorum. Seninle samimiyetim kendimle olduğundan daha az değil. Kendimi sana bıraktığımdan beri bir sırrım yok artık. Sırlar tek kişiliktir, aşklar gibi. Sana kendimi bıraktığımdan beri sır değilim artık.

Tüm gizliliklerimi ele geçirdin, aslında bunun için çok da uğraşmadın, ben kendi ellerimle sundum sana. Şimdi bu gizliliklerin açığa istemsizce çıktığı günden beri ikimiz olmayı becerebildiğimiz kadar sırrız. Sırrımız üç harf "biz" gibi. İkimizi toptasak kaç ederdi, bu bizim toplamı? Biz olduğumuzda hangimiz daha eksideydik? Hangimiz fazla gelmişti bir diğerimize, hangimiz yetememişti?

Cesaret senin yanında var olan bir şeydi, gözlerine bakınca kendimi güçlü bulur, her şeyi yapabileceğime, katlanabileceğime inanırdım. Sen gidince cesaretim de yok olurdu, birden çıkan cesaret kendiliğinden yok olurdu. Kendi kendime kalınca kendimi yemekle meşgul olurdum, nasıl oldu derken kendime en büyük eziyetleri yapardım.

Gözlerinin karanlığında bir nokta ışık ararken nasıl körebe oynuyormuşum kendimle!...

Sır olmayı isterdim senin için, o zaman biliyorum beni çözmeye çalışırdın, ama şimdi gözlerinde aradığım beyaz aydınlık kadar sırrım yok benim, senin gözlerinde de aydınlık yok, hep karanlık, gece. Bu kadar zamandan sonra sır olabilir miyim bilmiyorum, bazen gitmek istiyorum, bilinmez bir ülkenin soğuk düşlerine. Buz gibi hayat yaşamak istiyorum, ellerim donsun, duygularım donsun istiyorum.

Biliyorum hüzünlenirsinde. Çünkü hüzün hep en olmadık yerlerde gizli yere düşen bir tokada, bir kağıt parçasında, denizin dibinde, ateşin cehennem olma düşüncesinde. Ellerim yalnızlık kokuyor, ayaklarım gitmeyi istiyor artık, uzun bir yolun veda öncesi zamanına geldik. Sen de sevmezsin ayrılıkları, söz konusu gitmek olunca ve eğer kalan sen isen. Sadece bana özel olmayan bir üzüntü çöker yüzüne, sonra omuzların düşer. Ellerini nereye koyacağını düşünürken, öpsem mi öpmesem mi diye düşünürsün. Benim yüzümde olgun bir gülümseme, hazırımdır artık gitmeye.

Herkese takındığın ifadenin aynısını bana bakarken de oturtursun yüzüne, çok uğraşmadan. Gönlünün listesi kabarıken düşünürsün, kimi yerime alacağını. Yerim var mıydı onu da bilmiyordum ya! Varsa da nerede, kaçınıcı sırada? Gözlerinde yine ufacık bir ışık aramaya devam ederim ben. Sen artık benim için bir anlam ifade etmeyen şeyler mırıldanırsın, beynimde uğuldama olmasına rağmen gülümserim. Güçlüyüm artık, içimin acısını göstermeyecek kadar tecrübe kazandım ayrılıklarda. Umursamıyor rolünü çok güzel oynuyorum, bu aptal gülümseme yerleşti suratıma, gitmiyor.

Bir daha görüşemeyeceğiz, bunu sen de biliyorsun. Bu daha da ağırlaştırıyor omuzlarını, insan bir daha göremeyeceği sokakları bile özlüyor, ayrılırken hüzünlü gözlerle son kez izliyor. Bir daha göremeyeceklerimize üzülmüyoruz bir ömür. Ama görmek için çaba harcamıyoruz bunun için. Sanırım olması gereken buydu, her biten, giden, olan, olmayan şeyde söylenenler gibi.

Aradan yıllar geçecek, biz yine görüşmeyeceğiz, ben soğuk bir şehir bulacağım kendime, düşlerle yaşayacağım. Sen hayatına kaldığın yerden devam edeceksin. İkimiz aynı anda aynı şeyi yapamayacağız, çünkü aynı sevmedik, aynı olmadık hiçbir zaman. Birimiz daha azdık hep, diğerine yenilen. Tüm ayrılar gibi unutacağız aslında sen unutacaksın. Diğer normal ayrıların arasına gireceksin, ben ise aynı kalacağım.

Yalnızlığımız kazanırken "biz" sana yenildik.

Şimdi aynı otobüste yolculuk eden iki dünyalıyız. Otobüs durunca yollarımız ayrılacak bir daha hiç karşılaşamayacak yolcular gibi. Sen uzun ömürlü bir kelebek gibi olacaksın kozasını terk eden, ben kozasında ölümü bekleyen.

Sana yenilirken biz; mevsimleri suçluyorum. Sen olmadığın için dokunduğun saçlarını kestirdim önce. Bu sene daha bir eksikim yaşamaya. Kıyafetlerim de rengini kaybetti, aslında kaybetmedi de, renksiz giyinmeye başladım.

Renklerimi aldı zaman, öyle rengârenk değilim artık, solgun bir çiçek gibi. Zamana ayak uydurma çabalarım da sınıfta kaldı. Burası çok soğuk olduğu için bir de ellerim ve dudaklarım yara oldu. Kalbimdeki yaraları saymazsak alıştım sayılır.

Sen bizi ıskaladın, ben de hayatı.

Onu kazanma gibi bir telaşım yok artık, o beni çoktan kaybetti, seni kaybettiğim yerde.

Yıllar geçiyor, önce saçlarım terk ediyor beni, sonra itimat eden yerlerim. Güven yerini itimatsızlığa bırakıyor. Günler birbirinin aynı olsa da, birbirine benzemeden geçiyor. Ellerimde kırıklar, kalbimde fazla zaman kalmadı. Ben hep sen yetimi!

Artık sırrım var benim, ağzımdan çıkacak hakikatleri kalbime tıkadım.

Konuşmadıkça büyüyen

Suskunluklarımla beslenen bir sır

On Altı Ocak İkiBinOnÜç 18 50

Nevin Akbulut

Bir Gün

Koşmak hayatı ne kadar yaklaştırır bize?
Neyin önüne geçebiliriz koşarken?

Ancak bir otobüsün peşinden koşarken yetişebiliriz gideceğimiz yere. O kadar işimiz varken geçemeyiz hayatın önüne, bazen yanına bile yaklaşamayız, uzaktan bakarız ona. Gidişleri seyrederek. Her gün aynı şeyleri yaşarken, farklı olmanın telaşlı kıpırtısını içimizde hissederiz. Ömrümüz koşarak geçer ve yine de varmak istediğimiz noktaya ulaşamayız. Çünkü çok işimiz vardır. Yaşamak için sürekli bir şeyler yapmamız gerekir, kendi istediğimiz şeyler de değildir çoğu zaman, yapmak zorunda olduğumuz şeyler.

Sabahları saatin zili ile uyanırız, telaşla bazen de istemeyerek yataktan kalkarız, kahvaltı ise bizi yer biz onu yemeye çalışırken, istemeyerek birkaç lokma atıştırırken, saate bakarız, hızlıca toparlanıp çıkmak için. Otobüs durağına kadar bazen nefes nefese kalırız. Kuyruğa girip, otobüsü beklemeye çalışırız. Zamanından önce gelmişizdir durağa ama bizim gibi o kadar çok koşturan insan vardır ki, onlardan önce binip cam kenarı bir yer bulmayı isteriz.

Mesai başlar sonra, canımız sıkındır çoğu zaman, anlamayan insanlarla uğraşmak zorunda kalırız, sıkıntılı bütün işler bizi bulur. Kendimize kalamayız hiç, yine de bir koşturma bir telaş, içimizde sıkıştırdığımız bir şeyler vardır hep, mesai bitiminde dışarı çıktığımızda gökyüzüne bakıp, bırakacağımız. Gökyüzü görünüyorsa tabi...

Akşam olur savaş gibi bir gün daha bitmiştir, durağa geldiğimizde yorgunuzdur, omuzlarımız düşer ve yüzümüze damlayan yağmurdan başımızı önümüze eğeriz, bir rahatlama gelmiştir tüm bedenimize yorgun olduğumuz halde, kollarımızın yana düşüşü bundandır. Eve gittiğimizde akşamımızın yarısını yitirmişizdir. Yaz saatleri biraz daha iyi gelir bize, çünkü işten çıktığımızda aydınlık havayı karşılayabiliriz ama kış saatleri öyle değildir, zaten kısa olan günümüz biraz daha kısaldır. Kış izin vermez bir yere kıpırdamamıza. Zaten vaktimiz de yoktur, çok işimiz vardır, hayatı yakalamamız gerekmektedir.

Bir de beklemek zorunda kaldıklarımız vardır, beklerken söyleyemediklerimiz. Bazen terk edildiğimiz, unutulduğumuz olur, herkes bir yerlerde bizim gibi koşturmacalar içinde. Çok konuşsak da belli başlı cümlelerin dışına çıkamayız, sınırlanmıştır kelimelerimiz ve adımlarımız. Daha çok koşturmamız gerektiğini düşünürüz savaşımız kendimizle aslında.

Günler birbiri ardına böyle devam eder. Bir şeyleri yenme telaşı okul yıllarında mı aşılandı bize? Bence sakın olmalıyız artık, nasıl olsa gittiğimiz bir yer yok yetişeceğimiz. Ancak satırlara yetişiriz biz satır bitiminde nefes alabiliriz bazen de nefes almadan yazmak isteriz, bitince rahatlarız. İçimizin yorgunluğunu bu şekilde atabiliyoruz sanırım.

Bir de sustuklarımız var. Susup bir köşede beklediklerimiz.

Hayatın içinde bu kadar koşturup yetişmeye çalışırken, bir köşede susup beklediklerimiz var, bekleyip biriktirdiklerimiz, biriktirip çürüttüklerimiz.

Koşmak da bir şeyi değiştirmiyor artık, ayaklarımızı acıtmaktan başka. Alışılmadık kas ağrıları dışında değişen bir şey olmuyor, hele hiç bilmediğin bir yolda, yetişemeyeceğini bildiğin birine koşuyorsan, küçücük bir umut için yapıyorsan bunu ve değmiyorsa...

[italik]Şimdi susup arkama yaslanıyorum, yaslandığım soğuk bir duvar, betondan. Ahşap binalar yerini betonarme binalara bıraktığından beri daha yalnızız, evlerimiz daha bir soğuk. Sustuklarımda pişmanlığı yaşamamak adına konuşuyorum sürekli, duvarlardan başka dinleyenim yok. O da yetiyor gerçi. Anlaşılmaz olduğumu bildiğim için, canlı dinleyenlerle cansız dinleyenler arasında fark olmayacaktı.

Koşmuyorum. Koşarsam yetişemeyeceğim bir hayat var önümde, neyin telaşını yaşadığımı henüz bilmeden bekliyorum yine, hayatın bir adım gerisinde.

Ulaşamadığım sevgili
Beklediğim geçmiş
Uzaklaştığım gelecek

Hayat ulaşamadıklarımızla dolu ve günler beklediklerimizle geçiyor.

Küçücük bir umut düşüyor yüreğimin en uçsuz bucaksız kıyısından yere;
“Bir gün diyorum, bir gün”[/italik]

Yirmi Bir Ocak İki Bin On Üç 11 50
Nevin Akbulut

Nadasa Bıraktım Yüreğimi

Yeni alınan bir elbise gibi artık sevinçlerim, elbiselerin rengi soluk, güneş gelmediğinden beri cıvıl cıvıl değil artık renkler. Rengimin yetemediği zamanlardayım. Kendime fazla gelirken, solan renklerin içinde cıvıdayamayan kuşların sesini arıyorum. Bir kuş resmi konuyor elbisemin göğsüne. Elbisemin deseni özgürlük şimdi, bedenim yerde çırpınırken, çıkmaz sokaklardan kaçma planları yaparken, elbiselerim özgür, kuş gibi. Ellerim bir tek yukarılarda, olmak istediğim yere bir tek ellerim yetişebiliyor. Ayaklarım yerde, sağlam bastığımı zannediyorum, arada tökezlesem de.

Küçükken akşamları balkona çıkıp, koltuğa uzanıp geçen uçakları saymaya çalışıyordum, uzaklarda küçücük yıldız gibi görünüyordu hepsi de, arada azalıp çoğalan ışıklarıyla bana göz kırptıklarını düşünürdüm. Sayamazdım, o kadar çok uzaklara giden vardı ki, parmaklarım yetmezdi saymaya, sonrasında da büyük sayıları bilemezdim. Şimdi biliyorum tüm sayıları bilmek saymak anlamına gelmiyor. Bazen sayılmıyor gidişler, gelişler hoş karşılanırken, gitmek kelimesini saklıyoruz içimizin en ulaşılmaz noktasına bir yere.

[italik]

Yüreğimi nadasa bıraktım!

Bu gidişin ardından

[/italik]

Gökyüzünde hala gözlerim ama sen uzaklara gittin, gökyüzüne değil ki... Yıldızları saymaya başlıyorum içimden, büyük, küçük, uzak, yakın ayırmadan. Saymıyorum yine bir çoğunu, ertesi gece tekrar geldiğimde lacivert gökyüzünün altına tanıyamıyorum yıldızları, sanki hepsi yer değiştirmiş, hepsi değişmiş. Yıldızlar da değiştirmiş. Onlar da yakınlaşıp uzak durmuş. Ama hiç birisi göz kırpmıyor bana, gelmen için bir dileğim var yüreğimde sakladığım, gidişini sakladığım yerin yanına, o dileği çıkarmayı bekliyorum gecenin yüzüne ama bir yıldız kaymalı bu gece, kaymıyor. Gelmen için bir yıldız bile kıpırdamıyor yerinden.

Ay'la kavga ediyorum, yıldızlara söylesin diye, güneş olsaydı ona da söyledim yıldızların kayması gerektiğini. Ayın tümünü gördüğümde, bütünlüğüne inanırdım, bölünen ayın yarısını gördüğümde hiçbir şeyin tam olmadığını öğrendim. Yarımдық tümümüz, yanımda olmayışın gibiydi bu yarımlik, ayın diğer yarısının olmaması gibiydi. Ay'dı kocamandı, ama o da yarımdaydı şu günlerde. Gittikçe inceliyordu bazen, hilal şeklini alırken. Bazen ben de öyle oluyordum, sen yokken gittikçe azalıyordum.

Nadasa bıraktım yüreğimi!

Kullanılmayan bir odaya kilitledim, eski eşyaların yaşamaya çalıştığı, tozlu bir odada nefes alma çabalarını izliyorum bir köşede oturup, yüreğim kullanılmayan eşyalar arasında artık. Ben rahatım yüreğimi kullanmadığım için ve kullandırmadığım için, bunun rahatlığını tüm bedenimde hissediyorum sadece anlamsız geliyor zamanla her şey. Bedenim içi saman doldurulmuş korkuluk gibi, sadece tarlalarda asılmıyorum, gerisi aynı. Aynaya bakınca korkmuyorum kendimden ama içi boş zamanları yaşıyorum.

Elini bana uzatman fiziksel olarak birkaç saniyelik gösteri olmasına rağmen hissettiklerimi yıllara sığdıramazdım. Seninle olan hiçbir şey sığmazdı ne yıllara ne zamana... Zaman hükmünü seninle yitirdi. Zaman zarfını yırtıp atmıştık biz dünyamızdan. Bulduğumuz mekânın koordinatları silinirdi hafızalarımızdan bir anda ve takvim yaprakları artık sıralarını kaybetmişti. Hangisi diğerinin önüne geçtiği belli değildi, bazen zamanın çok gerilerinde bulurken kendimizi birden ilerdeki bir yaprak düşerdi payımıza. Gel-git zamanlarda kaybolurduk.

Varlığında duran zaman yokluğunda hangi evreye taşındı? Şimdi takvimler yerli yerinde, tüm yaprakları sırayla düşüyor, hepsi oturdu yerine. Zaman bu kadar dürüst davranırken bana, geçmişini anmak en büyük ihanet oluyor sanırım. Dokunduğün ellerime bakıyorum, yüklü zaman geçse de üzerinden. İsteyince kokusu sınıyor hala üzerine ellerimin. Tırnak diplerimin sızısı ellerime iğne batmış hissi veriyor. Ellerim acıyor, zaman geçiyor. Takvim yaprakları her gün değişiyor, her gelen gün misafir olduğunu bilerek bir sonrakine bırakıyor koltuğunu, bunların arasında koltuk sevdası yok, hepsi gidiyor. Kendilerinden sonra gelen günü gitmeyen gün ilan ediyorlar aralarında, ama o da geçip gidiyor.

Takvimlere bakarken hangi günde olduğumuzu unutuyorum, ben bu gündeysen sen neredesin? Unutuyorum, gözümün içine bakan günlere rağmen. Ellerimin en son ne zaman ısındığını unutuyorum, zaman soğuk geçiyor ve bu yalnızlık çok çetin.

Biliyorum birbirimize paralel zamanları yaşıyoruz aynı saniyelerde nefes alıyoruz belki. Belki aynı anda duracak kalbimiz, ellerimiz buz tutarken. Biz tutamayacağımız ellerin hayaline tutunacağız tutmayan ellerimizle.

[italik]Diyorum ya;

Nadasa bıraktım yüreğimi

Sessizce.
Çekmecelerde saklıyorum aşkı
Ellerim uzanmıyor çekmeceye
Donan parmaklarımın gücü yok hissetmeye
Çekmecenin kulpuna tutunup açmak için... [/italik]

Yirmi Üç Ocak İki Bin On Üç 19 00
Nevin Akbulut

Kız Çocuğu / Kesim

[italik]Kesim[/italik]

Güzel kesmeyen tırnak makasıyla tırnaklarımı güzel kesmeyi beceremediğim yıllarda öğrendim güzel kesim için önce doğru malzemenin gerekli olduğunu...

Oysa annemle babam da bilmiyorlardı doğru düzgün kesmesini, kanatlarımı yamuk yumuk kesmişlerdi, kenarlarındaki girintili çıkıntılı görünen çirkin izlerden anlıyordum bunu. İlk kötülüğü belki de onlar yapmıştı bana, güvenliğim için. Tırnakların düz kesilmesi gerektiğini de bilmiyordum, saçlarım da hiç dümdüz olmazdı, küt kesim olmasına rağmen. Şuanda da kendi isteğimle devam ediyor bu uyumsuzluk.

Kanatlarım değil, özgürlüğüm kesilmişti, bir kızın en çok sahip olması gereken şey ellerimden alınmıştı, bana hiç sorulmadan. Sorulsa cevabım ne olurdu bilmiyorum ama bunu istemezdim, cevap verebilecek yaşta değildim belki de. Azat olmayı bekleyen kuşların geçici özgürlük düşüncesiyle teselli buluyordum. Onlar kafesteydi ama kanatları vardı, bir gün kafesin kırılma ihtimali vardı, bir gün küçük bir kız çocuğunun korkarak kafese yaklaşıp aklından geçen ilk düşüncesi uygulamaya ihtimali vardı, kafesin aniden açılıp, kuşun açık pencereden hızla gökyüzüne uçup, özgürlüğüne kavuşması ihtimali vardı. Benim kanatlarım yoktu, gitmeye çalışsam en yakın istasyonda yakalanırdım.

Pembe patiği ayağımıza giydiğimizde yazılıyordu kaderimiz, daha önce çizili olan. Tüm suç pembe rengindeydi belki, biraz daha sağlam duran bir renk düşseydi kaderimize belki bizim adımıza karar vermelerinden kurtulurduk.

Babamın haftada 3 kere tıraş oluşu geliyor aklıma, pijamamı giyer karşısında oturur, izlerdim, çok hoşuma giderdi, özellikle de bembeyaz köpükler, babam daha bir yaşlı görünürdü ama gözleri hala genç mavi bakardı. İtina ile jileti gezdirirken yanaklarında nasıl kesmediğine hayret ederdim çocuk aklımla. Kanatlarıma bu kadar özen göstermemişlerdi oysa. Tanıdığım tek yetişkin erkekti belki de izlemeye bu yüzden doyamazdım. Ona hayranlığım henüz bebek yaşlarımda başlamıştı, buna eminim, sıcacık elime dokunduğunda bir parmağını tutabilecek kadardı ellerim. Gücüm; o parmağı hiç bırakmayacak kadardı.

Zaman geçip giderken önce babamın ellerini aldı benden, babamın elleri çekilince üzerimden o zaman farkına vardım kanatlarımın olmadığını ve aslında düzgün olmadıklarını. Belki de kanatlarımın düzensiz kesilişi başka biri(leri)ne çirkin görünmem içindi. Yine o başka birinin yanında hep kalmam içindi özgürlüğümün katledilişi.

El birliği ile özgürlüğüm yok edilirken kaza süsü vermeye bile gerek duymamışlardı, çünkü bu normal bir şeydi, normal bir yerde yaşıyorduk, çoğunluk bunu yapınca da normal görünüyordu her şey. Kimse bunu yaparken utanmıyordu biz acı çekerken onlar çekmiyordu. Bizim iyiliğimiz içinmiş. Sürekli bunu tekrarlıyorlardı.

Normal değildi bu!

Küçükken tırnak kesmelerim geliyor aklıma o kadar kolaydı kanatları kesmek, bu insanlar çok şeyi kırıyorlardı, aslında en değerli olan şeylerimizi, kalplerimizi... Bizim yaşamımıza devam etmemiz için en çok onlara ihtiyacımız vardı, kanatlarımız ve kalplerimiz. Ama en çok onlarsız kalıyorduk.

Normal olmayan bir dünyada normal gibi yaşamaya çalışıyoruz ve yaptığımız her şey onlara göre anormallik. Kanatlarımızla birlikte belki sesimiz de kesildi bilemiyorum bu suskunluğun nedenini, belki canımız hala acıyor, acıdan konuşamıyoruz. Sesimiz ince belki de duyuramayacağımızı biliyoruz artık. Duymamakta direnip, ısrar eden o kadar çok yakınımız var ki...

Gerçek şu ki; özgürlüğümüz başkalarının elinde ve kanatlarımızın kesildiği yer hala acıyor. Bazılarımızın saçları su sıralar düzgün kesiliyor, bazılarımızın tırnakları özenle düzeltiliyor. Ama hala başkalarının elinde hayatımız, yolumuz, devam etmemiz gereken hayallerimizin ucu hep başkalarına bağlı.

Çünkü kız çocuğuyuz hala büyüyüp kocaman olsak, küçülüp minicik olsak da değişen bir şey yok hakkımızda alınan kararlar hep aynı. Bir başkası hakkında hüküm vermek bu kadar kolay onlar için.

[italik]Kızgınım ama öğreniyorum kızgınlığımı gizlemeyi, kanatlarımın kesilen çirkin yerlerini saklamayı, hayata tutduğum ellerim çıplak artık, göstermeye çekinmiyorum ve yüzümü saklamıyorum. Gözlerimi dikebiliyorum artık birilerine ya da bir şeylere, bu kadarlık cesaretim var. Bir gün içimdeki çığılı dışarı çıkarmayı hedefliyorum şimdi.

Çığılım sonsuz bir konuşma olacak
İçimden yazmalarım bitmeyecek !...[/italik]

Yolcu Bekleme Salonu

Yolcu bekleme salonundayız, adımız çağrıldıkça sırayla gidiyoruz, ait olduğumuz dünyaya. Bir sigara içimlik vaktimiz vardı bu salonda, hatta sigara içmek de yasaktı, dışarı çıkmak zorunda kalıyorduk, neyi beklediğimizi bilmeden bekliyorduk, bizi almaya gelecek olanı. Upuzun bir tren değildi bizi götürecektir olan ya da bir otobüs değil bu sefer, sanırım uçarak gideceğiz ama ortalıkta uçak falan da görünmüyor. Hazırlık yapmak gerekirdi gidebilmek için.

Oysa sigarayı içimize çektiğimizde, gökyüzüne yayılan dumanın gidişini bile izleyemedik, belki dumanımızdan önce gideceğiz, arkamızda bıraktıklarımız dumanımızın şeklini takip edecek, belki de o şekilden anlaşılacak neler yaptığımız, arkamızda bıraktıklarımızdan anlaşılacak nasıl birisi olduğumuz.

Büyük bir gürültü geçiyor önümden, sonradan edinilmiş umutlar, takma gülümsemeler, asık suratlar... Lodos esiyor bir taraftan; "Dokunma soluma" diyorum, az ilerden git, değme tenime, üşüyorum zaten çok fazla.

Dünya ters dönüyor beklerken, dünyanın suları dökülüyor başımızdan aşağıya, ıslanıyoruz. Sudan hayaletler çiziyorum kendi görebileceğim kadar yakınımda, dumanla ruh bulsun istiyorum gökyüzünde hayaletler, tüm kimliksizliğimle sahipleniyorum. Dünyaya göre pek renkli kıyafetler giyinmiyorum, soluk siyah kıyafetlerim, hüznüm gibi. Farklı evlerdeki hayatlara takılıyor ömrüm, ayakkabımın taşa takılması gibi, bazen irkiliyorum, bazen tökezliyorum. Kaldırım taşlarında alırken soluğu, bazen gidecek bir yer bulamıyorum, gelip geçici bir yolcuym ben aslında, sadece bekleme salonundaki kadar sürem.

Farklı evrelerde ayrılıklar yaşıyoruz, birileri kavuşurken biz ayrılıyoruz. Hüzünler yaşanırken başka bir bölümde, biz mutlulukları yaşıyoruz belki. Bir yerlerde erken ayrılırken yolcular, aklımızda ölüm korkusunu nakış gibi işliyoruz, sonra sevinmeye ya da üzülmeğe devam ediyoruz.

Bu savaş bitmeliydi, olmamalıydı hiç.

[italik]

Şimdi öylesine pişmanım ki, seni beklerken kendimle yaptığım savaşlara. Kendi kendimi yediğim, yendiğim günlere. Üzüntü kabında durmalı, sevinçler kabına sığmamalı, taşmalı. Ama bitirdim tüm savaşları artık beynimde. Bitti, kendime mağlup olduğum günlerde son kez vurdum ağzımdaki kesik usturayı dilime. Son kez acıdı kelimelerim, son kez kanadık birlikte. Şimdi ellerimi gökyüzüne kaldırıp bekleyebilirim ölümü. Bu savaş bitti artık, hiçbir şey hissedemeyeceğim kadar kaybettim. [/italik]

Oysa tamamlandığımı zannetmiştim seninle, hiç ölmeyecek gibiydik, nasılda unuttum bir an yolcu salonunda olduğumu, nasıl inandırmıştın beni yarım olmadığımıza. Şimdi ikimiz de farklı evrelerdeyiz, ömürlerimiz bile farklı, tıpkı doğum günlerimiz gibi, ölüm günlerimiz de farklı. Azrail adımızı seslenecek, bir sınav heyecanı içinde terk edeceğiz bu salonu. Beklerken yorulmuştum zaten, umarım önce benim adım yazılmıştır o deftere.

Yolcu salonunun sessizliğinde dışarıda ip atlayan çocukları seyrediyorum, öylesine habersizler ki hayattan, oyuna dalmışlar, biz büyükler de öyleyiz zaman zaman bu oyuna katıldığımız oluyor. İp her çevrilisinde birkaç saniye geçiyor ömrümüzden, saat gibi, her çevrilisinde yukarı bakıyoruz, ipin nereye kadar uzandığına. Sonra aniden bir top düşüyor payımıza, dünyanın uzaya düşmesi gibi, kendi başına yuvarlanamayıp camı kırıyor. Biz dünyada olmak için kimin camını kırdık, kimin canına denk geldi attığımız taşlar?

Dünya şimdi uzaya fırlatılmış top gibi, sadece su var etrafında, bir de topa sımsıkı yapışan bizler, bir gün düşeceğimizi düşünmeden kapılıyor topun yuvarlanışına, zamanla cam kırıkları batıyor bedenimize, iyileştirip tekrar devam ediyoruz.

İyileşir miydi yaralar böyle kolayca? Gerek var mıydı buna? İyileşmeye, iyileştirmeye... Zaten az sonra adımız çağrılacak gidecektik sevdiğimizizi, sevmediklerimizi bırakıp. Belki hiç tahmin etmediğimiz kişiler ağlayacaktır gidişimize, belki sevgilimiz terk ettiğinde bizi tıpkı onun üzülmemesi gibi bir şaşkınlık yaşayacaktık, "üzülmüyor" diyecektik. "O ağlamadı gitmemize, zaten bekliyormuş gibi bir şey oldu" diyeceğiz belki.

En içime kapanık zamanlarımı açığa çıkardın sen, en suskun anımı kolladın beni konuşurmak için, şimdi sussam susabilir miyim?

Gitsem ne kadar uzağa gidebilirim?

Adım çağrılırsa giderim, ağlamadan üstelik!

Hepimiz aynı beyaz üniformayı giyip gideceğiz, şimdi rengarenk zamanları yaşayabilir miyiz, bu kadar renksiz ve sessizken gidişimiz?

Gece, karanlık renksizliğimizi hatırlatmak içindi belki... Büyük çığlıklar koparken gidişimize biz sessizce gideriz, tıpkı senin gidişin gibi oldu, ama bu defa ben de sessizim. Sen sessiz gittin, ben çığlıklarımı yuttum, hatta bazı zamanlarda konuşmadım çığlık çıkmasın kelimelerimden diye. Şimdi çığlıklar kopuyor etrafımda, bu sefer ben tepkisizim, hiçbir şey hissetmiyorum, çünkü bu savaş bitti. Rahatım artık, hem de hiç olmadığım kadar, yolcu salonunda en yalnız sandalyeye oturdum, arada sarsılıyor sandalye, aldırmiyorum. Artık şaşırıyorum çünkü hiçbir şeye, tepkisiz ve

sessizim. Gidişim ses getirir belki biraz, belki o zaman aklında bir çığlık sesi kadar yer ederim, bir başkasının çığığı...

Ansızın birisi çıkar karşımıza, kendisini her şeyimiz olduğunu hissettirir, sonra herhangi birisi olur, gelmeden hiç olmadığı gibi. Ama o zaman varlığına şahit olmamıştık, şimdi nasıl herhangi birisi olacaksın?

[italik]Sana herhangi birisi gibi bakabilirim
Ama yüreğim, hem gözler de yalan söylemez ki...

Yarını düşünmüyorum şimdi, birkaç saat sonrasını, daha fazlasını istemeye hakkımız yok çünkü biliyorum.

Ben sadece bir anons bekliyorum, adımın son kez seslenileceğı bir çağrı ve sessiz bir uğurlama, ardından ezan sesi...
[/italik]

Yirmi Dokuz Ocak İki Bin On Üç 18 40
Nevin Akbulut

Çaya ve Biraz da Sana

Sen oturmamış çayı çalkamıştın, bir daha oturmazdı taşlar yerine. Bir daha durulmazdı bu bulanık su. Ve ben artık hep puslu taniyacaktım seni, kış gününde soğuk pencerenin, diğer tarafında soba yanarken cama çıkan buğu gibi olacaktın. Hep camın diğer tarafında kalacaktın. Doğru ya sen hep bilinmezliği severdin, tam olarak yanımda olmadığın gibi tam olarak da görünmeyi istemezdin. Ama bu bana mahsus bir şeydi, sorunun benimleydi, banaydı bilinmeyenlerin, bildirmek istemediklerin.

Çaydanlığın altındaki suya dem karıştırmıştın, artık umutlarımız bulanık sularda yüzmeye çalışacak ama önünü göremeyecek hiçbir umut, biz de göremeyeceğiz kaybolan umutları, oralarda bir yerlerde olduğunu bilecek, ama yakalayamayacağız, peşinden koşmak için yönünün belli olması gerek umutların.

Sonra aniden bir şey oluyor
Biz umutların olduğu yöne bakarken...

Ellerim kıvrım kabiliyetini yitiriyor, ellerim buz soğukluğu sertliğinde. Hava mı soğuyor birden, bilmiyorum. Ama parmaklarımla kavradığım bardağı hissetmiyorum artık, yere düştüğünü görüyorum, parçalara ayrılırken, hiçbir ses (şingirti) duymuyorum. Sanırım ellerimin hissiyatıyla birlikte duyma kabiliyetimi de yitiriyorum.

Kırılan bardağa bulanık su ile çay demlemiştik, bir daha hiç dolmayacak bir bardağa, doğmayacak umutların koşturmalarını hayal edecek kadar ileri götürmüştük işi. Umut denilen uyuşturucunun kollarına bırakmak kendimizi daha kolay gelmişti, rüyadan uyanmaktansa uyumaya devam etmek daha kolaydı hep, rüya görmesek bile. Sıcacık yatağı terk etmek hem de kış günü zordu.

Çaydanlığın dibi kireçlenmiş umut kırıntılarıyla dolu, suyu tükendiğinde anlıyorum çaydanlığın da artık sabrının kalmadığını. Yanmak için çok neden var, bu kışta, bu soğukun tam ortasında, kırılan bardak yerde yatarken, parçaları her bir yana dağılmışken yanmak en olası durumdu.

Sen gidiyorsun, ben “bu nasıl oldu” tedirginliğini yaşıyorum, sanki daha önce gitmemiş gibisin. Evet bu sefer gelirken, gerçekten gitmemiş gibiydin, hatırlıyorum. Bir çay içimlik zaman için gelmişsin, ellerimin hissini kaybettiği bir anlık boşlukta gittin, o bir anlık boşluğa gömüldün belki de. Bir daha üzerin açılmamak üzere örtüldü, o bulanık sudaki umutlar gibi.

Çaydanlık yanıyor,
Umutlar yanıyor
Kızarmaktan daha fazlası bu, umutlar kararıyor.
Ben sesimi çıkaramıyorum!

Artık biliyorum ses çıkarmanın anlamsız bir isyandan öte, bir şey getirmeyeceğini. Uyuşukluğum ellerimden sonra bedenime yayılırken sessizce izliyorum bu gidişini de. Gelene kadar belki de hissetmeden kalacağım bu koltuğun üzerinde. Umutlarım sürükleniyor ama peşinden, annesinin elinden aniden kaçıp, kurtulan çocuk gibi fırlıyorlar sokağa. Tutamıyorum, ellerim hissetmiyor çünkü. Yerde yatan cam kırıkları gibi, söz geçirmiyor umutlar da. Şimdi canlansa o yerdeki cam parçaları, gelip bedenime sapsansalar, sadece izlerim, hissetmeden. İşte bu kadar hissizim artık gidişine.

Aynı dalgınlıkla hissetmeden yaşayacağım tüm mevsimleri, bir güne birkaç mevsim sığarken buralarda, bir güne de yükünce acı sığabiliyor. Bize sessiz sedasız yaşamak kalıyor, hissizce. Mevsimlerin gidişine ses çıkaramadığım gibi susuyorum. Tutmak mümkün müdür beyaz karları çok sevdiğimiz halde? Tutamıyorum seni de. Zaman ayaklarımın altından geçiyor, ben oturduğum yerde kalıyorum, arkamdaki pencereden mevsimler geçiyor, çaydanlık patlıyor, tüp bitiyor, ev yanıyor. Koltuk yanıyor, ben kalıyorum.

Bir tek yerdeki cam kırıklarına bir şey olmuyor, onlar benimle yaşıyor, soğuk, cansız ama yaşıyor. Elle tutulabilir büyüklükte, gözle görülebilir canlılıkta ve bu cansız evde canlılar. Hayallerin pencere parmaklıklarına asılı olduğu bu ev, yalnızlık kokuyor şimdilerde biraz da yanık. Simsiyah her şey, pencerelere kadar, film çekmiş gibi.

Belki ben de bir masaldayım, belki elma yedim hakkım olmadan. Cennetten kovuldum, hep elma iş açmıyor mu başımıza? Pamuk Prensesken de böyleydi, o zaman da zehirlenmişim. Şimdi ben beni öpecek Prensi nerden bulacağım? Ev yanık diye gelmez ki...

[italik] Neyse...

Yazacaklarımı yine sonlandıramıyorum ve her yazdığım yine olmuyor gözlerine, az geliyor, az kalıyor. Yüreğimdekileri kağıda dökemiyorum belki de beceriksizliğim bu.

Sen en iyisi gel. Olmadı yıkarız bu evi, yeniden yaparız, gelirken çay getirmeyi unutma, belki yeniden demler içeriz, bu defa kırılmaz belki bardaklar, ellerimiz gerçekten hisseder bu sefer. Umuyorum gelmeni ve pencerelere astığım hayalleri biriktiriyorum içimde. Sen gel hayal kurmak benden, bir sürü biriktirdim, söz veriyorum hayal kurmaya çalışmayacaksın yeniden, bilirim yeni hayal kurmak yeni ev kurmak gibidir.

Şimdi uyuyorum

Biraz da susuyorum

Tırnak içine aldığım adını öpüyorum[/italik]

Otuz Bir Ocak İki Bin On Üç 13 30

Nevin Akbulut

Not : Fotoğraf (Ben)

Olmayan Saçlarım

Hastalığımın benden uzaklaştırdığı saçlarımı
Zamanın geri getirmesi;
Sadece hayattan hıncımı alabilmeme neden olmuştu.
Olan yine hep saçlarım oluyordu,
Onlar bir gelip bir gidiyorlardı.

Saçıma bir bandana takıyorum, olmayan saçlarımı saklamaya çalışıyorum. Yetmiyormuş gibi üzerine de şapka, kendime yeni tarzlar yaratmaya çalışıyorum. Bunların nedeni tabii ki olmayan saçlarımı saklamak, olmayışını gizlemek...

Sokağa çıkmak ne zor şu günlerde.
Saklamak bir şeyleri, insan evde gizlemez mi kendini? Ben sokaklarda gizliyorum kendimi, karanlıklar saklar beni ancak. Güneşi sevsem de yaklaşmıyorum artık güneşin olduğu yerlere, تنها deniz kenarları tam bana göre, saklamalıyım saçlarımı ve ellerimi hatta kollarımı da.

Hep bir şeyleri gizlemek zorunda kalıyoruz, değişim zordur. Kendine bile yabancılaştığın zamanlarda kendini başka insanların içine çıkarmaya çalışmak, yadırganmamak ruh özgürlüğünün kayıp olması gibi, sokaklarda kaybolmak gibi. Adres sorarken birilerine, yüzdeki o tedirgin bakış gibi, kedilerin endişeli yüzleri gibi.

Hele aynaya baktığımızda her gün gördüğümüz görüntüye artık sahip değilsek kendimize benzemeyen başka birisi olmak zordur. Yıllarca hep olduğumuz görüntünün dışına çıkmak doğup büyüdüğümüz evden ayrılmak gibi gelir çoğu zaman. Alışmak zaman alırken biz hep eskileri, eski halimizi özleriz. En çok da sağlıklı ve saçlı günlerimizi...

Hasta demek istemiyorum ama, yine öyle bir sabaha uyanıyorum, üzerinden çok zaman geçmiş olmasına rağmen nasıl da dün gibi hatırlıyorum her bir karesini o günlerin. Sızılarla işlenmiş belli ki beynime, şırıngaların bedenime kazınması gibi. Her bir anın yeri var beynimde, en utandığım zamanlar, en sıkıldığım en acı çektiğim anlar.

[italik]Bir yaz sabahı, günlerden Pazar. Oldukça güçlü esen bir rüzgar. Arkadaşlarla piknik için sözleşiyoruz, tabii temiz hava almam lazım, beni en rahat nefes alabileceğim bir yere götürüyorlar. Ama daha varamamışken, korunun kapısında peruğum uçuyor, rüzgarın elinde her şey ve bu sefer oldukça güçlü. Ben de bununla birlikte oldukça güçlü bir utanç hissediyorum olmayan saçlarım görüldüğü için. Saçlarımın olmayışının hesabını vermek durumunda kalıyorum insanlara, eksiğe eğer, bu eksiğim benim başımda. Saçlarım olduğunda da yine saçlarımın hesabını vermek zorunda kalıyorum. Bu insanların saçlarımla derdi ne? [/italik]

Hatırlıyorum en çok hatırlamayı reddettiğim halde, aklıma gelişlerinin önünü kestiğim halde, o kadar uyuşturduğum halde hepsini hatırlıyorum. Zamanın neresinde olursam olayım aklım gitse, aklımla birlikte ancak gider bu hatırlamalar.

Yaşamdan kalan bu izleri gizlemek için hep başka yönlere ilerledim, hep daha becerikli olmak durumunda kaldım, daha çalışkan, daha akıllı... Daha kelimesiyle saklayacağıma inandım hep, ama bunları yaparken ben, bu kadar uğraşırken sadece biraz şefkat bekledim birazcık anlayışla birlikte. Eleştirenlerin başında hep en yakınlarım vardı ve bu daha kelimeleri bile kurtarmadı beni.

Çünkü...

Şefkat yaralarım iyi gelecekti, anlayış da izlerimi örtecekti ve ben diğer normal insanlar gibi yoluma devam edebilecektim. Yaraları gömmek için, kendimi defnetmem gerekiyor, insanların görmemesi için de benim yok olmam gerekiyor. Tüm suç bende, bir de rüzgarda, biraz da yağmurlu o gecede. Bardaktan boşalırçasına gökten yağın kristal damlalarda... Yere düşen damlaların çıkardığı cam sesinde dünyaya geldim ben. Tüm suç o gecede, bir de gizlediğim saçlarımda.

[italik]Saçlarımın olmayışını تنها sokaklarda saklıyorum,
Duvar diplerinde bırakıyorum dökülen duygularımı
Ve kırıklar...
Onlar hep benimle nereye gidersem gideyim.[/italik]

Şimdilerde saçlarım bir gelip bir gidiyorlar!

Siyahı Bol

[italik] Siyahı bol gelen elbiseler dik bana "Anne"[/italik]

Siyahı bol hüzünler konuk gecelerime, kalıcı misafir uzun zamandan beri. Saklayamıyorum kendimi. Bazen bir telefon sesiyle irkilirken, kaldığım andan çıkamıyorum, telefona bakmak için. Bazen öyle anlamsız ki çalan telefonlar, açmak istemiyorum. Belki durup kaldığım an daha önemli. Kimse bilmiyor. Kimse umursamıyor benim bu dünyadaki varlığımı.

Eli yüzü düzgün bir ayrılık bizimkisi, birbirimizi barındırmaya gücü yetmeyecek kadar uzak şehirlerde yaşıyoruz. Zamandan da uzağız, zamanla olmazlara doğru gidiyoruz. Zaman geçtikçe olumsuzlukların gerçekliği daha çok beliriyor.

Fark edilmemiş bir kız çocuğuyum kapı önünde unutulmuş, elinde yarım kalan pamuk şekeriyle, pamuk şekerinin rengi ne pembe ne beyaz. İkisinin ortası bir renk, hani toz pembe dediğin. Hayallerimiz kadar toz pembe bir şeker. Elimde yarım kalan hayallerimle birlikte kalıyoruz kapının önünde. Hiç giremeyeceğimiz dünyanın kapılarının açılmasını bekliyoruz. Hiç olmayacak düşler kurarken oldukça cömert davranıyoruz.

Oysa bu şehrin siyahı bol! Üzerime giydiğim elbiseler kadar, yaşımın büyüüp, bedenimin çocuklukta kalması gibi. Giymem gereken ama giymediğim elbiselerin yokluğu gibi. Giyip üzerime olmayan umutlar gibi. Yeni elbiselerden uzak hayaller gibi.

Bu masalın da siyahı bol, zamanla hüzne kaçıyor. Masal bu ya; üzerimizden bulaştı bu siyahlık, masalları pembeleştirmek biraz da elimizdeydi ve masalları bitirmemek. Devamına yakışacak oldukça öykümüz de vardı. Biz eteğimizdeki siyahlıkları masala bıraktık, bununla da yetinmeyip kaçtık.

Askıda bir elbise, siyah!

Öylece duruyor, ilk geldiği günkü kadar yeni. Henüz ten değmemiş. Henüz sahibini bulamamış bir eşya, yalnız. Yeniliğinin değeri unutulmakla ölçülüyor. Annemin diktiği rengârenk elbiseleri giyemiyordum artık, sanırım büyüdüm ya da elbiselerim küçüldü. Bir tek gözlerim değişmedi, onlar hep büyüktüler. Şu siyah elbise kadar dik bakardı aynalara. Cesareti aynadan alırken, neden kırılmıştı bu kadar siyahın rengindeki cüret?

Karşı komşunun balkonundaki çamaşırlar takılıyor bazen gözlerime, elbiseler düzgün, balkon buruşuk, elbiseler el ele tutuşmuş, asılmışlar en tutulabilir yerlerinden. Balkon nasıl duruyor ayakta, hiç tutan yokken?

Sokaklar kendi halinden geçerken, şehirler başka şehirlere yaklaşıyor, onlar da yapışık birbirine deşiyor. Deşiyor sonra dünya. Bizim şehrimiz ayrı bir tek, bizim rengimiz ayrı, değmiyor birbirine ellerimiz. Cam kenarlarında saksıda kendi kendine büyüyen çiçeklerin dilini merak ediyorum. Onlara sormak istiyordum nasıl böyle dipdiri kaldıklarını bu yalnızlıkla. Aslında kemiklerim et giyinmişti, yani daha canlı olmam gerekirdi, yalnız değildim, etten ve kemikten, kemiklerime sarılan tenim vardı. Bir de evcilik oyunlarında demlenen çocukluğum, onun yanında martı gözlerindeki sevinci görebiliyordum elime bir simit tutuşturulmuşsa.

[italik]

Ama illaki siyah elbise![/italik]

En çok o yakışır üzerime, hüznün rengi siyah, çünkü giymediğim bir ruh var bedenimden ötede. Bedenim üşüyor, tenim soğuk, bu yüzden işte giyinmem gerek bu siyah elbiseyi. Onu giydiğimde de kurabilirim hayallerimin evini. Ama o evin içinde siyah olmaz rengimiz, giydiklerimiz de.

Bir çocuk ısıklı ta uzaklardan, yine oyun oynamaya çağırıyor beni içimdeki çocuğu dışarı çıkarmam lazım acilen. İçimdeki çocuk uyuya kalmış, geç kaldım yine oyuna, az daha gecikirsem büyüyeceğim ve o ısıklı çalan çocuğu hiç yakalayamayacağım. Sokağa fırlıyorum, ama büyümüş tüm çocuklar, yaşlılar ölmüş, büyükler yaşlanmış. Unutkan içimdeki çocukluğum. Uyanmayı unuttu yine.

Öykülerin yarımılığı geçiyor sokaklardan, çaya batırılmış bir simit, ıslanmış, unutulmuş, martı çığlık çığlığa bekliyor, simit gitmiyor. Çocuklar sokakta yine ama tüm oyunlar unutulmuş, evcilik bile. Uyansın mı içimdeki çocuk? Uyansa ne deşicek artık? O oyunlar yok. Kuşlar uzaklarda uçuyor, yalnızlık yanı başımızda hiç uçamayan, kanatsız kuş. Kalıcı misafir. Uyanmasın içimdeki çocuk.

En iyisi gömmeli bu içimdeki çocuğu, betonarme binaların arasındaki bir boşluğa, üzerine tahtaları dizmeli, en düzgün şekilde, biçimli olmalı evimiz. Evcilik oyunu için.

Çünkü; varlığıyla yaşayan bu içimdeki çocuk, yokluğunla asi rüzgarlara karıştı, bir kum tanesi şimdi gökyüzünde. Bu masal yarım kaldı. Sen içimde hiç tamamlanamayan hikaye, hiç bitmeyen kelimelerimin başlığı.

[italik]

İçimdeki çocuğu öldürdüm, içimden çıkardım, gömdüm.
Şimdi dikebilirsin anne, siyahı bol bir elbise,
bana bol gelen hüzünlerim gibi,
üzerime olmayan elbiseler gibi.

Dikebilirsin anne,
ben de giyebilirim. [/italik]

Altı Şubat İki Bin On Üç 18 30
Nevin Akbulut
[italik]

Not : Yazımı güne layık gören Değerli Seçki Kuruluna Sonsuz Teşekkür ve Sevgilerimle,
Bir Selam olsun, Bin kez :)[/italik]

Gidişin Adı Yok

[italik]'Kendimi bırakıp gelsem olur mu?' [/italik] dedi kadın

Çenesinin altına aldığı kedisini sıkarak, kedisinin tırıldama seslerini hissediyordu ellerinde. Elleri titriyordu, ufak bir titreşimle. 'Kedi olmalıyım ben' diye düşündü, insanlar hep can yakıyordu, hep acımasızdı, insanlar hep mutsuz ediyorlardı.

[italik]'Seni özlüyorum' [/italik] dedi adam

Hiçbir şey yaşamadığı birisi özlüyordu kadını. Asıl özlemesi gereken özlemezken. Kime yüklenmişti özlem? Suçu neydi yaşanılanların? Özlemek yerinde bir davranış mıydı? Düşündü sadece.

Kadın hep özlüyordu, çünkü yaşamıştı bir şeyler, yaşanmasa özlemezdi bu kadar. Keşke diye geçirmeye bile kıyamadı içinden. Onunla yaşadığı hiçbir şey p i ş m a n l ı ğ ı çağrıştırmamalıydı. O hep özlerdi, hep kırılırdı, kanatları kırık bir melekti o. Herkesten kırılabilir ama bir tek ona kırılmazdı. Onun karşısına hep en güçsüz haliyle çıkmıştı, yine de kırılmayacak kadar umut kırıntısı biriktirmişti içinde. İçindendi sevmeleri, kimsenin bilmediği kadar içinden.

Sarhoş olmak istiyordu kadın ama olamıyordu, en canlısından hissediyordu acılarını. Acılar uyuşmasına izin vermiyordu, hala onu ayakta tutan da yine acılarıydı. Ama sarhoş olabilseydi; daha az hissedecekti her şeyi, onu da. Yaşanılanlar buğulu camın ardında kalacaktı. Sarhoş olmamalıydı, ama hissetmeyi de sevmiyordu artık. Hissetmelerin acısını yaşıyordu hep içinde, dilinde söylemediği sözler birikiyordu, boğazı hep doluydu, bir cümle yığınıyla. Hissediyordu işte tüm bunları ve hissetmek acı veriyordu. En çok da sormadığı sorular, beyni hiç susmuyordu.

Farelerin kedilerden, aslanların da kedilerden korkacağı bir dünyayı düşlüyordu kadın odasında. Etrafa bakınıyordu, her şey aynıydı. Bir gece konser çıkışı burada kalmışlardı birlikte. O zaman sarhoştur ama hatırlıyordu her şeyi. Söz konusu o olunca hissedirdi her şeyi. Hissetmenin tüm nimetleri kendisine bağışlanmıştı.

[italik]'Ama ya gidiş?' [/italik] dedi içinden.

Gitmemeliydi, giderse hissettirmemeliydi. Dayanamayacağını biliyordu o. Uyuşmak istiyordu kadın şimdi, sonuna kadar. Ama uyuşamıyordu, kendisine de kalamıyordu. Tatlı diye bir şey yoktu artık bu dünyada, her şey zehirdi bundan böyle. Zehirli bir uyuşukluk diliyordu en yavaş öldüreninden. Daha çok hayal almalıydı yanına giderken. Daha çok sevmeye vakit bulmalıydı. Sonra da ölüme yaklaşmalıydı sessizce. Kimsenin duyamayacağı kadar sessiz, hatta üst kattakilerin bile.

Bu odada dinlemişlerdi bir çok şarkıyı, bu odada paylaşmışlardı geceyi, şimdi onsuz kendini öldürüyordu, paylaşmadan. Ölüm tek kişilikti. Yalnız gidilirdi ölüme. Nasıl olsa gelmeyecekti o, gelemeyecekti. Her zaman öncelikleri farklıydı. Uyuşmak tatlı değilken, ölüm şimdi tatlı geliyordu.

Telefonunu kapattı, nasıl olsa aramayacaktı. Saçları da kısacık, bir daha uzatmaya vakti olmayacaktı nasıl olsa. Bitmişti her şey. Kısa yaşayıp, uzunca hissettiği hayat sona erecekti sonunda. Bu sefer başka bir sıcaklığı hissettirecekti vücuduna ve en son bu sıcaklık kalacağı için bu beden bu zehri hissedecekti ve ezberleyecekti.

Ölürken nasıl ölünyorsa; tekrar dirilene kadar o şekilde oluyor dedikleri buydu galiba. Evet bu zehrin sıcaklığı kalacaktı bu vücutta. Kimse kıyamazdı artık bu kadına, hakkı yoktu kimsenin söylenmeye. Çünkü o görevini tamamlamıştı sonuna kadar, kendiyile bile sızamayan, sızmayan acısını yaşamıştı içinde. Kadınlar hep bekler, erkekler hep giderdi, kadınlar hep ölür, erkekler ne yapardı bilinmez.

Ölüm güzelliği gelmişti bile aynaya baktığında son kez.

Şimdi bir dalgaydı denizinde boğulan,
bir dalga sesiydi azalıp çoğalan kulaklarda.
Tırmalamadan...

Kedilere inat,
gidenlere inat ağlamadan,
ağlamamıştı,
acımişti sadece.

Gitmek gibi bir görevi üstlenmişti bu dünyadan ayrılırken...
Acı çekerek ama ağlamadan!..

Onu da tamamlamıştı!...

Gitmelerin asılı olduğu bir kapıdaydı Şimdi, eŐiđe ayağını atmıŐtı, ardından rüzgar itiyordu. Denizdi karşısında tek gördüğü, mavisine kanmıŐtı, yaŐamadıđını anladığı zamanlarda olduğu gibi. Yine anlıyordu... Bu defa bir bitiŐi, ölümlü...

Rüzgarın yardımıyla gittiği Şey denizdi ve yüzmeyi de bilmiyordu artık.

Giderken fısıldıyordu rüzgarın kulağına;

'Bu gidişin adı yok. Gidenlerin adı unutulmaz ama hikayelerine hiÇbir zaman isim eklenilemez, gidişinin adı yok. HiÇbir hikayeye sığmayacak kadar büyüktü gidişin, tüm gelişleri iptal edecek kadar fazlaydı'

Kedisini oturduğu koltuğa bırakıp, ayaklarını sürüyerek gitmeyi ŐeŐmiŐti yine ama bu defa sondu, yüreğini alıp gidiyordu.

Yüreğiyle sonsuzluğa

Yirmi İki Şubat İki Bin On Üç 16 00
Nevin Akbulut

Deniz'in Ortası

Küçükken ağlamaktan utanırdım
Yalnızken ağlardım
En karanlık gecelerde,
En kalın yorganların altında

Büyüdükçe utanmıyor insan ağlamaktan, sıkılmıyor. İnsan içinde, gözleri açıkken, kapalıyken fark etmiyor ağlamak. Büyüdükçe daha çok ağlıyoruz, saklayamayacak kadar. Küçükken her şey daha saklanılır gibiydi, kendimiz gibi, minicik bedenimiz herkesin oturduğu sandalyeyi bize yatak yapıp uyuyacak kadar ufacıktık.

Küçükken sakladığımız şeyleri büyüdüğüce saklamakta güçlük çekiyoruz. Belki de ağır geliyor artık saklamak. Belki de büyüdüğüce yüreğimiz küçülüyor ve gittikçe cesaretleneceğimize yüreksizleşiyoruz. Yüreğimizi birilerine verirken çok da cömert davranıyoruz aslında. Ama söz konusu kendimiz olunca harcamak kolay olmuyor.

Büyüdükçe saklamak için tecrübe sahibi olmamız gerekirdi ama büyüdüğüce inatla saklayamıyorduk. Olur olmaz yerlerde ağlıyorduk çocukça. Çocukken yapamadıklarımızı yapıyoruz belki biraz da...

Büyüdükçe çocuklaşıyoruz belki de, yaptıklarımızı ancak çocukluğumuz kabul eder. Büyükken çocuk gibi yaşamaya çalışıyoruz. Çünkü her şeyimiz küçülüyor biz büyüdüğüce ellerimiz büyüyor ama tutamıyoruz istediklerimizi. Zaman kayıp giderken avuçlarımızdan biz yakalayamıyoruz. Sevdiklerimiz terk ediyor biz tutamıyoruz. Çünkü gücümüz azalıyor büyüdüğüce.

Büyüdükçe çocuklaşıyoruz ve ağlamaktan başlıyoruz buna. Belki de her şeye ağlamamız bu yüzden, çocuklaşmak yaşlanmak biraz da. Bunu kanıtlamaya çalışıyoruz ağlayarak.

Mahallenin en pasif çocuğuydum ben, oyunlardan atılan ya da yedekte tutulan. İp atlama oyununda hep ipi tutan çocuktum. Zayıf, kısa boylu ve küçük. Ayağımdaki renkli lastik ayakkabılardan koşarken batan taşlar acıtmazdı yüreğimi, diğer çocukların beni horlamaları kadar. Biraz da beceriksizdim sanırım, oyun oynamaya gelince. Beceremezdim, hayatın gerçekleri vardı çünkü oyun oynamak yerine zamanlarımı dolduran. Ama yine de cesaretliydim şimdiki zamana göre. Büyümek belki de cesaretsizleştiriyor ya da tam tersi, değişken bir şey bu.

Beceriksizliğim hayatın oyunları ile ilgiliydi. Gerçeklerden vakit bulamadığımız oyun saatleri vardı, ekstra vakit bulmak için çabaladığım. Oyun oynamak için başka şeyleri daha çok yapmak durumunda kalırdım. Birilerinin gözüne daha fazla girmem gerekiyordu oyun oynamak için. Bunun için de daha fazla hizmet, daha fazla çalışmak gerekti.

Hayat denilen şey hep ileride giderdi ve ben ona yetişemezdim ya ayaklarım küçük olduğu için ya da giydiğim rahatsız ayakkabılar yüzünden. Katılamazdım katılmam gerekenlere. Hep bir şeyler engeldi hayatıma. Benim hayatıma dışarıdan müdahale ediliyordu ve kanatlarım yoktu uçmak için. Ayaklarım koşamayacak kadar küçüktü. Ellerimdeydi tüm güç, onlar da yetmiyordu bazen. Yumruk yapsam bile yetişmiyordu hayata. Yetmiyordu acıtmaya.

[italik]Tüm uğraşım okyanusta bir damla olmakken, bir yıldız tozu olmuştum.
[/italik]

Yerim yoktu burada, büyüdüğümde bile. Toz olup uçacaktım. Gökyüzü mü daha genişti yeryüzümü? Dünya yuvarlarsa ikisi de eşit olmalıydı. Ama yeryüzü lüzumundan fazla doluydu ve bazılarıımıza yer kalmıyordu.

Kağıttan bir gemiyim denizinde, kağıttan olduğumu bilerek, sonuna gelmeden batacağımı, su alacağımı bilerek çıktım bu yolculuğa. Ya deniz beni yutacaktı ya da kağıdımdan yanacaktım. Ben boğulmayı tercih ettim, küçük bir çocuğun elindeki gemiyle birlikte. Bir kova dolusu su yetmedi gitmeme. Ardımdan dökülen suların inadına daha da uzaklaştım. Şimdi olmak istediğim yerde, kağıttan geminin tam ortasındayım, kurtarılmayı beklemiyorum. Bu batış hayatımın anlamı çünkü. Sevdiğim maviyle buluşma vakti.

[italik]Büyüdükçe cesaretlenmem, çocuklaşmam bu yüzden işte.

Şimdi ağlamaya ihtiyacım var,
Bu denizin ortasında
Küçükük ellerimle yaptığım kağıttan geminin içine sığamıyorum artık. Hem gözyaşlarım da ıslatıyor, daha çok su alıyor gemi.

Sende var olmak için, yok olmayı seçiyorum ben. Bu yüzden buradayım.
Deniz'in tam ortasında
En kağıt halimle.

Çocuk ellerimle;

Beceriksizim işte, elim yakışmıyor küreklere.[/italik]

Yirmi Sekiz Şubat İki Bin On Üç 11 30
Nevin Akbulut

Telâfi

Üşürsün

Bazen çok üşürsün

Hatta o kadar çok üşürsün ki; sırtında taşıdığın ciğerin içeride üşümekten büzüşür ve sırtını ağrıtır. İki kat yük olur bu üşümeyle birlikte ciğer sırtına...

Saatler sonra bazen günler sonra sığağı bulursun.

Sığağın verdiği rahatlıkla mutlu olursun, gülümseme bile yayılır yüzüne. Dakikalar sonra mutlu hissetmeye başlarsın kendini... Hatta sırtının ağrısı bile geçmektedir. Yayılırsın bulduğun en rahat köşeye, unutmaya başlarsın saatlerce önce donacak gibi ağrı çektiğini.

Halbuki geç kalmış bir sıcaklıktır bu! Hatta o kadar geç kalmıştır ki, donuyorsundur bu donmanın verdiği sıcaklıktır sadece. Geride telafisi olmayan üşüme seansları kalacaktır. Sen mutlulukla ısınıyorum zannedersin ama donuyorsundur.

Gerçekte ne kadar ısınsan da, üşüdüğün o anlara kadar götüremez hiçbir sıcaklık seni. Üşüdüğün o anların telafisi olmaz

Hatırladığında tekrar üşümeye devam edersin

Bazen öyle boşluklar vardır ki;

Hiç bir telafiyle örülemez, örtülemez !..

Bazen öyle gerçektir ki kabuslar, gece onları bedenine işlemekten çekinmez. Acı çektiğimizle kalır, kimseye anlatamayız. Çünkü kimse inanmaz ne rüyana ne de bedenindeki acıya. İnanmaz çünkü haklıdır, yaşamamıştır.

[italik]Bu kabus sırtımdan vurulduğumun rüyasıdır, gerçek kadardır sızısı. Ama kimseye anlatamam çünkü kimse kimsenin kabusunu yaşamak istemez. Üstlenmez acısını ya da paylaşmaz, paylaşamaz. Bilmediği bir şeyi paylaşmak; bilmediği bir dilde üzölmeyi öğrenmesi gerekmesi gibidir. Öğrenemez. Bilmediği bir dilde üzölemez insan.

Oysa ben uyuşmuştum, uyuşturabilmişim kendimi, kalbimi en soğuk derin dondurucuda saklayabilmişim günlerce, gerçekleri rüya zannedecek kadar uyuşabilmişim, gerçeklere inanmayacak kadar fazla uyumuştum.[/italik]

Telafi gibiydi kabuslar;

Onlar hep hayatımızın bir yerinde, bir eksik, bir fazlalık gibi dururlar. Unutulmaya çalışırız ama hep hatırımızdadır.

Kabuslar yaşanmış gerçeklerimizdir, sadece herkesten, tüm gözlerden uzakta yaşarız. Kimseye anlatamayız ama yaşanmıştır. Kendimiz biliriz sadece bu gerçeği, anlatsak da yeterli olmaz, çünkü gördüklerimizi anlatacak kadar yeterli değildir cümlelerimiz ve aklımızda o an geçirdiklerimiz.

Telafi; saçları olan kadının saçsız halidir. Saçsızlığın telafisi yoktur yani saçsız kaldığın o anların... Sonradan saçları uzasa da yeri dolmaz o saçsız zamanların. Hep saçsızdır kırılan bir kalp gibi telafisi yoktur. Yaşanmıştır. Telafisiz zamanlar, o anların yaşanmış olduğudur, eksiklidir.

Gittiğin anların da telafisi olamaz, geri gelsen de. Geri gelip; tüm o olmadığın zamanları doldurmaya çalışsan da dolmaz. Dolmayacak bir kaptır, kalp kırıktır, doldurmaya çalışsan da bir yerinden akar kan. Kanar, eksilir, eksiliriz. Bilinmedik bir acının bilinen iki tanığı oluruz, telafi etmeye çalışırken. Dolmaz geçmişte kalan boş zamanlar, dolduramayız birbirimiz olmadan geçirdiğimiz zamanları.

Kabusları silip yerlerine en süslü, en huzurlu rüyaları yerleştiremeyiz.

İstemediğimiz şeyleri yaşadığımız zamanları da hayatımızdan çıkarıp silemeyiz, temizleyemeyiz yerlere saçılan kırıkları, onlar hep bir yerlerimize batmaya ve acıtmaya devam edecektir. Telafisi yoktur geçen zamanın, yaşanılanların.

Giderken bıraktığın izlerin telafisi yoktur ve yürek acısının da tedavisi yoktur artık.

Eksildiğin anların telafisi yoktur, olmayacaktır.

Kız Çocuğu / Eksik Etek

[italik]Yarımlaşarak uzaklaşıyorum kendimden ve eksiliyorum

Elimden bir şey gelmiyor gidenleri tutmak için ve yarımları birleştirmek de çare değil artık. O kadar çok yarım şeyler var ki hayatımızda. Hiçbir yarım diğerinin parçası değil ve uymuyor. Biz uyuşmayan zamanlarda ayık kalamayan tek varlığımız. Uyamıyoruz, uyuşamıyoruz. Sonuna kadar hissediyoruz bu yarımlığı... [/italik]

Günlerdir bekliyorum, etrafımdaki her şeyden anlam kazanmaya çalışıyorum. Sen geldiğinde daha fazla anlamlı bakabilmek için gözlerine.

En büyük anlamı babamın yeşile dönük gözlerinde bulmuştum. Hayat o zamanlar daha anlamlı, daha renkliydi. Şimdilerde babamın gözbebekleri de değişti, daha cansız bakıyor artık, daha solgun. Daha ölgün umutsuzluklar birikiyor içimde. Tek derdim üzerimdeki kıyafetlerin bile anlam olması, anlam yüklü olmalıyım. Bende gördüğün her şeyde anlam bulmalısın, hem de aramadan.

Siyahı koyu elbiseler giyindim olmadığın vakitlerde, herkes yas tuttuğumu zannediyordu. Oysa siyah en anlamlı renkti tüm karanlığına rağmen. Siyaha bakınca başka renkler görüp, düşünebilirdi insan. Tüm renkleri saklayabilirdi içinde, tüm umutları, umutsuzlukları saklayabilirdi ve siyah her zaman daha anlamlıydı. Sana hayatla ilgili anlam biriktirebilmek içindi dışımdaki yas görüntülü elbiseler.

Dolabıma astıklarım hariç. Onları öyle bir sakladım ki dolabımda, en kimsesiz mezardan daha uzaktalar şimdi. Hatırlamak istemediğim anların elbisesi. Hala hayatla ilgili umudum varsa onun için sakladım o elbiseleri. Giyince tekrar o anları hatırlayıp, yaşamamak için.

Her yeni kıyafet giydiğimde; aklıma çocukluğum geliyor. Üzerimde hep firfırlı dize kadar inen elbiseler hatırlıyorum. Ne zaman babam elimi tutsa gezmeye giderken, dönmek gelirdi içimden. Zamanı daha hızlı çevirmek, dünyanın dönmesine yardım etmek. Kısacası büyümek isterdim bir an önce. Büyüyünce daha renksizleşeceğini bilmiyordum elbiselerin ve geceler hangi teknolojinin ışığıyla aydınlatılırsa aydınlatılsın daha karanlık, eskilerin gaz lambasına göre, mum ışığına göre.

İçimin tüm boşluklarına rağmen, kendimin sonuna kadar hissettiği yarımlığıma rağmen sende var oldum. Tam oldum, olmadığın anlarda eksilerek, varlığımı her an hissedebileceğin kadar çok oldum. Değiştim, evet ben değiştim. Seninle güzelleşirken, sensiz çirkinleştim. Azaldım senden sonra, kendime yetemeyecek kadar eksildim. Eksilmek kaderimizde vardı belki de bizim, bizim derken kız çocuklarının. Babam hep "eksik etek" derdi, hala tam olarak anlayamadım birkaç anlama geliyordu sanırım hepsi de birbirine yakın ihtimaller ama babamın hangisini ifade etmek için söylediğini bilemedim hiçbir zaman, sormadım da... Eksik kelimesini dikkate alıyordum ben her defasında, eksik görünüyorduk bizler, kız çocuğu olarak. Erkeklerden eksiktik, boyumuz, kilomuz, düşündüklerimiz kimsenin umurunda değildi. Belki eskiden beri eksik denildiği için eksildim ben. Kadere uydum, uymak zorunda kaldım. İçime küçüklüğümde yerleştirilen gizli kanuna boyun eğdim belki de...

Hep bir yerlerde birilerinin istediği kılığa bürünüyorduk. Değişiyorduk, kendimizi dinlemeden, daha çok başkalarını dinleyerek. Bu yüzden de eksiliyorduk. Farkına varamayacak kadar uzaklaşıyorduk bazen kendimizden. Kendimiz olmamıza izin verilmiyordu, biz başka bir şey oluyorduk artık, kendimizi sevdirmeye telaşı içerisinde. Kendimiz olmayan bir karakteri kendimiz diye sahipleniyorduk. Asıl olan kendimiz bir köşede uyutulmuş sessizce kıyametin kopmasını bekliyorduk. Bedenimiz çıkmıştı artık o ruhun içinden, başka bir ruha hizmet ediyordu.

Adım hiçbir şehre sığmayacak kadar büyüktü, şehirler eski, adım eskiydi. Gece siyahtı ama olmaz, saklayamazdı hiçbir şehir adımı. Hiçbir adın üzerine uymazdı adım, hiçbir zamanda asılı kalmazdı adında kaldığı kadar. Bir tek adın saklardı adımı. Hiçbir yere sıkışmayan ismim adının içine sığınırdı. Karanlığın gecenin içine saklanması gibi...

Özledim baba!

Özledim kendim gibi olduğum günleri, bedenimi gerçek ruhumda sakladığım günlerimi özledim. Gün yüzüne çıkmayan saf yüzümü, yeşil gözlerini özledim. Daha az sahte olan günlerimizi, birbirimizden başka kimsemizin olmadığı günleri özledim. Yarım olduğumun farkında olmadığım günleri, sonrasını hayal etmediğim günleri özledim.

Fark edilmeliydim, oysa bu siyahlıktaki tek kırmızı bendim, yolun üzerindeki şeritler gibi belirgindim. Fark ettirmek adına kendimizden olduk ve şimdi hiçbir farkımız kalmadı başkalarından. Hepimiz biraz başkayız ve başkalaştık. Hepimiz birileriyle, bir şeylerle yer değiştik, bunun için çabaladık, uğraştık. Hâlbuki kendimiz olmak olmalıydı tek amacımız. Kendimiz olmak.

Kırılıyorum, her gün biraz daha fazla. Bunun farkında olarak yaşıyorum. Neyse ki uyuşukluğumdan çok fazla

hissetmiyorum artık kırıkların ağrısını. Zaman geçiyor gözlerimin önünden, her şey gidiyor. Elimi bile kıpırdatamayacak kadar yorgunum artık. Bir bıçak yeterli aslında, her şeyi kesip atmaya. Tüm her şeyi ortadan ikiye ayıracak gücü bulmuşum bir zamanlar, bıçak tutmayı öğrettiğin günlerde. Nasıl bir yerimi kesmeden tutabilirim bunu da annemden öğrenmiştim. Tersini babamdan, düzünü de annemden. Hayatın tersini sen hiç göstermedin baba, göstermedin, belki de kıyamadın, görmeyeyim diye sen kapadın belki gözlerimi.

Ya sen anne!

Sen de hayatın yalancı yüzünü gösterdin hep, ters düz olmasın diye miydi her şey? Şimdi daha mı düz daha mı doğru sanki her şey?

[italik]Keşke bıraksaydın elimi, keşke birkaç defa kesseydi o elimde tuttuğum bıçak ellerimi, o zaman biraz daha az kırılırdı hayallerim, tutduğum her şey daha az kaybolurdu ve bileklerim daha az kırılırdı.

Kesik mi daha çok kanatır
Kırık mı daha çok acıtır bilemedim

Ben ağrılarının olmadığı zamanları, dünyayı yeşil çerçeveden gözlemlediğim, senin gözlerinden baktığım günleri özledim.

Eksik etek olduğum günleri...
[/italik]

Yedi Mart İki Bin On Üç 16 30
Nevin Akbulut

Not : Fotoğraf ben :)

Saçmala(mala)r

[italik]Bu başlığı niye attım, biraz saçma şeylerden bahsetmek için. Biraz da ortalığa saçmak için içimdekileri. Hayatımın bazen saçma sapan olduğunu hissediyorum. Bu zannetmekten daha kuvvetli bir duygu, saçma sapan şeyler yapmak durumunda kalıyoruz bazen.[/italik]

Bazen elime bir mala alıp her şeyi düzeltmek istiyorum. Biliyorum bu imkansız, ama düşünüyorum. Düzelecek şeylere ne mala yeter ne de zaman.

Akşamları beş dakikada duş alıp, yirmi dakika yerleri temizlemek gibi saçmalıklarım var. Suya taş atmak yerine teklemeyip kaçmak geliyor içimden. Tüm zamanları birbirine eklemek istiyorum, iplerin birbirine bağlanması gibi düğümlemek istiyorum geceyi gündüze, karanlığın ardından doğan sabah güneşinin ışığı yetmiyor sanırım. Kendim birleştirmek istiyorum karanlıkla aydınlığı.

Dünyanın en sonuna geçip, arkasında itmek istiyorum, nereye gittiğini bilmeden, bir çocuğun elindeki bilye gibi yuvarlamak istiyorum hayatı. Komik başlayıp da duygulu devam eden yazılarıma bazen son vermek istiyorum, biliyorum çenem dursa elim durmaz benim.

Gerçekleşmesini dilediğim kadar güzel rüyalar göremiyorum bir de. Sanırım görüş alanım kapalı ya da zihnim. Ya da aklımın dibi tıkalı bir tıpa ile. Neden her şeyi inşaat malzemeleri ile anlatma ihtiyacı duyuyorum?!... Çünkü son zamanlarda inşaatlar çoğaldı, her yerde bir gürültü, bir çekiç gücünün sesi, bir çivinin boşluğa gömülüşündeki sessizlik dolduruyor kulaklarımızı daha da fazlası, beton dökme arabaları. Sanırım oturmak için yapmaya çalıştığımız evlerin malzemeleri içimize işledi artık. Her yerde inşaatlar var ve biz sığamadığımız evlerde yaşıyoruz, yaşamaya çalışıyoruz. Öldükten sonra bu evlerin hiç birisi olmayacak ve biz iki metrelik bir alana sığmaya çalışacağız, bunu hissetmeyeceğiz bile belki. Hala daha büyük evlerimiz olsun diye uğraşıyoruz, doymuyoruz. Biz sığsak küçük evlere, eşyalarımız sığmıyor.

Musluk akıtıyor, hep akıtıyor, ne yapsan akıtıyor. Banyonun yerleri hep ıslak, bana kalsa öylece bırakırım her şeyi, ama silinmesi gerekiyormuş, kuru olması gerekiyormuş. Kim koyduysa bu kuralı...

Hayatımız inşaat alanı ve onarmaya yetebilecek bir güç, bir usta yok kendimizden başka. Kendimiz de onarmakla geçiriyoruz tüm zamanımızı. Yüzlerce saçma şey oluyor ve biz sadece oturup seyrediyoruz.

Çakıl taşları takılıyor gözlerime, onları seviyorum hiçbir zaman hesaplayamadığım köşeleriyle birlikte, birbirlerine benzemeyen soğuk yüzlerine rağmen. Tüm sivrilikleriyle birlikte, belki bazen birbirlerini kesiyorlardır. Kesilse taşlar kumdan olur herhalde kanları. Kimine göre kırmızıyken kanın rengi kimine göre siyah. Kim karar verebilir ki buna? Renklerin adını kim koymuş? Siyah belki karanlık bir renk değildir bir yerlerde, belki kırmızının adı başka bir renkte saklıdır.

Küçükken bulduğumuz su birikintisine atar, çamurlu ve bulanık suyun havaya saçılmasına sonra da birkaç kirli damlanın üzerimize sıçramasından zevk alıyorduk. Şimdilerde çakıl taşlarını yiyorum, aslında içi çikolata dışı çakıl taşı görüntülü.

Saçmalar; oraya buraya savurmak istiyorum beynimden geçen tüm saçmalıkları, ama buna gücüm yetmez, yani yazmaya. Aklımdan geçenleri, bazen hemen o anda geçip aklımdan sonra kayboluyor aynı hızla. Bir var bir yok bazen düşünceler. Ne kadar uzun yaşasak da hala anlamını çözemediğimiz şeyler var bu yeryüzünde.

[italik]Belki başka bir isim bulamadığım için böyle adlandırdım bu yazıyı, ama bence yakıştı da, saçmalamayı sevdiğim kadar seviyorum yaşamayı.

Devam edecek saçmalar ve saçmalıklar
İstemesek de ediyor!
[/italik]

On Bir Mart İki Bin On Üç 18 00
Nevin Akbulut

Babama II

[italik]Bir çok yaşımdan sesleniyorum biraz soru biçiminde, biraz hüzünle biraz da hesap sorar gibi;

“Neden ellerimi bıraktın baba?” [/italik]

Sanırım bu soruyu sormaya hakkım var. Seni uzun zamandır tanımıyorum, tanıyamıyorum. Bazen varsın, bazen yok gibisin. Seni bilmiyorum. Kendimi bile hatırlamadığım zamanlarda tutmuşsun elimi, hatırlıyorum elimi sıcak ve yumuşak avuçlarının arasına alışını. Kendimi hatırlamıyorum ama ellerini hatırlıyorum. Birinci sınıfa başlamıştım, okulun nasıl bir şey olduğunu bile daha bilmiyordum. Eminim bir abim ya da ablam olsa onlara bırakırdın okula götürme görevini. Elimi tutman görev gibi olmasın isterdim oysa. Parmakların tutmakla yükümlü oluşunun altında eziliyordu biraz bu yüzden yumuşaktı biraz da baba şefkati vardı. Arada küçücük elimi parmaklarınla sıkmaya kıyamadığın da olurdu.

Büyüyünce hatırlamayayım diye mi bıraktın ellerimi? Keşke bırakmasaydın, şimdilerde alışkın ellerim iki kişilik yalnızlıklara ve başka bir ele dokunamayacak kadar yabancı. Bunun için mi bıraktın ellerimi baba? Bir el sıcaklığına alışmasın diye mi? Ya da o kadar mı çok sevip kıskandın da başka erkek tutmasın diye bıraktın... Tutmazdım zaten sen hayatımdaki ilk erkektin, son da olurdun eğer bırakmasaydın beni. Alışmazdım ellerimdeki sıcaklığına boş kalacak gibi hazır ederdim, ezberletirdim ben ellerime yokluğunu. Hiç hatırlamıyormuş gibi de yapardım kendi içimdeki tek kişilik oyunlara bunu da eklerdim. Becerebilirdim!. O kadar becerim vardı benim, yaşamaya karşıydı beceriksizliğim ve yenilim tek sanaydı. Sana da inandığım için yenilmiştim.

Sırtımı yaslayabileceğim bir şeyim yok benim, hiç olmadı, küçükken yürüme telaşında unuttum sırtımı yaslamam gerektiğini. Şimdilerde yorgunum ama bilmiyorum yaslanmayı. Sırtım ağrıdı, omuzlarım çöktü erkenden büyüdüm ilk sen büyüttün beni baba. Gittiğin gün inanmasam da büyümüşüm. Çünkü artık benden daha güçlü, daha büyük, daha güvenilir kimse yoktu etrafımda.

Senden bir şey kalmasın mı istedin bana?... Yalnızlığımız da benziyor artık birbirine, annemin güleç yüzü senin de yalnızlığın miras kalmış bana. İkisi anlaşamayan bir çift sanki sizin gibi, içimde bağdaşmayan ve anlaşamayan iki şey ama insanın içindeki bir şeylerle kavga etmesi bile yalnızlığına yenildiğinin işaretidir. Bu yüzden izin veriyorum içimdeki kavgalara ve yüzümdeki iğreti, anlamsız gülümsemeye. Daha fazla yalnız hissetmeyeyim diye.

Sadece öylesine gülümsediğim zamanlarım var, halbuki hiçbir hareketi ya da eylemi yapmak için yapmazdım ben. Senin gibi kuralcıyım belki ruhumda, gülümseme işaretini yerleştirdim dudaklarıma işte bunun için gülüyorum bu kadar. Herkes içimden habersiz, ama memnunum bu durumdan, habersiz oluşları bir şeyleri gizlememe yardım ediyor. Ben yalnızlığın yatılı misafiri, gülümsemelerime yataklık ederken yalnızlık giriyor her defasında araya.

Gittiğinde akşamüstüydü, akşam üzerime gelmişti. Ben inanma duygumu o anda yitirmek istedim. Uzun süre geciktirdim inanmayı, inanmadım. Bu yıllarca devam etti. İnanmama oyununu artık hayatımın her alanına taşımaya başlamıştım. İnançsızdım artık her şeye karşı ve herkese. İnanmak güvenmekten gelirdi ben bir defa inanmıştım ilk hayal kırıklığım sendin belki de, ilk yanılgım, güvenimdeki ilk yanlış. İlk sen büyütüştün beni giderek. Bu devam etti herkes gitti bazen koskoca kalabalık dünyada yalnızlığımı hissediyorum. Yalnızlığım o kadar yalnız ki, bazen ona bile erişemiyorum. Kendi kendime iki kişilik hayaller kuruyorum, bir çoğunda sen oluyorsun ama sen hiç olmadın. Hiç olmak için gelmedin ve hiçbir hayalim eyleme dönüşmedi.

Şaka gibi gelmişti ilk zamanlarda bu, sonra başa çıkılamayacak bir vahşet gibi görünmüştü yüzüme ve devamında alışıyor insan. Buna katlanabilmek için kendi içinde yalancılık oyunları oynuyor, inanmıyor... Kendimi çok cesur hissettiğim zamanlarda inanıyorum gittiğine o da kısa süreli bir cesaret oluyor.

Her gün biraz daha büyüyorum artık, bazen bir saatte kocaman oluyorum. Çift şeritli caddeden arabaları beklemeden, kaçamak adımlarla geçmeyi öğrenebilecek kadar büyüdüm. Kendi ayaklarımın üstünde karşı yola bedenimi götürecektir kadar ve kimsenin elini tutmayacak kadar büyüdüm. Denk gelirden bir gün hesaplayamazsam araba ile hizamı gördüğüm matematik dersleri yetmezse buna bir kazaya sebebiyet vermekten korkuyorum.

Korkum ölmek de değil aslında; gitmek!.

Bir çok yaşımın sadece bir kısmını doldurmak ve tutamamak ellerini bir daha, hayalde ya da gerçekte. Şimdi nefes almak zor olsa da bu karanlıkta, ki alacak nefesi bulamıyorum bazen, bulduklarım da yetmiyor. Bu nefes darlığı da senden miras bana. Bu sisli havalarda nefesi güç bela alsam da bir ümit kırıntısı var içimde hala. Çocukluğumdan kalma biraz çocuksu, biraz ihtiyaç belki. Geleceğinin ümidi...

[italik]

Bu mektubu da bitirdim baba. Bir çok yaşımdan seslendim sana, bir çok yaşıyla birlikte. Siyahı sevme nedenim bu belki de, ömrüm bir yas haliyle geçecek. Sana yine de ümitli şeylerden bahsediyorum, kendimin bile

inanmadıklarından. Akşam oluyor, sabah oluyor yüzümü yıkıyorum, dokunduğın ellerimi yıkıyorum, saçlarımı yıkıyorum dertleri atar gibi üzerimden, kurtulur gibi. Sırtımı ve omuzlarımı ağrıtan o yükten kurtulmak istiyorum artık. Sıcak suyun buharlaştırdığı aynaya bakıyorum. Gözlerimin ta içinde bir şey arar gibi. Sesleniyorum kendime gözlerimi gözbebeklerimden ayırmadan;

“Sen hep terk edildin” diyorum. Tüm kelimeleri vurgulayarak, harflerin üzerine basarak, alfabenin tüm harfleri beynimde yankılanıyor, birbirlerine karışıyorlar. Bir kaza gibi her şey karman çorman. Mektup duruyor oturma odasındaki sehpanın üzerinde, aynadan görüyorum. Beynim kimsesizler mezarlığı ve her ölü harf hortlamış gibi.

Halime şöyle bir bakıyorum buğulu gözlerle, bunun neresinde mutluluk?

Siyah giyerken mutlu olur mu insan?

Yas havasında geçen zamanlar

Ya olmadığın yaşı yaşamak, yaşamak zorunda kalmak...

Bir çok yaşımdan seslendim yine sana, yanağımdaki bir çok yaş ile.[/italik]

On Dört Mart İki Bin On Üç 18 50

Nevin Akbulut

Ellerimizin İsyanı II

[italik]Ellerim üşüyor
Ellerimizin müşterek bir mantonun cebinde buluşma hayalini kuruyorum
İki çeşit ısınma şekli bu;
Hem manto, hem sayılı parmaklarımın sıcacık avucunda olma ihtimali
Müşterek bir ısıyı paylaşır gibi [/italik]

Yüzeysel düşünüp geçtiğim bir çok düşünce aklımın bir yerinde yer ediyor ve bu duygu ve düşünce birikintisi ne kadar ağırlık yapıyor aklıma bilmiyorum. Ama zamanla daha çok düşünüp daha az konuştuğumu fark ettim, belki ağırlık sadece aklıma yapmıyordur. Dilimi, bedenimi de etkiliyordu.

Bir gün aklım da bozulacak biliyorum, bozulan her şey gibi. Bozulmadan durmasını isterim zamanın, bozulmadan yok olmak isterim. Aklım güzel dursun. Yaz günleri güneşin altında yanarken meyve suyunun içine bir çırpıda yuvarlanan buz gibi aklım bazen. Duygularım üşüyor, hangisi hangisinin tadını bozuyor, dışarıya hangisi güzel görünüyor bilmiyorum. Buz kayboluyor bardağın sonuna doğru, içinde.

Ben yaz sıcaklığında bile sıcaklığı düşleyebilirim, isteyebilirim, o kadar seviyorum varlığını. Hani yakacak olsan yine de isterim.

Birbirine karıştırılan ya da katılan şeylere karşı her zaman bir tereddüt hissetmişimdir. Acemi bir kuşku, acayip bir duygu, bir geri çekilme, bir irkilme. İlk defa sende hissetmedim bunu, bana karışmaya çalışan herkeste hissettiğim duygu sende yok oldu. Hiç olmamış gibi oldu. Sanki sen doğduğumdan bugüne kadar hep vardın. Güneş ve ay bile ben doğduğumdan beri olmalarına rağmen daha yabancıydı. Daha uzak, daha ulaşılmaz. Demek ki sen hep aklımın köşesinde, yüreğimin dibinde bir yerdedin.

[italik]
Gün gelecek belki hatırlamayı unutacağım.
Ama aklımda olman asla yük olmayacak bana ve yüreğime [/italik]

Ellerim sıcaktan yansa da isterim sıcaklığını, parmaklarımızın birbirine kenetlenmesi acıtsa da elimi isterim tutmayı, tutulmayı. Bir bütünün iki parçası gibi gelir ancak bana ellerin ve elimi tutan ellerin diğer elim gibi gelir, öyle sahiplenirim. Sana olan hislerim yüreğimin her yerini kaplayacak kadar büyük ağır bir hava, geceyi saran siyah gibi. Siyahtan daha güçlü bir renk olmadığı için bu rengi söylüyorum. İçimin sana olan hissiyatı dengesi hiçbir zaman ayarlanamamış bir şey, dozu ayarlanamamış ilaç gibi.

Hiçbir zaman denge olmadı aramızda. Bu durumdan şikayetçi de olmadık, dengesiz ama uyum içindeydi sevmelerimiz. Hangimiz daha çok seviyor bilemiyorduk. Aramızda bir kalbi paylaşan iki bedendik sanki. Çok hisli, tek hisseli.

[italik]Gözlerim hep çocuksu kahverengi
Belli belirsiz bir renk
Değişken; ne kadar renk denilebilirse...

Gözlerim çocuk; ne zaman ne yapacağı belli olmayan
Ve bazen bakmasını bilmeyen [/italik]

Yanımdayken zamanın geçmesinden bile korkmazdım, elini tuttuğum zaman çocuk aklımla bir binanın en yüksek tepesine çıkıp oradan diğer binanın tepesine bile atlayabilirdim. Yere bile atlayabilirdim, düşmezdim eminim. Sana olan güvenim böyleydi işte, böyle çocuksu ve içten. İçimden...

Ellerim üşüyor, ben bir eldivenin sıcaklığını düşlemiyorum, ellerini düşlüyor aklım. Ellerin daha hafiftir eldivenden biliyorum, daha yumuşak, daha anaç, daha tutulması, daha güvenilirdir. Seninle ilgili bir şey anlatırken hep "daha" kelimesini kullanıyorum, çünkü daha kelimesinden daha büyük bir kelime yok sanırım. Sen hep dahasın, hep fazla, her şeyin en fazlası.

Dünya kimlerin ekseni etrafında dönüyor bilmiyorum ama benim en belirgin, en renkli çizgim sensin. Ekvator çizgisi olmasa belki dünyanın ortası bilinemezdi, üç aşağı beş yukarı tahmin edilse de. Ama şimdi önemli bir çizgi var, dümdüz dünyanın en sıcak etrafını saran bir çizgi. İşte benim hayatımdaki çizgi de böyle bir şey, tek farkı bedenimin en merkezi yeri olan yüreğimin ortasını ısıtıyor bu çizgi.

Yaşamının acemisiyim belki bu bana çok da dokunmuyor, çok eksiklik hissetmiyorum tek eksikliğim aklımın içindekileri anlatamamam, sana dair olanları. Aklım ağırlaşıyor, belki ağrıyor, anlatamamaktan.

Ellerim üşüyor, hep yolcu treninde düşlüyorum ikimizi, bu kadar mı gitmek istiyorum uzaklara? Özgürlük uzaklarda

mı bilmiyorum, belki de umuyorum, inanmak istiyorum. Uzaklık ölümden gizli belki, o kaza olmasa hiç kavuşamayacak bedenlerimiz, hep bitişik yüreklerimiz var. Tek yürekken iki yürek söylüyorum, bitişik olmalarına rağmen. Görünmez bir çizgi var belki de, bize görünmez başkalarına görünen kaba, kalın, estetiksiz bir çizgi. Bu yüzden belki de yan yana olup, uzak kaldığımız...

Ellerim hep üşüyor, sıcacık bir ömür geçmesine rağmen üşüyor, ellerim isyan ediyor belki sensizliğime. Bu sefer buluşacaktık ama söz vermiştin, bu yüzden ardına bakmadan ölüme atlayışım, gözümü bile kırpmayıp, elimi bırakmayacaktın. Bıraktığın için üşüyor ellerim. Hafif bir sersemlikle, başımı bile kaldıramadığım ağır zamanlarda ellerini düşünüyorum ve yanındaki parmaklarımı, mantonun içinde ellerinin arasına saklanmış elimi. Diğer elimin soğukluğunu bile unutturuyor bu bana. Ellerin iyi ki var.

[italik]Hayattaki tüm tabelalara uyum sağlamıştık aslında, bu kuralları olan dünyada kuralsız duygularımızla uymuştuk tüm kurallara, bu düşünce kazası da neyin nesiydi? Tüm suçlu düşüncelerdi belki de, müebbet ceza ile hapsetmeli.

Ortada biraz cinayet var, birkaç duygu katili, üzeri şiiirler ile örtülmüş duygular, görünmemesi gerek herhalde, saklanması gerek, izlenilmemeli.

Bu yüzden örtülmüş üzerleri.

Örülü kalplerin örtülü duyguları ama ölü...

Ellerim üşüyor ve isyan etmeye devam ediyor, ölü olsalar da, hissetmeseler de. Düş kurmayı biliyor, ellerindeki sıcaklığın düşünüyü, mantonun cebinde.

[/italik]

On Dokuz Mart İki Bin ON Üç 18 30
Nevin Akbulut

Anne Kokum

İnsan büyüdükçe üşüyor, büyüdükçe öğreniyor üşümeyi de yalnızlığı da.

Küçükken bunlardan çok uzak ve habersiziz. Çünkü annemiz var, bizi saran, sımsıcak tutan, bize üşümeyi değil, sarılmayı öğreten. Zaman geçtikçe anne kucağına sığmıyoruz, bu yüzden üşümelerimiz. Başımız artık annenin yumuşak dizlerinde değil, bulunduğu ilk boşlukta, sertliği kanıtlanabilir beton yığınlarında. Ne kadar kuş tüyü yastıklarda uyusak da annenin yumuşaklığını hissettirmiyor hiç birisi. Yumuşak beton yığınları uyuduğumuz yer. Uyandıığımızda da yalnızlık karşılıyor ilk bizi, çünkü artık annemiz yok yanı başımızda. Uyanmamızı bekleyen kimse yok belki, sıcak çayın buram buram kokan, rüyalarımızın içine kadar gelen, davetsiz misafir yok. Eski güzel kokan çaylar da yok. Kızarmış ekmek kokusu, anne eli değmiş, teneke sobanın üzerinde kızaran, daha yemeden midemizi de kalbimizi de ısıtıp doyuran o koku yok.

Yalnızlığımız var ve hayata koşturarak başladığımız sabahlar var. Her biri diğerinin bir kopyası, devamı... Anne kokusu yok. Uzaklarda kaldı o günler, çocukluk kadar uzaklarda.

[italik]

Milyonlarca yıl önce ninemin masalında dinlemiş olduğum kadar uzaklarda. [/italik]

Anne kokusuyla güzeldi her şey, yemekler bile. Hani o hiç yemek istemediğimiz iştahsız günlerdeki yemekler bile. Şimdilerde iştahımız var ama sadece yemek için yiyoruz, doymak için değil. Annenin o doyumsuz lezzetli yemekleri yok. Yediğimiz en güzel yemekler bile o tadı vermiyor bize. Çünkü o yemeklerin içinde anne şefkati vardı. İnsanoğlunun tek ihtiyacı olan şey şefkat belki de, sevgiyle yoğrulmuş.

Büyüdükçe üşüyoruz, yalnız kaldığımız için. Hiçbir kalabalık bir annenin yanı gibi değil, doldurmuyor dünyamızı, sadece gözlerimizi dolduruyor. Durup düşünmek için bile zaman yok. Oturup beklemek gerek gerilerde kalan yanımızı ama yok, izin verilmiyor. Hep koşturmaca, koşturmazsak eğer, geride kalırız, yetişemeyiz hayata ve yaşamaya. Yaşamak denirse tabi buna.

[italik]

Yaşamının sade, yalın ve doyurmayan tadını hissediyorum sadece koştururken. Bu daha da felaket bir boşluk oluşturuyor içimde. Bazen boşluklarda yuvarlanırken eskidiğimi hissediyorum, o kadar eskiyorum ki; eskiye dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Çok zaman geçmiş gibi. Az zamanda çok şey oldu belki de.

[/italik]

O kadar çok hatırlamamız gereken şeyler var ki; geriye doğru siliniyor asıl hatırlamamız gerekenler. Yer kalmıyor belki hatırlamaya günlük yoğun koşturmalardan. Çok yoğun yaşıyoruz, çok çalışıyoruz, bir sürü hatırlamamız gereken şeyler var ve biz, bizi asıl mutlu eden şeyleri unutuyoruz farkında olmadan. Unutturuluyoruz, unutmak zorunda kalıyoruz.

Ama anne kokusu sinmişse bir çocuğun yüreğine unutmaz ve hep biraz anneye benzer kız çocukları. Biraz bakışları, yüzü benzemese de. Biraz gülüşleri, utanmaları, bir şeyleri benzer muhakkak.

[italik]Eksikliği büyüdükçe bu yüzden hissediyorum işte, anne kokusu artık olmadığı için, üzerimde beni saran o büyülü tılsım olmadığı için, hissedemediğim için. Bu yüzden güvenemiyorum hiçbir şeye, koruma bandım kaldırıldı sanki üzerimden. Anne kokusunu bildiğim için bu eksiklik. Bu yalnızlık anne kucağından yoksun olduğum için. Ama büyüdük, böyle olacağını bilseydim büyür müydüm yine, bilmiyorum.

[/italik]

Olması gereken listelerinin en başında geliyor büyümek. İstemesek de büyüyoruz, büyütülüyoruz, büyümek zorunda kalıyoruz. Hayatın koşturmacasına yeni askerler gerek. Yeni güçler, yeni mücadeleler. Ama tüm bunların içinde anne kokusu unutulmuyor işte. Bu da unutulmaz listelerinin en başında geliyor. Çünkü doğmadan önce bile hep o vardı yanımızda, şimdi nasıl boşluk olmasın?!...

Asıl ayrılık bu değil midir?

Anne hep vardı yanımızda, doğmadan önce bile.

[italik]Anne kokum; Sen hep içimde bir yerdesin, yüreğimde. Her ne kadar hayatın arapsaçı kargaşası içinde kaybolsam, bazen yolumu bulamasam da bu karanlıkta, senin kokun hep var içimde. Çünkü ben o kokudan var oldum, o kokudan yaratıldım.

Yine de niye özlüyorum bilmiyorum, sen bu kadar içimdeyken. Sanırım çocukluğumdaki güveni ve huzuru özlüyorum ya da kendimi özlüyorum. Anne kokusunun içindeki, başka kokuların ve korkuların henüz değmediği küçük kız çocuğunu.

Üşümediğim günleri, her sabah sevinçle sıcacık yatağımdan fırladığım o sabahları. Kışın bembeyaz karını, ki en büyük

sevencim kar yağdığı zamanlardı. Teneke sobanın çıtırtısını, sobanın üzerinde kızaran ekmek kokusunu... Bütün bunları içinde bulunduğumuz o mutlu zaman dilimlerini zlyorum. Mümkün olsa Şu anki zaman dilimlerini keserdim, geriye doğru, o günlerde kalırdım, sonrası olmazdı bu dünya dairesinin. O zaman dilimlerinde kalırdım hep.

[/italik]

Ama mümkün değil, biliyorum. Bir dŐ belki bunları yazmak, sonra tekrar okumak.

Ne kadar bysem de anne kokum hep içimde,
Yüreğimde.

nk ben ondan var oldum.

Yirmi İki Mart İki Bin On  12 00

Nevin Akbulut

Gece Yorgunu

Geceye düşen ağırlar

Loş ışık...

Sadece harfleri görebileceğim kadar aydınlatıyor ortalığı.

Yürek aydınlık...

Tüm ağırları görüp, hissedebilecek kadar.

[italik]Geceye düşen ağırlar hiç yaşlanmaz mı, her gece karanlık olmaktan? O siyah kıyafeti giymekten her gece usanmaz mı? Bıkmaz mı siyahın karanlığından?

Sahi gece hiç korkmaz mı karanlıktan ve yalnızlıktan?...

Yalnızlıktan korkmadığı kesin, kendisine her gece eşlik eden bir sürü yürek var, karanlığı kendisi seçti belki de.

Geceye düşen ağırlar; karanlıkta daha çok hissedilir, görme duyusu azalırken, hissetme duyusu çoğalır. Gözün görevini hisler yüklenir.

[/italik]

Yıllardır gövdemi taşıyan belim ağrıyor. Artık kaldıramıyor bu yükü bazen, gözkapaklarım ağrıyor, ağırlık yapıyor her gece. Hatta gece olmadan kapanmak istiyorlar kendi iç dünyalarına. Bazen gözlerin gördükleri katlanılacak gibi değil, ilk korku boşluğundan sonra hemen kapanmaları bu yüzden, çılgınlıkla birlikte.

Gözkapaklarım ağır ve büyük, ağlamaktan şiş değil onlar, örtebilmek için gördüklerini ve gözlerde gizlenen her şeyi. Örtmek onların görevi gözleri, göğüs gibi, içimizde saklanan kalbi saklamak da onun görevi.

Kollarımı taşıyan ellerim yorgun uzun zamandır, tüm yük ince parmaklarıma yüklenmiş gibi. Son birkaç yılda daha fazla şiştiğini hissediyorum parmaklarımin, önceleri tüm parmaklarıma taktığım yüzüklerin bir tanesini bile şimdi takamıyorum, kabul etmiyor parmaklarımin fazlalığı. Ellerim yorgun, ölü gibi bazen. Hasta gibi, mor bazen. Ellerimdeki tek canlılık belirtisi kedi tirmıkları belki de, her yerindeki çizikler ile yaşama alameti. Kan; can, can olmasa, kan olmaz.

Ellerim yorgun, uyumaya dün gecedan razı gibi. Durup bekliyor, toprak altına yatacağı günleri. Kalem de olmayacak o zaman, bilekler ağrımayacak, herhalde en çok bilekler sevinecek bu işe. Bazen çok eziyet çektiriyorum, kalemi atlı gibi koşturuyorum defterin üzerinde, parmakların arasında, sesi çıkmıyor ellerimin. Tek ses defterin üzerindeki gölgesiyle her yeri kaplayan kalemin cızırtılı sesi, parazitli... Ellerin varabileceği tek yer kalemin defterin üzerindeki yeri.

Dudaklarım söylediklerinden değil, söyleyemediklerinden yorgun. Vücudumun her azası dile gelse, hangisi daha çok ağrıyor hesaplayamam. Hesaplamak onlara bir kat daha acı verir zaten. Geriye dönük bir şeyleri hatırlamak ve hatırlatmak her zaman acı verir.

Gece düşüyor,
Ağırlar dökülüyor

Huzur vermek isterdim tüm acılara ve ağırlara. Hangisinin canının daha çok yandığını bilmeden, dindirmek isterdim tüm ağrıyan geceleri. Ama bu huzur ne bir yoğun bakım hastane odası olmalı, ne de ilaçlar.

Susunca daha mı az acı yaralar? Yorgunluk ne kadar süre dinlensek geçer? Biraz daha yorulsa ne olur, dile gelir mi gerçekten azalar? Beni şikayet ederler mi canlarını yaktığım için? Ya da doktorları? Daha ne kadar yorulacağımızı bilemiyoruz azalarım ve ben, yaşadığımız sürece yorulacağımız kesin. Yaşamak biraz da yorulmak gibi bir şey, yaşarken yoruluyor insan, nefes alırken bile. Yorulmadan yaşamıyor.

Gözlerin gördüğüne ya da göremediğine nasıl tepki göstermez içindeki yaşlar? Ağlıyorlar işte, düşüyorlar birbirlerinin peşi sıra yorgun yanağın üzerine, dinlenmek için.

Geceye düşenler aklıma düşüyor sabaha karşı. Mürekkebi bitmeye az kalmış bir kalemi zorluyorum bu karanlıkta, kalem de yorulmuş yazmaktan. Yağmur sesi düşüyor kulaklarıma, duydukları karşısında nasıl üşümez insan? Her yağmur yağdığına kaplumbağa gibi nasıl çekilmez kabuğuna? Düşünmez mi insan büzülüp, neden üşüdüğünü?!...

Her yağmurda üşürüz, yağmur üşüme için bir neden
Gece yazmak için başlı başına en büyük neden.

İç sesim yorgun, sesi çıkmıyor artık, kısılmış, kapı aralığında dağıldıktan sonra. İç sesimin sesi kesik, birisi kesip atmış

olmalı. Kulaklarım duymuyor ve duymadıkları karşısında şaşkın. Yüreğe değıyor sadece bir ses, yağmur sesiyle birlikte. Yürek sesi kesilmiyor. Üşüyoruz tüm azalarımızla birlikte, yorgunuz da üstelik.

Yorulmak için geceleri bekledik saatlerce, gece düşünceler düşüyor akıla, gece her şey düşüyor, yorgunluktan. Akıla izin vermiyor düşünmek için, gözkapakları. Beynim ses çıkarıyor, duyuyorum, ince, uzaklardan gelen bir sızı, baş ağrısı, yine ilaç mı içmeli?

Yok, içmeyeceğim bu gece. Bütün azalarım isyanda, bedenimin diliyle. Sabah olmak üzere, az sonra güneş doğacak, güneş iyileştirir mi yaraları ve ağrılara ilaç olur mu?

[italik]Söz veriyorum, ilaç içmeyeceğim.

Ruhumun yorgun sesini dinleyeceğim artık. Güneş sarsın yaraları ama yağmur da gitmesin, sesi ilaç olsun duyduklarıma.
[/italik]

Yirmi Yedi Mart İki Bin On Üç 00 40
Nevin Akbulut

Yirmi Sekiz Yaşımın Ölüsü

Doğduğu gün herkes biraz bilir

Yirmi sekiz yaşımın bana verdiği yetkiyle, dayanmadan sağa sola bir sürü karmaşıklığa karıştım, içindeyim karmaşıklıkların. Yaşımın içinde, yaşamın içinde, yıllardır öğrendiğim her şeyi bilerek yaşıyorum bu karmaşayı. Ardımda ölen yaşlara bakmadan, giderken bıraktığım ıslaklıkları umursamadan ilerliyorum yeni yaşımda. Geçen her yılda bir yaşım daha ölüyor. Geride tam yirmi yedi yıl bıraktım, tabi bunları yaşayarak öldürdüm. Her yeni yaş o seneyi yaşayıp öldürmek için geliyordu yanıma. Yaşıyordum o yılları, daha ne kadar yaşayacağımı bilemeden. Sadece zaman geçiyordu, yaşım ölüyordu. Ben yaşamaya devam ediyordum geride bıraktığım geçen yılın ölü izlerini takip ederken...

Saçlarım daha bir oturaklı duruyor bu sene, sol tarafım daha asi olmasına rağmen oturdu bile omzuma. Sağ tarafımda bir türlü uzamayan saçlarım dökülüyor yüzüme, şakaklarıma. Yüzüme kahkül süsü veriyor. Yüzümdeki ifadeleri ezberlemeye çalışıyorum, kaybolmamaları için. Geçen zamanın yüzüme öğrettiği şey, duygular olmalı sadece. Ezberletmeliyim yüzüme her beni terk eden duyguyu ve alınma düşünceleri, daha fazla kırıştırmamalı zaman bizi. Zaman geçip gitmeli alnımdan ve yüzümden uzaklara, hiç uğramamış olmalı, kısaca; yaşayıp, yaşlanmayalım.

Aynı kalmalı her şey, seneler ölüp, giderken.

Defalarca güneş doğdu, defalarca battı güneş yüzümden. Gözlerim dingin bir deniz gibi, artık şaşırmamayı güzel öğrenmiş gördükleri karşısında. Daha ılıman bakıyorlar her şeye artık. İnatla gülümsemeyi sürdürürken, dudaklarım eşlik ediyor onlara her defasında. Gözlerim ve dudaklarım aynı anda aynı şeyi yapmaları, uyum içinde olan, danişıklı-dövüslü oyunları hatırlatıyor bana. Yüzüm memnun bu uyuma, sakince sürdürüyor duruşunu. İfadesini pek değiştirmekten yana değil. Çünkü şaşkınlık oturur yüze ki o en zor bir ifadedir.

Erkenden yaşamak zorunda kaldığım her şey, miadını doldurdu hayatımda. Erkenden yaşadıklarımı bitirdim, kapattım önlerini, "ben geçtim bu sınavdan, bu okulu da bitirdim" diyorum artık. Erkenden yaşarken o acımasız zamanları; zamanında yaşamam gereken her şeyi çaldı o acımasız zamanlar hayatımdan. Şimdi hayatıma geç kaldım, kendime, her şeye... Geriden gelirken, zamanında yaşamadığım şeyleri yaşama telaşı içerisindeyim, daha fazla geç kalmamak için. Yüzüm alışkın bu durumlara, bu yaşım da alıştı artık tam da terk ederken beni.

Yirmi sekiz yaşımın son demlerini yaşarken, bu yaşı da demleyip, içmiş bulunuyorum. İçimde bu yaşı da layığıyla yaşamamın verdiği buruk bir tebessüm var. Görev tamamlanmış gibi, yeni bir yere taşınmak gibi yeni yaşı karşılamak. Her yaş biraz hüzün verir bana giderken, giden her şey gibi.

Yaşım eskidi artık ve gitme zamanı, eskiyen her şey gibi. Diğer yaşlarımdan üzerine serilmeli, diğer ölen yaşlar gibi.

[italik]
Ölmek; nefes almadan geçen zamandır, bazen nefes alırken yaşayamayız; bu da bir tür ölümdür, ölmeden ölmek gibi.

[/italik]
Durup düşünürken bildiğim her şeyi, öğrenmenin apayrı bir şey olduğunu biliyorum artık. Bildiklerimi vücut dilime yansıtmamak için de özel bir çaba sarf etmeme gerek yok, saklayabiliyorum aklımdan geçenleri yüreğimden, yüreğimden geçenleri de aklımdan.

Bir gece yarısı uğurluyorum sessizce bana veda eden yaşımı. Ellerimde titrek bir mum aleviyle, sakince, gülümseyerek, gözümdeki yaş ile. Hemen yeni yaşımı almıyorum üzerime, üşüsem de sarmasına izin vermiyorum. Bu bir yıl boyunca tüm zamanımı birlikte geçirdiğim yeni yaşıma ihanet sayılır çünkü. En azından o giderken, sadece onda kalmalıyım. Yaşım çıkmak üzere buradan, ellerimde mum alevinin yansıttığı kedi tırmıkları. Yüzümde her şeyi yaşamış bir yaşın gölgesi, uğurluyorum yaşımı. Tek yaşım bu gece gözümdekiler. Birazdan onlar da gider, yanaklarıma dökülürken her yaş, kurur biraz. Yaş; yaş olmaktan çıkar ama adı hala yaş kalır.

İşte böyle gidiyor yirmi sekiz yaşım, peşinden yirmi sekiz senemi de sürüklemiş gidiyor. Her şey birden bitmiş gibi hissediyorum, içimde bir boşluk tüm üzerime yayılıp, bedenimi esir alıyor. Yeni yaşımı karşılıyorum sabaha karşı, tıpkı karşıladığım yirmi sekiz yaşım gibi. O da sabaha karşı gelmişti, yağmurlu bir gecede.

[italik]Bu yaş bana neler getirecek ve ne kadar benimle olacak bilmiyorum. Bilmeden bilinmezi bekliyorum, kapım açık.

Ama yeni yaşımın ismini henüz koymadım.

[/italik]

Bir Nisan İki Bin On Üç 14 30
Nevin Akbulut

Not 1: Fotğraf Ben :)

Not 2: Şu günlerde uğurlamakta olduğum yaşıma ve yeni gelecek yaşıma yazılmıştır, yaşayacak günümüz varsa eğer...

Hayalleri Saymak

Hayalleri saymak;
Keçileri kaçırmak gibi biraz...

Gözlerimin etrafını gölgeye düşüren kaşlarım ne tam karanlık olabildi ne aydınlık
Sadece gölge oldu gözlerime

Şu günlerde kaşlarımdaki kavis hiç olmadığı kadar düzgün, hayatımdaki düzgün olmayan her şeye inatla... Ama gözlerime bakacak bir çift göz yok karşılarında.

Seni en çok benim sevdiğimi söylememe gerek yoktu biliyordun, ellerinin değdiği saçlarımı daha çok uzatma nedenim sendin mesela, onlara sadece dokunmak yetmiyordu, az kalıyordu dokunmak, ellerinin değdiği her şeyi koklamak geçiyordu aklımdan, saçlarım geldi, saçlarımı en az burnuma yetiyecek kadar uzatmalıyım. Şimdi koklayabiliyorum ama ellerinin kokusu yok, kaç asır geçti kokunun üzerinden, kaç su, kaç kırık tas, kaç kırık su, bilmiyorum. Sadece çok zaman geçti. Sayamadım, peşinden gelmeye çalışırken attığın adımlardaydı hep gözlerim, onları taklit etme çabasında emeklerken peşinde, kaçırdım ne kadar uzaklaştığımı zamandan.

Çabam sana yakın olmaktı sadece, bu uğurda adımlarımı yaralayabilirdim bile. Senin adımlarını saydığım gibi beynime zarar verebilirdim. Doldurabilirdim beynimi bir yığın sayı ile.

Sensizliğimi anlatmaya hangi sayılar yeterdi, sayamadım. Saymayı öğrenemedim adımların kadar. Doğduğunda yanında olsam, senden büyük olmayı isterdim, yaptığın her şeyi beynime kazıyabilmek için. Zamanın hızlı geçmesi belleğimi silmeye yetmiyor, senin bana söylediğin her şeye güneş ve deniz şahit, beynimle birlikte.

[italik]Sana; seni ne kadar çok sevdiğimi anlatmaya çalışsam beceremezdim.[/italik]

Hayatımı kaplamaya içimden başladın, içimi öyle kapladın ki, tamamımı, tamamladım. İçimin tümünü kapladın, kendimden çok oldun içimde. Öyle ya, senden daha çok olsam, bu kadar düşünülen ben olurdum. Ama sensin, en çok düşünülen...

Hayatımdaki en etkili şey yine sendin. Benim bir eylemle bulunmam ancak seninle olabilir, bir yere gitmek, bir kitap okumak, su içmek, bakmak tüm bunlar ancak seninle mümkündü. Sen mümkünler ülkesini içime sormadan inşa etmiş, tüm zamanlarımdan eskimeyen Şahi, tüm benliğime sormadan, bilmeden sahip olan hayatımdaki en duygu yüklü anlamdın.

Akşamları gölgeden önce yüreğime düşen, orada sabahlayan, sarılmaya ihtiyacı olmadığı halde her gece sarıldığım gecenin en karanlığında, en renkli hayalim. Hayaller tutulmaz ki, ama sarılıyorum hayaline. Hayalinin buna ihtiyacı yok hiç şüphesiz ama benim var sarılmaya, sarmalanmaya. Bu hayal tüm gerçeklerden üstün, tüm mutluluklardan daha mutluluk verici.

Ama sonra bir gece, ansızın karanlığın içinden, hayalin ortasından bir gerçek çıktı, bir bıçak kesiği, lavabo dolusu kan, gecenin kırmızıya dönüşmüş hali. Hayali gerçekten ayıramadığım, ayırmaya kıyamadığım zamanlar; şimdi paramparça bir gecenin içinde sayamadığım kadar parçaya bölünmüş. Bir gerçek; tüm hayalleri yok edecek kadar güçlü. Bunca zaman inandığım her şey mi yalandı? Yoksa sadece bu mu yalandı?

Bazen beynim bana oyunlar oynuyor, hangisinin aslında yalan olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey hissettiklerim, hislerim de yalan söyleyemezdi ya. Onlarla hareket etmemek için elimden geleni yapsam da bu hiç tüm gerçeklerden üstündü. Kim karar verecekti neyin doğru olduğuna?...

Yaşadıklarım vardı işte orta yerde, saçılmış, bir bıçak etkisi yaratmıştı tenimde, batıyordu tüm hücrelerim beynimden başlayarak. Ama sarılma ihtiyacı ile uyumaya çalıştığım geceler vardı sayamadıklarım, bunlar gerçektir. Her gece kollarımı kendime dolayışım vardı. Üşüdüğümde değildi üstelik bu sarılma, özlediğimdendi. Sayamadığım sarılmalar bunlardı.

Bazen o kadar çok düşündüm ki bir hayali, sayamadım. Sayamadıklarımın arasındaki listede ilk bu geliyordu, senli hayallerim.

[italik]

Hayallerim senliydi ama ben sensizdim. [/italik]

Sayamadığım kadar sensizdim, hesaplayamadığım kadar yalnız. Ama hayaller vardı, hep derdik ya; bu hayal tüm gerçeklerden daha üstün. Sen içimde düşündüğüm sürece hep vardın, bana bir hayal kadar yakın, aramıza dağlar sokacak kadar uzak.

Günler geçti, saatleri bile sayamazken. Saymak istemezken geçen zamanları, ömrün son demlerine yaklaştığ. Ben sayamadığım kadar hayal kurdum senli. Sensiz de olsam senli hayaller kurmayı başardım, şimdi sen hayalden gerçeğe dnşmştn işte. Yanımda hissedecek kadar.

Ben senle hayal kurmaya devam ettim
Senli!...

Sayamamaya da alıştım artık, beynim yorulmuyor eskisi gibi.

Sekiz Nisan İki Bin On  11 00
Nevin Akbulut

Duvarların Hüzünlü Tansiyonu

Tansiyonum düşüyor
Gel tut beni!

Yoksa düşeceğiz ikimizde
Yoksa kalbim düşecek bedenimden yere
Gel tut kalbimi
Tut duvarlarımı

Tut ellerimi, ellerimi tuttuğuna inandır beni, sana inanmak istiyorum, güvenmek istiyorum en az sırtımı yasladığım soğuk duvar kadar. Tansiyonu düşük aşklardan hep ona sığıyorum, beni elleriyle tutamasa bile, yaslanmama izin veriyor. Yıkılmıyor duvar, tüm ağırlığımı bıraktığım halde, ağırlığımdan büyük, dehşet verici şeyler anlattığım halde. Bir duvar kadar dayanıklı olmak isterdim, en azından kendimi tutabilmek için. Kendimi ayakta tutabilmek için. Tüm savaş yere serilmemek için değil miydi zaten? Yere ölünce seriliyoruz upuzun. Hayatta kaldığımız sürece dikilmeliyiz dimdik...

Duvar olsam belki o zaman daha çok severdin beni, en azından sırtın severdi, hem ben öyle soğuk da olmazdım içimdeki duygular ısıtırdı ikimizi de. Acı çekmek hissizleştirmiş bazılarını, duydum. Ama bana hiç uğramadı o hissizlik, bu halimle güzel bir duvar olurdu benden. Acıların hissizleştirdiği bir duvar, yaşanmışlıklarım asılı kalırdı üzerimde, yılların eskittiği tablolar gibi. Yapmacık olmazdı üstelik hiçbir resim üzerimde, renkleri uyumsuz olsa da gerçek dururdu yüzeyimde

Kelimelerim sefere gittiğinden beri bir duvar kadar suskunum. Tüm zamanlarım ayakta durmaya çalışarak ve seni bekleyerek geçiyor. Duvarların ihtiyacı yoktur kimseye köşelerinden başka. Kimse olmadan bekliyorum seni. Sana içimden, yüzüme yansıyan mektuplar yazıyorum, durmadan, sadece yerimde sayarak.

Aşkların tansiyonu düşer de, duvarların düşmez mi? Düşer işte, tam da böyle. Yüzümü siyah gecelerde beyaza boyamak gibi bu rensizlik... Hangi rengin bana iyi geleceğini bilemeden boyadılar rengimi, uçuk pembe bekliyordum, prenses odası gibi, olmadı. Soluktu renklerim dünya gibi. Azıcık daha aydınlık olmak istemiştım, karanlıkta yaşadığıma aldırmadan. Ayna da yoktu kendime bakacak. Sana bakmakla yetinirdim, eğer kafamı çevirebilseydim köşedeki sana. Seninle hiç birleşemeyen aşkın ayrı köşelerindeydik. Birleşmemize sadece bir üçgen yetecekti, ama duvarlar hiç üçgen olmazdı. Yuvarlak bir duvar olmadığıma şükretmeliyim belki de. Ya da belki kendi eksenimde yürümeye çalışırken yanına gelebilirdim.

İmkansız sevdiğim için;
İmkansızlaştırdım, seni de, duvarları da, aşkı da...

Aramıza başka bir çift duvardan başka, bir de deprem girmeseydi, yıkılmasaydı duvarlarımız. Yere düşen parçalarımızdan bir aşk doğar mı yeniden? Küllerden doğuyor da, bizden doğar mı? İçimizden dökülen organlarımızı elimize alsak, (bu organlar tuğla ve beton parçaları oluyor) tekrar bir biz olur muyuz?

Duvarların hüznü renklerinde gizlidir, ne renk olursa olsun yüzleri palyaço gibi saklarlar. Yüzüne bakarken ağlamak gelirdi içimden ama aynı tereddütle gülümseme düşerdi dudaklarıma. Aynı anda iki duyguyu birden yaşayabilirdik seninle, eğer kalsaydın yanımda.

Aynaya baktığımda bazen hiçbir şeyin geçmediğini görüyorum. Gececek kelimesine inanmıyorum artık, geçtiğini bildiğimiz şeyler iz bırakıyorsa geçmiyordur. Geçmiştir, geçip giden sadece zamandır ve o zamanda yaşanan. Ama bir iz varsa hala geçmez. Duvarların yaşı izleri kadardır.

Ömrün içinde buruşan bir hikâyeyim ben, ezik-büzük. Paramparça ayakta durmaya çalışan bir duvar parçası sadece. Hüzünlü duvar en az sizin karşınızdakiler kadar. İstemediler duvarlarımın açılmasını ve içimdeki duygularımı anlatmamı. Bunun yerine hep yenilemeye çalıştılar beni, her gün yeni bir şeyler öğrenmeye çalışma çabalarım bile fayda etmedi. Ben onların istediğini öğrenmek zorundaydım, kendi bildiklerim bana yetmezdi, herkes kendi bildiği öğrenilsin isterdi. Onun için içimdekilerin buruşturulup atılmasına sesimi çıkaramadım. Hikaye bana aitken başkalarının yazdığı hikayeyi sığdırmaya çalıştım ömrüme. Kendime aitsizliğim burada başlıyor işte, en başından.

Ayakta kalmak istiyorsa bir duvar o evin içinde kendine ait olmadan, evin hikâyesini yaşamalıydı. Ben de öyle yaptım. Kendim öykümü bırakıp, üzerime gölgesi düşen hikâyeleri yazmaya başladım üzerime. Şimdi tüm duvarlarım başka renk oldu ve sıvalarım dökük.

Tadilat gerek duygulara ve biraz da karanlık.
Işığı kapatmalı, gözlerim yorgun.

Yıllardır ayakta kalmanın mücadelesi yordu bedenimi ve hangi mevsimin tenime yaracağını bilemedim. Yağmur serinletirken, kar dondurdu. Rüzgâr eserken, yaz terletti duvarlarımı içine kadar. En büyük düşmanım da rutubetti. Bacaklarımda onulmaz ağrılar, diz çökme isteğim tavanlarıma sıçradı. Kısacası bu nem varken, hiçbir mevsim yaramadı bana. Duvarlarım solgun ışığın altında kendi öyküsünü düşünmeye çalışırken, beynim kireçlendi. Çürüdük, içimizdeki duygularla birlikte.

Bir depreme kadar çıkmadı içimizdeki hiçbir duygu dışarı ve organlarımda rahatsızlığı. Yıkım aslında iyiydi benim için. Dinlenmek için, rahatça dizlerimi bırakabilmek için. Bağı çözülmüştü çoktan dizlerimin, dirseklerimin kemikleri erimeye başlamıştı çoktan. Yarım yamalak ayakta durmaya çalışmaktansa, yıkım iyiydi benim gibiler için.

[italik]Son cümlesine umut yerleştirmeden bitirmek zordu bir hikâyeyi, bu yüzden yine de diye bitiriyorum.

Yine de biraz daha dayanabilir duvarlarım ayakta kalmaya;
Gelecek olan sen isen eğer...

Ne söylersem söyleyeyim; hiçbir mevsim yakışmıyor artık üzerime, sensizken. Anlamı içine oturmamış cümleler gibi, kelimesiz, içi boş zamanlar gibi.

Duvarların hüznü böyle bitiyor...[/italik]

Dokuz Nisan İki Bin On Üç 15 00
Nevin Akbulut

Olumsuz Kelimelerin Duygusal Psikolojisi

Arkamda bıraktıklarımı
Aklımda bıraktım ben hep
Bu yüzden arkama dönüp bakmadım.

Farkında olmadan bir şarkının uzaklardan, bilmediğimiz dildeki melodisine kaptırmışız kendimizi, aynı şarkının içinde, tekrar başa dönüp çalan plağın içinde hapsedmişiz yüreğimizi. Başta mutluluğu anlatıyor şarkı, sona doğru sesi kısılıyor, sanırım hüznü anlatıyor. Ya da ayrılığı... Olmayacak duaya "amin" dediğimizden beri, günaha giriyoruz biraz daha. "Hayır" gelmeyecek işten, mucizeler bekliyoruz. Kendimizi kaptırdığımız sürece aynı şeye ve ciddiye aldığımız sürece değişen bir şey olmayacak.

Geçen yılların sayılarına kaptırmadan beynimi, kaçırmadan aklıma, sayıları unutmayı umuyorum. Unuttuğum zamanlardan soğuma ümidi ile. Beynimin içindekileri boş bir alana bırakmak istiyorum.

En çok aklımda kalması gerekenler en ilk çıktı aklımdan
Çünkü; en son onları hatırladım ben.
Aklım lüzumsuz bilgiler ansiklopedisi gibi bazen

[italik]Aklımda kalması gereken şeyleri, yüreğimde sakladığım için özür dilerim
Yüreğim aklımdan daha değerliydi
Aklımda sana yer yoktu
Bu yüzden aklımla değil, yüreğimle sevdim seni
Yürek demek; her şey demekti, akıl hariç
Akılsız sevdim onu.[/italik]

Aklım başımda değilken, hatırlamak için çaba harcamadım hiç. Tüm renkleri boş veren aklım kırmızıda takılı kaldı bir tek. Kırmızı bir elbise, tüm zamanları hatırlatacak kadar belirgin. Tanıyorum bu elbisenin sahibini, bazen kendi kendine konuştuğunu görüyorum. Elbisenin içine iştirilmiş bir koku var biliyorum, dolabı her açtığımda burnuma çarpıyor. Koku bazen yıllar öncesini hatırlatır. Ama bıkkın, yıllardır kendi kendine konuşmaktan ve anlatamamaktan. Kendini inandıramamaktan. Onunda akıyla başı dertte biliyorum.

Anılar taptaze, hatırlamak isteyenler için. Unutmak boşuna çaba bazen, rüzgâr yardım etmiyor aklıma bıraksam da açıkta, beynimi sarsmak istiyorum, içindekiler gözlerimden dökülsün istiyorum. En temiz akıl katli böyle olur sanırım. Düşünceler aklıma yanaşmakta, aklım hangisini alıp, içine saracak bilmiyorum.

Ama istiyordum gelmeni, her şeyden çok. Sana "git" derken aslında "gel" demek istiyordum. Aklımla yüreğim birbirine karıştı biliyorum. Ama dudaklarımdan dökülene değil de, başını kaldırıp gözlerime bakabilseydin eğer -ki fazla kaldırımana da gerek yoktu, göz hizamla senin boyunu düşünürsek eğer... Görürdün o zaman "gel" dediğimi. Aklımla başım dertte işte, kalbimden geçenleri söyletmiyordu aklım. İzin vermiyordu dudaklarıma.

Beynim kemirirken aklımın duvarlarını, yüreğimde kemirdi ruhumu. İkisine de mani olamadım, sadece hissettim, kendimle bir başıma kaldığımda, iki kişilik hissettim gidişini. Gidişinin ardından bir türlü çıkmayan feryatlarımı, bir başkasınınmış gibi seyrettim. İçimde yaşadım yasımı, yaşımı kendime sakladım.

Günler geçti, zaman geçti, her şey geçti. Yüreğim sakinleşti, gözlerimden yaşlar geçti, hayaller geçti. Aylar, yıllar geçti. Zamanı hesaplamamak için unuttum tüm matematik derslerini. Onlar ihanet edecekti yüreğime çünkü. Rakamlar her zaman gerçekleri yansıttı, harflere nazaran. Kolumu masaya dayadığım dirseğim eskimeye başladı, her şey gibi. Yolların eskimesine izin vermediler, daha eskmeden yenilerini yaptılar. Ama gittiğimiz yerler eskidi, bizim kadar. Otobüsler yenilendi, zaman geçti. Metro olmayan semtlere metro yapıldı, biraz daha kolay artık uzaklara gidebilmek. Her şey geçti kırıklar hariç. İzi kaldı, zaman içinde sanki onlar da yenilendi, yollar gibi.

Kendi kendime konuşmalarım da azaldı artık. Bazen hayatın içindeyim, bazen kıyısında. Her şey geldi geçti de bir sen geçmedin içimden. Kaldın öyle içimde, gitsen de, değişsen de, burada değilsen de...

Zaman dışı bir şeydin, aklımın dışında, yüreğimin içinde. Tüm zamanlara sığamayacak kadar az şey yaşasak da, çok olmuştuk. Bir gidişe sığdıramayacak kadar da büyümüştüm seni içimde. Bir gidişe kıyamayacak kadar affetmiştim seni. Sinirim kendimeydi, kendi kendime konuşmaktan ya da olmayan bir hayalle konuşmaktan sıkılmışım. Bir eşyaya türlü anlamlar yüklemekten, o yükü kaldıramayan eşyalardan, yüzüme anlamsız bakan anlamayan insanlardan. Bıktığım kendimdi, kızdığım her şey.

Ama sen bunların içinde değildin, belki en çok kızılmayı sen hak ediyordun ama yapamıyordum. Hıncımı kendimden alırken, seni affediyordum, zaman affediyordu seni. Olgunluktan bu, erken olgunluk. Erken büyümek gibi bir şey...

Gelsen, olmaz artık biliyorum. "Olmayacak şeyde hayır yoksa olmaz derler." İşte bu hayırsız kelimesinin gizli öznesi yaptım seni, gidişini de hayra yordum. Hayır, istemediğim bir şeydi bu, "git" desem de. Bu gidiş tüm gelişleri yok eden cinsindendi. Affettirmezdi, ama ben affettim gidişini.

Yıkayamıyorum aklımı, yakamıyorum gidişinin öyküsünü, yıkamıyorum tüm zamanları, sana gelemiyorum. Ama bu sefer "Git" diyorum, sen yine inanma bana. Beynimi makineye atıp yıkama çalışmalarım da fayda etmedi, dolaptaki elbise biliyor her şeyi. Ceplerine bakmayı unutma, sana sonsuz sevgilerimle, bitmeyen cümlelerimi bıraktım. Anlaşılmaz biliyorum, arapsaçı daha kolay çözülür belki. Hiçbir şeyi anlamasan da bir tek kelimeyi anla içinden. Kendine sakla.

[italik]Bu yazdıklarımı bulduğuna göre, ben bulamayacağın bir yerdeyim.
Seni affetmek adına, kendimi suçladım.
Sana gelmek için, kendimden gittim.

Umarım anlaşılırım, anlayışsız zamanların, anlamayanlar kentinde.

İki olumsuz kelimeyi yan yana getirmek de hayır etmeyecek bize, bilincindeyim; "Hayır" yok!.
[/italik]

On Sekiz Nisan İki Bin On Sekiz 13 00
Nevin Akbulut

Düğme

Gitmeyi istediğim bir sen
Kalmak zorunda olduğum bir ben var
Aramızdaki yalnızlık!

Yaşamak içindi kalmak,
Gitsem sende kaybolurdum.

[italik]

“Bir düğmeydim ben senin teninde ve aramızda bir ceketten daha fazlası vardı” [/italik]

Ceketine fazladan konulan yedek düğmeler gibiydim, bu kadar düğmenin içinde, en parlak olsam bile fark edilmem imkânsızdı ve fazlalıktım, diğer düğmelerden daha fazlası vardı üzerimde. Geceleri havanın soğuyacağını önceden bilir, senden önce ben üşümeye başladım. Metal bedenim değene kadar sıcaklığına. Biliyorum yok olsan bu ceketin içinde, sıcaklığın bende kalırdı, en son ben soğurdum, diğer düğmelerden daha geç kalırdım soğumaya. Hepsini can atarken buz tutmak için, buz gibi soğuk ve sert bedenlerini tenine yaklaştırıp, birazcık ısınmak için can atarken, ben uzak durdum. Seni üşütmemem tek derdim, ürpertmemem.

Diğer düğmelerden ne farkım kalırdı, düğme olarak, metalden yaratılsam da, içim başkaydı benim, diğerlerinde olmayan bir şey vardı içimde. Bunu dışarı çıkarıp, sana göstermem oldukça güçtü. Belki senin gözünde düşmeyen, ceketine tutunup, yaşamaya çalışan bir şeydim sadece. Yaz gelene kadar, havalar ısınana kadar, tutundum, tutundum sana. Ceketinden önce, sana tutundum. Diğer düğmeler düşmek için can atarken, gitmek hep akıllarındayken, gitmeyi özgürlük olarak sayarken, ben ceketini her eline aldığımda başım dönerdi. Benim özgürlüğüm senin üzerinde olduğum zamanlardı.

Mutluluğum her sabah işe giderken, beni sandalyenin arkasından kibarca eline almandı. Bundan daha büyük bir mutluluğum vardı ki; o da senin canının sıkıldığı anlardı. Bana dokunur, düğme zannettiğin şeyi elinde evirir, çevirir oynardın. Benimle konuşursun gibi gelirdi o anlarda. Sonsuz mutlu olur, bulunduğum yuvamın etrafında döner, dolaşırdım, ama düşmezdim hiç bağlı olduğum iplerimden.

Düşmek, iplerimden kurtulmak senin gözlerinden düşmem demektir, o en büyük yalnızlık benim için. Yere düştüğümde bir kanepenin altına girdiğimde, üşenip de onu kanepenin altına eğilip almama ihtimalin demektir. Bunu göze alamazdım. Bu yüzden hep, geceleri herkes uyuduğunda iğneyi, ipliği elimde alıp kendimi ceketine bağlama nedenim de buydu. Sıkılaştırdım her gece kaldığım yeri, daraltırdım, başım daha az dönsün diye. Gidebileceğim tüm yolları kapatıp, kalmayı yeğlerdim. Kalmak sen demektir, gitmek sensizlik demektir. Bir de unutulmak vardı ki; o da metal bedenimin çürümesinden daha fazla acı bir şeydi. Çürütemezdim kendimi.

Ceketinde sadece bir düğme iken, sen bende ceketinden daha fazla yer kapladın. Dünya kadar oldun, dünyanın büyüklüğünü hayal edemeyecek kadar küçükken ben, boyumdan büyüktü içimde kapladığın yer.

Yalnızlıktan sarhoş olduğun geceler vardı ki; siyah ceketini omuzlarına alır, ben belli belirsiz, görünmez bir yerde gizliden gizliye parlardım. Benim sarhoşluğum o zaman başladı. Isınırdım, en büyük mutluluk buydu metal bedenimin ısınması hem de senin ceketinde.

Kimse görmezdi beni gömleğinden başka. O da beyazdı. Üzerime en çok yakışan siyah, siyahın ötesi olsa gidebilirdim belki. Gömleğinin üzerinde sabahlar, sen nefes aldıkça kıpırdanırdım. Sana daha yakın olurudum, eğer biraz daha cesaretim olsa, kaybolma riskini, hele düşme riskini göze alamazdım. Bu yüzden korkak kaldım hep, korktuğumu kimse bilmedi. Korkak ama sana en yakın düğme.

Yokluğumu varlığım zannedecek kadar hayalperesttim, olmayan varlığımı seninle bir dünyaya yerleştirebilecek kadar becerikli, bu varlığımıza türlü anlamlar yükleyecek kadar güçlü bir metal parçasıydım ben, kolaylıkla kopmayacaktım, beni senden, sana en yakın olan ceketinden kimse ya da hiçbir şey koparamazdı.

Çürüyene dek,

Kendi kendimi yiyene dek

Ve gitmeyi göze alabilecek cesareti yüklediğim zaman kendime, kaybolma riskini omuzladığım zamana kadar kaybolmayacaktım. Sendeki ömrüm ne kadarsa o kadar yaşayacaktım.

Taş gibi sert durduğuma bakmayın, içimi gösterebilsem, görme yeteneğiniz olsa beni yılların yumuşattığı bir şey bulacaksınız içimde. Ama yeteneksizsiniz en az benim kadar. Yıllar da öğretmiyor bazen gitmeyi ve cesareti.

Üzerinde durduğum ceketimden ve o ceketi giyen senden başka bir şeyi olmayan için, gitmek hayli zordur, kalmak umut bağlamak gibidir, bağladıkça kendimi iplerimden siyah kumaşın üzerine. Kalmak da zordur yani. Öylesine iştirilmiş geçici zamanların geçmez nesnesiysen kalıcı olmak daha da zordur. Kayıyorsa her şey, dünya dönüyorsa

her gün, her saat, her saniye başını tutmadan ayakta durmak kolay değildir. Hele bir de başın dönüyorsa hep. Kocaman dünyanın üzerinde durabilmek için fazlaca küçük bir nesneyim çünkü ben.

zlmek de boşuna, akşamları üzerime yapışan keder de. Çünkü yaz gelecek, çünkü bu yaşamımı sürdürdüğüm hayat bir anlığına kuru temizlenecek ve karanlık, aħřap bir dolaba kaldırılacak. Tüm gerçek kokulardan uzak kalacağım, olmam gereken yerde olacağım belki. Doğrusu buydu.

[italik]Benimki sadece yaşamaktan biraz fazlasıydı; umut etmek. rmek; haklı sonumuzdu, tüm metalliğimizle...[/italik]

On Dokuz Nisan İki Bin On  15 00
Nevin Akbulut

Koordinatlarını Arayan Çocukluğum

[italik]Küçükken minik ellerimle kuzulara ot yedirmem gibiydi heyecanım
Ellerimi sana verdiğimde[/italik]

Daima bir yerlerde çocuk olmanın, çocuk olarak yaşayabilmenin şiddetli kıpırtısını duyuyorum yanı başımda. Ama ulaşamıyorum çocukluğuma, bir odaya kapatmış olmalı zaman onu. Gidecek bir yer bulamıyorum bazen, küçükken akşamları balkona çıkıp, saydığım uçakların sayısını çoktan unuttum. Gidemiyorum, uçamıyorum. Olduğum yerde kalırsam, her şey daha kolay olacak gibi geliyor. Gitmek için neden çokken, kalmalar kalıyor bana. Ayaklarıma dolanıyor beceriksizliğim.

Sorularıma cevap alamadan geçti yıllar, uzun zaman önce sormayı da bıraktım zaten. İnsan gittikçe yılıyor, sakinleşiyor. Çocukken öğrendiğin küslüklerden de vazgeçiyorsun. Büyümek belki de biraz vazgeçmek belki. Ama ben uzun süre küsüyorum, küstüklerim arasında ilk sıradan kendim var. Susuyorum, konuşmayı öğreniyorum sonra bazen bir fotoğrafla. Bazen geçmişten kalan, yıllara meydan okuyan bir elbiseyle...

Heyecanların gücü azalıyor ya da çocuklukta kalıyor artık onlar da. Benden olan her şey çocukluğumda kaldı sanki, bazen kendimi tanımakta zorlanıyorum. Eski resimler de olmasa kendimi bulamayacağım sanırım. Zaman mı bizi böyle değiştiren, büyümek mi, zorunluluk mu? Akıllı olmak mı, deli ölmek mi? Bilmiyorum. Sormayacağım demiştim ama yine tutamadım sözümü, sorular hala konuşmak kadar hayatın gerçeği, sorular olmasa belki de hiç konuşmayacağız küs zamanlarımızla

Eğer yaşıyorsa hala çocukluğum benim de yaşamak için bir nedenim vardır.
Ya da yaşamak için ölmek gibi bir neden vardır.

Zamanda yer kaplamaktan korkmuyorum şu sıralar, nasılsa ulaşamıyorum çocukluğuma, her yaşımı; yaşımca, yaşama çabalarım yarı yolda bırakıyor beni.

Gececek kelimesine inanmıyorum artık, geçtiğini bildiğimiz şeyler iz bırakıyorsa geçmiyordur. Geçmemiştir, geçip giden sadece zamandır ve o zamanda yaşanan. Ama bir iz varsa hala geçmez.

Geçen şeyler değil kaçan şeyler vardır. Otobüsler kaçır mesela, yağmurlu bir günde, yağmur metal gibi dimdik yağarken tepemizden aşağıya beklediğimiz taksi kaçır. Zaman kaçır, bize sormadan, arkasına bile bakmadan geçer, gider.

Ne zaman canım acısa çocukluğuma sığınırım, mutlu olduğum, gülüp oynadığım günler gelir aklıma, sanki hiç canım acımamış gibi. Büyüyünce unutursun diyorlar ya, işte unutuyorum ondan sığınıyorum çocukluğa, belki başka çare de bırakmamışlardı. Çocukluğuma yetişemiyorum yarım pabuçları giyip, dışarıda oynayamıyorum. Sadece sığınırım o günlere, geçecek yalanına inandığım gibi.

Hiç geçmemiş gibi olur çocukluğum sanki hiç terk etmemiş hep yanımda beni beklemiş gibi olur. Hatırlasam gözümün önünde, tutsam dokunacağım sanki anılara. Öyle yakın, o kadar uzak. Büyülü bir tılıma inanırım bazen, beni çocukluğuma götürecekti diye, yaşlandıkça daha mı iyi inanıyoruz? İnanmaktan başka çarem olmadığı için belki de Ömrün içinde buruşan bir hikâyeydim ben, ezik-büzük. Bu yüzden küçük kalmayı başardım. İstemediler ömrün açılmasını bunun yerine buruşturup atmak istediler hikâyemi. Bana aitken başkalarının yazdığı hikâyeyi sığdırmaya çalıştım ömrüme. Kendime aitsizliğim burada başlıyor işte, en başından.

Hikâyem benim içimde küçülüyordu,
Ben ruhumun içinde...

Geçen bir şey vardı evet, sokak aralarından geçen çocukluğum, hala ip atlıyor o sokakta, geceleri hala saklambaç oynamaktan korkuyor, korktuğu daha büyük bir şey var ki, o da; saklandığı yerden bulunamama korkusu, unutulma, kaybolma korkusu. Çocukluğumu o sokak arasında ip atlarken bıraktım, şimdi daha büyük oyunlar peşindeyim, daha büyük gülümsüyorum oyun oynarken, yaşamaya çalışma oyunu, kendi hikâyemizin tek oyuncusu. Hep başkalarına daha çok yer açtığımız bir oyun bu. Seyircisi de kendim.

Çocukluğumu bırakıp, ben geçtim bu sefer, sıkılmaz sokaklardan çıkan bir kapıdan, büyüklerin geçebildiği yalnızca. Çocukluğumdan kalan her şeyi bırakırken o sokakta, seni içimde götürebilmeyi başardım. Hatırlamak daha kolay büyüdükçe, ağlamamak için dudakları büzmek daha zor, daha çocuksu ağlamalarım şimdi.

İp atlayan çocukluğuma sesleniyorum uzaktan, hava çok güzel, güneşli bir gün, üzerimde kirli bir elbise, oynarken benim esmerleşmiş, şimdilerde açıklarda oyun oynayamıyorum, bu yüzden renksizliğim. Güneş görmüyoruz, güneş de bizi görmek için uğraşmıyor. Yeni alınan elbiselerin heyecanı da gittikçe azalıyor.

Büyüdüm, kendi hikâyemin içinde hala çocuğum, çocuk oyuncu. Eğer iyi bir oyuncu olabilseydim kendi hikâyemde, çocukluğuma daha kolay ulaşırdım.

Yine de bazı sevinçlerim hala çocukça, benim gibi büyüklerin yadırgamasını beklemeden seviniyorum bazen. Hala çocuk kalabilmenin sonsuz sevincini bir ömür içinde yaşatabilecek kadar güçlü çocukluğumun bilekleri ve yüreği kocaman.

[italik]İçimdeki çocuğa...[/italik]

Yirmi Nisan İki Bin On Üç 10 15
Nevin Akbulut

Derken

[italik]Derken;
Diyemediklerimin kenarında ömür geçiyor
Dudağımın kenarında birikiyor söyleyemediklerim
Gülümsemeyle gizleyebiliyorum ancak [/italik]

Yangınlar bana körükle yaklaşıyor, her yangın kendini yakıyor ilk önce. Herkes öldürmeden önce kendi katili, kendini öldürmeden, yok saymadan bir başkasını öldürmek mümkün değil. Ben de sustuğum için kendi kelimelerimin katiliyim önce, sonra dudaklarımın, sonra ziyan edilmiş bir gülümseme. Herkese eşit miktarda dağıttığımdan, dalgın bakan gözlerimden, dağınık saçlarımdan...

Evim küçülüyor, işyerim küçülüyor, dünya küçülüyor. O uzun trenler, yolculuklar küçülüyor. Yolda uyuyabiliyorsak biraz güvendeyiz, tedirgin uykuların böldüğü siren seslerinde kulağımız biraz. Büyüdükçe güvenmemeyi öğreniyoruz ya da daha az güvenmeyi ama bir yerde güvenin sıcak duygusuna muhtacız hepimiz. Herkes muhtaçken bu duyguya, kucak açmıyoruz. Kucaklayamıyoruz diğer yürekleri. Büyüdükçe ben de küçülüyorum, sığmak için dünyaya, pencereden daha rahat bakmak için, kafamı küçültüyorum, içindeki düşünceler büyürken, çoğalırken, sızmazken alnımın çatına. Boğazımdaki düğüm büyüyor, beni boğmak için kararlı, nefessiz kalmam için tüm darlıklar ciğerlerimi buluyor, hava yok, hava da küçülmüş.

Ağzımdaki kelimeler büyüyor söylemediğim için, söyleyemediklerim esir alıyor gecelerimi, gecenin her alanına dağılırken bu kelimeler, cümle olma yolunda beceriksiz. İki kelimeyi bir araya getiremeyen zamanlardayım. Dünya bize göre bir yer değil artık, küçük.

Derken; yangın bana körükle, rüzgâr bana fırtınayla geliyor. İki yana açıp da uçabilecek kanatlara sahip değilim ve yangından kurtaracak, omuzlarımda bir pelerin yok. Uçmak için kanattan daha fazlasına ihtiyacımız var.

Derken, diyemediklerim birikti içimde, aklımdan geçirdiklerimle söylediklerimin arasında dağlar birikti. Diyebilmek; mevsimleri zamanında yaşamak gibi bir şeydi, gidişleri Eylül'de, yağmurları Nisan'da, ayrılıkları Aralık'da.

Akşamüstlerin kızılında sana şiirler okumak isterdim, ikindilerde o kızılı beklerken, çay demlemek. Seninle beş çayı içip, üç-beş muhabbetten konuşmak isterdim. Öyle sıradan, öyle gündelik konuşmalar geçmeliydi aramızda ama yine de herkesin sohbetine benzemeyen. Kelimeler ten gibiydi çünkü, karışmazdı hiç birbirine ve bizim dilimiz tamamen farklıydı, yalnızca ikimizin bileceği bir lisanla konuşurduk, günlük konuşmalarımızı bile.

İçimde diyemediklerimi dünyanın son gününe sakladım, içimde büyüyen düğüm o gün çözülecek, boğazım ilk kez o gün rahat edecek, nefes almak İsrail sût'u üflediğinde daha kolay olacak. O gün konuşacağım, tüm diyemediklerim, bütünlüğüyle serilecek yere. bu dünya bize göre bir yer olmasa da, saklı kalmayacak.

Herkes anlayacak o gün, bu günü.

Renkler birbirine karışmadan, ak ile karayı ayırmak gerek birbirinden. Sana karıştığımdan beri seçemiyorum rengimi, sende ne renk olduğum belli değil, olmasında zaten, yoksa tüm dünya bizi ayırmaya çalışır. Biz ayrılmazsak kıyamet kopmaz yoksa.

Tüm renkler ihanet ederken birbirine, hepsi birbirine benzemeye çalışırken biraz, bir suyun gelip sileceğini bilemediler. Ben kendi rengimden geçtim sadece, sen olmak için, sende kaybolmak için, görünmemek adına harcadım benliğimi. Şimdi sende olmayı bekleyen kendini kaybetmiş, sana bulanmış soluk bir rengim. Rengim adında gizli...

[italik]Diyemediklerimin kenarında, sana biriktirdiklerim var,
gel,
bul,
al ve sakla.

Kıyamete kadar.
Ben sana diyemediklerimi, diyebilmeyi öğrenene kadar.[/italik]

Eteğimin Pilesi

[italik] Bazen kendimizi bulmamız için, küçülüp kaybolmamız gerekir.
Kimse bizi hak etmediği için kendimize kalmamız gerekiyor [/italik]

Bayramlık giysilerimle, müsamere salonunun ortasında susturulan bir çocukluğum var benim, elleri ceplerinde, boş bulduğu vakitlerde gözlerden uzak olduğunu hissettiği o asırlık dakikalarda, eteğinin pilesıyla oynayan...

[italik] Sonra sesim alındı elimden, hevesim de kursağımdan. [/italik]

Hayatımın müziği susturuldu, ninniler de miadını doldurmuştu, ben artık uyumak için kendi şarkımı söylemek zorunda kaldım, eteğimin pilesi hep parmaklarımın arasında, hani mümkün olsa, tırnakla etimin arasında yer açardım ona. Oynarken zaman geçti, büyüdüm, tırnaklarımla oynamayı da bıraktım, kemirmeyi de. Şimdi zaman kemiriyor beni, zaman karşısında nasıl aciz bedenim, eriyor. Eriken kimseye hesap soramıyorum, yıllar sonrasını değil artık yıllar öncesinin hayalini kuruyorum yeniden. Olmamış olaylar yerleştiriyorum hayallerimin arasına, daha mutlu bir çocuk oluyor hayalimdeki eteğinin pilesıyla oynayan kız.

Geçmişe dönüp, onu güldürmek elimde değil, ama masallar anlatabilirim ona, geçmiş zamanın içine ek hayaller yerleştirebilirim, daha mutlu oluruz o zaman biliyorum. Çünkü mutlu olmalıyız, çünkü zaman geçiyor. Çünkü ilerlemek istemiyorum daha fazla bu zamanın içinde, ileri değil geri gitmem lazım, ileride yaşanılacakların kaygısını taşıyorum eteğimin pilesinin aralarında.

Eteğimin pilesıyla ta o zamanlarda nedensiz bir bağ oluşmuştu, dokunmam gerekiyordu bir şeye ya da birine. Ama yoktu, eteğim kadar yakın birisi yoktu bana. Kundaktan sonraki bana en yakın şeydi belki de. Hatta bazı zamanlarda ona gizli karakterler bile yüklediğim olurdu, çocukça bir oyundu ama başarılı bulurdum. Onunla konuşurdum, elbiselerle konuşmaya, onlara taşıyabileceğinden fazla karakterler yüklemeye o zaman başladım.

Çok elbise çok kalabalık demektir, o yüzden dolabım dolmayacak kadar azdı kıyafetlerim. Onlar beni sararken aslında üşüyorlardı, onlarda benim gibi bir sıcaklık arıyorlardı. Tıpkı eteğinin pilesine sığınan kız gibi. Kemirdiği tırnaklarını gizlese belki kendisini de gizleyebilirdi tüm dünyaya sığamazken.

Elbiseler de üşür, onlar da konuşmak ister, onlar da ten arar kendisini saracak ve can verecek. Onlar da ısınmak ister, onlar da dokunacak küçük bir el ister en soğuk kış gecelerinde, kendilerine bile ifade edemeseler de.

Yürek doğuştan büyük değilse sonrasında büyümüyor ve eller hep küçük kız eli. Daha küçültmek için mi kemiriyorduk tırnaklarımızı? Akşamları yatağıma yattığımda anne-babanın kavga seslerinden kaçmak için mi yatağımın kenarındaki duvarı oymaya çalışıyordum küçük parmaklarımla? Tırnaklarım da yardımcı olmuyordu bana hatırlıyorum ve bir şey daha hatırlıyorum. Duvara kocaman bir delik açtığımı... O benim sığınağım, yaşadığım hapishaneden kaçmak için bir tüneldi benim için.

Sonra o deliği daha fazla büyütme gerek kalmadan yıkıldı eski ev. Komple yıkıldı, çocukların duası kabul olmuş sekiz sene dolmadan. İstedğim saklanmaktı ama tamamen açıkta kaldık, belki de yanlış dua etmişim ya da dua etmesini bilmiyordum ve yıkılacağını tahmin edemezdim. Çocuk aklımla bana sağlam geliyordu o ev, kaçamayacağım kadar sağlam. Gücümün az olduğu aklıma gelmezken etrafımdaki her şey sağlam gelirdi bana. Ama yıkıldı, hiç yıkılmaz, sağlam dediğim o eski ev tamamen yerle bir oldu.

Özgür kalmak için bazen yıkım yeterli değildir. Kaçmak da çözüm değildir, ben sadece küçük ellerimle tırtıklamaya çalıştım evi, biraz dünyayı değiştirmek istedim. Bir iz bırakmak istedim kendimden, ben yaşadım burada demek istedim, her şeyin bir gün yerle bir olacağını hesaplayamadan. Zaten parmaklarım çok meşguldü duvarları oymakla, hesaplamayı öğrenmem çok sonraları oldu.

Üzerimdeki pileli eteği fark ettiğimde bıraktım dünyayı kemirmeyi, sığamadığım için genişletmeyi, elbiseme sığındım sonra da içime. İçim çünkü dünyadan genişti, dünyaların almadığı beni, bir tek içim kabul ederdi. Sığındım. Tutundum içimin elbisesine, küçüklüğümünden beri karakter yüklediğim en ağır elbiseye, sarıldım, parmaklarım hala eteğimin pilesinde, dokunur dokunmaz anladım rengini, görmeden de hissettirirdi kendini. Kırmızıydı, kan gibi. Can kadar yakındı bana. Üzerime tek yakışan, parmaklarımdaki sonsuz yumuşaklık, ten gibi...

Şimdi oymuyorum dünyayı, yer açmaya çalışmıyorum, her şeyi olduğu gibi kabul etmeyi öğrendiğimde bayağı zaman geçmişti. Yaşamımın neresindeyim bilmiyorum ama hala konuşuyorum kendimle, elbisemle ve dokunuyorum artık sadece, dünyaya.

[italik]
Sığmasam da olur,
kendi içime sığarım ben.

Kaybolmak imkânsız gibi bu darlıkta, belki kendime kalırsam kaybolabilirim.[/italik]

Yirmi Dokuz Nisan İki Bin On üç 19 30
Nevin Akbulut

Devrik Sandalye

[italik]Eşyalara anlam yüklemek ne kadar anlamlıydı, işte bu yüzden yazdım “Devrik Sandalye”yi. Bir sandalye ancak ölümle bütünleştiğinde anlam kazanır.

Günlerimi, aylarımı üzerinde geçirdiğim sandalye, tahtalarının arasındaki görünmeyecek kadar küçük böceklerin senden beslenmesi umurumda değil, çarpık çivilenmiş tahtalarında.

Sandalye beklemek içindi, bir de dinlenmek için, Sandalyeler genelde bekleme salonunda toplanırlardı. Peki ya ben?[/italik]

Sandalye değilim ki ben, bekleyeyim. Her sandalye bekler biraz seni, oturmanı, bazen ayaklarını uzatmanı. Ama sandalyelerden bile çok bekledim seni, ölümü beklemeleri gibi. Bazen o kadar çok gelmedin ki sen, beklemekten sandalye oldum, tahtalaştı kemiklerim. Ölümün ayaklarını bekler gibi bekledim ve bir ölüm organına yardım edebilecek kadar eskidim. Sonralarda kül olmayı diledim, istedim ki küllerim dağılsın ölen ruhlar gibi her bir tarafı bir yere savrulsun. Ama istemekle olmuyor, istemekle ölmüyor ve beklemekle de gelmiyor beklenen.

Belim daha iyi anlıyor şu sıralar seni, beklemenin yükünü birlikte omuzladık aylarca. Hikâyenin bitmeyen sonunu da birlikte tamamladık. Belki hikâyenin asıl kahramanından daha çok senin hakkın var bu hikâyede, çünkü en çok bekleyen bizdik, en çok sen hak etmiştin yazılmayı, farkında olmadan. Senin görevin beklemektir, karanlık odalarda, soğuk havalarda, yaz günlerinde, akşamüstlerinde, ikindi vakitlerinde... Bu görevi görev olduğunu unutarak yerine getiriyordun, üstelik şikâyetçi olmadan. Ben beklemek için yaratılmamıştım ama en az senin kadar beklemiştim.

Biliyorum sen de korkuyordun akşamlardan en az benim kadar, tahtalarının rengini bile saklayan saklamakla kalmayıp, yok eden gecelerden. Asıl korkmamız gereken şey yalnızlıktı, dışarıda insan kalabalığı vardı ve biz hep yalnızdık, belki de hiç gelmeyen birini bekliyorduk, evimize hiç gelmeyecek bir konuğu bekliyorduk belki de.

Işık gelse hani ondan da korkardık, alışmışken bu kadar karanlığa ışık bize yabancı bir cisim gibi gelirdi ve biz tüm sırlarımızın açığa çıkacağından şüphelenirdik. Şimdi ben de korkulardayım, zamanın seni çürüttüğü gerçeği gözlerimin önünde hep, bazen oturacak, kıvrılacak yer bile bulamayacağımı düşünüyorum. Bazen sokaklar bile almıyor beni, taşıyorum, bazen dünyaya sığmıyorum, bazen karanlık odama sığıyorum, sokaktan geçen arabaların seslerinden çok ışıklarından korkuyorum. Uzaklaşan seslerden çok, kalan seslerden korkuyorum.

Herkes biraz deliyken artık, benim seninle konuşmam çok da anormal olmasa gerek. Yaşlandın beni beklerken biliyorum, farkındayım artık. Bana yaşlandığımı söyleyecek kimse yok aynalardan başka. Yani yine kendi söylediklerime kaldım inanmak için, kendime inanmaktan başka çarem yok şu sıralar.

Aynanın karşısına geçip “sen yaşlı değilsin, çok beklemedin” diye telkinde bulunmam lazım, biraz yalanlara ihtiyacım var, üstelik kendi yalanlarıma. Kendimden başka yalan söyleyecek birisi yok çünkü bende becerebilirim, aynaya baktığımda korkuyorum, yüzüme, gözüme bulaştıracığım yalanları diye. Beynimdeki o tarifsiz uğultuyu susturuyorum. Tüm dünya susuyor o zaman, tüm yerli, yersiz çığlıklar. Hatta uykusuz gecelerin bana bıraktığı baş ağrısı gibi, ölmek geliyor içimden. Ölmek gibi bu suskunluk, ölünce tüm hislerimizi bırakıp dünyada gidiyoruz ya, öyle geliyor bu sessizlik.

Birlikte her gece ölümü düşlediğimiz zamanlar çoğalıyor, uykusuzluk arttıkça zaman artıyor bize. Sen dört ayağının üzerinde beni bekliyorsun, ben kimi, bilmiyorum artık. Belki bilmeden yıllar geçti üzerimizden, sustuk, susadık belki. En bildiğimiz zamanlarda tüm bildiklerimizi sindirdik, bilmediğimize, emin olmadığımıza inandırdık kendimizi.

Şimdi bilsek neye yarar?

Ömrünü tamamladı tamamlayacak bir ben, beni bekleyen yaşlı başlı bir sandalye. Odamdaki diğer eşyalar umurumda değil, olmasa da olurlar gibi. Onların yaşını merak etmiyorum bile artık. Hatta kendimi bile görmezden geliyorum bu sıralar ama ölmeden önce şu üzerine karaladığım tüm satırlar, hala aklımın başımda olduğunu gösteriyor. Akli başında yazdım ben, deliden biraz akıllıca.

Ellerime baktığımda görüyorum en çok yaşımı, sizde görseniz inanırdınız bana, tahmin edebirdiniz ellerimin yaşını. Ama bir yazmaya başladı mı bu eller, ölümü bile unuttu bir de kedi sevdiğinde böyle olurdu. Aynaların karanlığından göremiyorum kendimi, görmemek daha iyi belki de.

Ölmemiz lazım artık, uzun yıllar sonra “yeter artık bu kadar beklemek” dediğim zamanların sonunu yaşıyorum. Kendi hikâyemle birlikte senin hikâyene de bir son ilştiriyorum, çok da güzel duruyor üzerinde bu hikâyeye. Devrik sandalye, devrilen umutlar, umutsuzluklar, her şeyin sonu bir sandalyenin yan yatmasına bağlı. Belki de yorulmuşundur hep ayakta beklemekten. Artık yatma vakti, en az iki bacağını etrafa rahatça uzatma vakti ve üzerindeki tüm yük kalkmışken. Tahta zemine, en az senin kadar tahta ve senin kadar ölüm.

Son kez çıkmayı düşünüyorum üzerine yani hikâyenin sonunu böyle yazdım. Bu sefer de dinlenmek için ama sonsuzluk denen uzak bir yolculuğa çıkmak üzere. Tavanda sakladığımız urgan bu sefer yarayacak işimize, yıllar sonra. Sen benim hikâyemi bitireceksin ben de senin. Böylece ödeşmiş olacağız bu dünyada, sonsuza dek. Hem sen benden daha şanslısın uzanabileceksin, ben kim bilir kaç zaman sonra gerçekleştirebileceğim bu eylemi, üstelik tek başıma da yapamayacağım, ellerim tutmayacak biliyorum, damarlarımdan kanım çekilecek, tenim moraracak belki biraz beklemekten. Ama gelmeyecek birini beklemekten iyidir değil mi?

Hem uzanınca insan daha güzel ve genç görünüyor biliyorum. Ben aslında ikimize de iyilik yapıyorum. Bekleyince yaşlanır insan sen de yaşlanırsın, tahtaların çürür ve ben buna izin veremem. İkimiz de çürümeyeceğiz şimdi.

Sen beni bekliyorsun

Ben onu bekliyordum

Ama şimdi sadece bir ipe uzanacak elimin emrindeyim. Ölümü bekliyorum sadece

Ve sen ölümsüzleşeceksin, üzerine kazıdığım cümlelerle...

Sonumuz bir şekilde benzeyecek birbirine ve o sonda, hikâyenin sonunda buluşacağız seninle, biliyorum ölsek bile görevini yerine getirirsin sen, bırakmazsın beni. Hikâyenin sonunu tamamlarsın benim bıraktığım yerden, biliyorum. En az kendim kadar inanıyorum sana. İnanç bizim gibiler için en son şey belki ama ihtiyaç, en çok bu yüzden sığındım sana ve yazdıklarına.

Şimdi gidiyorum,

Yazdıklarımın devamı senin üzerinde,

Onlara iyi bakacağını biliyorum

On Mayıs İki Bin On Üç 11 00

Nevin Akbulut

Kolonya Kokusu

[italik]Bayramlık çocukluğuma

Ne zaman ellerimde kolonya kokusu kalsa
Bayramlık çocukluğum gelir aklıma[/italik]

Hatırlamalar yetmez,

Mutluluğum; ellerime tutuşturulmuş bir şeker kadardı, büyüktü. Şekerin sadece bayramlardaki sevincimiz olduğunu biliyordum. Cep harçlığı ise havalara uçma nedenimdi.

Mutluluk bu kadar ucuzdu eskiden ama değerliydi, bir sonraki bayramı, geçen bayramın hemen ertesi günü iple çekerek saymaya başladık, sayabilmeyi becerebildiğimiz kadar. Günleri sayardık hep, bayramlara yönelik tüm planlarımız.

Sonra büyüdükçe kolonya kokusu başka şeyleri hatırlatmaya başladı, son zamanlarda en çok da hastaneleri. İlaçla karışık gelmeye başladı kolonya kokusu. Değişti sanki. Ya da çocukluğumdaki kolonya kokusundan daha çok şu zamanlardaki kolonya kokusunu duydum. O kadar yer etti ki burnumda, çocukluğumu unutturdu. O bayramlık sevinçleri, en çok sevincimi dışa vurmama neden olan kıyafetleri. İnsanı daha çok mutsuz eden şeyler yer edermiş içinde. Belki de bu yüzden en fazla hastanedeki kolonya kokusu kaldı içimde.

Hastaları hatırlattı büyüdükçe, acıları. Kolonyanın tadı acıydı çünkü biliyorum, küçükken bakmıştım tadına, merakla. Yüzüme sürdüğümde yanaklarım bile yanardı, gözlerime değse, ağlardım.

Ne kadar temizlersek temizleyelim kolonya kokusu bile bastıramıyor bazı kokuları, bazı acıları. Bayramlık çocukluğumu da sildi süpürdü kolonya. Çocukken bayıldım kolonya kokusuna, artık sevmiyorum. Aklıma ilaçları getirdiği için, hastaneleri unutamadığım için.

Bazen küçücük bir şey hatırlatmaya neden olurken, bazen de kocaman hikâyeler bile hatırlatamaz bize o güzel günleri. Çünkü o günler öyle bir silinir ki, yetişemez çocukluğumuzun küçük ayakları. Ben de yetişemedim, öyle kötü anlar oldu ki, sildi süpürdü tüm güzellikleri. Kolonya kokusu gibi keskin kötülük. Kesti hayatımın güzel geçen anlarını. Geriye asıl daha da keskin olan hastane odalarındaki kokular kaldı. En keskini, en şiddetlisi buydu ve en çok yer edeni içte.

Şimdi herhangi bir şey alıp götürebilir mi o hastane odalarındaki kokuları? Daha kötü bir şey mi olması gerekir o anların da silinmesi için. Belki de alıştım bu kokuya, bayıldım kolonya, ayıldım kolonya kokusu. Belki de alıştık uyuşup bayılmaya, kolonya ile ayrılmaya.

Biraz daha büyüsem yetişebilir miyim tekrar çocukluğumdaki bayram kokularına? Kolonyanın en vazgeçilmez olduğu o sayılı günlere. Zor artık. Gittikçe uzaklaşıyoruz o günlerden, eski diye bir şey var artık, eski zamanlar. Eskimeyen zamanlara neden eski derler anlamış değilim. Eski kokular var hatırlayınca burnumuzun direğini sızlatan.

[italik]Çocukluk ne kadar unutulabilirse, o kadar unutulabilir kokular ve kolonya kokusu. Aslında hiç geçmeyen...

Çocukluğuma şarkılar söylesem korkmaktan vazgeçer mi büyümüş halim?

Şimdi sarmaya çalışsam yaraları

Çocukluğumun dizlerini iyileştirebilir miyim?

Engel olabilir miyim düşlere ve düşmelere?[/italik]

Ellerimde kolonya kokusu, başka kokuları bastırmak için aslında. Dudağımda çalamadığım bir ısıklık, çalamadığım kapılar çıkıyor karşıma. Ellerimi kokmasın diye cebimde taşıyorum. Tüm kötü kokuların üzerini örtmek istiyorum bir avuç toprakla, biliyorum toprak her şeyi saklayabilecek kadar kudretli.

Sokaklardaki kokular tüm zamanları aşmış da gelmiş gibi, çocukluğumu bile. Unuttum kolonya kokusunu özlemim sadece, bayramlık çocukluğuma.

Otuz Bir Mayıs İki Bin On Üç 14 30

Nevin Akbulut

Babama III

Affettim seni baba

Bu yüzden, beni kandırdığın her şeye inandım.

Ben senin en belirgin ismindim, diğer tüm isimler belirsizdi beynimde. Her şeyi ilk senden öğrendiğim için, bir ömür yanında öğrenci, çocuk gibiydim. Sonra oyuncu olmaya başladım, senin beni üzdüğün zamanları saklamak için bayağı yetenekli olmam gerekiyordu. Kırıklarımı saklamayı öğrenmem de yıllarımı almıştı, üstelik bunları sen öğretmemiştin bana, ben kendi kendime öğrenmek zorunda kalmıştım. Sana biraz kızgın, oldukça kırgındım. Bu ilerleyen yaşlarıma da yansıyacaktı, biliyordum. Ama sana olan sevgime nasıl oluyorsa, hiçbir şey dokunmuyordu, özellikle kırıklarım; sana olan sevgimi azaltmıyordu, zedelemiyordu. Sevgin bende etrafı korunaklı, sonsuz bir mucize gibiydi, bazen buna kendim bile inanmakta güçlük çekiyordum.

Nerede olursam olayım, gözlerini üzerimde hissediyordum, konuşmasak da hep yanımdaydın. Bu da sana ait bir güçtü ya da aramızdaki gizli iletişime borçluyduk bunu. En çok kışın kar yağınca özlüyordum seni. Yanımda olmanı, kanlı-canlı olmanı o zaman istiyordum. En çok buna ihtiyacım vardı. Çünkü canım kartopu oynamak istiyordu, içimdeki çocuk sana göre hiç büyümeyecekti. O zaman hayat bana neden ciddi davrandı? Yaşadığım şu hayatın gözünde büyük, senin gözlerinde çocuktum. Hanginiz bana doğruyu söylüyordu? Belki de sende doğruyu haykırarak cesaret yoktu, ama ben cesaretliyim, büyüdüğümü kabul edebilecek kadar. Hayatın yalan-dolan oyunlarına inandırırken hangimiz daha çok inanmıştık? Ben seni kırmamak için inanmış gibi yapmıştım birçok şeye.

Şimdi akşamın bir köründe, gündüzün yoğunluğundan çalamadığım tüm gecemle yazıyorum yine sana. Uzun zaman oldu görüşmeyeli ve ben çiçeklerini sulamayalı... Belki de öldü çiçekler. Eski evimiz yıkıldığından beri, artık o mahalleyi bizim mahallemiz gibi göremiyorum. Zamanın bir vakti kayıp bir şehrin, kayıp mahallesinde gibiydik. Belki de biz yaşadık ve silindi o mahalle yeryüzünden. Diğer tüm kayıp mahalleler gibi.

O ev yıkılmadan bahçesinden biraz toprağıyla, çiçekleri alarak ne kadar iyi yaptım bilemiyorum. Onlar da alışamadı sanırım, tıpkı benim gibi. Başka bir şeye alışmak zor, bağımlılar için. Ben sana bağılydım, mahallemize bağılydım, çiçeklere, bahçeye, evimize aittim. Yeni eşyalar uymadı, geçmiş zamanın içine, ben de uyamadım yeni zamana. Bocaladık, durduk hep. Yenilenmekten geri kalmazken, eskilerin hayalini kurduk, durduk. Durduğumuz yerde bekledik, birilerine güvendik, birilerinin gelip, gerçekten bir şeyleri değiştireceğine inandık. Gelmedi o birileri. Sen de gelmedin baba. Sen hayalimde yaşattığım kadar büyüttün, sen beni nasıl küçültüyorsan, ben de seni öyle büyütüyordum içimde.

[italik]Peki ya kırıklar?

Onlara ne olacak?[/italik]

Her bir hayalimi kaydettim odamdaki defterimin içine, hepsini yeniden ezberlemeyi öğrettim kaleme ve kağıda. Son günlerde bir şey daha öğrettim defterime; affetmeyi. Kırıklarımın acısını unuttum, aslında unutmam da onlarla yaşamaya alıştım. Alışınca insan bu acılara, acımadığı zaman, o acısını arıyor. Yani ben acıttıklarının müptelası oldum. Şimdi acımasa arıyorum acılarımı, nereye kaybolduklarını, hatta bazen o kadar arıyorum ki; gittiklerini zannediyorum. Belki de onlar, senden kalan tek hatıra. Onlara iyi bakmak zorundayım, yoksa seni unutacağım ve bunu hiç istemiyorum. Yoksa tamamen kimsesiz kalacağım yeryüzünde.

Kelimelerin anlamına değil, senin anlattığına inanırdım. Bu yüzden birçok kelimenin ne manaya geldiğini bilemedim. Bizim bildiğimiz başkaydı, asıl olan başka. Kelimelerle oynamayı bu yüzden seçtim. Senin bana bıraktığın kelimeleri, çeyiz sandığı gibi sakladım. Onlarla oynamaya, içimdeki çocuğu avutmak için başladım. Çünkü büyümeyecektim, sen öyle buyurmuştun. Ben de inanmıştım. İçimdeki çocuğun oyunlara ihtiyacı vardı ve bu dünyada her oyun sahtekârlıktan geçiyordu, bana en dürüst görünen kelimelerdi, onların manası yanlıştı, ama olsun. Sen bana konuşmayı yasakladıkça, ben kendime yazmayı öğrettim. Konuşamıyordum ama yazabiliyordum. Herkesin karşısında biraz dilsiz, herkese biraz inanmış ama aldanmamıştım. Varsın onlar öyle bilsin. Ben içimdeki doğrulardan bir dünya kurmuş, yaşıyordum. Üstelik artık, iyi ya da kötü olmayı o kadar da umursamıyordum. Soran herkese “iyiyim” diyebilecek kadar iyiydim. Gerçekleri her zaman gizleyebilecek kadar maharetli, kelimelerle oyunlar oynayabilecek kadar becerikli.

[italik]İşte senin kızın![/italik]

Biliyorum hiç de böyle olmamı istemedin ama ben yine de böyle oldum. Öğrettiğin tüm her şeyi boşa çıkardığın için özür dilerim. Senin yalanlarına inanmış gibi yapıp, seni kandırdığım için de. Gizliden gizliye içimdeki o küçük kız çocuğunu büyütme çalıştığım için de... Kendimden başka bakıcım yoktu benim, böyle olması gerekiyordu. Çünkü dünya denilen şey sürekli değişiyordu ve ben bu değişkenlikte hep yalpalıyordum.

Böyle olmasını istemezdim, sana aslında sevgiden bahseden mektuplar karalamayı dilerdim. Dur bakalım, belki de olur, sonraki mektuplarımda. Kendimi inandırabilirsem, senin kadar kandırabilirsem kendimi... Çünkü büyüdüm ben,

büyüdüm baba. Dünya küçük kalınabilecek bir yer değişmiş. Ya da senin zamanın gibi değil hiçbir şey. Bu yüzden büyüdüm, küçük olsaydım; henüz bunları yazamazdım.

[italik]Affettim seni
İnanırdığın her şey için de kandım sana.[/italik]

Şimdi rüyalarım da rahat bırakmalısın beni artık, çünkü baş edemediğim bir şey daha var; adına özlem denilen. Sen nasıl biliyorsan öyle anla ama. Ben özlüyorum seni, tüm kırdıklarına ve acıttıklarına rağmen. Bu yüzden affettim seni.

[italik]Şehrin kayıp mahallesine sevgilerimle
Tüm kayıplara özlemlerimle[/italik]

Yedi haziran İki Bin On Üç 18 20
Nevin Akbulut

Biz Büyüdük Ve Kirlendi Renkler

Neden gittikçe kararıyor renkler, giydiklerimiz, zaman mı kirletiyor renkleri?

Eskiden hep açık renkleri severdim, küçüklüğümünden itibaren gittikçe koyulaşmaya başladı renkler. Beyaz elbiseyle başladı her şey. Beyaz elbisenin karanlığa yenilmesinde gizliydi tüm renkler. Beyaz önce kirlendi, sonra lekелendi. Sonra diğer renkler çıktı meydana. Toz pembe tutuldum bir ara, ama neye tutulduysam kaydı bir sonraki tona. Toz pembe koyuya, kırmızıya sonra da mora döndü renkler. Şimdilerde ise siyah tüm renkler.

Bir şarkı vardı biz küçükken “Biz büyüdük ve kirlendi dünya” diye. İlk öğrendiğim şarkılardan biriydi, öyle yer etmiş ki içimde, büyüdükçe kirleneceğine inanmışım her şeyin, renklerin bile. Renklerden başladık kirlenmeye, öyle ya hayatımızdaki en belirgin şeylerin adıydı renk alfabesi. Renkler en iyi anlatabilirdi bize kirliliği. Biz büyürken kirlilik de büyüdü, renkler de.

Bir ara maviye tutkundum, gördüğüm ilk maviye balıklama atladım, bilmiyordum içinde canavar barındırdığını, beni yutacağını, ben yüzündeki maviye kandım. Aldandım ve atladım. Bir avuç maviliği içmek adına susuz kaldım, karşılığında içimi yakacak tuzlu su verildi. İçtim, okyanus kadar su içtim en mavisinden. Bir daha susamayacağım kadar çok. Sonra attı mavi beni içinden, içim tamamen mavi olunca. Nasıl olsa boyamıştı hem gözümü, hem gönlümü. Şimdi başkalarını mavi yapmak için uğraşacak, içimdeki maviliklerden habersiz.

Özgürlük; gökyüzünde olduğu için arıyordum gökyüzüne en yüksek tepeleri
Gökyüzüne benzettiğim içindi, yerin dibindeki maviye dalışım

Gökyüzüne fırlatmaya çalıştım kendimi, ipi kopmuş uçurtmaları yakalamak için. Bu renklerin gökyüzüne gidişi intihar gibiydi ve yakalamalıydım. En yakın, en yüksek, gökyüzüne en yakın binadan fırlatmalıydım kendimi ezbere bildiğim maviliğe. İpini koparan uçurtmaları yakalayıp ağlayan çocuklara vermeliyim, tekrar bağlamaları için. Bir tane gökyüzü var ama ben seni nerede bulacağımı bilmiyorum.

Karanlığın ötesi varsa eğer, aydınlıktır, çünkü zaman denilen şey en az hayat kadar önemli bir dünyalıdır. Dünya yuvarlaktır. Zaman da öyledir, gece karanlıktan yuvarlanırsınız hep, sabahın kucağına. Güneş açar, güneş gider. Yine akşam olur bu sefer emekleyerek gireriz gecenin koynuna. Yani zaman da yuvarlaktır. Dairedir. Yakalamaya çalıştığımız yerde, yuvarlanırsınız zamanın peşinden. Elle tutamayız çünkü kucaklanamaz yuvarlak şeyler.

Karanlığın ötesi aydınlıktır
Gecenin takip ettiği sabah güneşi kadar

Şimdi sussun tüm çocuklar, ağlamalarını bir terk edilişe saklayarak
Ben onları terk eden uçurtmaların peşindeyim.
Uçurtmaların üzerindeki renklerin takibinde gözlerim, yakalamak an meselesi bir uçurtmayı, eğer karanlık değilse renkler ve gece değilse vakit.

Sol omzumun üzerinden kaçan uçurtma
Aklımı uçuran renkler
Kırmızının teninde asılı kalan kuyruğu
Yineleniyor hep

Ne renk olursa olsun etrafın, sen gördüğün rengi yaşıyorsun ve taşıyorsun üzerindeki renklerle tüm olanların yükünü. Bir de saklanmak diye bir şey var, asıl renklerimiz göstermeyip, gizlediğimiz. Rengimiz olmayan rengi sergilediğimiz. İşte o zaman korkuyorum, bize ait olmayan renklerin bizim rengimizi dağıtacağından ve üzerimdeki elbisenin beni zerrelere ayıracağından.

Korkmak gerek bazen
Karanlıktaki aydınlıktan
Aydınlıktaki karanlıktan

Sezon kapandı bu ömürde
Artık ne yaz ne kış ne de bahar var
Yeraltı hep soğuk ve donmuş insanlar
Öldüm
Ellerim soğuk
Gözlerim boşluk
Tenim toprak kokuyor
Öldüm!
Her şey gri...

Önce siyah-beyaz masallar vardı, filmler vardı. Şimdi alabildiğine renkli, ama gördüğümüz gri, biz renkli zannediyoruz. Bir göz yanılması, korkulası... Siyah-beyaz renklerin bittiği zamanlar geldi karanlığın içindeki renkleri dağıttı.

[italik]Neyi gizliyorum bu karanlıkta, bilmiyorum. Ama siyahın ötesine geçmek mümkün olsa onu da yapardım.
Görünmeyeyim diye
Görünmesin diye rengim

Daha fazla kirlenmesin diye[/italik]

On İki Haziran İki Bin On Üç 15 00
Nevin Akbulut

Ellerimizin İsyanı III

Yorulдум
Bu yüzden yazıyorum...

[italik]Annemin mektuplarını hatırlıyorum, köydeki anneanneme yazdığı...
O zamanlardan belliymiş, ellerimin ne işe yarayacağı.

Küçücüküm, ellerim de küçücükü. Annem benim ne kadar büyüdüğümü göstermek için, elimi mektubun arka sayfasına koyup, kenarlarını çizirdi. Böylece anneannem gün geçtikçe ellerimin büyüdüğünü, benim büyüdüğümü anlardı. [/italik]

Sonra yok olmaya başladı her şey, kendiliğinden değil, kasıtlı. Hiç izin vermediler bir şeylerin kendiliğinden yok olmasına ya da var olmasına. Hep bir şeyler engeldi varlığa da yokluğa da. Hiçbir şey kendi kaderine terk edilmiyor, kimse izin vermiyordu kendi halimize kalmamıza. Ellerimi yok etmek istiyorlar, kalem tutan ellerimi.

Sürekli trafik kazaları oluyor, yoldan geçmeye çalışan yavru kediye çarpıyorlar. Yavru kedi kaldırırma fırlarken can veriyor. Kimse yaptıklarını bilmiyor, bilmek istemiyor. Sürekli tek tarafa doğru yüklenme var ve arada kalanlar hep masumlar. Masum olmayan dünyada, masumların da yaşamasına izin verilmiyor. Hiç suçu olmayan canlılar yok ediliyor.

Bazen boyumdan büyük yazıyorum, istemiyorlar. Boyumdan büyük konuşmalım diye susturuyorlar. Boyuna göre mi konuşabilmeli insan? Ya da gücüne göre mi? Güçlü olduğun kadar mı yaşama hakkına sahipsin? Peki ya karıncalar? Onlar bile yoruldu yeryüzünde olan bu kavgalardan.

Ellerimi kesemeseler de, yormayı başardılar. Kalem tutacak hali yok elimin. Yazacak hali de yok. Ellerimdeki isyanı anlatacak tüm kelimeleri çaldılar bizden, sesimiz çıkmıyor, el hareketlerimiz daha az, yormamak gerek elleri.

Yorgunum!

Bu ölmekten daha beter bir şey, çünkü insan yorulunca, yavaş yavaş öldüğünü hissediyor ve buna katlanmak zorunda olduğunu da. Geçmez bir zamanın içinde ne kadar gideceğini bilmeden ilerliyorsun ve gittiğin tek yer yorgunluk, sonu yok. Aslında var ama o sonran muhtemelen haberimiz olmayacak. Bizim sonumuz başkalarında bitiyor, biz farkında olmadan. Yorulmak, yaşamaktan daha zor, durduğun yerde beklemek, koşmaktan da zor, beklemek en zoru, belirsiz zaman dilimini işaret eder çünkü hep, beklemek.

Ellerim daha büyümeden yoruldu, baştan bu yorgunluğu kabul eden bileklerimin sızısı her geçen gün yazdıklarımaya yansıdı. Baştan kabullendik bu yorgunluğu, kalemin kağıdın üzerindeki eylemi buydu belki ve ellerimizdeki isyan.

Her kafadan bir ses çıkarken, kulaklarımız yoruldu dinlemekten. Ama en çok ellerimiz, yıllardır hayata tutunma çabasında saklı kaldı parmaklarımız. Bu yüzden yorulduk.

Yorgunum, bu yazıyı ondan yazıyorum
Çünkü insan en çok yorulunca isyan eder.

Son ilmekle bağlı boynuma, bildiklerim. Bildiklerimi ellerim dile getirmezse, o zaman ölümüm kendi ellerimden olur. Birkaç araba, onlarca dalgın insan, ani fren sesi –ki bazen ona bile gerek duymazlar. İyilikleri öldürüyorlar, bilerek veya bilmeyerek. Şimdi affolunur mu bu masum ölümler bilerek veya bilmeyerek?

Ellerim, böceklerin istilasına uğramış gibi, yazmadan biterse ellerim, diyetini dünyaya ödeteceğim. Yağmur vakti, biraz böceklendi ağaçlar ve yerlerde basmamak için direnen küçük ayaklar, salyangozlara basılmaz. Basılırsa üzerlerine, evleri yıkılır başlarına, hayatları ezilir. Kırılır tüm kabukları, kırılır umutları.

Ellerim, her sabah aynı turuncu güneşli güne uyanırken az kıpırdanma telaşında, ani bir yağmurla vurulan kurşunlardan habersiz. Yağmurun ıslattığı kurşunlar çalışmaz. Her kurşun biraz bekler geceyi, her gece kayıptır biraz. Şimdiye kadar ellerime yüklenen tüm ağırları aldım, kabullendim. Şimdi ağırlıyorum, daha sonra son ilmeğin içinden geçirip bırakacağım gökyüzüne. Ellerim habersiz kalacak parmaklarımdan. Parmaklarım kalemden, kalem kâğıttan habersiz. Herkes bağımlı olduğu bir diğer parçasından ayrılacak bu ölümlü günle.

Öldükten sonra, artık ölümsüz olacak cümlelerimiz.
[italik]Eğer ölmezsek affedilmeyeceğiz!

Biz; ancak asılırsak
O zaman özgür kalır cümlelerimiz!.[/italik]

Not: Fotoğraf (ben)

On Yedi Haziran İki Bin On Üç 16:20
Nevin Akbulut

Not 2 : Yazımı Güne layık gören, değerli Seçki Kuruluna Teşekkürlerimle,
Güneşli günler dilerim.

Diplomasız

Diplomasız ama çalışıyorum
Hayat işte bazen büyümeden yaşlandırıyor.

Yaşıtlarım daha mezun bile olamadan kendimi sorumluluklu işlerin içinde buldum. Bir şikâyet değildi bu, bence ayrıcalıktı. Ama hep aradaki açığı kapama telaşında, hep bir şeylerin eksik olduğunun bilincinde, hep yetinmek ama yetememek. Belki de kısaca bu yazının özeti budur.

Nasıl kaybolduğumu
Ve kaybolduğum yerin adını, görebilirsiniz bakabilirsiniz!

Kendime gelsem de, kendimden gitsem de, kimse tarafından fark edilmedi, ne gelişerim ne de sessiz gidişim. İstedğim buydu belki de, kimsenin zihnime çarpacak kadar yakın olmasını istemiyordum, onlar da istemiyorlardı bunu. Bu yüzden içime çekilmelerim kimsenin umurunda olmuyordu. Ben sessizleştikçe, etrafımdaki sesler de azalmaya devam ediyordu. Bu sessizliğe alışmakla birlikte çok da rahatsız olmuyordum.

Bazı günler sokağa çıkıyordum, belli belirsiz yaptığım bir işim vardı. İşlerimi halledeceğim düzenli saatlerde, düzensiz çabalıyordum, çabalarken çalışıyordum yani buna çalışmak diyordum. Diplomasızdım ben oysa. Hayatın elime aceleyle tutuşturduğu, gözle görülemeyen bir görev vardı, hayatın elinden almak zorunda kalmıştım diplomamı, mezun olup, diploma sahibi olamadan çalışmak durumunda kalmıştım. Tabi büyümeden de yaşlanmıştım, yaşlanmadan giyinmişim o olgunluğu ve içimin dolgunluğu gün geçtikçe artıyordu. Hala diplomasızdım.

İnsanlara çarpmadan yürümek bu şehirde cambazlığı gerektiriyordu, ben de bayağı cambaz olmuştum çünkü kimseyle temasa geçmek istemiyordum. İçime kapanışlarım bu yüzdendi, içime kapanıyordum kaplumbağa gibi, dünyadan haberim yoktu. Ancak bir tepeye çıkabildiğimde açabilirdim kabuğumu, orada kimse göremezdi çünkü beni. Yüzüme bakınca anlayamazlardı içimde neleri barındırdığımı ve neleri unutmak istediğimi.

O tepelerden birine çıkıp, kollarımı iki yanıma açıp, kuşların konmasını istiyorum, kuşların acıktıkça beni yemelerini beklemeyi istiyorum. Kuşlarla bulduğum seyrek günler vardı, sanırım kedilerle daha iyi anlaşıyordum, onlar her günümde vardı, hatta insanlardan daha çok onları görüyordum. Ellerim kedi beslerken çok temiz, mama kokusu siniyor. Ellerim yazarken çok suçlu, kalem kurşunu kokuyor. Diplomasız ellerim.

Konuşmaya ağzı yok yüzümün. Bu yüzden sesle kelimelerim bir araya gelmez hiç, gelemez. Konuşmaya hakkım olmadığından beri susuyorum, susarken yazıyorum. Sesim çıksa kelimelerim didiklenir, sesim çıksa kelimelerim diklenir. Kavga eder sesimle cümlelerim.

Anlamamam gereken şeyleri anlıyorum, sanırım bu yüzden dilsizim. Sesim ile kelimelerimin bütünleşemediği zamanlarda dilsizliğimle geçiniyorum. Daha çok çabalıyorum susmak için ve her geçen gün daha çok çabalama ihtiyacı içerisinde hissediyorum kendimi, herkes konuşmaya susarken, ben her geçen gün daha çok susmaya ihtiyaç duyuyorum. Susamak gibi geliyor susmak. Kanacağı bir su yoksa susmayı da öğreniyor insan, susamayı da.

Diplomasızdım.

Ama şiirlere sığınmak için diploma sormuyorlardı şükür, beni en iyi onlar anlayabilir, ancak onlar sarabilirlerdi kelimelerimi. Duvarların ardında kalan hayallerimi gizli bir hapisanede tutuyorlardı sanki. Ben kelimelere hasrettim, kelimeler bensiz şiir oluyordu. Şiir, düzende düzensizlik gibi ilgimi çekiyordu, belki nice diplomalıların bile farkında olmadığı kadar âşıktım şiire ya da onlar hak ediyordu en çok kelimeleri. Diplomasızdım, doğduğumdan beri. Bundan artık rahatsızlık duymuyordum. Diplomalılardan fazla çalışıyordum, onlardan fazla işe yarıyordum, aradaki açığı görmemeleri içindi belki çırpınışlarım. Kimsenin aklına gelmesin diyeydi bu kadar çalışmam.

Diplomasızdım, herkesi gözümünden arındırıp öyle bakıyordum, bakabildiğim zamanlarda. Yazdıklarımı geri dönüp tekrar gözden geçirecek kadar önemseyen diplomasız, kalem tutan ellerim vardı, kimse öğretmemişti belki de kalem tutmayı, belki de ben daha doğmadan içime yerleştirilmişti bu sevdâ. Kendi yazdığım öykülerde vatanımı saklıyordum, şiirlerle sabahlıyordum. Sonra hep çalışıyordum. Kimseye bakmadığımdan dolayı eskimemişti gözlerim ve terk edilmiş yüzümle yüzleşiyordum her gün. Ayna yetiyordu bunun için, kenarı ahşap işlemeli ayna. Boş oda, boş zamanlar. İnsan bu kadar yoğunken bile boş hissedebiliyor bazen kendini. Ama yine de biliyordum zamanın kendine yakınmakla geçiremeyecek kadar kıymetli olduğunu.

Diploması olmayanların, tatili de olmuyor. Dinlenmeye hakkı da. Sonradan telafisi olur mu diye bile düşünmeden atılmak zorunda hissettim kendimi hayatın her alanındaki kendi koşturmacasına. Zaman geçiyor, hızla geçiyor, peşinden sürüklenirken daha fazla geçiyor. Dinlenmeye fırsat bulabilsek belki, zaman daha yavaşlayacak. Bizimle birlikte dinlenecek. Ama biz koştukça o da koşuyor.

Hayat, bazen ağlamaya bile fırsat vermiyor ve yakınmalara zamanımız yok. Uzun zamandır zamansızız. Zamanın telafisi yok ve zaman bulabileceğimiz bir yer de yok.

Bazen o kadar duramıyoruz ki yerimizde, aynalar bile yürüyor. Yıllar gidiyor aynaların peşinden, istemesek de farklı yönler çiziyor yolumuza. Gece ansızın uyandığımızda saate bakmadan önce, dizeler düşüyorsa avuçlarımıza, yazmalıyız.

İyi ki kalem var, iyi ki bileğimiz bir kalemi tutacak parmakları yuvasında saklayacak kadar anne şefkati ile beslenmiş. İyi ki ellerimiz var. Diplomasız da olsa, yazarken ellerine diploma sormuyor hiçbir kalem ve kâğıt.

[italik]Kelimer,

hâlâ bize ait, yazabiliyorsak, Diploma istemiyorlar yazarken. Bu yüzden kelimer kadar bilgimiz, diploma alamasak da...[/italik]

Yirmi Sekiz Haziran İki Bin On Üç 17 00
Nevin Akbulut

Deniz'in Ortası II

Birbirimizden haberimiz yokken bile birbirimize dökülüyormuş satırlar

Sen hep benimleymişsin

Suç değildi satırlara iman etmek ve ben kimseyi suçlamak için yazmıyordum, sadece inanıyordum yazdıklarına, en çok sana hitaben yazıldığı için, kimsenin suçu değildim. Yazdıklarım suçu belki sizin kanunlarınıza göre, ben kanunlarınızdan birisi değildim, beni suçlayacak hiçbir şey yoktu elinizde. Çünkü benim dünyama bir ben, bir de yazdıklarımın sahibi olan "O" kişi sığabilirdi. Sizin dünyanızda olmadığımı göre, yaptıklarım da sizin dünyanızı ilgilendirmezdi. Karışamayacağınız kadar uzakta işliyordum bu suçu, iki kişilik.

Sizin suçlunuz ben değildim, olamazdım.

Siz de benim yazdıklarına suç olamazdınız, ortak da olmanıza imkân yoktu. Kendi dünyamın suçlusuydum ve yine cezayı ancak kendim verebilirdim, sizin kanunlarınızın tamamen dışında bir var oluştu bu.

Rüyama girip, beni korkutan tüm kâbuslardan nefret ediyorum, meleklerimden teker teker özür diliyorum, korkuttuğum için onları. Acelem var uyumam lazım yine, ama Allah'ım ne olur bu sefer olsun kaldığım yerden devam etmesin bu rüya, rüyalarımın devamı gelsin ama kâbuslarımın gelmesin.

Sağ yanıma dönüp uyuyorum ben her gece, her sabah gün iyi geçsin diye, sağ tarafımdan kalkıyorum. Sağ elimi sağ yanağımın altına yerleştiriyorum güzel rüyalar göreyim diye. Güzel rüyadan kastım sensin, senin olmadığın hiçbir rüya bana güzel gelemez. Tüm şehir uykuda, herkes susmuş gibi. Arabaların egzozları bile bağırıyor artık. Gece olduğunu giden elektriklerden öğreniyorum. Odam o kadar karanlık ki, ama aydınlık kadar korkunç değildir karanlık. Aydınlıkta saklanamazsın, en azından aynalardan saklanamazsın. Gece ile gündüz arasında yanan lambalar var. Elektrik gittiğinde geceyi yaşıyorum, bazen kafama göre elektrikleri kesip, sigortaları atıyorum.

Karanlıktan korkmuyorum, aydınlıktan gözlerimi sakındığımdan beri. Sanırım bu bana karanlıkta durduğum zamanlardan bulaştı, aydınlık olsa, kollarımı gözlerime kapatırım, öyle ürkütücü geliyor ki... Ama karanlık öyle değil, sarıyor insanı, saklıyor, sarmalıyor.

Uyurken yasemin çiçeklerini düşünüyorum, en mor olanlarını. Nedense hayallerimde hep mor renkler mutlu ediyor beni. Gerçekte sevdiğim renk farklı olsa da, mor hayallerim gibi uçuk biraz, sanırım hayallere en çok yakışanı o. Mor papatyalar dikiliyor bahçeme, olmayan bahçeme tabi ki. Rengârenk kediler geliyor gözlerimin önüne, her birini çok seviyorum, seni de seviyorum kediler kadar. Karanlıkta hep beyaz kediler düşünüyorum. Belki ben de beyaz olduğum için, karanlıkla iyi anlaşıyoruz, ben de siyah olsaydım sarabilir miydi karanlık beni? Basabilir miydi bağırına?

Bir tek denizin rengi değişmiyor içimde. Bir tek rengine sadık, diğer tüm renkler değişirken, deniz koruyor maviliğini... Yani hayalimdeki deniz, gerçek deniz öyle değil biliyorum. Dışarı çıkabildiğim zamanlarda uğruyordum yanına, her gittiğimde ıslatırdı beni. Ah ilaçlarım, her defasında denize düşerdi cebimden. Yaşamamı istemezdi belki de, o yüzden alırdı cebimden ve ıslatması da çabası. Her kenarına gidip, oturmaya kalksam, tam dinleneceğim sıradan,

kocaman bir dalga saldırırdı üzerime, ama onu da severdim, adını taşıdığı için. Her deniz kendi köpüğünden sorulur. Herkes kendi boşluğunda yuvarlanır. Herkes kendi karanlığından sorumludur, ışık bakmaz senin karanlığına. Sen yakalarsan ışığı, ancak o zaman aydınlanır karanlık dünya.

Her kalem kendi yazdıklarından sorumlu, her harf kendi cümlesinden, ben cümlede tek kelimeyim ki, bakarım ardıma, önüme. Neyi ifade ediyorum diye.

Denizin ortasındayım, gerçekten tam ortasındayım. Kız kulesi kadar. Ama bunu kimse tahmin edemeyecek, çünkü o kadar uzağım o kimselere, yüzümün akan makyajlarına gülen, maskeli balodan çıkmış dostlarım var benim. Ben akan karakalemimi silmek için çabalıyorum, nedense rahatsız olmuyorum geceden kalma makyajımdan. Çünkü umursamıyorum.

Her şey daha zorlaşmaya başladı, karanlıkta dalgalarla boğuşmak hiç kolay değil, nereden geleceğini bilmediğim hamleler yiyorum, tuzla besleniyorum, köpüklerle yıkıyorum. Kelimelerim kayboluyor her dalganın peşinden akıp giderken. Ben gidenlere üzülüyorum, denizin hâlâ ortasında olabildiğim ve durabildiğim için mutluyum, zor da olsa. Ama kolayını istemezdim zaten, yakışmazdı bana kolay olanlar.

Mecnun'dan sonra affedildi tüm âşıklar, ama geç kalındı, herkes bir önceki nesli affetti, kendi aşkından dolayı. Kediler kadar sert yere başımı koyuyorum, çok ilginç uyuyabiliyorum, rüyalarım da mor, buna seviniyorum, sevinirken seni daha çok seviyorum. Çünkü sana ancak sevinçli bir sevgi verebilirim yani bunu istiyorum.

O kadar çok karanlıktan bahsettim ki, elektrikler gidecek yine, eminim. Ama kimseyi görmek istemediğim zamanları yaşıyorum. Elimde bir kalem, her bulduğum yeri karalıyorum. Görmeden yazılır mı demeyin, yazılıyor. Alıştım, dünyası karanlık olanların, aydınlıktan farkı yoktur gündüzleri.

Asırlık bizim aşkımız
Yüzyıllardır bekliyoruz
Bu yüzden seni asırlardır beklemiş gibi yorgunum
Ama seviyorum asırlardır görmemiş gibi, hasretle

Ve her gördüğümde de asırlardır görmemiş gibi heyecanlanıyorum
Deniz vardı bu şehirde
O yüzden hep nemliydi havası ve ıslaktı duvarlar

Elektrikler gitti yine, gece oldu bu sefer çabuk geldi uyuma saati. Denizin herkesin gözünde rengi lacivert şuan biliyorum ama benim gözümde hiç görülmemiş bir renk, mavi.

Deniz var bu şehirde,
İyi ki var.

Bir Temmuz İki Bin On Üç 15 50
Nevin Akbulut

Not: Fotoğraf ben :)

Pulsuz Bir Mektubum Var

Pulsuz mektuplar vardır, bazen göndermek isteriz, gönderemeyiz. Bazen göndersek de yerine ulaşmaz. Hatta geri de gelmez çoğu zaman bu mektuplar. Asıl yerine ulaşmadığını biliriz ama gönderdiğimiz için üzerimizden bir yük kalkmış olur, bunun sevincini yazarken ardı ardına yazarız diğer mektupları da. Yazsak da yetmez, ulaşsa da mektuplar yetmez.

Seni tam da olman gereken yerde anılıyordun, yüreğimin en kutsal köşesinde

Ve yalnızlık hep aynı satırlarda yer alıyordu

Sen bulaşmıyordun yalnızlığımıza, karışmıyordun da.

Ben seninleyken, yalnızken olduğum kadar kendimdim, doğan bir bebeğin rolsüz masumiyetiyle, en güzel cevaptım sana. Sonradan öğrendiğim her şeyi unutabilecek kadar özümle seviyordum seni. Bu sevgi hiçbir şeye ya da kimseye duyulamayacak kadar farklıydı. Adını koyamadığım, tüm dilleri toplasam da yetmeyeceği bir lisanla hissediyordum sana duyduklarımı. Ama bunu kimse bilmiyordu, sen de bilmiyordun. Belki de hissediyordun benim gibi.

Görüntümüz normal insan sınıfına dâhil olsa da, biz hiçbir dünyaya sığmayacak cinstendik. Yere basmayan ayaklarımız sanki her şeyden farklıydı, sanki insanların üzerinde yürüyorduk yolumuza ya da göklerde. O kadar sıradan görünüyordu her şey, ama aslında sıradan değildik hiç. Sıradan olamadığımız içindi karşılaşmamız. Çünkü sıradan insanların başına gelmez böyle bir mucize.

Mucizeler hep sıra dışı insanların başına gelir. Bizim karşılaşmamız da böyle bir mucizeydi işte, sıra dışı, farklı.

Odamdaki şifoniyerin çekmecesine gizlemiştim yaşamamı sağladığına inanan doktorların verdiği renkli hapları, ben onları unutacak kadar sevdim seni. Onlar yaşamamı sağlıyorsa, sen de yaşama sebebimdin. Haplar olmadan durabilirdim ama senin varlığın olmadan yok olabilirdim. Birlikte doğmasak da sanki göbek bağım kadar yakındın bana, ikizim gibi ya da aynım gibi, ruhum gibi. Doğru kelime bu sanırım, ruhumdun sen benim.

Dünyadaki her şeyden vazgeçip, terk edebilirdim onları. Bağımlı değildim çünkü bir şeye, doğduğumdan beri yalnızlığa alışmıştım zaten, bu yüzden bağımlı ve sorunlu hissetmiyordum kendimi herhangi bir şeye. Ama senden vazgeçtiğim anda kendimden vazgeçmiş olurum, biliyorum bunu. Sen herhangi bir kimse olamayacak kadar yakınımydın, herkesten farklı, tıpkı kendimi gördüğüm gibi bir şeydin. Bu farklılığı yitirebilirim ve bir tek kendimi böyle farklı hissetmeme rağmen, seni de öyle görebiliyorum, tuhaf bir durum. Demek ki bu bildiğim şey ikimize hastı.

Yanımda olmadan bile yanımda hissedecek kadar çoktun içimde. Benden daha fazlaydın bende. Bunu hiçbir akıl, hiçbir kitap anlatamazdı. Ben de anlatamıyordum zaten, şu yazdıklarım kitap dolusu olsa, asıl söylediğim içimden geçirdiğim şeylere yaklaşamaz bile. Ama gölgesi gibi bu yazdıklarım, kırıntısı gibi. Siz oradan anlayın. Anlayamazsınız da tahmin yürütün mesela.

Ne zaman hastalansam ya da ne zaman başıma kötü bir şey gelse, kötü hissetsem kendimi bir bebek gibi hissediyordum kendimi, ama senin varlığın bendeysen, hiçbir şey olmazdı bana. Hatta ölmezdim bile. O kadar güçlü hissediyordum ama bebek gibi, bebek cesareti, bebek masumiyeti buradan yer etti belki içime.

Küçükken yaşamadığım hikâyeler uydururdum kendime, çünkü hikâyem kötüydü benim, ben yazmamıştım, yazan kalem kara kurşundu belki de. Yazabilseydim eminim daha güzel bir hikâye yaşardım. Ama şimdi, uydurmaya çalıştığım tüm hikâyeleri sildim hatta unuttum. Artık herhangi bir hikâyeye ihtiyacım yoktu, benim en güzel masalım sendin ve bu masalı birlikte yazıyorduk. Yazarken yaşıyorduk, yaşar gibi yazıyorduk bu yormuyordu çünkü seninle dinleniyordum, kendimi dinler gibiydim sen konuşurken.

“Bitmesin” dediğim tek şey sendin, ancak ben bitersem biterdin biliyordum. Hiçbir şeyin bitmesinden üzüntü duymayacağımı da... Her şey bitiyordu çünkü bir gün mutlaka, çekmecedeki ilaçlar, takvimdeki yapraklar, şu karaladığım satırlar, her şey. Bitmeyen bir şey varsa o da; evrene bıraktığımız sonsuz sevgi.

Biliyorum, sen farkında değilsin bu yazdıklarımın sana olduğunu, üzerine de alınır gibi bir hâlin yok hiç, olmasın da. Bu yazdıklarımı daha sahipsiz, daha gizemli hâle getiriyor. Belki sıradan birisinin, sıradan satırları diye okuyacaksın gözlerine denk geldiğinde. Ama tek bir harfin bile gözlerine denk gelme ihtimali sevindirici benim açımdan ve kalemim açısından. Hele bir de çarparsa bir cümle gözlerine, o zaman yazımın bayramı ilan edilir.

Pulsuz mektubum, hatırsız yazım, gönlü kırık kalemim, sevinç yolu gözleyen defterim. Sana ulaşmasa da anlattıklarım, anlatabildiğim için seviniyorum. Ki yetersiz zamanları yaşıyorum. Yazdığım şiirlerin de hiçbir zaman sana yetişemeyeceğini biliyorum, göklere merdiven dikip, en hızlı şekilde tırmanan sen değil misin? Senin gitme şeklin buydu, yoluna gitmezdin, göklere giderdin. Orası yasaklı gibi bana, uzaklıktan da beter bu. Melek olmam

gerekir belki de, gidebilmek için gökyüzüne. Ama imkânsız!

Eğer tekrar dünyaya gelme ihtimalim olursa, Tanrı'ya yalvaracağım, melek olarak yaratsın beni diye. O zaman senden önce yerimi almış olacağım ve seni orada bekleyeceğim. Ama imkânsızlık bu ya, sen o zaman da yeryüzünde yaşamayı seçersin ve ben tekrar buraya gelebilmek için yalvarmak zorunda kalırım.

Kendinden birini seversen aşk olmaz o zaman, kolay olanı seçmiş olurduk. Bu bize hiç yakışmazdı. Bu yüzden en uzakta olan seni seçtim, gökyüzünü seçtim, gökyüzü rengine en yakın olan denize dokundum ve döküldüm ona. Tüm bedenimi sararken bu mavilik artık kendime ait olmadığımı hissettim tüm hücrelerimde. Kolay olanı seçmedim.
[italik]

Sen de var olmak için,
Kendime öldüm (kendimden oldum)

Bundan şikâyetçi değilim, bir mektuba şikâyetler asla sığmaz çünkü. Dilekçe yazmayı becerebilecek kadar da resmî birisi olmadım hiç. [/italik]

Dört Temmuz İki Bin On Üç 10 00
Nevin Akbulut

Not: Yazımı Gün'e lâıyk gören, değerli seçki Kuruluna sonsuz teşekkürlerimle,

Yazabilen Güzel Ölü

Gitmeler değil
Beklemeler yorgunuyum

Her denizin kenarında!

Bulduğum ilk deniz kenarındaki taşlara aldırmadan dizlerimin üzerine çöküşüm bu yüzden
Beni tartamaz başka yere paralel hiçbir şey
Acırsa belki dizlerim, biraz dinlenirim.

Biraz dillenir acılarım
Kuyruklu yıldız gibi şimşekler çakar beynimde
Ağrılarımın hep devamı gelir, kuyruklu uçurtmalar gibi
Ağrının kendisinden fazladır bıraktığı acısı

Yürek dolusu yanmalar biriktirdim azınlık özlemlerime!
Belki gidecek korkusuyla, heyecandan yeni çıkmış birinin gözlerini gördüm sana her baktığımda kendi gözlerimde.
Yaşamak korkusu değildi bu, beklemek korkusuydu korkutan. Bu gelmiş geçmiş en büyük özlemde hissettiğim, kuş
yuvasını özlerdi, çiçek toprağını, kedi yumağını, ben de seni özliyordum. Biriktirdiğim sana kavuşma heyecanları
değildi, biriktirdiğim yüzyıllık özlemlerdi.

Kuşlara özeniyorum en çok denizin üzerinde düşmeden uçarlarken. Bedenimle beynimin aynı olmadığı yerde
düşlüyorum kuş olma özlemimi. Uçmayla beklemek arasında gidip geliyor aklımın hassas dengesinde.

Yazarken beğeniyorum
Yazdıktan sonra beğenmiyorum

Sana söylediğim sevgi sözcüklerinin yetersizliği gibi geliyor her yazdığım.

Yazıyorum, bu yüzden tüm gerçeklerden kaçıyorum, gerçek hayattan kaçarak katlanabiliyorum bu hayata.
Uyuşturucu gibi sahte mutlulukları düşünüyorum her gece yatarken. Tüm uzaklardan, tüm yakınlardan, herkesten
kaçıyorum. Kendimden kaçmak mümkün olsa onu da yapardım. Keşke becerebilsem; dünyadaki en yüksek uçurumu
bulup, kendimi içine yuvarlayıp, hızlıca koşmak istiyorum. O zaman kurtulabilirim kendimden de, diğer herkesten
kurtulduğum gibi. O zaman rahata ererdi ruhum, kendim uzaklardayken.

Zaten yetişemedi hiç ruhum bedenime, tüm bu yetişememelerin öcünü almak istiyorum. Bu yüzden “en yüksek
uçurum” dedim. Bedenim oraya yuvarlandığında, çıkmak için çabalasa bile yetişemez, kaçıp giden ruhumun
ardından.

Kaçarken parklardan kaçırıyorum gözlerimi, yan gözle bile bakamıyorum onlara, hatta varlıklarını bile unuttum
çoktan. Unuttum, o yüzden yazıyorum. Ben hep unuttuklarımı yazarım, daha sonra tekrar okuyup, hatırlamak için.
Parklardan kaçıyorum, çünkü içimde bir çocuk yok artık, her park bana içimdeki çocuğu hatırlatıyor. Bakamam
parklara, çünkü içinde oynatacak, oynadıkça mutlu olacak bir çocukluğum yok, olmadı. Hatırlıyorum, daha içimdeki
çocuk ölmemişti, kaçamak giderdim parklara, tarifsiz mutluluktan bu benim için. Şimdi o mutlu olduğum parklar,
tarifsiz acı hissettiriyor bana. Daha da kaçmak istiyorum, sahi çocukların olmadığı bir yer var mı?. Eminim yoktur.
Çocuklar ölse bile, oyuncakları, parkları kalıyor. Tıpkı benim parkım gibi.

İçindeki çocuğu ölenlerin yaşaması zordur, yüzüne bakan herkesten bunun cevabını sormak ister, cevabı onlarda
olmasa da.

Zaman çok hızlı geçiyor, ben zamandan daha hızlı koşuyorum bazen. Yaşamadığım zamanlara gidiyorum.
Yaşamadığım yerlere, yaşamayı istemediğim ülkelere ve zamanlara. Ben gidiyorum hep, ama içimdeki çocuk
gelmiyor. O terk edilmedi, o gitti, öldü, bıraktı. İstmeden yaptı belki bunu ama yaptı. Önemli olan geldiğimiz ya da
gelemediğimiz şu noktaydı, içimizdeki çocuk ölüyken, yaşamak.

Bulununca istemediğin şeyler tarafından, tekrar yok olmak da zordur. Bulunmak kaybolmaktan daha kötüdür.
Vurulunca tekrar gitmek gibidir, bu genellikle olanaksızdır. Çocukluğumun oynadığı o parkta ölmek istiyorum. Çünkü
çocukluğum oynarken, ben çok mutlu olurdum. Şimdi bu mutluluktan da kaçmak istiyorum. Her şeyin sonu yokmuş
gibi görünüyor uyuşmuş gözlerime ama aslında var biliyorum, gözlerimi inandıramasam da buna var. Belki sona
yaklaştım. Belki sondan da sonraki zamanı yaşıyorum ya da yazıyorum. Yukarıda söylemiştim “yaşamadığım
zamanlar” diye.

Neyse, kaçmaktan ve gitmekten bahsediyordum. Ben gidiyorum, ayaklarım kalıyor geride, ayaklarım yorgun, birkaç
yüzyıl öncesinden gelmiş gibi. Götürmeye dayanamıyorum onları, ayaklarım bedenimi taşıırken yorulur diye. Şimdi

götüremediğim için onları suçluyorlar beni, eminim. Yıllarca beni taşıdıkları için, koşmama yardım ettikleri için, belki de çoktan pişman olmuşlardır yaptıklarına. Ayaklarımı geride bırakıyorum, yaşayamadığım kadar uzaklarda. Hem onlarla atlayamam uçurumdan, denize de giremem onlarla. Herkes ölürken, ayakkabılarını bırakıyor, ben de bir adım daha ötesine gidemeyip, kıyamayıp, ayaklarımı bırakıyorum.

Daha evvel de ellerimi bırakmıştım, yaşamadığım zamanları yazsınlar diye. Şimdi ayaklarımı bırakıyorum, koşmaya devam etsinler diye. Çünkü kaçmam lazım, daha fazla koşmam lazım, başka dünyalara yetişmek için. Çünkü gitmeliyim, giderken her bir parçamı başka bir dünyada bırakmalıyım, gönüllü olarak. Hem hatıra bırakacak kadar asil bir varlığım var benim, bu dünya üzerinde. O zaman gerçekten kendimi unutmuş olacağım ve o vakit parçalanmış olacağım gerçekten.

Çocukluğum ölü, parkta
Ellerim unutulmuş bir zamanda, hâlâ yazmaya devam ediyor
Ayaklarım bu dünyada, koşmakta
Ben gidiyorum.

Aklımda bıraktıklarımı, artık unutarak, arkamda ayaklarımı bırakarak... Çocukluğum ölü çünkü gitmeliyim daha fazla katlanamıyorum bu ölümlülere. Onlar da bana katlanamıyor zaten. Deniz kokusu burnumda, bir tek o gitmiyor. Ellerimin deniz kokan kokusu geliyor bunuma, ama ellerim yok. Belki de denizi, balıkları hatta yosunları anlatıyordur. Denize kokusunu veren onlar. Çünkü atlanılmaz ayrıntının sonsuz gibi görünen etkisi.

Sonu yoktur belki gerçekten yosunların, yüzyıllardır buradalar. Geldiğim dünyalarda da görmüştüm, bir de kayalıklar, intiharlar için yapılmış gibi her yüksekliğe kondurulan ölüm evleri gibi.

Yazdıklarımı öldürmeden ölemem ben. Önce onları gömmeliyim içimdeki boşluğa, içi doldurulamayan bez bebek gibiyim son zamanlarda. Ne yapsam dolmuyor içim, yemek yesem de, okusam da tüm kitapları ve hatta yazsam da...

Yemek yemek bile eziyet gibi geliyor artık bana, midemin dolması doldurmuyor içimin huzursuz boşluğunu, ben sadece aynı devam ediyorum sessiz kıpırdanmalara. Değişiklik olmuyor, bu yüzden ölmek istiyor belki de yazılar, bir değişiklik gerekli o kadar hayal kırığından sonra. O kadar gidenin ardından kalmak zor çünkü. Bu yüzden ölmeli, şu kayalıklar çok muntazam, düşersem belki içimin boşluğu da kırılıp, dağılır. Boşluk diye bir şey kalmaz o zaman. Dağılır, dolarım.

Yazarken, kendi sonunu hazırlıyor insan. Kendi hikâyemin katiliyim.
Yazarken de severim
Severken de giderim.

İşte böyle, tüm bu olanlar; ancak bir ölüyü rahatsız edebilecek kadar dokundu bana.

Sekiz Temmuz İki Bin On Üç 17 30
Nevin Akbulut

Kız Çocuğu / Büyüyememek

Büyümeğerken; normal bildiğimiz gelişim ve görsel manasındaki büyümeğekten bahsetmiyorum.

Büyüyemiyorum
Büyük konuşacak kadar.

Belki bir gün büyük konuşabilecek kadar büyüebilirim, büyütebilirim yüzümü, yüzümün içindeki gözlerimi yaşlandırabilirim. Daha olgun görebilirim o zaman, büyük gözlerimle. Dört açmak zorunda kalmam görmek için.

Belki bir gün yüreğimi büyütebilirim gerçekten.

O zaman anlatabilirim sana olan büyük aşkı. Yetebilirim o zaman sana seni anlatmaya cüret edebilirim. Ben hep “yapabilirim” dediğim anda büyüdüğümü hissettim. Oysa babamın gözünde hep “kız çocuğu” olarak kalacaktım. Değişmeyen tek gerçektir bu, adımdan sonra, adımla yan yana anılması... Belki de alışmıştım artık buna. İstmeden alışmıştım, bazen öyle olur, istmeden alışırız bazı şeylere, alıştıktan sonra da istemeye başlarız, istediğimizin farkında olamadan.

Bu yüzden küçük aşklara sığınmalarım, yanlış yerlerde bitti teselli bulmalarım. Artık hiçbir şeyle teselli bulamayacak kadar büyümüşüm. Her şey küçülmüşü etrafımda sığınamayacağım kadar. Yetmiyordu teselli olmaları, yetmeyecekti de. Büyümüşüm etrafımı yığınla doldurabilecek kadar, herkesin yanında fazlalık olacak kadar. Ben büyüdükçe etrafım küçüldü, daraldı, sığamadım. Sığamadıkça uzaklaştım, boş alanlar arama çabası içerisinde geçirdim son yıllarımı. Yollar, her çıktığımda beni yağmurla karşıladılar.

Ben her yağmurdan kaçarken
Tutulduğum dolunun müptelasıyım,
Yağmurda gezinmelerim bu yüzden.

“Seni seviyorum” diye başlayan cümlelerimi üçlediğimden beri, artık daha fazla cümleye ihtiyaç duyuyordum ve bunun için; iki ağız, bir olmuş tek yürek gerekiyordu. Konuşabilsem de, kalbimden geçenleri söyleyememem korkusu sarıyordu beni, büyüyemiyordum bu korkuyla. Büyürsem, bu içime sığmayan, bedenimi çoktan geçen korku da büyüyecekti, önüne geçmeliydim bu korkunun, ardından dolanarak. Durdurmalıyım tüm büyümeleri.

Kelimelere sığınmakla başladı aslında her şey, yazarken büyüyeceğimi bilmiyordum. Kelimelerle büyüyorum şimdi, büyümeğe belki de kelimelerin büyüü, onların gücü. İnsan laf doğru ve güzel laf edebildiği sürece büyür diğer insanların gözünde.

Benim tek dileğim; kendime ait olduğum kelimeleri anlatabilmek içimdeki sahipli ya da sahipsiz tüm hislerimin cevabını bulabilmek. Bunun için küçülmek gerekse de küçülürüm.

Bir kaçış telaşıyla sığınma, saklanma çabasıydım ben aslında. Her yağmurdan kaçarken tutulduğum dolunun müptelasıydım, yağmurlarda gezinmeyi bu yüzden. Seviyordum, alışmıştım tutulmaya bir güneş gibi. Doluya müptela olmak için büyümeğe gerekirdi ve anlatabilmek için, daha fazla kelimelerin kölesi olmak lazımdı. Bu yüzden bildiğim ve bilmediğim tüm kelimelerin peşindeyim, izini sürüyorum. İzimiz olduğu sürece, dünya üzerinde yaşanmışlığımız gerçekliği kadar eskiye dayanır varlığımız.

Aynı cümlelerin içinden geçerken her defasında biraz daha büyümesi gibiydi sana olan sevgim
“Seni seviyorum” diye başlayan tüm cümlelerim büyüyordu. Aynı sevemiyordum, aynı yerimde duramıyordum, aynı kalamıyordum. Kelimeler de büyüyordu, ben de.

Sana sevmeler biriktiriyorum büyüklüğu hiç tahmin edilemeyecek şehirlerin içinde. Her sokağa adını veriyorum. Çıktığım her yol sana geliyor. Ben hep sana geliyorum, her yolcuğumda, ne uzaklaşıyorum, ne de yakınlaşıyorum.

Sadece sana geliyorum!

Yollar azaltıyor beni, ulaşamıyorum. Gittikçe büyüyen yolla var, ben gittikçe küçülüyorum. Adımlarım küçülüyor sonra, ayaklarım küçülüyor. Hep ilkokul günlerinden kalma adımlarımı kullanıyorum ben, büyüyemiyorum.

Her topuklu ayakkabı giydiğimde, kendimi, annemin topuklu ayakkabılarını giymişim gibi hissediyorum, giymemem gereken bir şeyi giymişim gibi oluyorum. Suçlu ve farklı bir duygu bu, büyük gelen ayakkabılar gibi, gizlemeye çalışsam da adımlarımdan anlaşılıyor bu. Ne kadar suçlu hissetsem de kendimi bunun için, annemin hiç topuklu

ayakkabıları olmamıştı, belki benim de olmamalıydı.

Çünkü büyüyemiyordum!

Her giydiğimde aynı duygu karşılıyordu beni, sesli adımlarımdan anlayabilirdiniz. Adımlarım böyle korkak olduğu sürece, büyüyemeyecektim, bunu biliyordum. Zaten ben hep küçüklüğümden beri az büyürüm, kelimelerin üzerinde korkak gezinmelerim bu yüzden.

Büyüyemiyorum
Büyük konuşacak kadar.

On Altı Temmuz İki Bin On Üç 10 00
Nevin Akbulut

Soğuk

Bana "soğuksun" diyorlar
Ben soğuk değilim, hava soğuk. Soğuk olsam buz gibi olurum ve hiç gülmem...

Donarken gülemez insan, titrer sadece

Ben soğuk değilim
Sadece buz tutmakla yetiniyorum
Ellerim bu yüzden donuk, tutuk.

Belki de bir sıcaklığı kaybetmemek içindi tüm çabam, o sıcaklığın üzerine başka bir sıcaklık düşmesin diyeydi, asıl o sıcaklık yok olmasın diye donuyordum...

Hava çok soğuktu, üşüyordum yine. Tutunabileceğim, tutacağım hiçbir şey yoktur görünürde. Bir battaniye sıcaklığını özlemiştim aslında. Var olan şeyleri bile hissetmeyecek kadar üşümüştüm. Bu yüzden şiir yazdım, insan ya delirince yazar ya da kırılınca. Bende her ikisi de mevcuttu fazlasıyla, bu yüzden yazdım. Bir de kimsesiz olduğum için yazdım, kelimelerden başka tutunacağım bir şey yoktu, sanırım bir tek onlar bana aitti. Dünya yıkılsa onları alıp, gidebilirdim. Diğer her şey yıkıntılarının altında kalırdı, bazen ruhlar bile.

Onları yazdığım sürece, harflere dokunabildiğim sürece ısınabilirdim, bunu hissettim. Bu yüzden daha çok sarıldım kaleme. Soğuktu, ancak bir gülümsemeyle ısınabilecekti gerilen yanaklarım. Kar sesi düşüyordu dudaklarımdan. Her kelimeyi söylediğimde düşer düşmez donuyordu. Ben ısıtamıyordum artık ağızımdan düşen kelimeleri. Çünkü yürek buz tutmuştu. Asıl buydu soğuk, asıl donduran.

Aklımın almadığını yüreğim aldı, yüreğim buz tutarken sadece seyrediyordun saçlarımdaki beyazları. Buzdan esinlenmiştik, daha diri kalmıştık, daha soğuk, daha yapay, daha azdık. Saçlarımda ne kadar uzadığı artık umurumda değildi, nereme değdikleri de. Saç uçlarımdaki buzlar da tenimin umurunda değildi. Buzdan olunca, diğer buzları da hissetmek rahatsız etmez hiçbir zaman.

Öksürmeye korktuğum günler vardı
Sonra yazarken öksürmeye başladım
Öksürükler ne kadar sesli ve gürültülüyse
Yazmak o kadar sessizdi

Korkuyordum, ciğerlerimin üşüten hastalığından değil, öksürürken kırılacak buzlardan korkuyordum. Buzlar eridikçe kendimi zapt edemem, koruyamam kendimi, ilk sıcaklıkta yığılıveririm. Öksürürken bir şeyden daha korkuyordum, ciğerlerimle birlikte yüreğimin de fırlamasından. Bu korkuyu uzun zaman önce yine hissetmişim, seni gördüğümde de böyle olmuştu. Hatta görmeme bile gerek yoktu, bazen tek kelimen, sadece düşünmek bile yeterliydi.

Şimdi sen o kadar uzaktasın ki; seni düşünmek ısıtmıyor düşlerimi. Daha çok titriyor, daha fazla üşüyorlar. Düşlerim seninle de donar, seninle yandığı gibi.

Aklım almadığı için hesaplayamamıştım gidişini, bu yüzden bu kadar hazırlıksız yakalanmıştım. Üstelik donmuşum. Buz tutarken peşinden gelecek halim yoktu, olsa da ayaklarım izin vermezdi buna. Ben gidişini kemiklerime kadar hissederken, sen sonsuz sıcaklığın tadını çıkarıyordun. Dondukça daha az hissediyordum gidişini, bu yüzden daha çok donmaya sesimi çıkarmıyordum. Dünden razıydı tenim buna, büyük bir hasretle.

Bazen donmak iyidir, daha az hissetmek için. Başını yalanladığım yazılar yazdıkça daha az üşüyorum. Daha az kimsesizim ve daha az inandırıcı. Tüm bunlar bir araya geldiğinde çok da rahatsız edecek bir donukluğum yok. Bu sıcakta donmalarımı, ellerimin titremesini, gözlerimin kaygan buzun üzerinde kayışını seyrediyorum. Tüm olanları gidişini yoruyorum. Öyle ya, başka beni bu kadar değiştiren, bu kadar buz tutturana, bu kadar soğutana (herhangi bir şeyden) ne olabilirdi ki? Donarken bulmuşum cevabını. Sen gitmeseydin bulamayacaktım. Her gelişimin sonuna, bir gidiş ilişitirirken hiç çekinmemiştin. Ben gidişini kabullenecek kadar geri çekmiştim kendimi her şeyden.

Sen gülümsememi yarım bıraktığından beri
Artık tüm gülümsemelerim buruk
Tam dudaklarımdayken gülümseme, korkutmuştu onu.

Artık ne olursa olsun, o kadar canlı gülümseyecektim, donup kalacaktı gülüşüm son güldüğünden itibaren.

Sustum!
Ancak bir rüzgârın yanımdan hızla geçebileceğı kadar kısa bir sürede geçtin yanımdan,

Kelimeler dikildi karşıma,
Ben ancak susabildim.

Ancak bunu yapabildim!

Bazen ne yapsan olmaz, hani derler ya; "ağzında kuş tutsan yaranamazsın" işte öyle bir şeydi bu suskunluğum, bir şeyin artık kâr etmeyeceğini bildiğim için sustum. Şimdi ne konuşsak da çözümez sana kelimelerim. Sen milyonlarca kelime söylesen de duymam artık...

Çünkü susarken, kulaklarımı da tembihledim!.

Bir yerlerde hâlâ sabah oluyor, olsa da gün aymıyor
Ama bu karanlık umurumda değil

Ben donuk susmaların peşindeyim ya da onlar benim peşimde. En iyi yapabildiğim şeyi yapıyorum. Artık susuyorum ve donmaya hazırlandım çoktan. Soğuktan çünkü her şey, bir metal parçası kadar. Ve artık bir daha ısınamayacak gibiydik. Dünyadaki son ateş dönmüş gibiydi. Güneş de doğmayacak gibi buralara.

Güneşi bekliyorum perdeleri aralayıp
Cama çıkmaya cesaret edemiyorum
Ya gelmezse diye
Beklerken günlerce koşmuş gibi yoruluyorum.

Bir gidişe sığdırmıştık şiirlerimizi. Artık saçlarımın nereme geldiğinin bir önemi yoktu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Çünkü sen yoktun artık.

Olsan yine yaklaşırdım sana
Seninle mutlu olabileceğimi bildiğim halde, yine kırıklarına yenildim ben
Çünkü kırmayacağına inandırmıştın ve bu inanç en zayıf yanımdı artık benim. Düzelmeyecek, tedavisi olmayan olamayan bir zayıflık.

[italik]

Not: Hepimiz bu sıcaklarda soğuğu özledik biraz, ama böyle bir yazıyı özlemedik, biliyorum. Yürekllerimiz üşümesin, dileklerle.[/italik]

Yirmi Altı Temmuz İki Bin On Üç 17 20
Nevin Akbulut

Ellerimizin İsyanı IV

Ellerimi bırakan elindi,
Bir daha parmaklarını hesaba katmadan geçirecektim
Bundan sonraki günlerimi...

Etten, kemikten ellerim. Derisini çok güzel giyinmişti. Kemikleri üşüyordu ellerimin, o kadar üşümüştü ki, sızlıyordu ellerim artık. Yeni güne doğarken, yeni kelimelere gebeydi ellerim. Yeni cümleler doğuracaktı, kalemim yardımıyla. Bazen hiçbir şey olmuyor. Günler geçiyor, bazen de beş dakika geçmiyor. Ellerim durduğu yerde, kıpırdamaya korkarken yakalıyorum onları. Kalem tutamıyor bazı geceleri, tutsa kemikleri eğik, tutsa yalnızlık akacak kaleminden, yalnızlık akarken, belki de kâğıt yalnızlığını unutacak.

Neyse ki derisi vardı ellerimin, birkaç yara izi, bir de sürekli kalem tutmaktan eğilen orta parmağım vardı. Derisinin üzerinden belirginliği parmak bitiminde son bulan. Bu eğrilik için teşekkür ediyordu diğer tüm parmaklarım orta parmağıma. Bu yazmanın nedeniydi, yazmadan oluşan bir eğrilikti bu. Sadece bu parmağım cesaret edebilmişti harflerin önünde eğilmeye.

Büyüdükçe parmaklarım, cesareti de büyüdü. Daha çok eğilmeye başladı orta parmağım. Yumruklarım ancak kendi avucuma sığabilecek büyüklükteydi ve başka herhangi bir şeye ulaşamayacak kadar küçüktü. Avuç içlerimdeki tırnak izi yaralarım bundan oluşuyordu, kimseye yetişemezdi yumruklarım, buna ihtiyaç da duymazlardı. Gücünü kendi içine akıtır çünkü ellerim. Başka herhangi bir şeye dokunma teşebbüsünde bile bulunamazlar. Ellerim beynimle iyi anlaşıyor. Dokunmak istediği tek şey harfler. Onlara da yazarken dokunabiliyorlar, her harfin kıvrımını ezberledi parmaklarım, noktaları, harfleri birbirine bağlayan uzun bir çizgide kalemim.

Parantez içinde işlenen cinayetten kimse sorumlu olmamıştı, zorunlu da değildi kimse harfleri harcarken. Her kelimeyi ucuzca harcarken, hiç de suçlamıyordu kimse kendini. En çok da harfler yerine ulaşamayınca ölüyordu kelimeler.

Maktülü ben oldum ölen kelimelerin, hepsinin ölümünü üstlendim, hepsi için ayrı cenaze töreni düzenledim. Hepsinde ayrı, başka öldüm. Sonra da her gece yatağın altına gizlendim, karanlıktan kurtulmak için, gün aydınlanana kadar da çıkmadım ortaya. Ancak yağmurlu gecelerde dayanamadım, daha çok korktum gök gürültüsünden. Yüzümü örten, tamamen örtebilen bir şey gerekiyordu. Bu yüzden yatağın altından çıkıp, ellerimi de çıkarıp, yorganın altına girdim. Ellerimi sırtımın da altına gizledim. Çünkü korktum, çünkü yakalanabilirdim. Hapsedilebilirdi ellerim ve en önemlisi, kelimesiz kalabilirdim. Bu yüzden en çok ellerimi gizledim.

Sen tüm cümlelerin katili
Doğarken kelimeler
Hikâyenin cinsiyeti bilinirdi
Dilimizde ve elimizdeydi her şey
Dilimizden doğardı bu aşk, ellerimizde büyürdü
Ve yine bir el hareketiyle öldürürdük
Son bulurdu cümlelerimiz kâğıda dökülürken

Hikâyenin sonunda kendimizi öldürürdük
Ayrılacak cesaretimiz hala yoktu çünkü canlıyken.

Ortada bir katil, biraz ölü harf vardı. Söylenen son sözlerdi bunlar. Ölü bir hikâye dolaşıyordu artık aramızda, ellerimiz erişemeyecek kadar saklanmıştı. Benim ellerim kollarımın altındaydı, senin ellerini bilmiyordum. Ellerinin her uzaklaşması ellerimden, ölü birini biraz daha öldürmek gibiydi.

Resimler eskimeden, naftalin kokusu sinmişti ellerimize. Eskiymeden bitmiştik, eski olmuştu.

Parmaklarımın asileşmesi yetmiyor ellerimi durdurmaya. Kaleme âşık bir parmağım var benim, bazen günlerce sessizleşen, bazen de notalara dokunan. Ama her birinde de sana doğru geliyor ellerimin sesi. Sana seslenemeyen sesimden daha fazla konuşuyor parmaklarım. Duyabiliyorsun bazen, bazen de o kadar sağırlaşıyorsun ki, yazdığım kelimeyi defalarca üzerinden geçmem gerekiyor, kalemi bastırmalarım sesi yetmiyor içimin sesini bastırmaya. Sadece parmaklarım yoruluyor, her gece uyutuyorum parmaklarımı avuçlarımın içinde, daha güvende hissettiğim zamanda kendi hâline bırakıyorum onları. Onlar gidince daha bir yalnızlaşıyorum, daha çok sessizleşiyorum. Sonra içimden diyorum ki “iyi ki ellerim var” ancak onlarla anlatabiliyorum derdimi. Çünkü anlayışı kıt zamanlarda, anlayışsız şehirde yaşıyorum ben. Konuşarak anlaşamıyoruz çoğu zaman.

Boş vakit bulduğunda ellerim, ellerini aramakla meşgul. Her elim titrediğinde ellerin arıyor ellerimi zannediyorum. Yorgunluktan bu titremeler çoğu zaman, bazen günlerce dinlendirsem de geçmiyor kemiklerin yorgunluğu. Kemiklerin çitirdediğini hissediyorum bazen, sanırım yaşlısam önce ellerim ölür, sanırım ölsem önce ellerim çürür.

Sanırım hissetmeyi unutsam en çok ellerim hisseder.

Ellerim hiçbir şey zannetmiyor, ellerim üşüyor, yazıyor, ağrıyor. Ellerim sessiz, kaleme ses verecek kadar sesi ancak.

Tut ellerimden, tut yazdıklarımın noktasından, tut ki büyüsün bu hikâye, bitmesin, ölmesin ellerim. Gömülmesin, çürümesin kemiklerim.

Ellerim, bir kedi sevdiğinde yumuşaklığı hissediyor, bir de kaleme dokunabildiğinde aşkı hissediyor. Soğuk gecelerde, yorganın altında en çok yalnızlığı onlar hissediyor ve üşümeyi bana bırakmıyorlar hiç. Ellerim yazdığı sürece yaşayacaklar.

Not: Fotoğraf (Ben)

Bir Ağustos İki Bin On Üç 17 45
Nevin Akbulut

Ölme Eyleminin Sonsuzluğu I

Düzensiz uykularım yüzünden
Düzenli sayıklamalarım!

Düzensiz uyanmalarım yüzünden
Sabaha gecikmeli uyanmalarım.

Ama seni hep düzenli aralıklarla anıyorum, aralık dediğime bakma. Aslında seni hatırlamamda hiçbir aralık yok, sürekli an'ımdasın.

Hayatın dışına doğru adımlarken sokakları
Vedalarım ancak kelime kargaşası şeklinde olabilir

Karanlıktı, gece hiç bitmeyecek gibiydi
Sabaha dair hiçbir fikrim yoktu.

Sanki bu gece her şeyin sonuydu, sabaha yaklaştıkça, sona doğru yaklaştığımı hissediyordum.

Bazı geceler böyle olur, ben en çok sensizken böyle hissederim, ölmek için geceyi beklerim. Şimdiye kadar yaşadıklarımın yükünü kimseye bırakamam, benimle gitmeli hepsi. Bunun için de en uygun zaman gecedir. Gündüz çünkü herkes ayaktadır. Ne kadar az yaşlanırsam, o kadar genç cesedim olacağına inanmıştım. Çok yaşamak, güzel olacağın anlamına gelmiyordu. Küçükken herkes hapşırduğimde “çok yaşa” derdi. Ben de büyüklerimden duyduğum için doğru ve iyi bir şey zannedirdim çok yaşamayı.

Çok yaşamanın aslında eziyet olduğunu fark ettiğimde, yaşamayı bıraktım. Öylesine geçen günlerim birbiri ardına takıldı, her gün bir öncekinin taklidini yaparak geçip gidiyor, kuyruklu uçurtmalar gibi.

Dünya yaşamak için pek güvenilir bir yer değildi ve hayatın dışına doğru, adımlarım hızlanmaya başlamıştı. Ne kadar az şeye katlanabilirsem, o kadar düzgün bir fiziğim olacaktı. Ve kadar az gülersem ya da ağlarsam o kadar düzgün bir yüzüm olacaktı, buruşmayacaktı yüzümdeki ifade. Gülmek, anlık bir sevinç gösterisi, devamında muhakkak bir üzüntüye gebe, herhalde bu dünyada bizi güldüren her şey, peşinden de hemen ağlatmıştır. Kanun gibi bir gerçek bu, bunu öğrendiğimde de artık gülmeyi bıraktım, tabi bu boşluğu doldurabilmek için daha çok ağlamaya ihtiyacım vardı.

Çok ağlayınca hastalanabilecek kadar, hassasiyetimin farkındaydım. O yüzden öyle istediğim gibi de ağlayamazdım. Farkında olmak ne zor bir şeydi, farkında olmasak doğaçlama, öylesine yaşayacaktık ve daha çok becerecektik yaşayabilmeyi. Ama şimdi bu kadar itina gösterirken yaşanmıyor.

Sigaranın közüyle dudaklarımın arasındaki kadardı mesafe, denizle bank arasındaki mesafe gibi, gecenin bitimiyle sabahın arasındaki o sonsuz mesafe, biterken her şey sonsuzlaşıyor. Ertesi günü görmeyecek olmak aslında bir eksiklik değil, aksine daha fazlası, sonsuzluk. Belki de olmayacak şeylere biz bu ismi yakıştırıyoruz, yakışıyor da birçok yere sonsuzluk. Mesela yanındayken hızlı tren gibi yanımızdan geçip giden saatler, yaşanıp, bitse de hatırlandığı sürece sonsuzluklarını yaşıyorlar. O kadar sonsuz ve o kadar canlı ki, öldürmeye kıyamıyorum o vakitleri, tüm canlılığıyla hatırlıyorum, üzerindeki kıyafetin renklerine kadar, ayakkabılarına, ellerinin soğukluğuna kadar. Neden bilmiyorum ama ellerinin soğukluğunu hiç unutamıyorum. Benim de ellerim soğuktu ve ikimizin de elleri soğuksa, insan nasıl hissedebilirdi bir diğer soğukluğu? Bilmiyorum ama ben hissediyordum, bu da ayrı bir farkında olma durumu. Ödül müydü bu bilemiyorum hâlâ, bildiğim anda biter her şey sanırım.

Her şeyi bu kadar, en ince ayrıntısına kadar hatırlamak daha fazla acı veriyordu ve acırken artık yüzümü buruşturmuyordum. Çünkü ne kadar buruşturursam acırken yüreğimi ve yüzümü, o kadar karşımda olacaktı acılar benim. Bunu da öğrendiğimde, acımı gizlemeyi öğrendim. Okumaya gerek yoktu öğrenmek için, hayat dersini okumaktan daha fazla öğretiyordu bize ve hiç silinmiyordu hafızalarımızdan. Sona yaklaşıırken en çok çocukluğumu düşünüyorum, nasıl çocukluk geçirdiğimi, mutlu muydum, mutsuz mu? Seviniyor muydum, üzülüyor muydum? Sanırım çok ağlıyordum, bir de çok dua ediyordum Allah'a, hatırlıyorum evet, geceleri dua etmekle ve ağlamakla geçirdi, ne çok derdim varmış o zamanlarda bile. Ama en çok düştüklerimi hatırlıyorum, insan yıllar geçse bile yaraları kapanmıyor, iyileşse bile unutamıyor insan yaralarını. Ben onlarla yaşamayı öğrendim ve bunu öğrendikten sonra da yaralarım üzülmeyle bırakıp, onları sevmeye başladım. Üzerlerini sonsuz bir hassasiyetle örtüp, korudum, diğer tüm dış etkenlerden. Mutluyduk yaralarımınla. Onları seviyor, onları okşuyor ve onlara iyi gelecek ilaçlar veriyordum. Artık her yaranın ilacını öğreniyordum.

Öğrenmenin sonsuzluğunu keşfedince, insan yorulup, üşeniyor. Tüm bunları öğrendikten sonra da artık yaşamının

anlamsızlığıyla baş başa kalıyor insan. O yüzden sonsuz bir geceyi düşünülüyor, o yüzden sabahı olmayan bir son, bir geceyi bekliyoruz. Gözlerimiz karanlıkta, sadece bunu bekliyoruz. Ne bir güzel koku, ne gecenin içinden aydınlatacak bir ışık, sadece sonsuzluk. Ölmek sonsuzluktur aslında, bitmek değildir. Ölümler, hayatın bu kadar da ciddi olmadığını biliyoruz artık. Yine biliyoruz ki, ölüm bize hayattan daha dürüst davranacaktır. Bu yüzden korkmadan bırakıyoruz kendimizi sonsuzluğun kollarına. Hepimizin istediği bu dürüstlük değil miydi? Bu yol tam da söylediğim gibi dürüstlüğe çıkıyor, çıkmaz sokak bile olsa.

Yaralar bu defa gerçekten kuruyacak ve sevdiğimiz ilk defa bu sefer biz bırakacağız. Acılarımızı hissetmeyeceğiz artık, bölüneceğiz, hissedemeyecek kadar biz bizden gideceğiz, sevdiğimiz terk ederken, kendimize de sessiz vedalar edeceğiz. Sesli veda etmeye çekineceğiz. Sessiz sedasız ölümü karşılayacağız, sabahı ya da bayramı değil bu sefer. Belki de bu bayram olabilir, insan hep ölmeyi, hep sonsuzluğu istemez mi? Bu belki de ölümlerin bayramı olmalı.

Ne tuhaftır, insanın kendi kendine konuştuğu şeyleri bir başkasıyla konuşma isteği. Sen gidilmesi gereken bir yoldun, ben yolcu. Yol en çok yolcusuna yakındır, senin adının uzaklığı, sadece diğer insanların tabiri.

Sabah olacak mı bilmiyorum, ama sen hayallerimi serdiğim yatağın üzerinde rahat uyuyabilirsin. Kâbus bitti. Biriyle konuşur gibi, kendinle konuşmaktır asıl tuhaf olan. Daha da büyük bir tuhaflık varsa o da, birisinin yanında olduğunu uydurup, buna kendini inandırmaktır.

Ben aslında her gece kendi kendime saçmalıyorum, sayıklarken.

Altı Ağustos İki Bin On Üç 11 20
Nevin Akbulut

Büyütme Beni "Anne"

Daha fazla büyümek,
Beni yüceltmez anne
Ancak küçültür!

Çocukluğumu unuttuğum yerden kurtarmam gerek, daha fazla ayrılamam çocukluğumdan, çocukluğum benim tek çocuğum çünkü. Başka çocuğum olmayacak. Seni anlamak için anne her şey, sana iyi bir evlat olabilmek için, sahip çıkmam gerek çocukluğuma...

Hâlâ yalanlara karşı körebe oynuyor çocukluğum ve elleri bağlı hâlâ tüm kötülöklere karşı. Sadece özgürlüğe giden uçurtmaların ipini arıyor parmakları. Yetişmeli ellerim, uçurtma ipi arayan çocukluğumun ellerine.

Eğer tutabilirsem, çocukluğumun ellerinden, o zaman ellerini tutabilirim anne!.

Daha fazla büyümek, beni küçültür anne, küçüldükçe de ölürüm ben!

“Büyütme beni anne”

Biraz anlayış bekliyorum senden zaman. Zamandan zaman istenir mi? Ben istiyorum, az daha zaman istiyorum senden. Biliyorum imkânsız şey bu, büyüyen yanlarımız gibi, yükselen boyumuz gibi. Büyüdükçe annemizin yanında kalmamızın imkânsızlaşması gibi...

Ama ulaşmam gerek, annemin ellerine. O ellerin kokusu terk etmeden saçlarımı, yakalamam gerek. Ağırlaşmadan ayaklarım yetişmem gerek annemin ellerine. Annem hem kırmızı elbise dikecekti bana, en güzelinden. Ellerindeki güç tükenmeden yetişmem gerek ellerine, üşümek için en çok annemin elbiselerine ihtiyacım var, çünkü anne sıcaklığı hiçbir şeyde yok. Ağustos sıcaklığı bile böyle güzel ısıtamaz bedenimi, şefkatle.

Ağırlıklarımız çoğaldıkça yükselemeyiz, hem yer çekiminden, hem de aşığılığımızdan.

Büyürsem eğer, avuçlarımda büyür ve hiçbir şeyi tutamam o zaman. Küçükken ellerim daha kolay sarılırım sevdiğim kokulara ve korkulardan daha kolay saklanabilirim. Boyumu ölçebilirim kendim mesela, çömelip oturabilirim, oturmak istediğimde tozların üzerine. Üzerimin tozlanması, kirlenmesi umurumda olmaz, annemin umurunda olur her şey benim yerime. Denizleri, tepeler, binaları daha kolay atlayabilirim eğer büyümeysem. Oluru olmayan her şey daha olumlu görünür gözüme. Çünkü henüz küçüğüm, henüz umudum var, tükenmemiş sevinçlerim ve güçlerim var, henüz kimsenin yıldırmadığı, yıldırım için keşfedemediği. Annem güzel saklamış beni, yalanelardan, boynuma dolanan yılanlardan. Şimdi, istediğim kadar doğru olayım, etrafımdaki yalanelar sardıkça beni, görünmüyorum ki, görünmüyor ki doğrularım. Çok uzaktan, en net şekilde izlenmem gerek, buna da kimsenin gücü yetmiyor.

Siyahı bol gelen elbiseler istemiştim anne senden, hayalim o, tek kırmızı elbiseydi. Dikemedi ellerin kırmızı elbisemi. Giyinemediğim elbisenin yasını tutuyorum uzun zamandır.

“Ellerin nerede anne?”

Neden en çok sana ihtiyaç duyduğumda, başka ellere sığınyorum? Hiçbir el, hiçbir koku senin ellerine benzemiyor ki... Kimsenin elleri senin gibi yemek kokmuyor, ekmek gibiydi ellerin, yemek gelirdi içimden bazen. Sevmezdim soğan kokusunu, şimdi çocukluğumun o sevmediğim kokularını bile özledim. Duyabilsem bu kokuları belki de artık korkmam hiçbir şeyden.

Siyah hüzün demekmiş, ben saklanmak için kullanmıştım karanlıkları. Gelecek günlerin hüzün doğuracağını bilmeden, giydim siyah elbiseleri.

Sen ne renk olursan ol, karşıdakinin gördüğü renksin ve ben istediğim kadar renkli giyeyim, hüznün elbisesi üzerimde olduktan sonra başka renk olamaz elbiselerim.

Geçimsizim artık, içimle bile kavga eder haldeyim. Ne de olsa çeyrek asır büyüdük. Kavga etmeye hakkımız olduğunu öğreniyorum şu sıralar ama ben sevmem ki kavgaları, soğukları, yazları. Bana hep bahar olmalı, herkes serin olmalı. Sakin olmalı, ellerin gibi. Ama ellerinin sakinliği, dinlenmişliği hiç kimsede yok anne. Kimsesiz kalışım bu yüzden belki. Okşadığın saçlarım uzamıyor artık, köklerini de mi aldın giderken? Ya ellerim, yetişmiyor artık hiçbir gidenin ardından. Ayaklarım o kadar üşengeç ki...

Giderken tüm gücümü götürdün benden, o yüzden yetişemiyorum hayatın ardından. Hep geç kalıyorum çeyrek zamanlarıma. Bir tek oksijen almaya yetiyor gücüm, o da zamanla azalacak gibi.

Kokunun peşinden sürüklenme isteği, seninle birlikte gelen güven duygusu nasıl da yerleşmiş içime, sanırım ben daha doğmadan önce yerleştirilmiş içime bu sonsuz duygu. O duygunun peşinden gitme isteği, nereye bağlayacağımı bilemediğim bir bağlaç gibi hayatımda, başı var, sonu yok gibi, sonsuz gibi.

Kesik kanatlarımla, kulaç atmamı bekledi benden hayat. Var olan bir şeyin, sonradan yok olması nasıl eksiltiyorsa insanı, öyle eksildim. Büyüdükçe küçüldüğümü hissediyorum, büyümek istemiyorum anne. Ama acıların geçmesi için, yaraların kabuk bağlaması için zamanın geçmesi gerekiyor. Ben bu zaman içinde, kendimi nereye koyacağımı bilemiyorum. Geçmişle gelecek arasında sürükleniyorum, rüzgâr incitiyor beni, yılların yağmuru birikmiş gibi gözlerimde. Ne kadar ağlarsam bitmeyecek, geçmeyecek gibi. Geçer mi sahi anne? Mümkün müdür bu? Yoksa dediğin gibi ölünce mi bitiyor her şey?

Dayanamıyorum anne! Ne yaza, ne kışa, ne karanlığa. Korkuyorum, beni saran ellerin olmadığı için, korkularım büyüyor, beni geçiyor.

Bana hep bahar olmalı
Hep bahar gibi gelmelisin...

Ilık, yumuşak, serin, sakın...
Artık ne soğuklarına dayanacak ellerim
Ne de rüzgârlarına göğüs gelecek bedenim var

Güçsüzüm; sıcakta yanacak kadar zamanım kalmadı
Soğukta ürperecek kadar dayanıklı değilim
Hep ılıman mevsimlerde baharı yaşamalıyız
Çünkü ancak buna dayanabilirim.
Ama sonra bir şey oldu, itti beni.
Bir rüzgârın kopmuş bir tüyü itmesi gibiydi, yumuşacıktı. Ama düşmedim, o ittikçe yükseldim
Şimdi kuşlarla yarışıyorum, martıları atlattım

Hangi kat gökyüzünde olduğumu fark edemeyecek kadar uzaklaştım dünyadan. Bu beni düşürmedi, yükseltti. Yükseklik illâ gökyüzünde olmak değildi, düşmediğin her an yükselebilirdin ve düştükten sonra kalkmak için çabalamıyorsan hatta yüksekteyken de çabalamıyorsan, o zaman kabul görmüştür düşmek. Ben düşmedim, düşlerimi de düşürmedim. Her birine en yüksekte tek başıma inşa ettiğim hayalden evime yerleştirdim. Arada uğruyorum yanlarına, bazen dünyaya dönmek zor oluyor ama seviyorum gitmeyi ve yükselmeyi. Seviyorum kokunun peşinden sürüklenmeyi, çünkü bir tek kokunun değdiği yerlerde korku yok. Bir tek o yol güvenilir.

Kokuna ulaşabilirsem, belki de büyümem anne. Ne dersin? Böyle söyle, çünkü sen ne söylersen o oluyor...

Sana gelemiyorsam, sen bana gel anne. Kokunu ulaştır bana, içime daha ben doğmadan önce yerleştirilmiş güvenle birlikte. O zaman burası daha güvenilir bir yer olur. Zaman bir ileri, bir geri çarpıyor beni, çok hırpalıyor, izin verme anne.

Zamanın neresinden geldiğimi kimse bilmiyor
Sen söyle anne!

On Altı Ağustos İki Bin On Üç 12 40
Nevin Akbulut

Kırık, Kesik İçimden Notlar

“Ulaşabilsem içime, o zaman kendimi de sizleri de daha iyi anlayabilirdim.”

Hepimiz biraz tutsaklığa aşığız içten içe, bunu istiyoruz. Birisi bizi tutunca sanki kendimize sahip olacaktı gibi hissediyoruz. Bunu hissederken köleleşiyoruz. Tam zincirin ucu boğazımıza değdiğinde hissediyoruz köle olduğumuzu ve ancak o zaman itiraz etmek aklımıza geliyor. Çırpınıyoruz ama boşuna, ellerimiz, kollarımız hatta ayaklarımız bile bağlı. Bileklerimizi kesen, o çok bağlı olduğumuz zincirlerden kurtulamıyoruz. Çünkü hayatımızın, bileklerimizin bir parçası olmuşlar artık. Bileklerimiz öyle alışmış ki bu varlığa, eğer kurtulsak zincirlerimizden hayatımızdan, kendimiz eksileceğiz.

Ama niyetim yok kan dökmeye

Kanı sadece renginden dolayı seviyorum. Şimdi damarlarımın içinde ihtiyacım var ona, sonrasını bilemem.

Koparamam zincirlerimi, koparırsam damarlarım da kopar. Koparırsam, kırmızı olur her yer. Şimdi içimdeki kırmızıya ihtiyacım var benim...

Zaman hiçbir şeyi geçirmez, geçirmiyor. Zaman derken, boşuna zaman harcıyoruz.

Gitmeyi istediğimiz kadar kalıyoruz, oturduğumuz yerden. Hani gitmeyi istemesek belki de kalmak için sebebimiz olmayacak, rahatlıkla bulunduğumuz psikolojik durumdan kurtulup gidebileceğiz o çok istediğimiz uzaklara

Hâlbuki her zaman dikkatsiz olmayı başarabilmiş, tüm sorumlulukların yükünden kurtulabilmeyi dilemişim, içimde bir yerlerde beni bağlayan zincirlerimden kurtulmalıydım, tüm hayatım boyunca bunu istedim şimdiye kadar. Küçüklüğümde beri en fazla, en yakın olduğum insanlar tarafından kırılınca öğrendim uzaklaşmayı, uzaklara gitme isteğim de buradan geliyor ve insan sadece kendi kalbinin kırık sesini duyabiliyor, ne kadar yakını olursa olsun, bir diğeri hissetmiyor, duymuyor.

Bu yüzden uzaklaşmayı öğrendim, kırmamak adına, kırılmamak için. Öğrenmeseydim belki daha da kırılırdım, kalbimin kırık sesleri sesimi bastırırken bazen, çıtırtısından, hiçbir şey duymadığımı hissediyorum. Bunu takip eden diğer zamanlarda, ne laf söylenirse söylensin, kırıldı mı bir kere kaynamıyor kırıklar.

Körpe kanatları kırılınca küçük kızların
Büyüdükçe büyür kırılan yerleri, kendisine inatla.

Kendisinden fazla büyür bazen kırıklar, bazen çekeceğimizden daha fazla azaba, acıya katlanırsınız. Bunu kim öğretmiştir bize bilmiyorum, belki diğer birçok şey gibi bu da biz doğmadan içimize yerleştirilmiştir.

Gecenin hız sınırına takılıyor düşüncelerim, geceden fazla karanlığı barındırıyor zihnim. Her sabah güneşi göremeyip, bilemeyecek ruhları anıyor aklım. Sabaha kadar durduruyorum bedenimi, hiç yaşamamışım gibi oluyorum. Hiç nefes almıyormuş gibi...

Yine de kurtaramıyorum, kesilen kanatları, kırılan kalpleri. Kalplerin çıtırtısını yalnızca sahipleri duyabiliyor ve kesikleri gizleyebildiğimiz sürece güzeliz artık. Hepimiz bir şeyler saklıyoruz birilerinden. Hepimiz eksik ya da hastalıklı yanlarımızı gizliyoruz, gizleyebildiğimiz sürece iyiyiz.

Kırılmamayı, kırmamayı ya da gizlenmeyi, gizlemeyi sonradan öğrenemiyoruz. Bazılarımız bu konuda oldukça başarılı, tiyatrocular gibi. Bazılarımızsa bunun için uğraşmıyor, öğrenemiyor çünkü. Öğrenmeye de gerek duymuyor, rahatsız da olmuyor kendi rahatsızlıklarından. Çünkü alışıyor bazen, takmadığımız sürece rahatsız değiliz artık. Rahatladıkça o bize ağırlık yapan, ruhumuzdaki yüklerden kurtuluyoruz, bunu başarabilirsek, sanırım dünyadaki en şanslı insanlardan olacağız.

“Yetişebilseydim sana, o zaman daha genç kalmayı başarabilirdim.”

Hangimiz düşmedik? En azından çocukken, ağlayan bir çocukluğumuz var muhakkak. Ama aynı zamanda özlediğimiz. İnsan ağladığı günleri nasıl özler bilmiyorum, belki de çocukluğumuzun o saf duygularını, ucuz şeylere ağladığımızı özliyoruz. Özlediğimiz ağlamak değil, hiçbir zaman bir daha yaşamayacağımız, bir daha hissedemeyeceğimiz duygular.

Ulaşabilsek istediğimize zaten eminim istemedik.

Şimdi hatırlıyorum da, hatırlayamadığım tüm zamanları. Yaşarken bile aklıma düşmeyen anları, gece uykularımı, gündüz rüyalarımı, beynimin başka bir ufka açıldığını hissediyorum. İnsan gerçekten geriye doğru unutup sanırım,

unutulamayan bir çocukluğumuz var hepimizin, mutlaka kaybolduğumuz zamanları, çıkmaz sokakları unutmuyoruz. Ne tuhaftır hiç hatırlamamız gereken anlarda hatırlarız unuttuklarımızı.

Unutmak varken, hatırlamaya ne gerek vardı?

Tam da sırasıydı işte, sırası. Bu an, şu saniye, şu dakika onu hatırlamak için ayrılmıştı. Sıra onundu, sırası bizde saklı.

Her terk edilişim aynı oluyor ve her gidişte, yazdan kışa geçmiş ama alışmamış kedi modundayım. Başka zamanları hayal ediyorum, biraz uyuşuğum ayak uydurmakta şimdilere. Saçlarım dağınık, rüzgârdan da hiç sakınmıyorum, yağmurdan korunmadığım gibi. Oysa kediler korkar soğuktan, üşümekten, ıslanmaktan ve en kötüsü de o bembeyaz görünen kardan. Onlara göre cehennemdir kar soğuğu.

“Yetişebilseydim hayallerime, dokunabilirdim sana. Ellerim çürümezdi o zaman. Ölmeden gökyüzüne uçabilirdim ve ayaklarımı kullanmak zorunda kalmazdım artık.”

Aklımın ömrü kaç yıldır? Ellerime ne zaman Fâtiha okuyacağım? Açamadığım ellerimi ne zaman gömecekler?

Bir gün gelecek hatırlamak zorunda kalmayacağız, tüm sorumsuzluğumuzu birkaç tahta parçasının gerisinde bırakacağız. Üşümeyi unutacağız, sıcaktan bunalmayı. Ağlamayı, sevinmeyi. Sonra tüm azalarımızı unutacağız yavaş yavaş. En son geriye acılarımız kalacak, kesik kanatlarımız, kırık kalplerimiz. Onları da toprak örtecek bir anne gibi, şefkatle. Kendimizi unuttuğumuzda artık, ziyaretimize gelen sevdiklerimiz de belki umurumuzda olmayacak, uğrak yerleri olan böceklerimiz gibi.

Yine de bir iz kalacak bu dünyada, yaşadığımızı dair ufacık bir kanıt, siyah bir nokta...

Yirmi Ağustos İki Bin On Üç 16 20
Nevin Akbulut

Akıl Hastası

Evet yorgunum.

Hiçbir yere ait olamamanın ağır yükünü taşıyorum, her yolculuğumda. Boğazımdaki düğüm, boğazımdan büyük gibi geliyor, hissediyorum tüm vücudumda. Mutluluk anlatan kelimelerim bile kanıyor, yüzyılların yaşanmış ya da yaşanmamış ağırlığı var üzerimde. Her ikisi de ağırlık yapıyor. Bu ağırlığı nereye bırakacağımı bilememenin yükünü de taşımak zorunda kalıyorum ve her geçen gün biraz daha çoğalıyor bu.

Ne yapacağımı bilemiyorum.

Yaralarımı derine gömmeye çalıştım hep, saklayınca daha acır dedim ve kimsenin el sürmesine izin vermedim. Kimsenin ulaşamayacağı kadar derinlere gizledim. Gizleyince azalır zannettim. Ama derine gömüldükçe yaralar, daha çok içimde hissetmeye başladım. Bu işte bir terslik olmalı, muhakkak. Bilenler bilir diyeceğim ama, bunu kimsenin bilebileceğini zannetmiyorum. Bu yüzden kaçıyorum herkesten, gidebildiğim kadar uzaklara. Ama bu yükü o kadar zor ki uzaklaşmak.

Üzerimdeki tüm bu ağırlığı burada bırakıp, öyle gitmek istiyorum o bahsedilen uzaklara. Yoksa bu yaşanmışlıklarla hiçbir yere gidilmez, hiçbir dünya kabul etmiyor beni. Kendimden de kaçamıyorum. Yorgunum, dinmez bir yorgunluğum var.

Biriktirdiklerim...

O kadar biriktirdik ki, hiç azalmıyor artık. Ezbere bildiğin halde, ezberinden çıkacağından korkmak nasıl bir şeydir?

Bilemedim. Bilebilsem daha az ağırlığım ve daha az ağrım olurdu.

Yeryüzündeki tüm acıların bazen bir tek bende çöreklenip, kaldığını düşünüyorum, bunun için yorgunum. Belki de bitmek üzereyim, bitmeden uzaklaşmaz mı? Gidilemez mi bitmeden?

Bazen Nietzsche kadar hastalıklı hissediyorum kendimi. Ama en az onun kadar da memnunum bu durumdan. Şikâyet etmiyorum, başıma gelen her şeyin bir nedeni olduğunun bilincindeyim ve delirene kadar da böyle olacağımı biliyorum.

Kimse bilemez kimsenin ne kadar hastalanabileceğini ve ağrı çekebileceğini. Hatta ben bile ne kadar ağrıdığımı bilemeyebilirim.

Aklımı oynatmak istiyorum bazen yerinden, tüm sorumsuzluğumla beynimin istem dışı hareketlerine maruz kalmak istiyorum. Beynimden sorumlu olmak istemiyorum, o da benden sorumlu olmasın istiyorum. Zaten o da bunu istemiyordur eminim.

Ama oynatamıyorum aklımı yerinden
Hatta korkuyorum bu ağırlardan çıldıracağımdan.
Sen hiç çıkma diye
Düşünemediğim bir an kalmasın diye

Bir anlık bir boşluk olursa aklımda diye, endişe duyuyorum.

Oysa akıl hastasıyım ben, biliyorum. Kimse bunu yüzüme karşı söyleyemedi, cesaretleri olmadı, cesaretleri olsa da kırıldı gözlerimdeki korkuya baktıklarında. Yani bu hayatta gerçekleri görebilmek için hiç zamanım olmadı, zamansızlığım oldu sürekli. Denk gelmedi doğrular tarafıma.

Nerede olduğumu bilmeden sesleniyorum
“Buradayım”

Nasıl bulabilirsiniz beni, bir tek kelimemden?
Üstelik kelimesiz zamanlarda kaybolmuşken

Adım ben doğmadan önce konulmuşsa, bundan benim suçum ne? Kaderim çizilmişse daha ruhum bedenimde var olmadan...

Ayak izlerimin ben doğmadan önce gezinmesi gibi inanılmaz bir şeydi bu!

Deniz kenarındaki kumlar sorumluydu adımlarımdan,
Ve adım; bu şehrin denizinden soruluyordu.

Doğmadan saymıştım bu kum tanelerini

Bu yüzden yaşayacağım tek yer burasıydı.

Çünkü alışmıştım kum tanelerine ve hiçbir şeye benzemeyen maviye.

Kelimesiz zamanlarda, kelimelere doğan bir deliyim ben. Kelimeler yetmediğinde deliririm. Kelimeler olduğunda kanarım. Ama dayanmam yokluğuna. Hatırlatma gidişleri bana öyle durduk yerde, ben bir tek aklımda olduğumu biliyorum, delirsem de... Gittiysen gittin, buna kimi inandırabiliriz, hâlâ varlığıyla yaşayan birisi için?

Ben deliysem deliyim, kime ne?

Ve bu ağrılardan da şikâyetim yok, en az bir ölü kadar tepkisiz olmayı başarabiliyorum bazen, o zaman ağrılar da bırakıyor beni. Çünkü ölen birisini bir daha öldüremezsin. Bunu en az senin kadar ağrılar da biliyor. Kelime hastasıyım diyorum ya, aslında söylenen onca şeyden sonra, yeni bir cümle duymaya gücüm yok. Bu yüzden o noktada sonlandırdım her şeyi. Devamı olmasın diyeydi, son noktam. Kelimeler olmadan yaşayamazdım ya hani, insan buna da alışıyor, hele deli olunca biraz daha kolay sanırım, diğer insanlara oranla.

Bu kadar delirdikten son bir isteğim olacak, sanırım geri çevirmezsiniz. Ağırlığımı aldığına inandığım o gün var ya, hatırlıyorum dün gibi. Aynen o ağırlığı bırak üzerime, ağırlığımda ezileyim, ezilemesem de, bu ağırlığın altında olmak daha güvenli olacak, gülen yalanların arasından. Boğazımdaki düğüm bu defa boğmayı başarsın beni ve derinlere gömdüğüm yaralarım, kaldırma kabuğunu.

Artık yarasız da yaşanmaz
Bu kadar içimdeyken acılar.

Yirmi Üç Ağustos İki Bin On Üç 12 30
Nevin Akbulut

Gökyüzü Yasak, Yüzün Kadar

Bir değil iki yasaktık biz
Bu dünyaya

Sabah olunca daha çok cesaretli hissediyorum kendimi
Her şey olabilirmiş gibi geliyor.

Elbiselerimi hızla giyişim gibi hazırlanıyorum her şeye

Gitmeye,
Beklemeye,
Kalmaya,
Yalnızlığa,
Ölmeye hatta

Ama akşam olunca korkutuyor karanlık içimdeki çocuğu, elbiselerimi çıkarmaya bile korkuyorum, yavaşça büzülerek giriyorum yatağa. İçimdeki çocuk daha da büzülüp, küçülüyor. Yetişemiyorum onun küçüklüğüne, kendi küçüklüğüme yetişemeyip, geç kaldığım gibi...

Uzak görünüyor bu gece gitmek
Hâlbuki gitmem gerek, yasak bir dünyada, yasak bir meyve gibi hissediyorum ben. Ama yollar çok tekinsiz, tıpkı kalbinin sokakları gibi.

Bu gece de kal kalbim
Sabaha gideriz.

Gökyüzünden yasaklandım
Kanatlarım olmadığı için almadılar ve kuşlar kovaladı beni, her yüksek binanın tepesinden uçmaya çalıştığımda.

Gömdüğüm kırıklarımı çıkardılar göz önüne, her iyi olmaya çalıştığımda.

İyi olamadım, uçamadım da.
Uçamadığım için iyi olamadım.

Yüreğime mavi ağır basarken, ağırlaştım, ağırlığım çoğaldı. Sırtımda kocaman bir çanta, valizim de yoktu sürükleyebileceğim. Üşüyordum üstelik mantomu da taşımak zorundaydım ve ayaklarım her zaman donuktu, uyuşuktu. Yüklerden kurtulup, rahatlamak zordu.

Ağırılık aşağılara çekiyor ve ağırlaştıkça aşağılık oluyoruz. Gönlümde gökyüzü ama mavi yasak, gökyüzü uzak, ağırlaştıkça uzaklaşıyor ve yeryüzüne konmak durumunda kalıyoruz. Kanatlarımızı unuttuğumuz sürece uzağız gökyüzüne ve unutmamız artık maviyi.

Kuşlara özenmişim çocukluğumdan gelen bir özlemle, özenle. Uçmayı o zamanlarda istemişim hatta çıkıp gökyüzüne, bulutlara kendi ellerimle şekil verecektim. Kuşlarla arkadaş olacak, maviden elbiseler dikecektim. Bulutlarla yarışıp, yeryüzündeki tüm renksizliği kapatacaktım. Çünkü en çok uçunca büyük olabilirim, en tepedeyken yüksek olur insan ve her şey aşağıda kalır o zaman.

Nerede olursak olalım ve bedenimizi nereye hapsederlerse hapsedsinler. Karanlıktaki düşüncelerimiz bizim, bize ait. Okumayı sökmekten evvel yaşamayı sökmek gerekir, sırası karışık hayatta yapılacakların, geç kalışlar, erken gidişler bu yüzden.

Gökyüzü yasaklandığından beri daha günahkârız. Daha ulaşılmaz mavi artık, daha uzak, daha büyük ve sonsuz. Ama bulacağım bir merdiven, uçacağım gökyüzüne. Çünkü istiyorum, çünkü çocukluğumun tek hayali bu. Annemin evi, babamın ocağı kadar güvenli, aynı zamanda da güvensiz aslında, ayaklarım yere basmadığı için.

Büyüdükçe ölüyorum, herkes kadar eksiliyorum hayattan. Herkes nasıl gülebiliyor bu kadar, nasıl umursamaz davranabiliyorlar? Onlar farkında değil mi eksildiklerinin?

Gökyüzü kadar korkmak da yasak, büyüdüm artık. O eski eteğinin fırfırlarına sarılan küçük kız yok ölmüştür belki de ben büyüene kadar, haberim de yok. Artık avuçlarım var, tırnaklarımı gizleyen, gizlerken acıtan, çoğu zaman ağlatan. Çünkü ağlayacağım zamanlarda acıtırım en çok canımı, hani o acı geçsin, unutamam gerekirse daha

büyüğünü yaşayayım diye.

Tırnakların uzunluğu kadar, acının genişliği.

Geceleri ezberleyemezsem düşerim ki düşleri de ezbere biliyorum artık. Korkuları, yasaklığı, kimsesizliği ve uçamamayı öğrendim. Burada kaldığım sürece büyümeyeceğimi biliyorum, uçamayacağımı da. Bir gökyüzünün kabullenmesi gerek artık varlığımı ve varlığımı uçurmam gerek o maviye, sonsuzluğa. Yoksa kelimeler batar boğazıma, her bir kelime daha çok acıtır ve aratır bir öncekini.

Korkmuyorum ezbere bildiklerimden, adımlarımın hızından, düşeceğim çukurlardan. Bana eşlik eden bir aydınlık hep var gece ay, gündüz güneş. İçimin söylediği yalanları susturmam gerek, özgürleşmek için uçmayı göze almak gerek ve sanki tam da zamanı gibi. Daha bir cesurum bu sabah, gitmek için.

Bizim birbirine çarpan büyük yüreklerimiz vardı ve çarpanlarımız aslında ikimizin toplamıydı. İkimizde kovulmuştuk gökyüzünden. İki ya/saklıyız artık biz, iki aranan, iki suçlu, iki ölen, iki ölü, birbirinde yok olan. Gökyüzü ölmek için çok güzel, korkulmaz orada ölümden. Kâğıttan bir uçak yeter belki taşımaya ruhlarımızı, ne de olsa naylondan canlılarız biz. Bir muşamba yeter bizi örtmeye. Canlı yapraklar ölü.

Aklımın bir ucu uzaklarda, diğeri kelimelerde, aklımın tam ortası sana bağlı. Seni kendimden ayırmadığım için gidemedim. Oysa bir zehirli su yeterdi tüm bunların olabilmesi için, her gün biraz küçülüp, ölmektense bir kerede yok olacaktım. Tabii gökyüzü izin verseydi.

Avuçlarım kanıyor, fazla batırmışım tırnaklarımı
Gözlerim batıyor, gördüğüm rüyalardan.
Sabah oluyor
Güneş doğuyor

Bugün uçabilmek için güzel bir gün ve cesaretimiz tavan yapmış, gece içtiklerimizden. Yollar sisli ya da dumanlı. Bir yerlerde yangın var ya da gözlerim yanıyor.

Yirmi Dört Ağustos İki Bin On Üç 12 20
Nevin Akbulut

Not: Pazar günü yoktum, yeni farkettim, yazım güne seçilmiş. Değerli Seçki Kuruluna Teşekkürlerimle, keşke burada olabilseydim :)

Baz'a Mektup

Ne yani, bir mektup sadece canlıya mı yazılır?
Hep canlılar mektup yazmaz değil mi? Arada benim gibi duyguları kaçak yapan birisi de yazabilir...

Ben ölümlere de yazarım, ölecek olana da, dağa da yazarım, taşta da.

Üzülmeysin diye yazmak istemiyorum ama kim tutacak dilimi, elimi ve kalemimi? İnsanlık öldüğünden beri kim susturacak kelimeleri ve kötülüğü, isyanı? Kim durdurabilir ki süregelen rezilliği?

Elimi bağlasam kim tutacak çığlıklarımı? Bağlayacak birisi de yok artık beni, insanlık yok olduğundan beri. Ölüler ülkesinde ölmek için direnen tek canlıyım belki de. Duygularım kadar ölüyüm ve güzelim hâlâ yaşanılanlar kadar. Saklıyım; yaşanılmayanlar kadar. Sen koca bir ömrü ufacık zamana sığdırırken, ben nasıl küçücük ömrüme büyük bir aşkı sığdırayım?

Söyle Baz, bu mektup da diğerleri gibi hep sorularla mı sürececek ve dahası cevabı da gelmeyecek değil mi yine? Belki de senden önce öldüğüm iyi oldu yoksa çekemezdim, çekememek değil de aslında yapamazdım biliyorum. Kendi rızasıyla bile ölmeyi beceremeyen birisiyim ben. Hem öldükten sonra yeniden doğma ihtimalimiz de var ve bu umudu göz ardı etmemek gerek. Ayrıca ölen herkesin yerine birisi doğarmış. Kim bilir bizim yerimize kimler doğdu Baz, kimler büyüyor, biz çürürken?

Yaşayamadıklarımız birikirken içimizde, içimizdekiler bu kadar diriyken ölmeyi başarabilecek miyiz? Ruhumuzla birlikte çürümeyi becerebilecek miyiz? Herkesin isteği buydu zaten, yok olmamızdı, çürümemizdi.

Başkasına değil de sana yazıyorum, çünkü sorularımın cevapsızlığı ancak senin sükûnetinde anlam bulabilir ve bazı şeyler cevapsız daha anlamlıdır. Başkası olsa çekemezdi bu sorularımı, biliyorum. Ama sen cevapsız bırakabilirsin gibi geldi, cevapsız ve sessiz. Mektuplar zaten hep sessiz gelmez mi? İçinde onlarca duygu barındırırken nasıl da sessizdir mektuplar. Seni arayamazdım, çünkü telefon çağından çok uzağız biz, aslında her şeyden, şu zamandan da uzağız, biliyorum. Bu bana sonsuz mutluluk veriyor, sonsuza kadar da verecektir. Dilerim sen de kendine mutlu olacak sebepler buluyorsundur, aramadan, elini her attığında, yüreğine her dokunabildiğinde.

Bazen zamanın neresinde olduğumu düşünürken buluyorum kendimi, kendimi bulabilsem, kaybolduğumu anlardım. Ömrü kaybolmakla geçen birisi için şimdi burada olmak pek de hüzünlü gelmiyor bana. Bir kitapta okumuştum; "insan hep seçtiği seçimleri yaşamış, bir kere seçtiği zaman, o hep devam edermiş." Yani şimdi burada olmak pek de garip gelmiyor, kaybolmalar devam ediyor, çocukluğumdan beri.

Yüreğimize dokunmaya pek vaktimiz olmadı, kendimizi bulmaya çalışmaktan. Peşimizde sürekli bir şeyler vardı, yakalayamadık birbirimizi daha doğrusu kaçırmaktan kendimize bile dokunamadık. Tutamadık kendimizi koştuktan. Dahası hayatı da yakalayamadık, bize verilen hayatı başkaları bitirdi, yaşayamadan. Yaşanılamayan şey hep eksiktir, yaşanılmadığı zaman içte bir yerlerde, durmadan büyür, serpilir, tüm benliği sarar. Belki o yüzden içimiz bu kadar genişledi.

Aşk bizim için, o ömür denilen yerine göre kısalıp, uzayan vakit içinde, ölümden kaçarken gördüğümüz tek rüyaydı. Gerisi etrafımızı saran, sınıksız saran kâbuslardı.

Rüyaydı o gördüğümüz mutluluk.

Sen yarımımın tamamıydın, diğer yarımından fazla bir şeydin. Bu yüzden öleceksem eğer, sensiz olamazdı. Yaşanılası bir şeydin sen, eğer yaşasaydım senden sonra, her gün intihar ederdim. Bir mezarım var mı, onu bile bilmiyorum. Ama öldükten sonra bize her yer mezar. Şu böcekler de bölmese uykularımı, aslında pek de huzursuz sayılmam. Sen neredesin bilmiyorum ama uzaklarda olduğunu hissediyorum. Yıllarca uzaklıktasın bana, biraz daha erken doğsam ya da hiç doğmasam bir şeyler değişir miydi acaba?

Yaşlansaydım ne değişecekti?

İnsanın içinde dokunulmamış temiz bir yer kalmalı hep, bir tek nokta bile olsa dokunulmamış olmalı. Kimse bilmemeli. Böyle bir yer var içimde işte, dokunulmamış çocuğum var içimde, çocuklar kirlenemez!

Ne olursa olsun, ne değişirse değişsin ya da değişmesin, sen benim için hiç değişmeyen bir şeysin, içimdeki çocuğa benzetiyorum seni, belki de içimdeki çocuk sana benziyordur, senden bir şeydir. Hiç kirlenmeyecek bir şeysin, içimiz gibi, ikimiz gibi...

Ölmek, yaşamının o ağır yükünden kurtulmak gibi, donmak yok artık, o karlı kış günlerinde. Ellerin eldivenin içinde bile ısınmazken, şimdi sıcak toprak ısıtacak, bir daha hiç donmamak üzere. Tabi önümüzdeki zamanlarda sana yazabilecek kadar elim olur mu bilmiyorum, neredeyim onu da bilmiyorum ve bilmemek yükümü daha da

hafifletiyor.

Yaşanılası bir şeysin sen
Ben sanki her gün intihar ediyorum.

Hep yaşanılırdın sen, ölmemezdi sana, ölmemi de istemedin zaten hiç, biliyorum. Bilebildiklerim bilemediklerimin yerine geçmedi hiç, bildiğim şeyler sayılmadı, bilinemedi kimseler tarafından, adı yalnızlıktı bunun. Anlaşamadığım sürece yalnızdım ve sevgiden daha önemliydi anlamak, anlaşılmak.

Anlaşırken insan içinde birçok duyguyu besleyebiliyormuş, hepsi birden sığınabiliyormuş tek bir yüreğin içine, çocukluk, kadınlık, kardeşlik, arkadaşlık, dostluk, üşürken bile bu duygular ısıtabiliyormuş insanın içini. En çok ellerimin, ayaklarımın üşümesinden korkardım, acılmaktan, aç kalmaktan bile bu kadar korkmamıştım.

Gülüşlerin iğretisinden düştüm ve en çok ağlarken yenildim. Ama artık ağlamalarıma da aldırmiyorum, onları saklayabildiğim sürece. Güzel de bir yerim var doğrusu, içimdeki çocuk ve çocuklar asla kirlenmezler.

Okuyamayacak olsan da sana yazmak çok güzel, belki de buradaki tek canlılık bu.
Sen hiç okuma olur mu?
Her gece yıldızlar belirdiğinde gökyüzüne, yanına geldiğimi de görme.

Seninle konuşmadan, dokunmadan da anlaşmanın bir yolu vardı, biz bulduk.

Yirmi Sekiz Ağustos İki Bin On Üç 10 20
Nevin Akbulut

Kalbimden Geçenler Aklıma Sığmıyor

Kalbimden geçenler aklımdan geçmiyor bazen, belki sığamadığı için geçemiyor. Kalp mi daha büyük yoksa akıl mı?

Ama kalbimde geçenleri beynimde toplayıp biriktiremiyorum, aklım biliyor sadece ve düşünüyor ama beynin belleği almıyor bazı şeyleri. Akıl mantık tasarlar, kalbin düşündüklerinin çoğunun mantığı yoktur belki de. Bu karmaşayı hissediyorum, içimdeki tüm hücrelerim hissediyor, bazen ayrılığa düşüp, bölünüyorlar.

Kalbimi aklımın anlamasını bekliyorum ben, imkânsız belki ama istiyorum içten içe bir beklenti bu. Sonu yok, sonucu da yok. Olsa ne olacak onu da bilmiyorum ama akıla sığdırmaya çalıştıkça düşünceler sınırlı olup, küçülüyor. Oysa kalp özgür, içinden geçerken düşünceler, kimseye sorma zahmetinde bulunmaz, pervasızdır, bir o kadar da özgür. Tüm bu düşünceler akılla bir olduğunda belki özgürlüğü bulmuş oluyor beden de.

Seni düşünürken aklım çıkıyordu, seni düşünürken belleğimde nereye yerleştireceğimi ve biriktireceğimi bilmiyordum, ama sürekli düşünüyordum. Belki de hiç unutmamak için. Yaşlandıkça azalıyor bildiklerimiz ya da bildiklerimiz çoğalıyor da eylemlerimiz azalıyor. Ben seni düşünme eyleminden hiç vazgeçemedim. Vazgeçmek istemedim, isteyemedim. Bedenimin buna ihtiyacı vardı, düşündükçe biriktin. Bu birikimleri nasıl hesaplayacağımı bilmiyorum buna matematik bilgim yetersiz kalır.

Karşılığı gerçek olan hayaller batıyor, yalnızlaşıyorum.

Karşılığı bir türlü bulunamayan sevgiler dolanıyor ayaklarıma, sevilmedikçe düşüyor sevgi yerlere, yüceliği kimseyi ilgilendirmeyen zamanlardayız. Karşılığı yalan olup ayaklarımıza dolanıyor. Yalnızlık batıyor, bu bambaşka olan yalnızlık. Var gibi görünüp yok olan şeyler, doğrunun karşılığının doğru olmadığı için, başka bir şey olduğu için inanamıyorum.

Yere uzandığımda bir üçgene sığmayacak kadar taştım çizgilerden ve sığamadım, bir dairenin içine sığamadım şimdiye kadar, sembollerle pek ilgilenmiyordum en başından beri.

Yatınca dikeyine sığmayan bir tabloda bizim hikâyemiz
Enine sığıldığımız yerlerde boyuna sığamayacak kadar küçük
Az zamanda, çok yaşanan türünden bir melodram.

Hikâyenin belki de en can alıcı noktası tam burada, tabi bunu size gösterecek değilim ama artık yerle bir olduğumu düşünmekten kendimi alamıyorum. Yukarılarda bir şey yoksa ve gökyüzünden de yasaklandıysanız gidilebilecek tek bir "yer" vardır, o da bahsettiğim bu yer. Belki yukarıda bahsettiklerim bu yere sığar. Sığdırabilirim belki, içime sığmayı reddeden duyguları, o zaman uzaklaşıp baktığımda görebilirim, yeniden.

Öylesine bir beklenti belki de benimkisi. Neler hissettiğimi anlatabilme çabası, gösterebilme telaşı ama hep görünmeyen şeyler fazla gelmez mi bize?

Bir de tutunamamak vardı, anlattığının yetememesi olayı. Çiçek kokularıyla bütünleşirken, minik serçenin kanadının korkularıyla yaklaşıyorduk, tutunamadan tam birbirimize, ama bağlılık başka bir şeydi. Tutunma ihtiyacı hissettirmiyordu.

Birbirimizi esasında biz bile tutamazken
Ne bağlıyordu bizi bu kadar?

Akıl değil, kalpti bunun adı, bağlılık aklın alamayacağı bir şeydi zaten ama kalpte bunun izahı vardı.

Belki de insan sadece söyleyemediği şeyleri yazabilme çabasında, ben de belki sana söyleyemediklerimi yazıyorum, yaşamakla anlatılamayan şeyler, yazılarak daha açıklayıcı oluyor. Yüzüne karşı söyleyemediklerimi yazıyorum, yazabilsem dilimin ucundakileri de anlatabilirdim. Ama gözlerimden okuyabilirsin aklın almadığı, yüreğin kabul ettiği duyguları.

Bu kent bir gün aniden yıkılsa, üzerimde bulurlar parçalarını, az da deniz bulurlar sonra. Kız kulesi yerle bir olmaz, denizle bir olur ancak. Deniz kaplar her yeri, kız kulesi de sular altında kalır. Sadece roller değişir, yıkılsa dünya. Sadece zaman değişir, sondan az önce. Kendi katlimi seyredebilir gözlerim ve elim karar verebilir buna, bu zamanı sonsuzlaştırmaya can atar yüreğim, sevdiği kadar, sevildiği gibi...

Söyleyemediklerimi kalp biriktirirken, aklım birkaç karış yerlerde sürünür. Islanır sonra bir yağmurun hızlı sesleriyle, toprak yetişir imdada, sarar kucaklar beni, en az senin kadar. Ona anlatabilirim, anlayabilir o anlatamadıklarımı. Biliyorum söyleyebilsem, kalbim rahatlar. Ateşi uzak tutalım birbirimizden, ben kar soğuğu tüm zamanlarda, ısınmak

yok, ısınmaya dayanamam, direk eririm.

Aklım hâlâ kalbimde,
Kalbim de aklımdan medet umuyor
Anlatabilmeyi.

Hava sıcaklığının mevsimlerle değişmediği, asıl kendi ruhumla alakalı olduğunu öğrenmiş bulunuyorum. Zaman geçtikçe hava daha da soğuyor. Söyleyemediklerim üşütüyor, söyleyemedikçe donuyor kelimelerim. Ateş gerek belki de, hepsini ısıtmaya ama ısınmaya kalmadan yanarız biliyorum. Bizden geriye gri bir kül kalır.

Bu soğuklukta bir kere daha gelsen yanıma, belki de dökülür kelimeler ayaklarına, biz yerle bir olmuşken, kül olmaya yüz sürmüşken. Elimden dökülür kelimeler, yüreğimin ucunda çünkü. Upuzun gidişlerin var senin oysa uzunca susmalarına neden olan, ağzımı açamam, dudaklarım titrese de sustururum kelimeleri, sen gelmedikçe. Belki de yetişirsin son yolculuğuma, elimi tutsan kelimelerim dökülür gözlerimden. Ellerinden düşecekmişim gibi olur sonra, gözlerine bakamam. Ama o kısacık an'ı hesaplayabilir aklın biliyorum.

Kış geliyor, Eylül de geldi biliyorsun.

Bu kış gelirsen belki donmaz kelimeler, mevsimsiz açan tüm çiçekler pişman olurken, biz kurtarabiliriz belki onlara baharı hediye ederek ve bu sefer belki gerçekten donmaz kelimeler, yaşamayı öğrenebilirsek.

Bir çılgınlık yapmayı çok denedim ama gidemeyecek kadar yorgunum. Belki de bittim artık kalmadım. Ama buradayım hâlâ, belki de gelişine saklıyorum ellerimdeki isyanı, buz tutan dudaklarımı ve donan kelimelerimi, belki de gelişine sakladım ben, elimdeki o son eylemi, cenaze törenimi.

Yalnız gidemezdim çünkü
Kelimeler susmazdı.

Üç Eylül İki Bin On Üç 14 00
Nevin Akbulut

Ruha Dayanan Kemiğin Çıgıllıkları

Ruha dayanan kemiğin tiz sesleri
Kemik: candan ibaret

Karanlıkta;
Çok üşüyüp az uyuyarak geçiyor geceleri
Gündüzleri de çok yorulup, az yaşayarak...

Azdan biraz daha hayatta kal
Arkanda bırak, sustuklarını
Başın önünde, arkana çevirme hiç.

Tüm zararlı şeylere ilaçlardan başlayacağım.
En zararlı onlar, en az sen ya da aşk kadar (seninle aşk aynı cümle içinde güzel durdu)
Bir yanıma mutlulukla uyuştururken
Bir yanıma çekinmeden acıttın, üstelik de böyle bir hakkın olduğuna inandın hep, devamlı böyle oldu bu.

Ellerin iterken beni, artık özgürüm diye geçiriyordum aklımdan, kendime yeni bir sevinç bulma telaşında dudaklarım... Ama kendime söylediğim en büyük yalandı bu. Çek kırmızı rengimin üzerinden tüm renklerini, istemiyorum. Yalnızca, yalın bir kırmızıyım ben. Özü, sözü bir ve başka renklere ihtiyacı olmayan, belki bu da kendime söylediğim yalanların arasında yer alıyordu. Sırasını bilemiyorum yalanların ve karşıma dikilen yılanların, en çok da sevdiğini söyleyen yılanlar soktu kalbimi. Kemirdi, emdi damarlarımdaki kanı. Kollarım bu yüzden mor. Bir şey kalmayınca da gitmeyi tercih ettiler.

Aşk; uyuşturucu bir şey, büyümlü bir tılsım, diğer her şey bittiğinde, aşk da kalmıyor. Uyuşukluk geçince acılar başlıyor. Hızla kanı olmayan damarlardan yayılıyor tüm vücuda ve boğazda son buluyor bu yolculuk. Boğulmak istiyorum, yalanlardan. Yılanlar boğuyor beni.

Bir mucizeye inandım, başka bir rengin beni sarabileceğine rengimi teslim ettim. Mucize yok. Ben bir tek senin gözlerine bakarken mutluluktan ağladım, bir kez sadece bir kere. Sonra olmadı bir daha ve biliyorum da, olmayacak. "Bu sefer, işte bu" dediğim her şeyde yanıldım ben, yanıldığımı kendimden bile gizleyerek saklandım, kendi boşluğumda kendimi boğmayı diledim. Boğulmadım, yılanlara rastlayana kadar. İnanmak ölmek gibiydi. Bir kere inanınca bitiyor, ölüyor her şey.

O dediğim olmadı ya, o bulduğumu kaybettim ya, artık hayatımı neyin doldurduğunun hiçbir önemi yoktu. İçim azalıyordu, bedenim bitiyordu çünkü...

İnanmak; ölmek gibi, o kadar güçlü bir duygu. Bir şeye inanınca her şey yok oluyor, bitiyor.

Geç saatte aramanı özledim ama sen beni hiç geç saatlerde aramazdın ki... Geç kaldığımız her şey için bu geç saatte aramaları affediyorduk biz, kendi dilimizce, hiç anlatmadan, konuşmadan anlaşıyorduk bu konuda. O yüzden hiçbir arama geç değildi bize göre.

İçim çok dolu aslında, ama eksik, bomboş gibi.

Daha çok yaşamalıyım, az zamanlarda. Daha eski evlerde daha alışılmış, kolay hayat sürülmüyor. Daha kolay yaşanmıyor, önceleri yaşandı diye. Herkesin ezberi kendine, hayatı da, yaşanmışlığı ya da yaşayamaması da kendine...

Yaşamak derken; aşk nefesimi kesiyor iki kelimeden birisinde.

Bugünü konuşurken, geleceğimiz kayıp gitti avuçlarımızdan. Ilık, ıslak, nemli, az küflü bir şeydi sanki. Yaşanmadan küflenir mi zaman? Bence geleceğime de geç kaldım ben. Bu yüzden kayıp gitti avucumdan. Ben de onunla gitmeyi isterdim, düşmeyi, eriyip yok olmayı. Ben dipdiri duruyordum, geleceğim yok olurken. Hayallerim yüreğimden hızla fıskırıyor kavuşmadan. Tutduğum dalların çitirtisini duyuyorum, yıkılacak harabeler tutunmak için tam bana göre. Onlara baktığımda kendimi görüyorum, belki de geleceğim bunların altında.

Saçlarımin arasında parmaklarını arıyorum. Bulamayacağımı bilerek yokluyorum her bir teli itinayla, karşıma dokunuşların çıkıyor. Okşamış mıydın sahi? Nasıl bir okşamaydı bu, çocuk sever gibi, belki de sokak kedisine merhamet eder gibi, belki de sevgiden yoksun, hayatın hıncı belki de saçlarımdaydı, yolmak geliyordu içinden belki de.

Aynı gökyüzünü kaldırmak için uğraşıyoruz her sabah, gece üzerime sinen karanlıktan ellerimiz havada asılı kalarak kurtulabiliyoruz. Tek el yetmiyor kurtarılmaya, bir çift el gerekli artık bundan böyle ve en az bir dünya dolusu el gerekli gökyüzündeki maviyi yerinde tutabilmek için, daha fazla güç gerek, biraz daha fazla umut.

Küçücük mutluluk zamanlarının bedeli
Yüklü bir hüznün bakiyesiydi.
Yalnızlık ise; upuzun bir kelime
Sonu yok gibi
Doğru çizgisi gibi,
Sağa eklenen sıfırlar gibi

Karşılaşacağıma inandığım kadar hazırlıksızlığım

İnansam her şey daha farklı olurdu, hele bir de gelsen, gelebilme ihtimalin olsa, gelecek olsan zamanın herhangi bir diliminde, gelecek zamanda, tüm gelecek zamanları şimdiden yaşamaya başladım.

Gelecek zamanda olsan; geçmişte böyle kalmazdım, ben de ilerlerdim, geçmişini yaşadığım kadar yaşayamıyorum bugünü ve yarını. Yarın belli belirsiz puslu bir hayal uzaklarda. Yarının zamanı yok, aceleyle gelip gidiyor her defasında. Senin gelmeyişin gün gibi bir gerçek, zamana hazırlıksız yakalanışım bu yüzden. Geçmişte kaldığım için, o olan, olmaya çalışan hayallerimizi yaşatma çabasında olduğum için.

Şimdi sondan başlıyorum bizi yazmaya. Çünkü en sona en güzel zamanlar kalacak, bunun hesabını yaparak yürüyorum şuanın geriye doğru. İkimizde oldukça yalnızdık ve eşit olmayan derecede acılarımız vardı. Bir de yanıklarımız, yandıklarımız, yanamadıklarımız... Eşit derecede yenilirken zamana, eşit olmayan derecede yitirdiklerimiz oldu. Zamansızlıklarımız oldu, belki sen de artık beklemiyorsun beni, en az benim kadar hazırlıksızın geleceğe.

Geçmişini yaşamak daha mı kolay dersiniz? Bildiğimiz bir şey yabancı gelmediği için hayatımıza daha kolay yaşanır. Ya bilmediklerimiz? Bilemediklerimiz. Ruhumun üşengeç uyuşmalarının zamanındayım ben. Bilemeyeceklerime gözlerimi kapatıyorum, merak benim için biraz fazla ve heyecan fazla lüks artık. Heyecan bile canlı olmayı gerektiriyor, heyecanlanacak kadar canım yok.

Söyledim ya ruhum uyuşuk.

Yirmi Dört Eylül İki Bin On Üç 14 00
Nevin Akbulut

Not: Yazımı güne layık gören, değerli Seçki Kuruluna sonsuz Teşekkürlerimle,

Deniz Kabuğuna Sığınmak

Annemden; siyahı bol elbiseler dikmesini istemiştim, en çok yas yakışırdı bana, Eylül'de en fazla siyah giyilirdi. Ama aslında saklamak içindi siyah acıları, kırıkları ve yaraları.

Ruhum sıyrılırken bedenimden ben denizin dibinde deniz kabuğu bulmuş gibi seviniyorum. Kabuk gibi düşüyor ruhum yere, siyah elbisenin bedenimden sıyrılması gibi düşüyor ikisi de, yere.

Gömülebilirim, adının olduğu her yere, her şehre yerleşebilirim, uzaklaşabilirim ait olduğum her şeyden. Hiçbir yere ait değilim ki ben, rahatsızlık duyayım. Gitmeyi beceremeyenler kalmakla baş edemezler. Giderken yazmayı beceremem, bu yüzden saçmalıyorum.

Olması gerektiği gibiyim, içimde kopan fırtınaları saklıyorum içimdeki rüzgâra, dışımda sakin liman. Hep bekleyen gemileri değil ama sadece bir deniz dalgasını. Bir de kabuk, deniz kabuğu, benim ruhumdan bir parça sadece bunu götürmek istiyorum yanımda.

Dışardan bakınca güçlü, kendime kalınca el içine tutunan tırnaklarım kadar güçlüyüm, tırnaklarım ne kadar parçalayabilirse avuçlarımı ve gözyaşlarımdaki tuzlu asit ne kadar yara edebilirse yanaklarımı. En zoru da bu, saklamak, dürüst insanlar için ne zor. Nefesinin daraldığını söyleyememek, anlatamamak dahası belli etmemek ne zor... Hep güçlü olduğuna inanmak, inanmadığın halde...

Herkesin doğru bildiği bir yanlışa sen de inanmak zorundasın, inanmadığın anda ayıklarlar seni hayattan ama ben bir tek doğrum için yok olmayı bile seçebilirim, beni dünyanın tepesinden aşağıya atmalarını hiçe sayarak; kendi düşüşümü izlerim. O, bir tek inandığım için.

O'na bu kadar inandığım içindi tüm inançsızlığım ve yalnızlığım sadece onunla doldurulabilecek bir boşluktu. Şimdi o boşlukta hiç dolmayacak bir delik oluştu, senin bile dolduramayacağın, bu yüzden izlemedim gidişini ve gidişimi, ardında bıraktıklarını aklıma kazıdığım için, senli hatırları hatırlama ihtiyacı hissetmiyorum, bir tek benim izlerim kaybolacak türden. Onları iyi saklamamız gerek, istemiyorlar bizi bu dünyada, bu yaşamakta.

Birinin bana söylemesi gereken bir şeymiş gibi o zamana kadar yalanladım bildiğimi, birisi söyleyince öğreniliyor bazen. Öğrendiğimi o zaman itiraf edebiliyorum çünkü benden başka birisi daha biliyor bu gerçeği, artık kaçınılmaz, Günyüzü gerçekleri ve ben şimdi kendi gerçeğimin ellerinde ölmek istiyorum... Ölmeyi ilk kez bu şekilde isteyişim garip geliyor kendime, kendi yalvaran sesimi tanıyamıyorum. İçimde başka birisi olmalı diyorum, ama o öldü. Ölünün yalnızca izi kalır, sesi çıkmaz.

İçimin kalabalığından boğuluyorum, oysa ben sessiz sedasız ölmeyi dilemiştim hep. İçim çok dolu, ölecek yer bulamıyorum. İçimin kalabalığından sıyrılıp, en yüksek tepeden atlayıp yine içimin boşluğuna yuvarlanıp, gömülmek istiyorum. Beni artık yalnızca toprak saklar, o paklar. Yıkanmak istiyorum her yağmurla birlikte. Ben ölüyken de hissedirim yağmurları ve yağmur yağacağı zaman yine sızlar bacaklarım, haber verirler yine, iyiliğine dua etmem için.

Ruhum deniz kabuğu, yüreğim köpüğu.

Bir avuç deniz kabuğu istiyorum, sığınmam için yeterli, saklanmak için derin. Sadece bunu istiyorum giderken, toprağa karıştırın gerekirse. Dudaklarımı gülerken hatırlayın, karpuz dilimi ay gibi hatırlamayın.

Birilerinin bana söylemesi gereken her şeyi anladım ben onlar daha söylemeden. Vaktimi doldurmuş gibiyim, her nefesim fazladan borç haneme yazılıyor, borçlu kalmak istemem, hissetmem ki zengin hissedeyim. Ancak akılı olmayanlar mutlu hissederler, buna sığınıyorum. Aklımı yitirmeyi istiyorum, ancak o zaman mutlu hissedebilirim tüm deliler zengin mutluluk bakımından.

Gitmeliyim, tamir edemeyeceğim bir boşluk birikti içimde, doldurulamayan, bir daha olmayacak bir şey oldu ve bitti, anında kapandı perde. Bir daha olmayacak bir şeyin yasını tutmak ağlatır en çok insanı çünkü buna birde özlem karışmıştır.

Ruhun acısı sevdiği ve ait hissettiği herhangi birinden ya da bir şeyden zarar görmektir. Dayanılmaz bu. Yıllarca fanusta sakladığım yüreğimin çığlıkları da yetişemedi imdada, şimdi daha güçsüz görünüyor her şey gözüme, ölürlen güçlenir insan ve küçülür ama kendisi küçüldükçe dünya da küçülür, herkes küçülür. Yanında götürmek istediklerini sığdırabilmek için belki de. Ama benim fazla yüküm yok, üzüntüleri de bırakabildiğime göre.

Tek yüküm; deniz kabuğu!

Hafif, saklanılası, huzur, nefes darlığından geniş, önemli olan da bu, nefese ihtiyacımız olmadığı yerde, nefes alabilecek bir yer olması...

Gidiyorum, bu kelimeyi kim bilir kaç sefer kullandım da gidemedim. Sözümde duramadım, kaldırımlar özledi ayak seslerimi, karanlıkta kayboldum. Hiçbir sokak gizleyemedi beni ve hiçbir güneş saklayamadı umutlarımı, daracık bir alanda son veriyorum her şeye, ellerimde kedi tırmıklarının yerini alan, deniz kabukları...

Çünkü kalamazdım, çünkü her şey birbirinin kopyası gibi, tekrarı devam ediyor. Yeni bir gün yoksa yeni bir ölüm vakti gelmiş demektir. Bulduğumuz yerde her şey aynı devam ediyorsa bir değişiklik yapmalı, bu yüzden yok oluyorum, kalmanın faydası yok, izahı da yok, gereğinden fazla şey oluyor burada harflere, kelimelerin yakası paçası dağınık, toparlayamıyorum.

Öyle bir bıraktın ki, kimseye kalamam artık
Ellerim yüzümde, başka bir avuca sığmaz artık
Sözlerime ağıtlar yetmez

Ama bir tek deniz kabuğu yeter sığınmama, saklanmama, dalgalar götürsün beni, gömüleyim sonra boşluğa.
Kimsenin bilmediği, bilemeyeceği ve göremeyeceği kadar gizlenmek istiyorum, bu ancak yok olmakla mümkündür.

Vakit çok geç olmuştu, uykulu gözlerimden sensizlik akıyordu ve dışarıda yağmur yağıyordu. Yağmur hep yağar. Saat ilerlemez çok şey yaşanıldığı halde. Saate niye bakıyorum ki; sanki vakit geçince gelecek misin?

Altı-üstü bir akşamüstüydü
Şimdi tüm dünya üzerime yıkıldı...

Sana sarılınca silinmişti tüm dokunuşlar, sonbaharın yaprakları döktüğü gibi dökülmüştü, ruhum böyle sıyrılmıştı bedenimden, sana dokunmak sonsuzluk gibiydi ve ölüm kadar güçlü bir duygu.

Ben ancak ölebilirim
Daha çok yaşarım

Yaşamak mı bu?

U n u t u l m a k t a n b a ş k a ö l ü m t a n ı m ı y o r u m . . .

Ellerim Eylül
Soğuk
Ayrılık

Eylül'de kaldı ellerim!

Bir Ekim İki Bin On Üç 13 40
Nevin Akbulut